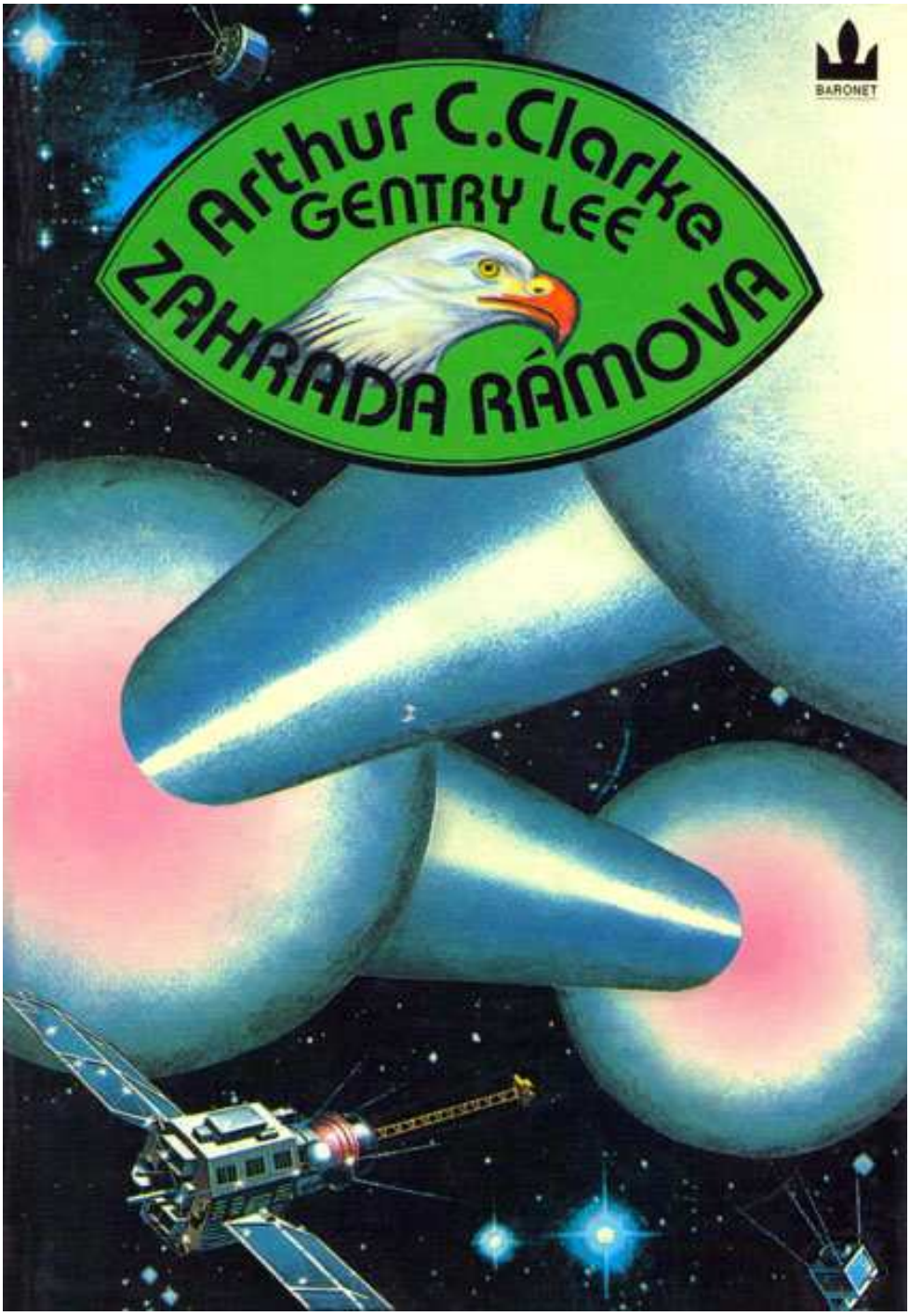

BARONET
Arthur C. Clarke
GENTRY LEE
ZAHRADA RÁMOVA

Arthur C. Clarke
GENTRY LEE
ZAHRADA RÁMOVA

Arthur C. Clarke and Gentry Lee: Garden of Rama
Copyright © Arthur C. Clarke and Gentry Lee 1991
All rights reserved.
Translation copyright © 1994 by Vladimír Hanák
Cover art copyright © 1994 by Petr Holzner
Set by Graphic Studio Ricardo, Prague
Printed and bound by Severografie Most s. p.

ISBN 80-85624-91-6

BARONET
Praha 1994

PRAHA

1994

NICOLIN DENÍK

1

29. prosince 2200

Před dvěma dny, v 10.44 greenwichského času, pozdravila Simone Tiasso Wakefieldová vesmír. Byl to neuvěřitelný zážitek. Myslela jsem si, že jsem už ve svém životě několikrát prošla hlubokými citovými zážitky, ale nic v mém životě – ani smrt matky, ani zlatá olympijská medaile v Los Angeles, ani mých šestatřicet hodin s princem Henrym, a dokonce ani narození Genevievy před pozornýma očima mého otce v nemocnici v Tours – nebylo tak intenzivní jako má radost a úleva, když jsem konečně uslyšela Simonin první pláč.

Michael předpověděl, že se dítě narodí na Boží hod. Svým obvyklým příjemným způsobem nám řekl, že věří, že Bůh nám „dá znamení“ tím, že naše kosmické dítě přijde na svět v den Ježíšova předpokládaného narození. Richard se tomu posmíval, jak to dělá vždy, když se Michael nechá unést svým náboženským zanícením. Když jsem však cílila první silné stahy den před tímto datem, dokonce i můj muž Richard začal skoro propadat víře.

V noci po Štědrém večeru jsem spala neklidně. Těsně před probuzením jsem měla hluboký, jasný sen. Procházela jsem se u našeho rybníku v Beauvois, hrála si se svou oblíbenou kachnou Dunois a jejími divokými společníky, když jsem uslyšela hlas, který mě volal. Nedokázala jsem ten hlas zařadit, ale věděla jsem jistě, že to mluví žena. Řekla mi, že porod bude velice obtížný a že budu potřebovat veškerou sílu, abych své druhé dítě přivedla na svět.

Na Boží hod, když jsme si vyměnili prosté dárky, které každý z nás tajně objednal u Rámanů, jsem začala připravovat Michaela a

Richarda na řadu možných potíží. Myslím, že by se Simone skutečně narodila na Boží hod, kdybych si tak neuvědomovala, že ani jeden z mužů nebyl připraven pomoci mi v případě vážné komplikace. Svou vůlí jsem pravděpodobně oddálila porod o celé dva dny.

Jednou z eventualit, které jsme na Boží hod probírali, byla nesprávná poloha dítěte při porodu. Před dvěma měsíci, kdy mělo nenarozené dítě v mé děloze ještě jistou volnost pohybu, jsem si byla skoro jista, že je v poloze zadečkem napřed. Myslela jsem si však, že se během posledního týdne otočilo. Měla jsem pravdu jen částečně. Podařilo se mu přijít do porodní cesty hlavičkou, ale obličejem nahoru a po první silnější sérii stahů se mu nepříjemně zaklínil vršek hlavičky v mé pánvi.

V nemocnici na Zemi by lékař asi provedl císařský řez. Doktor by jistě byl připraven na tlak plodu a pokusil by se otočit hlavičku dřív, než se zaklínila do tak nevhodné polohy.

Ke konci byla bolest k nevydržení. Mezi silnými stahy, které tlačily dítě na mé neuhýbající kosti, jsem se snažila křičet rozkazy Michaelovi a Richardovi. Richard byl téměř k ničemu. Nedokázal mi pomoct, nechápal mé pokyny (které později nazval „zmatkem“) a nebyl schopen asistovat při episiotomii nebo při práci s provizorními kleštěmi, které jsme získali od Rámanů. Michael, Bůh mu žehnej, se s potem řinoucím se mu po čele navzdory nízké teplotě v místnosti ochotně snažil vykonávat mé někdy nesouvislé pokyny. Použil skalpel z mé soupravy, aby mě víc otevřel, a potom, po chvilkovém zaváhání způsobeném množstvím krve řinoucí se z nástřihu, našel kleštěmi Simoniinu hlavu. Nějak dokázal, na třetí pokus, zasunout ji trochu zpět a otočit tak, aby se mohla narodit.

Oba muži zakřičeli, když vyšla. Koncentrovala jsem se na udržení dechového rytmu, bála jsem se, že bych mohla ztratit vědomí. V intenzivní bolesti jsem také vykřikla, když můj další

mocný stah vystřelil Simone Michaelovi do rukou. Richardovou otcovskou povinností bylo přestřihnout pupeční šňůru. Když Richard skončil, zvedl Michael Simone, abych ji viděla. „Je to holka," řekl se slzami v očích. Položil mi ji opatrně na břicho a já jsem se trošku zvedla, abych se na ni podívala. Můj první dojem byl, že vypadá přesně jako má matka.

Přinutila jsem se zůstat čilá, dokud nevyšla placenta a dokud jsem neukončila, s Michaelovou pomocí, šití řezu, který udělal skalpelem. Pak jsem se složila. Z dalších čtyřiadvaceti hodin si moc podrobností nepamatuji. Byla jsem tak unavena z předporodní námahy a porodu (měla jsem stahy s přestávkami pěti minut, jedenáct hodin před Simoniným narozením), že jsem spala při každé příležitosti. Má nová dcera pila ochotně, bez jakéhokoliv pobízení, a Michael trvá na tom, že dokonce jednou nebo dvakrát pila, když jsem napůl spala. Mléko mi teď stoupá do prsů, jen co Simone začne sát. Když končí, zdá se docela spokojená. Mám radost, že jí mé mléko stačí – bála jsem se, že bych mohla mít stejné potíže, jaké jsem měla s Genevievou.

Jeden z mužů je vedle mne pokaždé, když se probudím. Richardovy úsměvy se zdají trochu strojené, přesto je oceňuji. Michael mi hbitě podává Simone do rukou nebo k prsům, když jsem vzhůru. Drží ji nenuceně, i když pláče, a neustále opakuje: „Je krásná."

Právě teď spí Simone vedle mne, zabalená do čehosi vyrobeného Rámany, podobného dece (je nesmírně obtížné definovat tkaninu, obzvláště slova vyjadřující kvalitu jako „měkká", protože naši hostitelé dokáží pochopit jen kvantitativní výrazy). Simone skutečně vypadá jako má matka. Má hodně tmavou pokožku, snad dokonce tmavší než já, a čupřinu má černou jako uhel. Oči má sytě hnědé. S hlavou ještě šišatou a znetvořenou od těžkého porodu není snadné označit ji za krásnou. Ale Michael má samozřejmě pravdu. Je nádherná. Mé oči dokážou snadno vidět

krásu v křehkém, zarudlém stvoření dýchajícím tak překotně. Vítej na svět, Simone Wakefieldová.

2

6. ledna 2201

Už dva dny jsem sklíčená. A unavená, tak unavená. I když si dobře uvědomuji, že mám typický učebnicový příklad poporodního syndromu, nejsem schopna zbavit se pocitů deprese.

Dnešní ráno bylo nejhorší. Vzbudila jsem se dřív než Richard a tiše ležela na své části rohože. Podívala jsem se na Simone, která klidně spala v rámanské kolébce u stěny. Navzdory mé hluboké lásce k ní jsem si nedokázala vyvolat žádné kladné myšlenky o její budoucnosti. Záře nadšení, která provázela její porod a trvala dvaasedmdesát hodin, úplně opadla. Myslí mi běžel nekonečný proud beznadějných postřehů a otázek, na něž nebylo odpovědi. Jaký život povedeš, má malá Simone? Jak můžeme my, tví rodiče, zajistit tvé štěstí?

Má drahá dcero, žiješ se svými rodiči a jejich dobrým přítelem, Michaelem O'Toolem, v podpovrchové noře na palubě obrovité kosmické lodi mimozemského původu. Tři dospělí v tvém životě jsou kosmonauti z planety Země, část posádky Newtonovy expedice vyslané téměř před rokem prozkoumat válcový svět zvaný Ráma. Tvá matka, otec a generál O'Toole byli jedinými lidskými bytostmi na palubě této neznámé lodi, když Ráma náhle změnil svou dráhu, aby unikl zničení nukleárním rojem vyslaným z paranoidní Země.

Nad naší norou je ostrovní město plné záhadných mrakodrapů, které nazýváme New York. Je obklopeno zamrzlým mořem, které opisuje kruh v této ohromné lodi a dělí ji na poloviny. Právě teď, podle výpočtů tvého otce, jsme uvnitř Jupiterovy oběžné dráhy (ačkoliv ten velký plynový míč je daleko na druhé straně Slunce) a

letíme po hyperbolické dráze, která nakonec úplně opustí Sluneční soustavu. Nevíme, kam směřujeme. Nevíme, kdo postavil tuto kosmickou loď, ani proč ji postavil. Víme, že na palubě jsou další cestující, ale vůbec netušíme, odkud pocházejí, a navíc máme důvod k podezření, že aspoň někteří z nich mohou být vůči nám nepřátelsky naladění.

Znovu a opět sledovaly mé myšlenky v posledních dvou dnech stejné schéma. Pokaždé jsem dospěla ke stejnému skličujícímu závěru: Je neodpustitelné, že jsme my, dospělí zralí lidé, aspoň podle všech obvyklých parametrů, přivedli bezmocnou a nevinnou bytost do prostředí, které tak málo chápeme a nad nímž nemáme vůbec žádnou kontrolu.

Dnes časně ráno, jakmile jsem si uvědomila, že mám sedmatřicáté narozeniny, jsem začala plakat. Z počátku byly slzy tiché a nezvučné, jak mi však zaplavily mysl vzpomínky na všechny minulé narozeniny, změnily se na hluboké vzlyky. Cítila jsem prudkou, bolestivou lítost, nejen nad Simone, nýbrž i nad sebou. A když jsem si připomněla naši rodnou nádhernou modrou planetu a nedokázala si ji představit v Simoniině budoucnosti, kladla jsem si neustále stejnou otázku. Proč jsem porodila dítě uprostřed tohoto zmatku?

Už je tady zase to slovo. Jedno z Richardových oblíbených. V jeho slovníku má zmatek prakticky neomezené použití. Cokoliv, co je chaotické nebo se nedá ovládat, ať je to technický problém nebo domácí krize (třeba manželka vzlykající v silné poporodní depresi), označuje jako zmatek.

Muži mi dnes ráno moc nepomohli. Jejich marné pokusy, abych se cítila lépe, jenom prohloubily mou sklíčenost. Proč skoro každý muž, když musí čelil nešťastné ženě, okamžitě předpokládá, že její stav je v nějakém vztahu k němu? Nejsem vlastně spravedlivá. Michael měl už tři děti a ví něco o pocitech, které zažívám. Většinou se mě jen ptal, co může udělat, aby mi pomohl.

Ale Richard byl mými slzami úplně zničený. Vyvedlo ho z míry, když se probudil a slyšel mě plakat. Zpočátku si myslel, že mě něco hrozně bolí. Maličko se uklidnil, když jsem mu vysvětlila, že mám jednoduše depresi.

Nejdřív se ujistil, že za mou náladu nenese odpovědnost, pak poslouchal mlčky, zatímco jsem vyjadřovala své obavy o Simoniinu budoucnost. Připouštím, že jsem byla trochu přepjatá, ale zdálo se, že nepochopil nic z toho, co jsem říkala. Neustále opakoval totéž – že Simoniina budoucnost není o nic víc nejistá než naše vlastní – byl přesvědčený, že až pochopím, že neexistuje žádný logický důvod, abych byla tak utrápená, tak má deprese zmizí. Nakonec, po více než hodině mimoběžné komunikace, dospěl Richard správně k závěru, že mi nepomůže, a rozhodl se nechat mě o samotě.

(O šest hodin později.) Cítím se teď lépe. Do konce mých narozenin zbývají ještě tři hodiny. Měli jsme večer malou oslavu. Právě jsem nakrmila Simone a teď leží vedle mne. Michael nás opustil asi před patnácti minutami, šel do svého pokoje dole v hale. Richard usnul pěl minut poté, co položil hlavu na polštář. Strávil celý den tím, že na mou žádost pracoval na nějakých zlepšených plenkách.

Richarda baví trávit čas dohlížením na naši interakci s Rámany (a jejím zaznamenáváním), nebo s kýmkoliv, kdo ovládá počítače, které aktivujeme pomocí klávesnice v našem pokoji. Nikdy jsme neviděli nikoho nebo nic v temném tunelu bezprostředně za černým panelem. Takže nevíme jistě, jsou-li tam vzadu tvorové, kteří odpovídají na naše žádosti a příkazy, aby jejich továrny vyrobily naše podivné předměty, ale je praktické nazývat naše hostitele a dobrodince Rámany.

Naše komunikace s nimi je zároveň složitá i prostá. Je komplikovaná, protože s nimi mluvíme pomocí obrázků na černém

monitoru a přesných kvantitativních matematických, fyzikálních a chemických vzorců. Je prostá, protože věty, kterými s nimi komunikujeme pomocí klávesnice, jsou syntakticky úžasně jednoduché. Nejčastěji používáme věty: „Rádi bychom“ nebo „chceme“ (nemůžeme ovšem znát přesný překlad našich požadavků a pouze předpokládáme, že jsme zdvořilí – možná aktivujeme instrukce ve tvaru nezdvořilých příkazů začínajících: „Dejte mi“), po nichž následuje podrobný popis toho, co bychom rádi dostali.

Nejobtížnější částí je chemie. Jednoduché předměty denní potřeby, jako je mýdlo, papír a sklo, jsou chemicky vyjádřené velice složitě a ohromně obtížně se přesně stanovují pomocí množství a druhu chemických sloučenin. Richard při práci s klávesnicí a černou obrazovkou zjistil, že někdy musíme také načrtnout výrobní postup včetně teplotních poměrů, nebo dostaneme něco zcela nepodobného tomu, co jsme požadovali. Formulaci požadavku provází spousta pokusů a neúspěchů. Zpočátku to byla velice neúčinná a zdrcující interakce. Všichni tři jsme litovali, že jsme si nezapamatovali víc ze středoškolské chemie. Naše neschopnost dosáhnout uspokojivého pokroku při opatřování věcí denní potřeby byla ve skutečnosti jedním z katalyzátorů k Velkému výletu, jak to Richard rád nazývá, který muži podnikli před čtyřmi měsíci.

Tehdy byla venkovní teplota nahoře v New Yorku a rovněž v ostatních částech Rámy už pět stupňů pod bodem mrazu a Richard se přesvědčil, že Válcové moře opět pevně zamrzlo. Vzrůstala ve mně obava, že na narození dítěte nebudeme pořádně připraveni. Trvalo nám moc dlouho, než jsme něčeho dosáhli. Například získání a zabudování fungujícího záchodu si vyžádalo měsíc trvajícího úsilí a výsledek pořád není uspokojující. Naším hlavním problémem bylo většinou to, že jsme našim hostitelům dávali nedostatečné specifikace. Někdy však byly potíže způsobeny

Rámany. Několikrát nás informovali pomocí našeho vzájemného jazyka matematických a chemických symbolů, že nedokáží vyrobit daný předmět v čase, který jsme jim k tomu vymezili. Richard nám tedy jednoho rána oznámil, že opustí naše doupě a pokusí se dostat se k zakotvené vojenské lodi z naší Newtonovy expedice. Chtěl přinést klíčové složky vědecké databáze uchované v počítačích na lodi (to by nám nesmírně pomohlo při formulaci našich požadavků Rámanům), ale také přiznal, že má hroznou chuť na nějaké slušné jídlo. Dařilo se nám udržet se zdraví a naživu pomocí chemických koncentrátů dodávaných Rámany. Většina jejich stravy však byla bud' bez chuti, nebo nechutná.

Zcela poctivě řečeno, naši hostitelé reagovali na naše požadavky korektně. Ačkoliv jsme obecně věděli, jak chemicky popsat podstatné komponenty nezbytné pro naše těla, nikdo z nás nikdy nestudoval detailně komplexní biochemický proces, k němuž dochází, když něco chutnáme. V počátečních dnech bylo jídlo nutností, nikdy radostí. Často bylo patlaninu obtížné, pokud ne nemožné, spolknout. Několikrát nám bylo po jídle špatně od žaludku.

Strávili jsme většinu dne diskutováním o všech pro a proti týkajících se Velkého výletu. Právě jsem prožívala fázi pálení žáhy, která je v těhotenství obvyklá, a cílila jsem se dost spatně. I když mne netěšilo pomyšlení, že zůstanu v doupěti sama, zatímco oba muži pojedou po ledu, najdou vozidlo, překonají Hlavní rovinu a pak půjdou nebo vyšplhají mnoho kilometrů k táboru Alfa, uvědomila jsem si, že existuje mnoho možností, jak si mohou vzájemně pomáhat. Souhlasila jsem také s tím, že cesta jen jednoho muže by byla pošetilá.

Richard si byl docela jist, že vozidlo bude ještě funkční, ale při pomyšlení na sedačkovou lanovku nehýřil optimizmem. Dlouho jsme diskutovali o tom, zda nedošlo na Newtonově vojenské lodi k poškození, když byla vně Rámy vystavena výbuchům jaderných

střel, které pronikly síťovým obalem. Protože nebylo vidět žádné strukturální poškození (pomocí výstupů senzorů Rámy jsme se několikrát během uplynulých měsíců dívali na obraz Newtonovy vojenské lodi na obrazovce), dohadoval se Richard, že Ráma svým zvláštním kokonem uchránil loď před jadernými výbuchy, takže nemuselo dojít ani uvnitř k žádnému radiačnímu poškození.

Naše vyhlídky se mi nezdály moc optimistické. Pracovala jsem s inženýry životního prostředí na návrzích stínění kosmických lodí a byla jsem si vědoma náchylnosti všech subsystémů k radiačnímu poškození. Ačkoliv jsem si myslela, že vědecká databáze bude s velkou pravděpodobností nepoškozená (jak její procesor, tak všechny paměti byly vyrobeny z radiačně odolných součástek), byla jsem si téměř jista, že zásoba potravin bude kontaminována. Vždy jsme si uvědomovali, že naše balíčkovaná strava je uložena v poměrně nechráněném místě. Před startem se vyskytly dokonce jisté obavy, že při neočekávané sluneční erupci by mohla vzniknout taková radiace, že by potravu zcela znehodnotila.

Nebála jsem se zůstat sama několik dnů nebo týden, tedy předpokládanou dobu cesty k vojenské lodi a zpět. Více jsem se strachovala možnosti, že by se jeden z nich nebo oba nemuseli vrátit. Nebyla to jen otázka oktopavouků (Tak jsme začali nazývat ony podivné tvory, jejichž zvuk podobný škrábání kartáčů nám tak naháněl hrůzu.), nebo nějakých jiných nepřátel, kteří mohli obývat tento nezměrný kosmický koráb s námi. Bylo rovněž nutné zvažovat důsledky nejistého prostředí. Co kdyby Ráma náhle začal manévrovat? Co kdyby došlo k nějaké nečekané nešťastné události a oni se nemohli vrátit do New Yorku?

Richard a Michael mne ujistili, že nebudou vůbec riskovat, že jenom dojdou k vojenské lodi a vrátí se. Odešli hned po rozbřesku dvacetiosmihodinového dne Rámy. Bylo to poprvé, kdy jsem byla sama od té doby, co jsem spadla v New Yorku do jámy Nebyla jsem ovšem doopravdy sama. Mohla jsem v sobě cítit Simone jak

kope. Je to úžasný pocit nosit v sobě dítě. Ve vědomí, že uvnitř člověka je další živý tvor, je něco nepopsatelně krásného. Zvláště proto, že dítě tvoří z velké částí jeho vlastní geny. Je to škoda, že muži nemohou zažít těhotenství. Možná by pochopili, proč nám ženám tolik záleží na budoucnosti.

Třetí den, počítáno podle zemských dní, po odchodu mužů u mne vypukla těžká forma ponorkové nemoci. Rozhodla jsem se vylézt z našeho doupěte a projít se kolem New Yorku. V Rámovi byla tma, ale byla jsem tak neklidná, že jsem přesto vyšla ven. Vzduch byl docela chladný. Zapnula jsem si těžkou leteckou bundu přes vyklenuté břicho. Šla jsem jen několik minut, když jsem uslyšela vzdálený zvuk. Přeběhl mi mráz po zádech a okamžitě jsem se zastavila. Adrenalin se zjevně vlil rovněž do Simone, protože silně kopala, zatímco já jsem pozorně naslouchala. Za minutu jsem zase uslyšela šramot připomínající zvuk kartáčů tažených po kovovém povrchu a doprovázený vysokofrekvenčním kňučením. Zvuk se nedal s ničím zaměnit: po New Yorku se určitě toulal oktopavouk. Rychle jsem se vrátila do doupěte a čekala, až v Rámovi nastane úsvit.

Po rozednění jsem se vrátila do New Yorku a potulovala se po okolí. Když jsem se doslala do blízkosti té podivné stodoly, kde jsem spadla do jámy, začala jsem pochybovat o našem závěru, že oktopavouci vycházejí pouze v noci. Richard od začátku tvrdil, že jsou to noční tvorové. Během prvních dvou měsíců poté, co jsme minuli Zemi, a než jsme si sestrojili ochrannou mříž, která brání nezvaným návštěvníkům dostat se do našeho doupěte, rozestavěl Richard řadu jednoduchých přijímačů (ještě nezdokonalil svou schopnost specifikovat Rámanům elektronické součástky) kolem příkopu oktopavoučí nory a utvrdil se, že vylézají nahoru jen v noci. Nakonec oktopavouci objevili všechny jeho monitory a zničili je, ale ne dříve, než Richard získal, jak věřil, nezvratná data podporující jeho hypotézu.

Richardův závěr mne však neuspokojil, když jsem náhle uslyšela hlasitý a zcela neznámý zvuk přicházející ze směru našeho doupěte. V té době jsem stála uvnitř stodoly a dívala se do jámy, kde jsem před devíti měsíci téměř zemřela. Pulz se mi okamžitě zrychlil a roztřásla jsem se vzrušením. Nejvíce mne znepokojilo to, že zvuk se ozýval z míst mezi mnou a mým domovem v Rámovi. Plížila jsem se opatrně k zdroji zvuku podél stěn budov a rozhlížela jsem se za roh. Nakonec jsem zjistila zdroj nového zvuku. Richard řezal kousky sítě pomocí miniaturní řetězové pily. kterou si přinesl z Newtona.

Když jsem je našla, dohadovali se s Michaelem. Poměrně malá síť, dohromady asi pět set uzlů vytvářejících čtverce se stranou asi tři metry, byla připevněna k jedné z těch nízkých zvláštních kůlen nacházejících se přibližně sto metrů na východ od vchodu do našeho doupěte. Michael pochyboval o moudrosti útoku na síť řetězovou pilou. V okamžiku, kdy mne spatřili, zdůvodňoval Richard svou činnost vychvalováním předností elastického materiálu mřížky.

Všichni tři jsme se několik minut objímali a líbali. Potom vyprávěli o Velkém výletu. Byla to snadná cesta. Vozidlo i sedačková lanovka fungovaly bez těžkostí. Jejich přístroje ukázaly, že všude na vojenské lodi je ještě vysoká radiace, takže tam nezůstali dlouho a nepřinesli žádné jídlo. Vědecká databáze však byla v dobrém stavu. Richard použil své subrutiny ke kompresi dat. aby nahrál většinu databáze na datakostky používané v našich přenosných počítačích. Přinesli také velký batoh plný nástrojů, jako je řetězová pila, o nichž si mysleli, že by mohly být užitečné při úpravě našeho obydlí.

Richard a Michael pracovali nepřetržitě až do narození Simone. Použitím chemických informací obsažených v databázi se dalo od Rámanů snadněji objednávat, co jsme potřebovali. Experimentovala jsem dokonce s trochou neškodných esterů a

dalších jednoduchých organických sloučenin v potravě, což vedlo ke zlepšení jejích chuťových vlastností. Michael dokončil svůj pokoj v chodbě, udělala se kolébka pro Simone a nezměrně se zlepšila naše koupelna. Vezmou-li se v úvahu všechna naše omezení, jsou naše životní podmínky teď docela přijatelně. Možná brzy… Pozor. Slyším vedle sebe tichý pláč. Je čas nakrmit dceru.

Než se posledních třicet minut mých narozenin stane historií, chci se vrátit k jasným obrazům vzpomínek na své předchozí narozeniny, které byly katalyzátorem mé ranní deprese. Pro mne byly narozeniny vždy nejvýznamnější událostí roku. Období od Vánoc po Nový rok je zvláštní, ale jiným způsobem, protože to jsou oslavy, kterých se účastní všichni. Narozeniny se bezprostředněji zaměřují na jednotlivce. Vždy jsem využila narozenin jako chvíle k uvažování a rozjímání o směru svého života.

Kdybych se snažila, asi bych si vzpomněla na něco z každých prožitých narozenin od věku pěti let. Některé vzpomínky jsou samozřejmě dojímavější než jiné. Dnes ráno ve mně mnohé obrazy z mých minulých oslav vyvolaly silný pocit nostalgie a stesku po domově. Ve své depresi jsem si vyčítala svou neschopnost zajistil řád a bezpečí života Simone. Ale dokonce ani v nejhlubší depresi, při vědomí nekonečné nejistoty našeho zdejšího života, bych si doopravdy nepřála, aby tady Simone nebyla a nepoznala život se mnou. Ne, jsme plavci připoutaní navzájem nejhlubším poutem, matka a dítě sdílející zázrak vědomí, který nazýváme život.

Sdílela jsem podobné pouto předtím, nejen s otcem a matkou, ale také se svou dcerou, Genevievou. Je úžasné, že mi tak ostře vyvstávají v mysli všechny obrazy mé matky. I když zemřela před sedmadvaceti roky, kdy mi bylo pouze deset, zachovala jsem si na ni spoustu nádherných vzpomínek. Mé poslední narozeniny s ní byly zcela mimořádné. Všichni tři jsme jeli vlakem do Paříže. Otec měl nový italský oblek a moc mu to slušelo. Matka si oblékla

jedny ze svých zářivých pestrobarevných afrických šatů. S vlasy vyčesanými do výšky vypadala jako princezna kmene Senoufo, kterou byla, než se provdala za otce.

Večeřeli jsme v luxusním restaurantu hned vedle Champs-Elysées. Potom jsme šli do divadla na vystoupení černošské skupiny, která předváděla řadu národních tanců ze západních oblastí Afriky. Po představení nás vpustili do zákulisí, kde mne matka představila jedné tanečnici, vysoké krásné ženě, výjimečně černé. Byla to jedna z matčiných vzdálených sestřenic z Pobřeží slonoviny.

Naslouchala jsem jejich rozhovoru v kmenovém jazyce Senoufo, vzpomínala jsem si na útržky vět ze svého výcviku na obřad Poro před třemi roky a divila se, jak se matčina tvář stala vždy výraznější, když byla mezi svými lidmi. I když jsem byla večerem uchvácena, bylo mi pouze deset a byla bych dala přednost obyčejné oslavě narozenin se svými přáteli ze školy. Když jsme se vraceli vlakem domů na předměstí Chilly-Mazarin, všimla si matka mého zklamání. „Nebuď smutná, Nicole," řekla mi, „příští rok už můžeš mít svou oslavu. Tvůj otec a já jsme chtěli využít této příležitosti a opět ti připomenout druhou polovinu tvého dědictví. Jsi francouzská občanka, celý život žiješ ve Francii, ale zčásti jsi ryzí příslušnice rodu Senoufo, hluboce zakořeněná v kmenových zvycích západní Afriky."

Když jsem si dnes připomněla *danses ivoriennes* předváděné matčinou sestřenicí a jejími společníky, představila jsem si letmo, jak vstupuji do nádherného divadla se svou desetiletou Simone – ale pak představa náhle skončila. Za orbitou Jupitera nejsou žádná divadla. Ve skutečnosti celý pojem divadlo nebude mít pro mou dceru žádný reálný význam. Je to všechno tak matoucí.

Zčásti byly mé ranní slzy způsobeny tím, že Simone nikdy nepozná své prarodiče a naopak. Budou mytologickými postavami v tkáni jejího života a bude je znát jen z fotografií a videa. Nikdy

se nebude radovat z poslechu úžasného hlasu mé matky. A nikdy neuvidí laskavou a něžnou lásku v očích mého otce.

Když matka zemřela, dal si otec velice záležet na tom, aby každé mé narozeniny byly něčím zvláštní. Na dvanácté narozeniny, poté co jsme se právě přestěhovali do vily v Beauvois, jsme s otcem kráčeli pěstěnými zahradami v Château de Villandry. Toho dne mi otec slíbil, že bude vedle mne vždy, když ho budu potřebovat. Uchopila jsem ho pevněji za ruku, když jsme šli podél živých plotů. Toho dne jsem také plakala a přiznala se mu (i sobě), jaký jsem měla strach, že mne opustí i on. Přitiskl mne k hrudi a políbil na čelo. Nikdy svůj slib neporušil.

Pouze loni, což se teď zdá být celá věčnost, začaly mé narozeniny ve vlaku s lyžaři, právě na hranici Francie. Byla jsem vzhůru ještě o půlnoci, prožívala opět své poslední setkání s Henrym, v chatě na úbočí hory Weissfluhjoch. Neřekla jsem mu, když se nepřímo ptal, že je otcem Genevievy. Neposkytla bych mu to zadostiučinění.

Ale pamatuji se, jak jsem ve vlaku přemýšlela: Je ode mne čestné tajit před svou dcerou skutečnost, že její otec je králem Anglie? Je má sebeúcta a hrdost tak důležitá, abych jimi zdůvodnila, že zabráním své dceři vědět, že je princezna? Přemítala jsem o těchto otázkách, zírala prázdně do noci. když se v mém lůžkovém kupé objevila jako na zavolanou Genevieve. „Hodně štěstí k narozeninám, mami.“ zubila se. Objala mne. Téměř jsem jí tehdy o jejím otci řekla. Byla bych to udělala, jsem si jista, kdybych věděla, co se stane Newtonově expedici. Postrádám tě, Genevievo. Přála bych si. abych ti mohla dál sbohem.

Vzpomínky jsou velice zvláštní. Dnes ráno, v té chvíli deprese, zesílila záplava obrazů z předchozích narozenin mé pocity izolace a ztracenosti. Teď, když mám lepší náladu, tytéž vzpomínky vychutnávám. Už nejsem tak smutná, že Simone nezažije, co znám

já. Její narozeniny budou zcela odlišné od mých a jedinečné v jejím životě. Je mou výsadou a povinností udělat je tak pamětihodnými a láskyplnými, jak jen mohu.

3

26. května 2201

Před pěti hodinami začalo uvnitř Rámy docházet k řadě mimořádných událostí. Seděli jsme tehdy spolu a večeřeli rostbíf, brambory a salát (ve snaze přesvědčit se, že jíme lahodně, máme přezdívku pro každou chemickou kombinaci, kterou dostáváme od Rámanů – a názvy jsou přibližně odvozeny z obsahu nutričních látek, takže náš „rostbíf je bohatý na bílkoviny, „brambory“ jsou hlavně uhlohydráty, atd.), když jsme uslyšeli čisté a vzdálené pískání. Přestali jsme všichni jíst a oba muži se teple oblékli a šli nahoru. Když pískot neustával, uchopila jsem Simone a své teplé oblečení, zabalila děťátko do četných přikrývek a následovala Michaela a Richarda nahoru do zimy.

Na povrchu bylo pískání mnohem hlasitější. Byli jsme si téměř jisti, že přichází z jihu, protože však byla v Rámovi tma, nechtělo se nám odejít od našeho doupěte. Po několika minutách jsme uviděli záblesky světla odrážejícího se od zrcadlových povrchů okolních mrakodrapů a nedokázali jsme překonat svou zvědavost. Plížili jsme se opatrně k jižnímu pobřeží ostrova, kde mezi námi a impozantními rohy Jižního pólu Rámy nebudou žádné budovy.

Když jsme dorazili na pobřeží Válcového moře, už probíhalo fantastické světelné představení. Oblouky mnohabarevného světla přes hodinu přeskakovaly kolem gigantických špičatých věží a osvětlovaly je. I děťátko Simone bylo hypnotizováno dlouhými pruhy žlutého, modrého a červeného světla odrážejícího se mezi věžemi a vytvářejícího ve tmě duhové obrazce. Když představení náhle skončilo, rozsvítili jsme své kapesní svítilny a vydali se zpět k našemu doupěti.

Po několika minutách chůze byl náš živý rozhovor přerušen vzdáleným dlouhým pištěním, nepochybně zvukem jednoho z ptačích tvorů, kteří loni pomohli mně a Richardovi uniknout z New Yorku. Zastavili jsme se a naslouchali. Protože jsme neviděli ani neslyšeli žádného létavce od té doby, kdy jsme se vrátili do New Yorku, abychom varovali Rámany před jadernými střelami, byli jsme oba vzrušeni. Richard byl u jejich doupěte několikrát, ale na své výkřiky dolů do velké vertikální šachty se nikdy nedočkal žádné odezvy. Právě před měsícem Richard prohlásil, že létavci zřejmě opustili New York – dnešní pištění jasně ukazuje, že alespoň jeden z našich přátel zde pořád je.

Během několika sekund, než jsme měli příležitost dohodnout se, zda jeden z nás půjde ve směru pištění, jsme zaslechli jiný zvuk, také známý, který byl příliš hlasitý, abychom se cítili dobře. Naštěstí nebyly šustící kartáče mezi námi a našim doupětem. Objala jsem oběma rukama Simone a sprintovala k domovu. Dvakrát jsem ve spěchu a ve tmě téměř narazila do budov. Michael doběhl poslední. To už jsem měla otevřený příklop i mříž. „Je jich několik," řekl Richard, sotva dechu popadaje, když se k nám ze všech stran blížily stále hlasitější zvuky oktopavouků. Vrhl paprsek své svítilny do dlouhé ulice vedoucí východně od našeho doupěte a všichni jsme uviděli dva velké tmavé předměty, které se k nám blížily.

Obvykle chodíme spát dvě až tři hodiny po večeři, ale dnešek byl výjimkou. Světelné představeni, pištění létavců a téměř setkání s oktopavouky, to všechno nás silně rozrušilo. Hovořili jsme a hovořili. Richard byl přesvědčen, že se stane něco velkého. Připomněl nám, že manévru přiblížení Rámy k Zemi také předcházelo malé světelné představení na Jižním pólu. Vzpomněl si, že v té době se kosmonauté na Newtonovi shodli, že celý výjev měl znamenat zprávu nebo snad nějaký poplach. Jaký význam má dnešní oslňující podívaná? přemýšlel Richard.

Pro Michaela, který nebyl v Rámovi moc dlouho předtím, než proletěl blízko Země, a nikdy neměl žádný přímý kontakt s létavci ani s oktopavouky, byly dnešní události naprosto mimořádné. Letmý pohled, kterým zachytil tvory s chapadly blížící se k nám po ulici, mu dal jisté porozumění pro hrůzu, kterou jsme s Richardem cítili, když jsme loni běželi k těm bizarním věžím a prchali před oktopavoukem.

„Jsou oktopavouci Rámané?“ ptal se dnes Michael. „Pokud ano,“ pokračoval, „proč bychom měli před nimi utíkal? Mají o tolik rozvinutější technologii než my, že si s námi v podstatě mohou dělat, co se jim zamane.“

„Oktopavouci jsou v tomto dopravním prostředku cestujícími.“ reagoval rychle Richard, „stejně jako my. A jako létavci. Oktopavouci si myslí, že můžeme být Rámany, ale nejsou si jisti. Létavci jsou záhadou. Určitě nemohou byl druhem kosmoplavců. Jak se vůbec doslali na palubu? Jsou snad součástí původního rámanského ekosystému?“

Instinktivně jsem přitiskla Simone k sobě. Tolik otázek. Tak málo odpovědí. Myslí mi probleskla vzpomínka na ubohého doktora Takagišiho vycpaného jako velká ryba nebo tygra stojícího v oktopavoučím muzeu a naskočila mi husí kůže. „Jsme-li cestujícími, kam potom směřujeme?" zeptala jsem se tiše.

Richard si povzdechl a prohlásil: „Dělal jsem nějaké výpočty. Výsledky nejsou nijak povzbudivé. I když vůči Slunci letíme velmi rychle, je naše rychlost nicotná, vezmeme-li za referenční soustavu naši lokální skupinu hvězd. Pokud se naše dráha nezmění, opustíme Sluneční soustavu ve směru na Barnardovu hvězdu. Do Barnardovy soustavy doletíme za několik tisíc let!“

Simone začala plakat. Bylo pozdě a byla velice unavená. Omluvila jsem se a sešla dolů do Michaelova pokoje nakrmit ji, zatímco muži prohlédli všechny výstupy senzorů na černé obrazovce, aby zjistili, dokáží-li určit, co se to vlastně dělo.

Simone sála z prsu popudlivě, jednou mě dokonce škrábla. Její nepokoj byl velice nezvyklý, obvykle je hodná. „Cítíš náš strach, že ano?“ mluvila jsem k ní. Četla jsem, že nemluvňata mohou vnímat emoce dospělých kolem sebe. Snad je to pravda.

Nedokázala jsem odpočívat, ani když Simone už spokojeně spala na své dece na podlaze. Mé nastražené smysly mne varovaly, že dnešní události signalizují přechod do nějaké nové fáze našeho života na palubě Rámy. Richardovy výpočty, že Ráma může plout mezihvězdnou prázdnotou více než tisíc let, mne nepovzbudily. Snažila jsem se představit si žití v našich nynějších podmínkách do konec života a mysl se mi splašila. Byla by to pro Simone určitě nudná existence. Uvědomila jsem si, že vyslovuji modlitbu k Bohu, k Rámanům, ke komukoliv, kdo má možnost změnit naši budoucnost. Má modlitba byla prostá. Žádala jsem, aby nadcházející změny nějak obohatily budoucí život mé dcerušky.

28. května 2201

Dnes se opět opakovalo dlouhé hvízdání následované okázalým světelným představením na Jižním pólu Rámy. Nešla jsem se dívat. Zůstala jsem se Simone v doupěti. Michael a Richard se nesetkali s žádnými obyvateli New Yorku. Richard říkal, že představení trvalo přibližně stejně dlouho jako první, ale jednotlivé akty byly značně odlišné. Michael měl dojem, že jediná velká změna byla v barvách. Podle jeho mínění byla dnes převládající barvou modrá, kdežto před dvěma dny to byla žlutá.

Richard si je jist, že Rámané jsou zamilováni do čísla tři a že tudíž dojde k dalšímu světelnému představení, až opět nastane noc. Protože dny a noci jsou teď v Rámovi přibližně stejné a trvají třiadvacet hodin – nastoupilo časové období, které Richard nazývá rámanská rovnodennost, správně předpovězené mým brilantním manželem v kalendáři, který dal Michaelovi a mně před čtyřmi měsíci – třetí představení začne za dva zemské dny. Všichni

očekáváme, že brzy po této třetí ukázce se stane něco neobvyklého. Pokud nebude v sázce Simoniino bezpečí, budu se určitě dívat.

30. května 2201

Náš mohutný válcový domov nyní podstupuje prudké zrychlování, které začalo před čtyřmi hodinami. Richard je tak vzrušený, že se jen stěží ovládá. Je přesvědčen, že pod zvýšeným břehem Jižního poloválce (Richard nesouhlasí s dosavadním označením polokoule) je pohonný systém, který pracuje na fyzikálních principech překonávajících nejbujnější představy lidských vědců a inženýrů. Zírá na data externích senzorů na černé obrazovce, svůj zamilovaný přenosný počítač drží v ruce a občas do něj vkládá některé z údajů, které vidí na monitoru. Čas od času zamumlá k sobě nebo k nám, co podle něj tento manévr provádí s naší dráhou.

V době, kdy Ráma provedl letovou korekci, aby se dostal na dráhu střetu se Zemí, jsem byla v bezvědomí na dně jámy, takže nevím, jak se třásla podlaha během předchozího manévru. Richard tvrdí, že vibrace byly zanedbatelné ve srovnání s tím, co zažíváme teď. Nyní je obtížné i chodit. Podlaha nadskakuje a padá velice vysokou frekvencí jako by ve vzdálenosti jen několika metrů pracovala sbíječka. Od té doby, co zrychlení započalo, držíme Simone v náručí. Nemůžeme ji položit na podlahu ani do kolébky, protože vibrace ji děsí. Já jsem jediná, kdo se se Simone pohybuje, a jsem obzvláště opatrná. Jde skutečně o to neztratit rovnováhu a neupadnout – Richard a Michael už upadli každý dvakrát – a Simone by se mohla vážně zranit, kdybych nešikovně upadla.

Náš skrovný nábytek poskakuje po celé místnosti. Jedna z židlí před půlhodinou doslova vyskočila do chodby a mířila ke schodům. Nejdříve jsme každých deset minut vraceli nábytek na své místo, ale teď ho ignorujeme – pokud si to nezamíří vchodem do haly.

Bylo to neuvěřitelné časové období počínající třetím a posledním světelným představením na jihu. Richard vyšel té noci první, sám, těsně před setměním. Za několik minul přiběhl vzrušeně zpět pro Michaela. Když se oba vrátili, Michael vypadal, jako by viděl ducha. „Oktopavouci," křičel Richard. „Jsou jich tam shromážděny tucty, podél pobřeží dva kilometry na východ."

„No, nevíš doopravdy, kolik jich tam je," odporoval Michael. „Zahlédli jsme je nanejvýš na deset sekund, než zhasla světla."

„Pozoroval jsem je déle, když jsem tam byl sám." pokračoval Richard. „Viděl jsem je dalekohledem. Nejdříve jich tam byla jen hrstka, ale náhle začali přicházet v houfech. Právě jsem je začal počítat, když se začali řadit do nějakého šiku. Vypadalo to, že obrovitý oktopavouk s hlavou ozdobenou modrými a červenými pruhy stojí sám před jejich útvarem."

„Neviděl jsem červeného a modrého obra ani žádný ‚útvar'." dodal Michael, když jsem na ně nevěřícně zírala. „Viděl jsem však určitě mnoho nestvůr s tmavými hlavami a černými a zlatými chapadly. Podle mého názoru se dívali na jih, čekali na začátek světelného představení."

„Viděli jsme také létavce." sdělil mi Richard. Obrátil se k Michaelovi. „Kolik bys řekl, že jich v tom hejnu bylo?"

„Dvacet pět, možná třicet." odvětil Michael.

„Vznesli se vysoko nad New York, pištěli, když stoupali, a polom letěli na sever, přes Válcové moře." Richard se na okamžik odmlčel. „Řekl bych, že ti hloupí létavci to už zažili. Myslím, že vědí, co se stane."

Začala jsem balit Simone do dek. „Co děláš?" zeptal se Michael. Vysvětlila jsem mu, že si poslední světelné představení nenechám ujít. Připomněla jsem rovněž Richardovi, jak přísahal, že oktopavouci se odváží ven pouze v noci. „Tohle je mimořádná situace," odpověděl s jistotou, právě když začalo pískání.

Dnešní představení se mi zdálo okázalejší. Možná to způsobil můj pocit očekávání. Barvou noci byla rozhodně červená. V jednom okamžiku ohnivý rudý oblouk opsal plný a spojitý šestiúhelník tvořený hroty šesti menších rohů. I když však byla světla Rámanů okázalá nebyla nejdůležitější událostí večera. Po asi třiceti minutách Michael náhle vykřikl: „Podívejte se!“ a ukázal na pobřeží ve směru, kde on a Richard viděli předtím oktopavouky.

Na obloze nad zamrzlým Válcovým mořem se současně zažehlo několik kulových světlic. Byly asi padesát metrů nad povrchem a osvětlovaly na ledě pod sebou plochu přibližně jednoho čtverečného kilometru. Během asi tak minuty, kdy bylo vidět podrobnosti, jsme spatřili, jak se po ledě směrem na jih pohybovala velká černá masa. Richard mi podal svůj dalekohled, právě když světlice začaly pohasínat. Rozeznala jsem v mase jednotlivé tvory. Překvapivě mnoho oktopavouků mělo na hlavě barevný vzor, ale většina byla tmavě uhlově šedá jako ten, který nás pronásledoval v noře. Jak černá a zlatá chapadla, tak tvar těla potvrzovaly, že tato stvoření jsou stejného druhu jako ta, která jsme viděli už dřív. A Richard měl pravdu. Byly jich tucty.

Když začal manévr, vrátili jsme se rychle do našeho doupěte. Bylo nebezpečné zůstával během extrémních vibrací venku v Rámovi. Občas se uvolnily části okolních mrakodrapů a padaly na zem. Simone se rozplakala, jakmile začaly otřesy.

Po obtížném sestupu do našeho doupěte začal Richard kontrolovat vnější senzory, většinou se díval na polohy hvězd a planet (v některých záběrech se dá s jistotou identifikovat Saturn), a potom prováděl výpočty založené na zjištěných údajích. Michael a já jsme se střídali v držení Simone – nakonec jsme seděli v jednom rohu místnosti, kde nám dvě spojené stěny dávaly jistý pocit stability – a povídali si o úžasném dnu.

Téměř o hodinu později nám Richard oznámil výsledky předběžného určení dráhy. Nejdřív udal prvky orbity, vzhledem k

Slunci, pro naši hyperbolickou trajektorii před začátkem manévru. Potom dramaticky uvedl nové oskulační prvky (jak je nazýval) naší nynější dráhy. Někde v záhybech své paměti jsem musela mít uloženu informaci, která definuje pojem oskulační prvek, ale naštěstí jsem ji nepotřebovala vydolovat. Z kontextu jsem pochopila, že Richard nám ve zkratce vysvětluje, jak moc se naše dráha změnila během prvních tří hodin manévru. Plné důsledky změny excentricity hyperboly mi však unikly.

Michael si z nebeské mechaniky zapamatoval více. „Jsi si jist?“ zeptal se téměř okamžitě.

„Kvantitativní výsledky mají široké intervaly chyb,“ odvětil Richard. „Nemůže však být pochyb o kvalitativní podstatě změny dráhy.“

„Takže rychlost úniku ze Sluneční soustavy roste?“ tázal se Michael.

„Správně,“ přikývl Richard. „Naše zrychlení jde skoro celé ve směru, který zvyšuje rychlost vzhledem ke Slunci. Manévr už přidal k naší rychlosti vůči Slunci mnoho kilometrů za sekundu.“

„Panečku,“ pravil Michael, „to je závratné.“

Pochopila jsem podstatu toho, co Richard říkal. Pokud jsme si ponechávali nějakou naději, že bychom mohli být na uzavřené dráze, která by nás mohla zázračně vrátit k Zemi, je tato naděje nyní zcela vniveč. Ráma opustí Sluneční soustavu mnohem rychleji, než kdokoliv z nás předpokládal. Zatímco se Richard lyricky rozplýval nad pohonným systémem, který dokáže udělit tak velkou změnu rychlosti léto „monstrózní kosmické lodi“, já jsem krmila Simone a zase se zamyslela nad její budoucností. Tak tedy definitivně opouštíme Sluneční soustavu, pomyslela jsem si. a letíme někam jinam. Uvidím vůbec někdy jiný svět? Uvidí ho Simone? Je možné, má dcero, že Ráma bude tvým domovským světem po celou dobu života?

Podlaha se neustále silně otřásá, ale mne to uklidňuje. Richard říká, že naše úniková rychlost se stále prudce zvyšuje. Dobrá. Pokud letíme někam jinam, chci tam cestovat co nejrychleji.

4

5. června 2201

Probudila jsem se uprostřed minulé noci. když jsem zaslechla vytrvalé klepání, které přicházelo ze směru vertikální chodby v našem doupěti. I když normální hladina zvuku z neustálého otřásání je značná, Richard i já jsme bez potíží jasně rozeznali bouchání. Přesvědčili jsme se, že Simone pohodlně spí v nové kolébce, kterou Richard sestrojil, aby minimalizoval vibrace, a šli jsme opatrně ke svislé chodbě.

Klepání sílilo, jak jsme vystupovali po schodech směrem k mříži, která nás chrání proti nezvaným návštěvníkům. Na jedné podestě se ke mně Richard naklonil a pošeptal mi, že to „musí Macduff bušit na bránu“ a že se brzy vyjeví naše „hříchy“. Byla jsem příliš napjatá, abych se zasmála. Když jsme byli ještě několik metrů pod mříží, uviděli jsme velký pohybující se stín vržený na stěnu před námi. Zastavili jsme se. abychom si ho prohlédli. Oba jsme si hned uvědomili, že vnější kryt našeho doupěte je otevřen – nahoře v Rámovi bylo denní světlo – a že bizarní stín na stěně vytváří rámanský tvor nebo biot zodpovědný za bouchání.

Instinktivně jsem sevřela Richardovi ruku. „Co to je, propána?“ zeptala jsem se nahlas.

„Musí to být něco nového.“ odpověděl Richard potichu.

Řekla jsem mu, že stín připomíná starodávnou pumpu na ropu kývající se nahoru a dolů uprostřed ropného pole. Zazubil se nervózně a souhlasil.

Čekali jsme alespoň pět minut a neviděli ani neslyšeli jsme žádnou změnu v rytmickém klepání návštěvníka. Richard mi potom řekl, že vyleze k mříži, kde uvidí něco určitějšího než stín.

To ovšem znamenalo, že ten venku, co klepal na naše dveře, ho uvidí také za předpokladu, že má oči, nebo jejich přibližný ekvivalent. Z nějakého důvodu jsem si v tom okamžiku vzpomněla na doktora Takagišiho a zaplavila mne vlna strachu. Políbila jsem Richarda a řekla mu, ať neriskuje.

Když dosáhl poslední podesty, hned nad tou. na níž jsem čekala, měl tělo částečně ve světle a překrýval pohybující se stín. Klepání náhle ustalo. „Je to biot," zakřičel Richard. „Vypadá jako kudlanka nábožná s rukou navíc uprostřed obličeje."

Náhle se mu rozšířily oči. „A teď otevírá mříž," dodal a okamžitě seskočil z podesty.

Sekundu nato byl vedle mne. Chytil mě za ruku a utíkali jsme několik úseků schodů spolu. Nezastavili jsme se, dokud jsme nebyli ve svém patře.

Nad sebou jsme slyšeli zvuk pohybujícího se tvora. „Za první kudlankou byla ještě jedna a aspoň jeden buldozer," řekl Richard, lapaje po dechu. „Jakmile mne zahlédli, začali odstraňovat mříž… Zjevně klepali jen proto, aby nás upozornili na svou přítomnost."

„Ale co chtějí?" položila jsem řečnickou otázku. Hluk nad námi sílil. „Rachotí to jako vojsko," dodala jsem.

Během několika sekund jsme je slyšeli scházet po schodech. „Musíme se připravit k útěku." řekl Richard divoce rozrušen. „Ty vezmi Simone, já vzbudím Michaela."

Scházeli jsme svižně chodbou k našemu obytnému prostoru. Michaela už vzbudil hluk a Simone sebou rovněž vrtěla. Shromáždili jsme se v hlavní místnosti, seděli na chvějící se podlaze proti černému panelu a čekali na mimozemské nájezdníky. Richard si připravil na klávesnici požadavek Rámanům, který by po vložení dvou dalších příkazů způsobil, že se černá zástěna zvedne jako vždy, když nám neviditelní blahodárci chtějí dodat nějaký nový výrobek. „Kdyby nás napadli," řekl Richard, „riskneme to do tunelů za panelem."

Přešlo půl hodiny. Podle lomozu od schodů se dalo říci, že narušitelé jsou už na naší úrovni v doupěti, ale nikdo z nich ještě nevstoupil do průchodu k našemu obytnému prostoru. Po dalších patnácti minutách přemohla mého muže zvědavost. „Půjdu obhlédnout situaci," prohlásil a zanechal Michaela se mnou a se Simone.

Vrátil se za necelých pět minut. „Je jich tam patnáct, možná dvacet," sdělil nám a zmateně se kabonil. „Celkem tři kudlanky plus dva různé typy buldozerových biotů. Zdá se, že na protější straně něco budují."

Simone zase usnula. Položila jsem ji do kolébky a následovala oba muže ke zdroji hluku. Když jsme dosáhli kruhové oblasti, odkud stoupá schodiště k otvoru do New Yorku, spatřili jsme horečnatou činnost. Bylo nemožné sledovat všechnu práci, která na druhé straně probíhala. Vypadalo to. že kudlanky dohlížejí na bioty-buldozery, kteří rozšiřovali horizontální chodbu na druhé straně kruhové místnosti.

„Má někdo nějaký nápad, co tam asi dělají?" zeptal se Michael šeptem.

„Ani potuchy." odvětil Richard po chvíli.

Už uplynulo skoro čtyřiadvacet hodin a pořád není jasné, co bioti budují. Richard si myslí, že rozšíření chodby se provádí proto, aby tam mohlo být umístěno nějaké nové zařízení. Naznačil též, že tato činnost má téměř určitě něco společného s námi, protože se to konec konců děje v našem doupěti.

Bioti pracují bez přestávek na odpočinek, spánek nebo jídlo. Zdá se, že sledují nějaký hlavní plán nebo postup, který byl důkladně vysvětlen, protože nikdo se nikdy na nic neptá. Je to úděsná podívaná na jejich neúnavnou činnost. Bioti nám nedali ani jednou najevo, že si všimli naší přítomnosti a toho, že je pozorujeme.

Před hodinou jsme krátce hovořili o frustraci, kterou pociťujeme, protože nevíme, co se kolem nás děje. V jedné chvíli se Richard zasmál. „Ve skutečnosti to není dramaticky odlišné od situací na Zemi," řekl neurčitě. Když jsme na něj s Michaelem naléhali, aby vysvětlil, co tím myslí, Richard jen v širokém gestu máchnul rukou a roztržitě odpověděl: „I doma jsou naše znalosti velice omezeny. Hledání pravdy je vždy frustrující zážitek."

8. června 2201

Je pro mne nepředstavitelné, že bioti dokázali dokončit zařízení tak rychle. Před dvěma hodinami se poslední z nich, předák kudlanka, který nám signalizoval (pomocí „ruky" uprostřed svého „obličeje"), abychom si novou místnost prohlédli, konečně vzdálil po schodech a zmizel. Richard říká, že zůstal v našem doupěti, dokud se nepřesvědčil, že jsme všechno pochopili.

Jediným předmětem v nové místnosti je úzká pravoúhlá nádrž, která byla zřejmě navržena pro nás. Má lesklé kovové stěny a je asi tři metry vysoká. Na obou koncích je žebřík, který vede z podlahy k okraji nádrže. Na vnějším obvodu nádrže, jen několik centimetrů pod horním okrajem, je pevná lávka.

Uvnitř pravoúhlé struktury jsou ve stěnách upevněna čtyři tkaná visutá lůžka. Každý z těchto fascinujících výtvorů je konstruován individuálně pro každého člena naší rodiny. Lůžka pro Michaela a Richarda jsou na koncích nádrže. Simone a já máme svá lůžka uprostřed, její maličké visuté lože je hned vedle mého.

Richard samozřejmě už podrobně celé uspořádání prozkoumal. Protože nádrž má příklop a visutá lůžka jsou v dutině, od půl metru do jednoho metru od stropu, došel k závěru, že nádrž se uzavře a potom se pravděpodobně naplní tekutinou. Ale proč byla vybudována? Podstoupíme nějakou řadu pokusů? Richard si je jist, že budeme nějakým způsobem testováni, ale Michael říká, že

„není konzistentní s osobností Rámanů“, jak jsme ji zatím pozorovali, abychom byli použiti jako pokusní králíci. Musela jsem se této poznámce smát. Michael nyní rozšířil svůj nevyléčitelný náboženský optimismus i ve vztahu k Rámanům. On vždy předpokládá, jako Voltairův doktor Panglos, že žijeme v nejlepším z možných vesmírů.

Předák kudlanka zůstal, pozoroval nás z lávky kolem nádrže, až jsme si všichni čtyři na naše visutá lůžka doopravdy lehli. Richard poukázal na to, že ačkoliv jsou lůžka na stěnách upevněna v různých výškách, „ponoříme se“ na nich všichni do přibližně stejné hloubky. Tkanivo je slabě pružné, připomíná materiál sítě, s níž jsme se už v Rámovi setkali. Když jsem dnes odpoledne lůžko „testovala“, připomněla mi jeho pružnost strach i povznášející pocit, který jsem prožila při své cestě v postroji ze síťoviny přes Válcové moře. Když jsem zavřela oči, bylo snadné vidět se zase těsně nad vodou, zavěšenou pod třemi velkými létavci, kteří mne odnášeli ke svobodě.

Podél stěny doupěte, z pohledu od našeho obytného prostoru za nádrží, je řada tlustých trubek, které jsou k ní připojeny. Předpokládáme, že jimi bude přivedena nějaká tekutina, která zaplní objem nádrže. Mám tušení, že to velice brzy zjistíme.

Tak co teď uděláme? Všichni tři souhlasíme, že bychom měli vyčkat. Nepochybně se bude od nás vyžadovat, abychom v této nádrži strávili nějaký čas. Musíme však předpokládat, že nám řeknou, kdy je ta správná doba.

10. června 2201

Richard měl pravdu. Byl si jist, že přerušované nízkofrekvenční pískání včera ráno oznamovalo další přechodovou fázi letu. Dokonce navrhl, že bychom asi měli jít k nádrži a připravit se k zaujmutí polohy na visutých lůžkách. Michael i já jsme mu

odporovali, tvrdili jsme, že nemáme dost informací, abychom dospěli k takovému závěru.

Měli jsme Richarda poslechnout. Pískání jsme v podstatě ignorovali a pokračovali ve své normální (pokud tento termín může být vůbec kdy použit pro naši existenci uvnitř kosmické lodi mimozemského původu) rutině. Asi o tři hodiny později se objevil ve vchodu do naší hlavní místnosti předák kudlanka a k smrti mne vyděsil. Svými podivnými prsty ukázal do chodby a dal nám jasně najevo, že si musíme pospíšit.

Simone ještě spala a nelíbilo se jí. když jsem ji vzbudila. Měla také hlad, ale biot-kudlanka mi nedal čas, abych ji nakrmila. A tak Simone přerývaně plakala, když jsme byli nahnáni do houfu a k nádrži.

Druhý biot-kudlanka čekal na lávce, která je kolem ústí nádrže. Ve svých divných rukách držel průhledné přilby. Musel to být také inspektor, protože nám nedovolil sestoupit na lůžka, dokud nezkontroloval, že máme přilby správně nasazeny. Plastická nebo skleněná hmota, z níž je přední část přilby, je pozoruhodná: je skrze ni perfektně vidět. Dolní části přileb jsou také mimořádné. Jsou vyrobeny z lepkavé, gumě podobné sloučeniny, která velice těsně přilehne k pokožce a vytváří neproniknutelný uzávěr.

Leželi jsme na visutých lůžkách jen třicet sekund, když nás mocné vzedmutí přitlačilo do tkaniny takovou silou, že jsme klesli do poloviny prázdné nádrže. Okamžik nato se kolem našich trupů obalily slaboučké nitky (zdálo se, že vyrůstají z materiálu lůžka) a nechaly nám volné jen ruce a hrdla. Mrkla jsem na Simone, zda nepláče: měla na tváři široký úsměv.

Nádrž se už začala plnit světlezelenou tekutinou. V necelé minutě jsme jí byli obklopeni. Měla hustotu velmi blízkou naší, protože jsme zpola pluli po povrchu, dokud se nezavřel příklop nádrže a tekutina nevyplnila celý objem. I když jsem považovala za nepravděpodobné, že nám hrozí skutečné nebezpečí, vyděsila

jsem se, když se nad námi uzavřelo víko. V každém z nás je trochu klaustrofobie.

Po celou tu dobu pokračovalo silné zrychlování. Naštěstí nebyla v nádrži úplná tma. Na příklopu nádrže byla malá světélka. Viděla jsem vedle sebe Simone, její tělíčko poskakovalo jako bójka, a v dálce dokonce i Richarda.

V nádrži jsme byli něco přes dvě hodiny. Když jsme skončili, byl Richard nesmíme vzrušen. Řekl Michaelovi a mně, že jsme určitě právě dokončili „test“, který ukázal, dokážeme-li vydržet „nadměrné“ síly.

„Nejsou spokojeni s nicotným zrychlením, které jsme zatím pociťovali.“ informoval nás nadšeně. „Rámané chtějí ‚skutečně‘ zvýšit rychlost. Aby toho dosáhli, musí být kosmická loď dlouhodobě vystavena silám, které vyvolávají zrychlení několika gé. Tato nádrž je navržena tak, aby nám zajistila dostatečný polštář a aby se naše těla se specifickou biologickou konstrukcí dokázala přizpůsobit neobvyklému prostředí.“

Richard strávil celý den výpočty a před několika hodinami nám ukázal předběžnou rekonstrukci včerejší události zrychlení. „Podívejte se na tohle!“ křičel, stěží se ovládaje. „Během toho krátkého dvouhodinového údobí jsme dosáhli ekvivalentní změnu rychlosti sedmdesát kilometrů za sekundu. To je pro kosmickou loď Rámovy velikosti absolutně ohromující! Zrychlovali jsme celou dobu téměř deseti gé.“ Potom se na nás zazubil. „Tahle loď má sakra páru.“

Když jsme ukončili test v nádrži, zavedla jsem do nás všech včetně Simone novou sadu biometrických sond. Nenašla jsem žádnou neočekávanou odezvu, ale připouštím, že mám pořád ještě trochu obavy, jak budou naše těla reagovat na napětí. Před několika minutami mne Richard vypeskoval. „Rámané nás určitě také sledují,“ prohlásil a naznačil tím, že nepovažuje biometrii za

potřebnou. „Vsadím se, že získávají vlastní údaje pomocí těch nitek.“

5

19. června 2201

Můj slovník není dost dokonalý na to, abych popsala své zážitky z posledních několika dnů. Slovo „úžasné“ je například naprosto nedostatečné k vyjádření opravdového dojmu, jak mimořádné byly ty dlouhé hodiny v nádrži. Jediné vzdáleně podobné zážitky v mém životě byly vyvolány použitím katalytických chemikálií, poprvé během obřadu Poro na Pobřeží slonoviny, když mi bylo sedm, a potom nedávno, když jsem vypila Omehovu lahvičku na dně jámy v Rámovi. Avšak oba tyto výlety nebo vize nebo cokoliv byly izolované události a trvaly poměrně krátce. Mé nedávné zážitky v nádrži trvaly celé hodiny.

Než se naplno pustím do popisu světa v mé mysli, měla bych shrnout „skutečné“ události minulého týdne, aby se halucinace daly umístit do správného kontextu. Náš denní život se nyní změnil na rutinu. Kosmická loď pokračuje v manévru, avšak ve dvou odlišných stupních: „regulérním“, kdy podlaha vibruje a vše se pohybuje, ale lze vést téměř normální život, a „na doraz“, kdy Ráma zrychluje divokým tempem, které Richard nyní odhaduje na vyšší než jedenáct gé.

Když je kosmická loď v režimu na doraz, musíme být všichni čtyři v nádrži. Periody plného výkonu trvají necelých osm hodin z každých dvaceti sedmi, v šestiminutovém cyklu, který se neustále opakuje. Máme zřejmě během této doby spát. Malá světélka nad našimi hlavami v uzavřené nádrži po prvních dvaceti minutách každého úseku zhasnou a my tam ležíme v úplné tmě až do doby, kdy do osmihodinové periody chybí pět minut.

Celá tato náhlá změna rychlosti zvyšuje podle Richarda rychlost našeho úniku od Slunce. Zůstane-li náš nynější manévr shodný ve velikosti i ve směru a bude-li pokračovat měsíc, poletíme potom vzhledem k naší Sluneční soustavě polovinou rychlosti světla.

„Kam směřujeme?“ ptal se včera Michael.

„Ještě je příliš brzy, aby se to dalo říct.“ odvětil Richard. „Víme pouze to, že upalujeme fantastickým tempem pryč.“

Teplota i hustota tekutiny uvnitř nádrže byly v každé periodě pečlivě upravovány, až jsou nyní přesně rovny našim. Výsledkem je, že když tam ležím ve tmě, necítím vůbec nic kromě sotva postižitelné síly směřující dolů. Má mysl mi vždy říká, že jsem v urychlovací nádrži, v nějaké tekutině chránící mé tělo proti mocné síle, ale chybějící vjemy nakonec způsobí, že zcela zapomenu na své tělo. Tehdy začínají halucinace. Je to, jako by byl nutný nějaký normální pocitový vstup do mozku, abych fungovala normálně. Když do mozku nepřicházejí žádné zvuky, zrakové vjemy, chuti, pachy a žádná bolest, pak se jeho činnost stane neregulovatelnou.

Snažila jsem se před dvěma dny diskutovat o tomto jevu s Richardem, ale ten na mne jen hleděl, jako bych byla blázen. On žádné halucinace neměl. Tráví svůj čas v „zóně soumraku“ (jeho označení periody bez vstupu vjemů před hlubokým spánkem) prováděním matematických výpočtů, vymýšlením široké škály různých map Země, nebo dokonce opětným prožíváním svých nejvýznačnějších sexuálních zážitků. Určitě ovládá svůj mozek i při chybějícím vstupu vjemů. Proto jsme tolik odlišní. Má mysl si chce najít svou vlastní cestu, když není využila pro zpracování miliard dílčích informací přicházejících ze všech ostatních buněk mého těla.

Halucinace obvykle začínají barevnou skvrnou, rudou nebo zelenou, která se objeví v úplné tmě, jíž jsem obklopena. Jak se skvrna zvětšuje, přidávají se další barvy, často žlutá, modrá a

purpurová. Každá z těchto barev překotně vytváří své vlastní nepravidelné vzory a rozptýlí se po obrazovce mého vidění. Vidím potom kaleidoskop jasných barev. Pohyb v poli se zrychluje, až se stovky pásů a skvrn slijí a protaví do jednoho běsnícího výbuchu.

Uprostřed této bouřlivé směsice barev se vždy vytvoří souvislý obraz. Nejdříve nemohu přesně určit, co to je, protože zjev nebo zjevy jsou maličké, jako kdyby byly daleko, velmi daleko. Když se obraz přibližuje, změní několikrát barvu a přispívá k surrealistickému nádechu vize i k mému vnitřnímu pocitu děsu. Víc než v polovině případů obsahuje obraz, který se nakonec vytvoří, mou matku, nebo nějaké zvíře, jako levharta či lvici, ve kterém intuitivně poznávám matku v přestrojení. Pokud jen pozoruji a neudělám žádný pokus o spojení s matkou, zůstává v měnícím se obrazu. Když se snažím navázat s matkou nějaký kontakt, ona nebo zvíře, jež ji představuje, okamžitě zmizí a zanechá ve mně ohromující pocit, že jsem byla opuštěna.

Nedávno, během jedné z halucinací, se vlny barev rozpadly do geometrických vzorů, které se pak změnily na lidské siluety pochodující v jediném zástupu přes mé zorné pole. V čele procesí šel Omen v jasně zeleném hábitu. Dvě postavy na konci byly ženy, hrdinky mého dospívání, Jana z Arcu a Eleonora Aquitánská. Když jsem poprvé uslyšela jejich hlasy, procesí se rozpadlo a scéna se ihned přeměnila. Byla jsem náhle v malé veslici v mlze časného rána na malém kachním rybníku blízko naší vily v Beauvois. Roztřásla jsem se strachem a začala nekontrolovatelně brečet. Jana a Eleonora se zjevily v mlze a mžení, aby mne ujistily, že můj otec se neožení s Helenou, anglickou vévodkyní, s níž odjel na dovolenou do Turecka.

Jiné noci následovalo po barevné ouvertuře bizarní divadelní představení kdesi v Japonsku. Ve hře halucinace vystupovaly jen dvě osoby, obě v nádherných drahých maskách. Muž, který měl na sobě západní oblek a kravatu, recitoval poezii a za jeho přátelskou

maskou bylo viděl nádherně jasné, otevřené oči. Druhý muž vypadal jako samurajský válečník ze sedmnáctého století. Jeho maska představovala strnulý škleb. Začal ohrožovat jak mne, tak svého modernějšího kolegu. Při konci této halucinace jsem vykřikla, protože oba muži se uprostřed jeviště setkali a splynuli v jednu osobu.

Některé z nejsilnějších halucinačních představ trvaly jen několik sekund. Během druhé či třetí noci se na dvě nebo tři sekundy objevil nahý princ Henry, přehlcený touhou, s tělem v barvě rozechvělého purpuru, uprostřed jiné vize, v níž jsem jela na obrovském zeleném oktopavoukovi.

Během včerejšího období spánku se po celé hodiny neobjevily žádné barvy. Potom, když jsem si uvědomila, že mám neuvěřitelný hlad, se vynořil z temnoty obrovský růžový manový meloun (tak jsme začali říkat melounu, který nám tenkrát s Richardem zachránil život). Když jsem se pokusila meloun jíst, vyrostly mu v mé vizi končetiny, vzal nohy na ramena a zmizel do směsice barev.

Má něco z toho vůbec nějaký význam? Mohu se z těchto zřejmě náhodných výlevů své nesoustředěné mysli dozvědět něco o sobě nebo o svém životě?

Dohadování o významu snů už zuří celá staletí a ještě nepřineslo řešení. Zdá se mi, že tyto mé halucinace jsou ještě vzdálenější od reality než normální sny. V jistém smyslu jsou vzdálenými příbuznými dvou halucinogenních úletů, které jsem ve svém životě dříve prodělala, a jakýkoliv pokus interpretovat je logicky by byl absurdní. Z nějakého důvodu však pořád věřím, že v těchto divokých a zdánlivě s ničím nesouvisejících bouřeních mé mysli jsou obsaženy nějaké základní pravdy. Možná je to proto, že nedokáži akceptovat představu, že lidský mozek někdy pracuje čistě náhodně.

22. července 2201

Včera se podlaha konečně přestala otřásat. Richard to předpověděl. Když jsme před dvěma dny nebyli v obvyklém čase odesláni do nádrže. Richard správně usoudil, že manévr je už téměř ukončen.

Tak vstupujeme zase do další fáze naší neuvěřitelné odysey. Můj manžel nám sdělil, že letíme rychlostí větší než polovina rychlosti světla. To znamená, že vzdálenost Země-Měsíc uletíme přibližně každé dvě sekundy. Směřujeme víceméně ke hvězdě Sirius, nejjasnější skutečné hvězdě na noční obloze naší domovské planety. Nedojde-li k dalším změnám, dorazíme do blízkosti Siria za dvanáct let.

Ulevilo se mi, že se náš život nyní snad vrátí k nějaké lokální rovnováze. Zdá se, že Simone přestála dlouhá období v nádrži bez jakýchkoli pozorovatelných obtíží, nemohu však uvěřit, že takový zážitek zanechá kojence zcela bez následků. Je pro ni důležité, abychom zase ustavili denní režim.

Když jsem sama, pořád často myslím na ty živé halucinace během prvních deseti dnů v nádrži. Musím připustit, že jsem byla potěšena, když jsem konečně zažila několik „zón soumraku“ s úplnou ztrátou vjemů bez divokých barevných vzorů a rozkouskovaných obrazů zaplavujících mou mysl. Tou dobou už jsem se začala obával o svůj zdravý rozum. I když halucinace náhle ustaly, vzpomínky na sílu těch vizí způsobily, že jsem vždy znovu znervózněla, když světélka v příkrovu nádrže pohasla.

Po prvních deseti dnech jsem měla pouze jednu další vizi – a to mohl vlastně být jen extrémně živý sen během normálního období spánku. Vzdor skutečnosti, že tento obraz nebyl tak ostrý jako předchozí, zapamatovala jsem si všechny podrobnosti pro jeho podobnost s jedním úsekem halucinace, když jsem byla na dně jámy.

V posledním snu či vizi jsem seděla se svým otcem na koncertu konaném pod širým nebem v neznámém místě. Na pódiu byl samotný starý orientálec a hrál na nějaký podivný strunný nástroj. Na rozdíl od vize na dně jámy jsme se s otcem nezměnili na ptáčky a neodletěli do Chinonu ve Francii. Místo toho otci zmizelo úplně tělo a zůstaly mu jen oči. V několika sekundách se objevilo dalších pět párů očí a ve vzduchu nade mnou vznikl šestiúhelník. Okamžitě jsem poznala Omehovy oči a matčiny, zbývající tři páry však byly neznámé. Oči ve vrcholech šestiúhelníku na mne všechny upřeně hleděly, bez mrknutí, jako kdyby se snažily něco mi sdělit. Těsně předtím, než ztichla hudba, jsem uslyšela jediný zřetelný zvuk. Několik hlasů současně proneslo slovo „*Nebezpečí*“.

Co bylo zdrojem mých halucinací a proč jsem byla jediná z nás tří, která je pociťovala? Richard a Michael byli také zbaveni všech vjemů a oba přiznali, že jim „před obličejem“ pluly nějaké bizarní vzory, ale jejich obrazy nebyly nikdy souvislé. Pokud nám, jak se domníváme, vpichovali Rámané z počátku chemikálie – pomocí niteček obalujících naše těla, aby nám pomohli spát v neznámém prostředí, proč jsem já jediná na to reagovala takovými divokými vizemi?

Richard a Michael si oba myslí, že odpověď je prostá, že jsem „drogově labilní jedinec s hyperaktivní imaginací“. Oni se spokojili s tímto vysvětlením. Dále tuto záležitost nesledují, a přestože jsou zdvořilí, když nadhodím řadu problémů spojených se svými „úlety“, zdá se, že je to už nezajímá. Mohla jsem tuto odezvu čekat od Richarda, ale určitě ne od Michaela.

Ve skutečnosti ani náš vyrovnaný generál O'Toole není od té doby, co jsme začali pobývat v nádrži, zcela ve své kůži. Je zjevně zaujat jinými záležitostmi. Právě dnes ráno jsem mohla maloučko poodhalit, co se děje v jeho mysli.

Když jsem ho několik minut obtěžovala přátelskými dotazy, řekl mi nakonec pomalu: „Aniž jsem si to vědomě přiznal, vždy jsem si při každém novém pokroku ve vědě předefinoval a nově vymezil Boha. Dokázal jsem do svého katolicismu integrovat pojem Rámanů, ale tím jsem pouze rozšířil svou omezenou definici Boha. Nyní, když se nalézám na palubě kosmické lodi ovládané roboty a pohybující se relativistickou rychlostí, vidím, že musím Boha zcela oprostit pout. Pouze potom se může stát nejvyšším bytím ze všech možných částic a procesů ve vesmíru."

Výzva mého života v nejbližší budoucnosti leží v jiném extrému. Richard a Michael jsou zaměřeni na hluboké myšlenky, Richard ve sféře vědy a techniky, Michael ve světě duše. Ačkoliv se mi velice líbí podněcující myšlenky, které každý z nich plodí při svém samostatném hledání pravdy, někdo musí dbát na každodenní životní úkoly. Všichni tři máme konec konců zodpovědnost za přípravu naší jediné příslušnice příští generace na dospělý život. Vypadá to, že úkol být hlavním rodičem připadne vždy na mne.

Je to zodpovědnost, kterou ráda přijímám. Když se na mne Simone v přestávce při kojení zářivě usměje, neuvažují o svých halucinacích, opravdu tak moc nezáleží na tom, zda Bůh existuje či nikoliv, a nemá ohromující význam, že snad Rámané vyvinuli metodu použití vody jako jaderného paliva. V tomto okamžiku je důležitá pouze jediná věc, že jsem Simoniina matka.

31. července 2201

Do Rámy přišlo určitě jaro. Obleva nastala, jakmile skončil manévr. Během manévru dosáhla teplota v ulicích mrazivých dvaceti pěti pod nulou a my jsme si začali dělat starosti, jak moc ještě poklesne, než systém regulující teplotu v našem doupěti dosáhne meze svých možností. Od té doby však stále stoupá téměř

o stupeň denně a tímto tempem překročí během dalších dvou týdnů bod mrazu.

Jsme teď vně Sluneční soustavy, v téměř perfektním vakuu, které vyplňuje nezměrné prázdno mezi sousedními hvězdami. Slunce je ještě dominantním předmětem na obloze, ale žádná z planet není viditelná. Dvakrát až třikrát týdně pátrá Richard v teleskopických datech po nějaké známce komet v Oortovu mračnu, zatím však hic nezpozoroval.

Odkud přichází teplo, které zahřívá vnitřek naší lodi? Náš hlavní inženýr, drahý kosmonaut Richard Wakefield, měl pohotově vysvětlení, když mu včera Michael položil tuto otázku. „Stejný jaderný systém, který dodával ohromnou změnu rychlosti, nyní pravděpodobně generuje teplo. Ráma musí mít dva různé pracovní režimy. Když je v sousedství tepelného zdroje, jako je třeba hvězda, vypne všechny své primární systémy včetně pohonu a řízení teploty.“

Michael i já jsme blahopřáli Richardovi k pozoruhodně věrohodnému vysvětlení. „Ale existuje ještě mnoho dalších otázek.“ namítla jsem. „Proč má například dva oddělené inženýrské systémy? A proč vůbec vypíná primární?“

„Zde mohu pouze spekulovat,“ odpověděl Richard se svým obvyklým zazubením. „Primární systémy možná potřebují periodické opravy, a ty lze provádět pouze tehdy, když je poblíž vnější zdroj tepla a energie. Viděla jsi, jak různí bioti udržují povrch Rámy. Možná existuje další řada biotů, kteří provádějí údržbu primárních systémů.“

„Mám jiný nápad,“ řekl Michael pomalu. „Věříš, že máme být na palubě této kosmické lodi?“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Richard se svraštěným obočím.

„Myslíš si. že to, že jsme zde, je náhodná událost? Nebo je to pravděpodobná událost, vyjdeme-li ze všech pravděpodobností a

přirozenosti našeho druhu, že příslušníci lidského rodu jsou v tomto okamžiku na palubě Rámy?“

Líbil se mi Michaelův myšlenkový postup. Naznačoval, ačkoliv to sám ještě zcela nepochopil, že Rámané možná nejsou jen géniové v exaktních vědách a technice. Snad znají rovněž něco o univerzální psychologii. Richard to nepochopil.

„Chceš naznačit.“ zeptala jsem se, „že Rámané záměrně použili své sekundární systémy v blízkosti Země a očekávali, že nás tím nalákají ke schůzce?“

„To je absurdní.“ řekl Richard okamžitě.

„Zamysli se nad tím. Richarde,“ připojil se opět Michael. „Jaká by byla pravděpodobnost jakéhokoliv kontaktu, kdyby se Rámané přiřítili do naší soustavy významným zlomkem rychlosti světla, obletěli Slunce a pak pokračovali ve svém letu? Absolutní nula. A možná, jak jsi sám naznačil, jsou v této lodi rovněž další ‚cizinci‘, můžeme-li se tak nazývat. Pochybuji, že hodně druhů má schopnosti…“

Během odmlky v rozhovoru jsem mužům připomněla, že Válcové moře brzy zcela roztaje a že okamžitě poté nastanou hurikány a přílivové vlny. Později jsme se všichni shodli, že bychom sem měli dopravit záložní člun z tábora Beta.

Cesta oběma směry trvala mužům něco přes dvanáct hodin. Vrátili se až v noci. Když vstoupili do našeho doupěte, natáhla Simone, která si už plně uvědomuje své okolí, ruce k Michaelovi.

„Vidím, že někdo je rád, že jsem se vrátil,“ zažertoval Michael.

„Pokud je to jen Simone,“ poznamenal Richard. Zdál se mi podivně napjatý a vzdálený.

Jeho zvláštní nálada trvala i v noci. „Co se stalo, miláčku,“ zeptala jsem se ho, když jsme byli sami na své rohoži. Neodpověděl okamžitě, tak jsem ho políbila na tvář a čekala.

„Je to Michael,“ řekl po delší době. „Uvědomil jsem si právě dnes, když jsme táhli po ledě člun, že je do tebe zamilovaný. Musela bys ho slyšet. Mluví pořád jen o tobě. Jsi perfektní matka, perfektní žena, perfektní přítel. Dokonce připustil, že mi závidí.“

Laskala jsem Richarda několik sekund a snažila se odhadnout, jak mám odpovědět. „Myslím, že zveličuješ nějaké příležitostné výroky, miláčku,“ řekla jsem nakonec. „Michael prostě vyjadřoval svou upřímnou náklonnost. Já ho mám také velmi ráda…“

„Já vím – to mi dělá starosti,“ přerušil mne Richard příkře. „Když máš práci, stará se většinu času o Simone a povídáte si celé hodiny, zatímco já dělám na svých projektech…“

Odmlčel se a upřeně se na mne díval s podivným, beznadějným výrazem v očích. Jeho upřený pohled naháněl strach. To nebyl stejný Richard Wakefield, kterého jsem intimně znala déle než rok. Pocítila jsem zamrazení, než mu změkly oči a naklonil se, aby mě políbil.

Když jsme se pomilovali a on usnul, probudila se Simone a já jsem se rozhodla ji nakrmit. Při kojení jsem v myšlenkách prošla celé období od chvíle, kdy nás Michael našel na úpatí lanovky. Nebylo zde nic, co by stálo za zmínku, co mohlo u Richarda vyvolal i nejmenší ždibec žárlivosti. I naše milování bylo stále pravidelné a oba nás uspokojovalo, i když musím přiznal, že od narození Simone není příliš vynalézavé.

Šílený výraz, který jsem viděla Richardovi v očích, mne nepřestal pronásledoval ani poté, kdy jsem skončila s kojením. Slíbila jsem si, že si v příštích týdnech najdu více času, abych byla s Richardem sama.

6

20. června 2202

Dnes jsem si ověřila, že jsem skutečně opět těhotná. Michael byl nadšen. Richard překvapivě nereagoval. Když jsem mluvila s Richardem v soukromí, přiznal, že měl smíšené pocity, protože Simone dospěla do stadia, kdy už nepotřebuje neustálou pozornost. Připomněla jsem mu, že nadšeně souhlasil, když jsme přede dvěma měsíci mluvili o dalším dítěti. Richard poznamenal, že jeho touha být otcem dalšího dítěte byla silně ovlivněna mým tehdejším „zřejmým vzrušením“.

Dítě by se mělo narodil v polovině března. V té době dokončíme dětský pokoj a budeme mít dost místa pro celou rodinu. Je mi líto, že Richard není potěšen tím, že je opět otcem, jsem však ráda, že si Simone bude mít s kým hrát.

15. března 2203

Catharine Colin Wakefieldová (budeme jí říkal Katie) se narodila třináctého března v 6.16 ráno. Byl to snadný porod, pouhé čtyři hodiny mezi prvním silným stahem a porodem. Neměla jsem vůbec žádnou větší bolest. Porodila jsem tak, že jsem seděla na bobku, a byla jsem v tak dobrém stavu, že jsem si pupeční šňůru přestřihla sama.

Katie často pláče. Genevieve i Simone byly obě sladká, jemná novorozeňata, ale Katie bude zřejmě dělat rámus. Richarda potěšilo, že jsem ji chtěla pojmenoval po jeho matce. Doufala jsem, že by se tentokrát mohl více zajímal o svou roli otce, ale je nyní velice zaneprázdněn prací na své „perfektní databázi“ (opatří

indexy všechny naše informace a zajistí jejich snadné vyvolání), aby věnoval Katie pozornost.

Má třetí dcera vážila při narození téměř čtyři kilogramy a měřila čtyřiapadesát centimetrů. Simone určitě nebyla při narození tak těžká, ale tehdy jsme neměli přesné váhy. Katiina barva kůže je velmi světlá, ve skutečnosti téměř bílá, a vlasy má mnohem světlejší než tmavě černé kadeře sestry. Má překvapivě modré oči. Vím, že pro novorozeňata nejsou modré oči neobvyklé a že jim často v prvním roce ztmavnou a změní barvu. Nikdy jsem však ani na okamžik nečekala, že mé dítě bude mít modré oči.

18. května 2203

Je těžko uvěřit, že Katie jsou už přes dva měsíce. Je tak náročné děťátko! Už bych ji měla naučit, aby mě netahala za bradavky, ale nedaří se mi to. Nejvíc zlobí, když je při kojení přítomen někdo jiný. Jen otočím hlavu, abych promluvila s Michaelem nebo Richardem, nebo se snažím odpovědět ještě na jednu ze Simoniiných otázek, Katie mne vehementně tahá za bradavky.

Richard je v poslední době extrémně náladový. Někdy je jako obvykle sám sebou, brilantní, vtipný, rozesmává Michaela i mne svým erudovaným škádlením; jeho nálada se však může v mžiku změnit. Jediná zdánlivě nevinná poznámka někoho z nás ho dokáže uvrhnout do deprese nebo dokonce do vzteku.

Mám podezření, že Richardův skutečný problém v těchto dnech nuda. Ukončil svůj projekt s databází a ještě nezačal další velkou práci. Báječný počítač, který loni postavil, obsahuje podprogram které dělají z našeho vzájemného styku s černou obrazovkou téměř rutinu. Richard by mohl naplnit své dny, kdyby hrál aktivnější roli při výchově Simone, ale mám tušení, že to není jeho styl. Zdá se, že na rozdíl od Michaela a mne není fascinován složitými procesy růstu, které u Simone nastávají.

Když jsem byla těhotná s Katie, dost mi vadil Richardův zjevný nezájem o dítě. Rozhodla jsem se zaútočit na problém přímo, požádala jsem ho, aby mi pomohl postavit minilaboratoř, která by na umožnila analyzovat část Katiina genomu ze vzorku mé amniotické tekutiny. Projekt obsahoval složitou chemii, daleko hlubší stupeň interakce s Rámany, než jsme kdy zkusili, a vytvoření a kalibraci velmi složitých lékařských přístrojů.

Richard se do úkolu zamiloval. Já též, protože mi připomínal dny na lékařské fakultě. Pracovali jsme společně dvanáct, někdy čtrnáct hodin denně (nechali jsme Michaela, aby se staral o Simone – ti dva v sobě opravdu našli zalíbení), dokud jsme neskončili. Často jsme o práci hovořili dlouho do noci. Dokonce i když jsme se milovali.

Když však nastal den, kdy jsme dokončili analýzu genomu našeho budoucího dítěte, zjistila jsem, ke svému naprostému úžasu, že Richard byl víc vzrušen z faktu, že zařízení a analýza vyhověly našim specifikacím, než z charakteristik naší druhé dcery. Byla jsem ohromena. Když jsem mu řekla, že dítě je děvčátko, nemá Downův ani Whittinghamův syndrom, žádné z apriorních tendencí k rakovině nejsou vně přijatelných intervalů, přijal to nevzrušeně. Když jsem však chválila rychlost a přesnost, s níž systém provedl test, zářil pýchou. Jak je můj manžel odlišný! Cítí se mnohem lépe ve světě matematiky a konstrukce přístrojů než s jinými lidmi.

Michael rovněž zpozoroval Richardův neklid. Povzbuzoval ho, aby vytvořil víc hraček pro Simone, třeba ty nádherné panenky, které udělal, když jsem byla v posledním měsíci těhotenství s Katie. Ty panenky jsou dodnes nejoblíbenějšími hračkami Simone. Samy chodí a reagují na tucet slovních příkazů. Jednou v noci, když měl Richard výbornou náladu, naprogramoval SB, aby komunikoval s panenkami. Simone se téměř hystericky smála, když Slavný Bard (Michael trvá na tom, abychom říkali

Richardovu robotu chrlícímu Shakespeara plným jménem) zahnal všechny tři panenky do kouta a pak se pustil do směsi milostných sonetů.

Dokonce ani SB nezlepšil Richardovi v posledních týdnech náladu. Špatně spí, což je u něj neobvyklé, a nedokáže se ničím zaujmout. I náš pravidelný sexuální život byl narušen, takže Richard musí skutečně zápasit se svými vnitřními démony. Před třemi dny odešel časně ráno (bylo to právě po rozbřesku v Rámovi – vždy jednou za čas jsou náš zemský čas v doupěti a rámanský čas vně synchronizovány) a zůstal v New Yorku přes deset hodin. Když jsem se ho zeptala, co dělal, odvětil, že seděl na zdi a zíral na Válcové moře. Potom změnil téma.

Michael i Richard jsou přesvědčeni, že jsme nyní na našem ostrově sami. Richard nedávno dvakrát vstoupil do doupěte létavců, vždy zůstal u svislé šachty na druhé straně od zabezpečovacího systému nádrže. Jednou dokonce sestoupil do druhého horizontálního průchodu, kde jsem se vyznamenala svým skokem, ale nenašel žádné známky života. Doupě oktopavouků má nyní mezi příkrovem a první podestou dvě komplikované mříže. Během uplynulých čtyř měsíců Richard opět monitoroval oblast kolem jejich doupěte: i když připouští, že v jeho datech mohou být jisté nejasnosti, trvá na tom, že mříže nebyly dlouho otevřeny, jak se sám přesvědčil.

Muži před dvěma měsíci složili plachetnici a pak strávili dvě hodiny při její zkoušce na Válcovém moři. Simone a já jsme jim mávaly z pobřeží. Ze strachu, že bioti-krabi budou považovat člun za „odpadky“ (což zřejmě udělali s druhým člunem – nikdy jsme nepřišli na to, co se s ním stalo; dva dny poté, co jsme unikli roji jaderných střel, jsme se vrátili na místo, kde jsme ho nechali, a byl fuč), ho Richard a Michael opět rozebrali a přinesli ho do našeho doupěte.

Richard několikrát řekl, že by rád přejel moře k jihu a zjistil, zda najde místo, kde by se dal pětisetmetrový útes překonat. Naše informace o Jižním poloválci Rámy jsou velmi omezené. S výjimkou několika dnů, kdy jsme s původní posádkou Newtona pronásledovali bioty, je naše znalost této oblasti omezena na hrubou mozaiku sestavenou v reálném čase z počátečních obrazů Newtonova bezpilotního letadla. Bylo by určitě fascinující a vzrušující prozkoumat jih – možná bychom dokonce zjistili, kam všichni ti oktopavouci šli. V této době si však takové riziko nemůžeme dovolit. Naše rodina je kriticky závislá na každém ze tří dospělých – ztráta kohokoliv z nás by byla zdrcující.

Domnívám se, že Michael O'Toole je spokojen s životem, který jsme si v Rámovi vytvořili, obzvláště od té doby, co nám Richardův velký počítač dal k dispozici mnohem víc informací. Máme nyní přístup ke všem encyklopedickým údajům, které byly uloženy na palubě Newtonovy vojenské lodi. Michaelova nynější „studijní jednotka“, jak nazývá svou organizovanou rekreaci, je historie umění. Poslední měsíc byla jeho konverzace plná Mediciů a katolických papežů období renesance, Michelangela, Rafaela a dalších velkých malířů té doby. Nyní se zabývá devatenáctým stoletím, uměním, které se mi zdá zajímavější. Nedávno jsme vedli mnoho diskuzí o „revoluci“ impresionistů, ale Michael nepřijímá můj názor, že impresionismus je prostě vedlejší produkt nástupu fotoaparátu.

Michael tráví se Simone celé hodiny. Je trpělivý, něžný a záleží mu na ní. Pečlivě sleduje její vývoj a poznamenává si její velké pokroky do svého elektronického zápisníku. Nyní Simone zná jedenadvacet z šestadvaceti písmen (plete si dvojici C a S, také Y a V; z nějakého důvodu se nemůže naučit K), a když má dobrý den, napočítá do dvaceti. Dokáže také správně identifikovat kresby létavce, oktopavouka a čtyři z nejrozšířenějších typů biotů. Umí rovněž jména dvanácti apoštolů, což je znalost, jíž není Richard

právě nadšen. Měli jsme už jeden „summit“ o duchovní výchově našich dcer, jehož výsledkem byl zdvořilý nesouhlas.

Zbývám ještě já. Většinu času jsem šťastná, i když občas mám dny, kdy mne přemůže Richardův neklid nebo pláč Katie nebo jen absurdita našeho podivného života na této mimozemské kosmické lodi. Jsem stále zaměstnaná. Plánuji většinu rodinných činností, rozhoduji o tom, co jíme a kdy, organizuji dny dětí včetně jejich denního spánku. Nepřestávám si klást otázku, kam směřujeme, už mne však nefrustruje, že neznám odpověď.

Má osobní intelektuální činnost je omezenější, než bych si přála, kdyby záleželo jen na mně. Říkám si však, že den nemá víc hodin. Richard, Michael a já se často pouštíme do živých debat, takže určitě není nouze o stimulaci. Ale žádný z nich se moc nezajímá o jisté intelektuální oblasti, které vždy byly součástí mého života. Například mé znalosti jazyků a jazykovědy byly pro mne od počátku školních let zdrojem značné pýchy. Před několika týdny jsem měla úděsný sen, v němž jsem zapomněla psát a mluvit ve všech jazycích kromě angličtiny. Trávila jsem potom dva týdny dvě hodiny denně sama nejen opakováním milované francouzštiny, nýbrž i studiem italštiny a japonštiny.

Minulý měsíc promítl Richard jedno odpoledne na černou obrazovku výstup vnějšího Rámova teleskopu, který měl ve svém zorném poli naše Slunce a dalších tisíc hvězd. Slunce bylo nejjasnější, ale jen nepatrně. Richard nám připomněl, že jsme už vzdáleni víc než dvanáct tisíc miliard kilometrů od naší oceánské domovské planety obíhající blízko kolem té nevýznamné vzdálené hvězdy.

Téhož dne večer jsme se dívali na „Královnu Eleonoru“, jeden z asi třiceti filmů umístěných původně na palubě Newtona k zábavě posádky. Film volně vycházel z úspěšných románů mého otce o Eleonoře Aquitánské a byl natáčen na mnoha místech, která jsem v dětství s otcem navštívila. Poslední scény filmu,

zachycující královnu před její smrtí, se všechny odehrávaly v L'Abbaye de Fontevrault. Pamatuji se, že mi bylo čtrnáct, stála jsem v opatství vedle svého otce před vyřezávanou podobiznou Eleonory a ruce se mi třásly vzrušením, jak jsem se ho držela. *Byla jsi velká žena*, řekla jsem v duchu královně, která dominovala historii dvanáctého století ve Francii a Anglii, *a vytvořila jsi mi příklad k následování. Nezklamu tě.*

Té noci. když Richard spal a Katie byla zrovna potichu, jsem opět přemýšlela o uplynulém dni a byla jsem plna obrovské lítosti, pocitu ztráty, který jsem nedokázala zcela postihnout. Porovnání obrazu vzdalujícího se Slunce a obrazu mne samotné ve věku dospívání, jak dávám odvážné sliby královně, která je už přes tisíc let mrtvá, mi připomnělo, že vše, co jsem kdy před Rámou znala, je nyní ukončeno. Mé dvě nové dcery nikdy neuvidí místa, která tolik znamenala pro mne a pro Genevievu. Nikdy nepoznají vůni čerstvě posečené trávy na jaře, zářivou krásu květin, zpěv ptáků, nádheru měsíce v úplňku vystupujícího z oceánu. Vůbec nepoznají planetu Zemi ani její obyvatele, kromě této malé různorodé posádky, kterou budou nazývat svou rodinou, chudou náhražku překypujícího života na požehnané planetě.

Té noci jsem několik minut potichu brečela a přitom jsem věděla, že ráno si zase nasadím optimistickou tvář. Konec konců mohlo to být daleko horší. Máme to podstatné: potravu, vodu, příbytek, šaty, dobré zdraví, společenství a samozřejmě lásku. Láska je nejdůležitější přísadou lidského života, ať na Zemi, či na Rámovi. Naučí-li se Simone a Katie od světa, který jsme nechali za sebou, jen lásce, postačí to.

7

1. dubna 2204

Dnešek byl ve všech ohledech neobvyklý. Za prvé jsem oznámila, jakmile byli všichni vzhůru, že zasvětíme tento den památce Eleonory Aquitánské, která zemřela, pokud jsou historikové přesní a my jsme správně sledovali kalendář, přesně před tisíci lety. K mému potěšení celá rodina nápad podpořila a Richard i Michael se okamžitě nabídli, že s oslavami pomohou. Michael, jehož jednotka historie umění byla nahrazena jednotkou vaření, navrhl, že připraví na počest královny speciální středověkou pozdní snídani. Richard odkvačil s SB a zašeptal mi, že se malý robot vrátí jako Jindřich Plantagenet.

Přednesla jsem krátkou lekci dějepisu Simone, abych ji uvedla k Eleonoře a světu dvanáctého století. Byla neobvykle pozorná. I Katie, která nikdy neposedí klidně déle než pět minut, spolupracovala a nepřerušovala nás. Hrála si tiše se svými dětskými hračkami skoro celé dopoledne. Simone se mne na konci lekce zeptala, proč královna Eleonora zemřela. Když jsem odpověděla, že zemřela stářím, má tříletá dcera se pak ptala, zda královna Eleonora „přišla do nebe“.

„Kde jsi vzala ten nápad?“ otázala jsem se Simone.

„Od strýčka Michaela,“ odvětila. „Řekl mi, že dobří lidé, když umřou, jdou do nebe, a zlí jdou do pekla.“

„Někteří lidé věří, že existuje nebe.“ řekla jsem po krátkém zamyšlení, „jiní věří na něco, čemu se říká převtělování, kde se lidé vracejí a žijí opět jako jiná osoba, nebo dokonce jako jiný živý tvor, třeba zvíře. Někteří lidé také věří, že naše existence je omezeným zázrakem, s určitým začátkem a koncem, který končí

smrtí každého osobitého, jedinečného individua.“ Usmála jsem se a rozcuchala jí vlasy.

„Čemu věříš ty, mami?“ zeptala se mne potom dcera.

Cítila jsem něco velice blízkého panice. Hrála jsem o čas několika poznámkami a snažila jsem se vymyslet, co říct. Myslí mi probleskla myšlenka z básně mého oblíbeného T. S. Eliota o cestě k ohromujícímu dotazu. Naštěstí jsem byla zachráněna.

„Budiž pozdravena, spanilá děvo.“ Malý robot SB, oblečený v něco, co mělo představovat středověký jezdecký úbor, vešel do místnosti a informoval Simone, že je Jindřich Plantagenet, král Anglie a manžel královny Eleonory. Simoniin úsměv se rozjasnil. Katie vzhlédla a zubila se.

„Královna a já jsme vybudovali velkou říši,“ prohlásil se širokým gestem malýma rukama robot, „která nakonec zahrnovala celou Anglii, Skotsko, Irsko, Wales a polovinu toho, co je dnes Francie.“ SB přednášel připravenou lekci s gustem, rozesmával Simone a Katie svým mrkáním a gesty. Potom sáhl do kapsy, vytáhl miniaturní nůž a vidličku a prohlásil, že zavedl u „barbarských Angličanů“ pojem příbor.

„Ale proč jsi dal královnu Eleonoru do vězení?“ zeptala se Simone, když robot skončil. Zasmála jsem se. Dávala při lekci dějepisu skutečně pozor. Robot otočil hlavu k Richardovi. Richard zvedl prst, naznačil krátké čekání a odspěchal do chodby. Za necelou minutu se SB alias Jindřich II. vrátil. Došel k Simone. „Zamiloval jsem se do jiné ženy,“ řekl. „a královna Eleonora se rozzlobila. Aby mi to oplatila, popudila proti mně mé syny…“

Richard a já jsme se právě začali mírně přít o skutečných důvodech, proč Jindřich uvěznil Eleonoru (objevili jsme mnohokrát, že jsme se učili různé verze anglo-francouzské historie), když jsme uslyšeli vzdálené ale nezaměnitelné zapištění. V okamžiku jsme byli všichni nahoře. Zapištění se ozvalo znovu.

Podívali jsme se na oblohu nad sebe. V širokých kruzích několik set metrů nad vrcholky mrakodrapů létal osamocený létavec. Spěchali jsme k náspům u Válcového moře, abychom lépe viděli. Jednou, dvakrát, třikrát obletělo velké stvoření obvod ostrova. Na konci každého kola vydalo jediné dlouhé zapištění. Richard mával rukama a křičel, ale neobjevila se žádná známka, že byl zpozorován.

Děti začaly být asi po hodině neklidné. Dohodli jsme se, že Michael se s nimi vrátí do doupěte a Richard a já zůstaneme tak dlouho, pokud bude existovat možnost kontaktu. Létavec pořád křižoval nebe stejným způsobem. „Myslíš si, že něco hledá?“ zeptala jsem se Richarda.

„Nevím,“ odvětil a zase křičel a mával na létavce, který dosáhl bodu, kde nám byl nejblíž. Tentokrát změnil kurz a při spirálovitém sestupu opisoval dlouhé půvabné oblouky. Když se přiblížil, uviděli jsme jeho šedý sametový podbřišek a dva jasné, třešňově červené kroužky kolem krku.

„To je náš přítel,“ zašeptala jsem Richardovi – při vzpomínce na vůdce létavců, který před čtyřmi roky souhlasil s tím, že nás přenese přes Válcové moře.

Ale tento létavec nebyl zdravý, robustní tvor, který letěl uprostřed formace, když jsme utekli z New Yorku. Byl vychrtlý, kost a kůže, jeho samet byl špinavý a neudržovaný. „Je nemocný,“ poznamenal Richard, když tvor dosedl asi dvacet metrů od nás.

Létavec něco tiše brebentil a pohazoval nervózně hlavou, jako by očekával další společnost. Richard k němu postoupil o krok, tvor roztáhl křídla, pleskl jimi a několik metrů couvnul. „Jaké máme jídlo,“ ptal se tiše Richard, „které je chemicky nejblíže manovému melounu?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nemáme vůbec žádné jídlo kromě kuřete od večeře – počkej,“ přerušila jsem se, „máme ten zelený

punč, který mají rády děti. Vypadá jako tekutina uvnitř manového melounu.“

Než jsem dokončila větu, byl Richard pryč. Během deseti minut, dokud se nevrátil, jsme se na sebe s létavcem mlčky upřeně dívali. Snažila jsem se myslet na přátelství, doufala jsem, že se mi mé dobré záměry nějak zobrazí v očích. Všimla jsem si, že létavec jednou změnil výraz, ale neměla jsem samozřejmě tušení, co to znamená.

Richard se vrátil s jednou z našich černých mís plnou zeleného punče. Postavil ji před nás, ukázal na ni a pak jsme šest nebo osm metrů ustoupili. Létavec se k míse blížil váhavými krůčky a zastavil se přímo před ní. Strčil zobák do tekutiny, nabral si malý doušek a hodil hlavou dozadu, aby polknul. Punč byl zjevně dobrý, protože ho v necelé minutě vypil. Když skončil, ustoupil dva kroky, roztáhl úplně křídla a otočil se dokola.

„Teď bychom měli říci ‚rádo se stalo‘,“ řekla jsem a natáhla ruku k Richardovi. Otočili jsme se dokola, jako tehdy, když jsme říkali sbohem a díky před čtyřmi roky, potom jsme se uklonili směrem k létavci.

Oba jsme si mysleli, že se stvoření usmálo, později jsme však ochotně připustili, že jsme si to mohli jen představovat. Šedě sametový létavec roztáhl křídla, opustil zemi a vznesl se přes naše hlavy do vzduchu.

„Co myslíš, kam letí?“ zeptala jsem se Richarda.

„Umírá.“ odvětil tiše. „Chce se naposled podívat na svět, který zná.“

6. ledna 2205

Dnes mám narozeniny. Je mi jedenačtyřicet. V noci jsem měla další ze svých živých snů. Byla jsem velmi stará. Měla jsem úplně šedivé vlasy a hluboké vrásky v obličeji. Žila jsem v zámku – někde poblíž Loiry, nepříliš daleko od Beauvois – se dvěma

dospělými dcerami (žádná z nich ve snu nevypadala jako Simon, ani Katie, ani Genevieve) a třemi vnuky. Chlapci byli ve věku mezi třinácti až dvaceti, fyzicky zdraví, bylo však s nimi něco v nepořádku. Všichni byli těžkopádní, snad i retardovaní. Pamatuji se, jak jsem se jim ve snu snažila vysvětlit, jak molekula hemoglobinu přenáší kyslík z plic do tkání. Žádný z nich nepochopil, co jim povídám.

Probudila jsem se ze snu v depresi. Bylo to uprostřed noci a všichni ostatní spali. Tak jako obvykle jsem zašla do dětského pokoje přesvědčit se, že jsou děti přikryty. Simone spí klidně, ale Katie si deku jako obvykle odkopala. Přikryla jsem ji a potom se posadila na židli.

Co mne trápí? přemítala jsem. Proč mám tolik snů o dětech a vnoučatech? Minulý týden jsem zažertovala o možnosti mít třetí dítě a Richard, který má další dlouhé pochmurné období, téměř vyletěl z kůže. Myslím, že pořád lituje, že jsem ho přesvědčila, abychom měli Katie. Okamžitě jsem téma opustila, protože jsem nechtěla vyprovokovat další z jeho nihilistických tirád.

Chtěla bych doopravdy za těchto okolností další dítě? Má to za situace, v níž se nacházíme, vůbec nějaký smysl? Odsunou-li se na okamžik stranou všechny osobní důvody, které bych mohla pro narození třetího dítěte mít, existuje silný biologický argument pro pokračování reprodukce. Je nám asi souzeno, že se v budoucnosti už nesetkáme s dalšími příslušníky lidského rodu. Jsme-li posledními v řadě, bylo by od nás moudré věnovat pozornost jedné ze základních zásad vývoje: maximální genetická variace zaručuje nejvyšší pravděpodobnost přežití v nejistém prostředí.

Když jsem se úplně probudila, sledovala jsem v mysli scénář ještě dál. Předpokládejme, že Ráma opravdu nikam nedoletí, alespoň ne brzy, a že strávíme zbytek života v našich nynějších podmínkách. Pak Simone a Katie se vší pravděpodobností přežijí nás tři dospělé. Co se stane potom? ptala jsem se. Pokud nějak

neuchováme spermie buď od Michaela nebo od Richarda (a jak biologické, tak sociopsychologické problémy by byly obrovské), mé dcery nebudou schopny reprodukce. Ony samy mohou dorazit do ráje, nebo nirvány, nebo nějakého jiného světa, nakonec však zhynou a geny, které nesou, zemřou s nimi.

Předpokládejme však, pokračovala jsem v úvaze, že bych porodila syna. Potom by děvčata měla mužského společníka jejich stáří, a problém následujících generací se ohromně zjednoduší.

V tomto bodě mého rozjímání se mi v mozku vynořil opravdu bláznivý nápad. Jednou z mých hlavních oblastí specializace během studia medicíny byla genetika, obzvláště dědičné vady. Vzpomněla jsem si na příklady královských rodů v Evropě mezi patnáctým a osmnáctým stoletím a výskyt mnoha , „méněcenných“ jedinců narozených z nesčetných svazků s blízkými příbuznými. Richardův a můj syn by měl stejné genetické složky jako Simone a Katie. Dětem tohoto syna s kteroukoliv dívkou, našim vnoučatům, by hrozilo velmi vysoké riziko defektů. Michaelův a můj syn by na druhé straně měl s dívkami společnou jen polovinu genů, a pokud mi paměť dobře slouží, jeho potomci se Simone nebo Katie by měli drasticky nižší riziko defektů. Okamžitě jsem tuto nehoráznou myšlenku zavrhla. Ona však nezmizela. Později v noci, když jsem měla spát, se má mysl vrátila ke stejnému tématu. Co kdybych otěhotněla s Richardem, ptala jsem se, a měla třetí holčičku? Potom by bylo nutné zopakovat celý proces. Je mi jedenačtyřicet. Kolik let mi zbývá do počátku menopauzy, i kdybych ji chemicky oddálila? Na základě údajů sestávajících zatím ze dvou bodů, neexistuje důkaz, že Richard vůbec může zplodit chlapce. Mohli bychom vybavit laboratoř, která by umožnila vybrat z jeho chámu mužské spermie, ale to by vyžadovalo z naší strany obrovské úsilí a měsíce podrobné interakce s Rámany. A ještě by zůstaly problémy uchování spermií a jejich dodání do vaječníku.

Probrala jsem v duchu různé dokázané možnosti změny přirozeného výběru pohlaví (mužova potrava, typ a frekvence pohlavního styku, načasování vzhledem k ovulaci, atd.) a dospěla k názoru, že bychom s Richardem pravděpodobně měli dobrou šanci mít přirozeným způsobem syna, kdybychom byli velice pečliví. Ale hluboko v mysli přetrvávala myšlenka, že šance by byla větší, kdyby byl otcem Michael. Měl konec konců dva syny (ze tří dětí) a to neplánované. I když bych mohla být schopna zlepšit pravděpodobnost s Richardem, stejný postup s Michaelem by syna téměř zaručil.

Než jsem zase usnula, krátce jsem zvažovala nepraktičnost celé myšlenky. Musela by se nalezl bezchybná metoda umělého oplodnění (na niž bych musela dohlížet, i když by se týkala mne). Mohli bychom to v naší situaci udělat a zajistit jak pohlaví, tak zdraví embrya? I v nemocnicích na Zemi. se všemi jejich možnostmi, nejsou vždy úspěšní. Druhou možností bylo otěhotnět s Michaelem. Ačkoliv mi tato myšlenka nebyla nepříjemná, psychické důsledky se zdály tak obrovské, že jsem ji zcela zavrhla.

(O šest hodin později.) Muži mne dnes překvapili sváteční večeří. Z Michaela se stává pan kuchař. Jídlo chutnalo, jak bylo inzerováno, jako hovězí Wellington, ačkoliv to vypadalo spíš jako špenátový krém se smetanou. Richard a Michael také podávali tekutinu označenou jako víno. Hrozné to nebylo, tak jsem ji pila a ke svému překvapení zjistila, že obsahuje nějaký alkohol, a doopravdy jsem cítila, jak mi stoupá do hlavy.

Všichni jsme byli ke konci večeře vlastně trochu rozjařeni. Děvčata, obzvláště Simone, byla z našeho chování na rozpacích. Během dezertu, kokosové paštiky, mi Michael řekl, že jedenačtyřicet je „velice zvláštní číslo“. Potom mi vysvětlil, že je to největší prvočíslo, které je prvním členem dlouhé kvadratické posloupnosti dalších prvočísel. Když jsem se ho zeptala, co je to

kvadratická posloupnost, zasmál se a řekl, že neví. Napsal však posloupnost z jedenačtyřiceti prvků, o níž mluvil: 41, 43, 47, 53, 61, 71, 83, 97, 113… končící číslem 1601. Ujistil mne, že všech jedenačtyřicet čísel v řadě jsou prvočísla. „Tudíž jedenačtyřicet," řekl s mrknutím, „musí být magické číslo."

Zatímco jsem se smála, náš místní génius Richard se podíval na čísla a potom, po necelé minutě hraní si se svým počítačem, vysvětlil Michaelovi i mně, proč se řadě říká „kvadratická". „Druhé diference jsou konstantní," řekl a ukázal nám na příkladu, co tím míní. „Celou posloupnost lze tudíž vytvořit jednoduchým kvadratickým výrazem. Vezměte $f(N) = N^2 – N + 41$," pokračoval, „kde N je libovolné celé číslo od 0 do 40. Tato funkce vytvoří celou řadu."

Zasmál se. „Ještě lepší je tohle. Uvažujte $f(N) = N^2 – 81N + 1681$, kde N je celé číslo od l do 80. Tento kvadratický vzorec začíná na konci vaší číselné řady, f(1)= 1601, a prochází jí nejdříve sestupně. Při f(40) = f(41) = 41 se otáčí, potom opět vytváří váš celý číselný vektor, tentokrát vzestupně."

Richard se usmíval. Michael a já jsme na něj jen zírali s posvátnou úctou.

13. března 2205

Katie měla dnes své druhé narozeniny a všichni byli v dobré náladě, obzvlášť Richard. Má své děvčátko rád, i když ona jím nehorázně manipuluje. K narozeninám ji vzal k příklopu doupěte oktopavouků a tam společně třásli mřížemi. Michael i já jsme vyjádřili svou nelibost, ale Richard se smál a mrkal na Katie.

Při večeři hrála Simone králkou skladbu na piano, kterou ji naučil Michael, a Richard podával k našemu vařenému lososu docela znamenité víno, nazval ho Rámanské Chardonnay. V Rámovi vypadá vařený losos jako míchaná vejce na Zemi.,což

trochu mate, ale my setrváváme neustále na své konvenci označovat jídla podle jejich nutričního obsahu.

Cítím se povzneseně šťastna, i když musím připustit, že jsem trochu nervózní ze své nastávající diskuze s Richardem. Je nyní velmi skleslý, hlavně proto, že pilně pracuje ne na jednom, ale na dvou velkých úkolech. Dělá nejen tekutou směs, jejíž chuť a obsah alkoholu soupeří s nejlepšími víny na planetě Země, ale vytváří také novou řadu dvaceticentimetrových robotů založenou na osobách z her laureáta Nobelovy ceny ve dvacátém století Samuela Becketta. Michael i já jsme Richarda pobízeli už několik let, aby znovu oživil svou shakespearovskou skupinu, vzpomínka na ztracené přátele ho však vždy zastavila. Ale nový spisovatel – to je jiná věc. Už dokončil tři postavy z jednoaktovky Konec hry. Dnes se děti radostně smály, když staroušek Nagg a vyskočil ze své malé popelnice a vykřikoval: „Mou kaši! Chci svou kaši!“

Sdělím určitě Richardovi svůj nápad mít s Michaelem syna. Jsem si jista, že ocení logiku a promyšlenost návrhu, ačkoliv mohu těžko očekávat, že tím bude nadšen. Samozřejmě jsem se o nápadu ještě vůbec nezmínila Michaelovi. Ten však ví, že mám za lubem něco vážného, protože jsem ho požádala, aby dnes odpoledne pohlídal děvčata, zatímco Richard a já vyjdeme nahoru udělat si piknik a promluvit si.

Má nervozita kolem této otázky je pravděpodobně neodůvodněná. Je nepochybně založená na definici správného chování, kterou prostě v naší nynější situaci nelze uplatňovat. Richard se v těchto dnech cítí dobře. V poslední době oslňuje ostrým důvtipem. Může mne během naší diskuze počastovat několika ostrými poznámkami, ale vsadím se. že nakonec bude mé myšlence nakloněn.

8

7. května 2205

To bylo jaro naší nespokojenosti. Ó Pane, jací jsme my smrtelníci hlupáci. Richarde, Richarde, prosím, vrať se!

Kde začít? A jak začít? Odvážím se kousnout do kyselého jablka? V minutě se objeví vize a hned další, která… ve vedlejším pokoji přecházejí Michael a Simone, povídají si o Michelangelovi.

Otec mi vždy říkal, že všichni děláme chyby. Proč musela ta má být tak obrovská? Myšlenka se zdála rozumná. Můj levý mozek mi říkal, že je to logické. Ale hluboce uvnitř lidské bytosti rozum vždy nepřeváží. Emoce nejsou racionální. Žárlivost není výstupem programu počítače.

Existovala přehršel varování. To první odpoledne, když jsme seděli u Válcového moře a měli „piknik“, jsem viděla Richardovi v očích, že je zde problém. Ach – och, nech toho, Nicole, řekla jsem si.

Ale později se zdál rozumný. „Ovšem,“ řekl Richard toho odpoledne, „co navrhuješ, je geneticky zcela správné. Půjdu s tebou říct to Michaelovi. Uděláme to co nejrychleji, doufejme, že jedno setkání bude stačit.“

Cítila jsem se tehdy povzneseně. Vůbec mne nenapadlo, že by se Michael mohl vzpěčovat. „Byl by to hřích,“ řekl toho večera, když děvčata spala, několik sekund nato, kdy porozuměl našemu návrhu.

Richard přešel do útoku, argumentoval, že celý pojem hříchu je anachronizmem i na Zemi a že Michael je jen zpozdilý. „Ty doopravdy chceš, abych to udělal?“ zeptal se Michael přímo Richarda na konci rozhovoru.

„Ne,“ odpověděl Richard po krátkém váhání, „ale je to jasně v nejlepším zájmu našich dětí.“ Měla jsem věnovat větší pozornost tomu „Ne“.

Nikdy mne nenapadlo, že by můj plán nemusel vyjít. Sledovala jsem pečlivě svůj ovulační cyklus. Když označená noc konečně nastala, informovala jsem Richarda a on se vytratil z doupěte na jednu ze svých dlouhých procházek v Rámovi. Michael byl nervózní a bojoval se svým pocitem viny, ale ani ve svém nejhorším scénáři konce světa jsem si nepředstavila, že by mohl být neschopen mít se mnou pohlavní styk.

Když jsme si svlékli šaty (ve tmě, aby se Michael necítil nesvůj) a leželi vedle sebe na rohožích. zjistila jsem. že jeho tělo je strnulé a napjaté. Políbila jsem ho na čelo a na tváře. Pak jsem se ho snažila uvolnit hlazením ramen a krku. Po asi třiceti minutách dotýkání (ale ničem, co by se dalo považovat za sexuální předehru), jsem se k němu sugestivně přivinula. Bylo zjevné, že máme problém. Jeho penis byl pořád úplně ochablý.

Nevěděla jsem, co dělat. Má původní, samozřejmě zcela iracionální myšlenka byla, že se Michaelovi nelíbím. Cílila jsem se hrozně, jako by mne někdo udeřil do tváře. Všechny mé potlačené pocity méněcennosti vypluly na povrch a byla jsem nad očekávání rozzlobená. Naštěstí jsem nic neřekla (nikdo z nás po celou tu dobu nepromluvil) a Michael nemohl ve tmě vidět mou tvář. Ale mluva mého těla musela signalizovat mé rozčarování.

„Je mi to líto,“ řekl tiše.

„To je v pořádku,“ odpověděla jsem. Snažila jsem se být nonšalantní.

Opřela jsem se o loket a druhou rukou mu hladila čelo. Rozšířila jsem svou lehkou masáž, nechala své prsty běžet lehce po jeho tváři, krku a ramenou. Michael byl zcela pasivní. Ležel bez hnutí na zádech, oči měl téměř pořád zavřené. I když se mu hlazení líbilo, tím jsem si jista, nic neřekl, nevydal ani zvuk

potěšení. Touto dobou jsem už byla neobyčejně roztoužená. Chtěla jsem. aby Michael laskal mne, aby mi řekl, že se mu líbím.

Konečně jsem se přetočila částí těla přes jeho. Nechala jsem mu svá ňadra jemně padnout na hruď, zatímco jsem si pravou rukou hrála s chlupy na jeho prsou. Naklonila jsem se, abych ho políbila na rty, měla jsem v úmyslu povzbudit ho levou rukou dole, ale on se rychle odtáhl a posadil se.

„Nemohu to udělat," řekl a vrtěl hlavou.

„Proč ne?" zeptala jsem se tiše, mé tělo spočívalo nyní v nepohodlné poloze vedle něho.

„Je to nesprávné," odvětil velmi rozvážně.

V dalších několika minutách jsem se párkrát snažila zapříst rozhovor, ale Michael nechtěl mluvit. Nakonec, protože nic jiného se nedalo udělat, jsem se potmě tiše oblékla. Michael taktak dokázal říci ubohé „dobrou noc", když jsem odcházela.

Nevrátila jsem se ihned do svého pokoje. Když jsem byla v chodbě, uvědomila jsem si, že ještě nejsem připravena setkat se s Richardem. Opřela jsem se o stěnu a zápasila s mocnými emocemi, které se mne zmocnily. Proč jsem předpokládala, že všechno bude prosté? A co teď řeknu Richardovi?

Když jsem vešla do našeho pokoje, podle zvuku Richardova dechu jsem poznala, že ještě nespí. Kdybych měla více odvahy, mohla jsem mu hned tehdy říci, co se stalo s Michaelem. Ale bylo snadnější to v té chvíli ignorovat. To byl závažný omyl.

Další dva dny byly napjaté. Nikdo se nezmínil o tom, co Richard jednou označil jako „událost oplodnění". Muži se snažili jednat, jako by vše bylo normální. Druhý den po večeři jsem přesvědčila Richarda, aby se mnou šel na procházku, zatímco Michael ukládal děvčata k spánku.

Když jsme stáli na útesech u Válcového moře, Richard mi vysvětloval chemii svého nového procesu kvašení vína. V jedné chvilce jsem ho přerušila a vzala za raku. „Richarde," řekla jsem a

hledala v jeho očích lásku a dodání odvahy, „je to velmi obtížné…“ odmlčela jsem se.

„Co je, Nikki?“ zeptal se s nuceným úsměvem.

„No.“ odvětila jsem. „jde o Michaela. Víš,“ vyhrkla jsem. „nic se skutečně nestalo… On nemohl…“

Richard na mne dlouze upřeně hleděl. „Chceš říct, že je impotentní?“ zeptal se.

Nejdříve jsem přikývla a pak jsem ho úplně zmátla tím. že jsem zavrtěla hlavou. „Asi ne doopravdy,“ vykoktala jsem, „ale v noci se mnou byl. Myslím, že byl příliš napjatý, nebo cítil vinu, nebo možná je to příliš dlouho…“ Zarazila jsem se, uvědomila jsem si, že moc mluvím.

Richard zíral přes moře, že se to zdálo věčnost. „Chceš to ještě zkusit?“ zeptal se nakonec úplně bezvýrazným hlasem. Neotočil se, aby se na mne podíval.

„Já… já nevím.“ odpověděla jsem. Stiskla jsem mu ruku. Chtěla jsem říci ještě něco jiného, zeptat se, zda by se s tím dokázal vypořádat, kdybych to zkusila ještě jednou, Richard však náhle odcházel. „Dej mi vědět, až se rozhodneš,“ řekl stroze.

Týden nebo dva jsem si byla jista, že celý nápad zavrhnu. Pomalu, velmi pomalu se do naší rodinky vracelo zdání dobré nálady. V noci, kdy mi končila perioda, jsme se s Richardem poprvé po roce dvakrát milovali. Zdál se obzvlášť potěšen a byl velmi hovorný, když jsme se po druhém styku k sobě tulili.

„Musím říct, že mne to nějakou dobu doopravdy trápilo,“ řekl. „Myšlenka, že máš sexuální styk s Michaelem, byť i z domněle logických důvodů, mě dohánělа k šílenství. Vím, že to rozumově nedává smysl, ale hrozně jsem se bál, že by se ti to mohlo líbit – rozumíš? – a že by to nějak ovlivnilo náš vzájemný vztah.“

Richard zjevně předpokládal, že už se nebudu snažit otěhotnět s Michaelem. Té noci jsem se s ním nedohadovala, protože jsem byla také momentálně spokojená. Avšak o několik nocí později,

když jsem začala ve svých lékařských knihách číst o impotenci, jsem si uvědomila, že jsem pořád rozhodnuta provést svůj plán.

Během týdne, než u mne opět došlo k ovulaci, byl Richard zaměstnán přípravou svého vína (a možná jeho ochutnáváním trošku víc, než bylo nutné – několikrát byl před večeří trochu opilý) a tvorbou malých robotů podle postav Samuela Becketta. Má pozornost se soustředila na impotenci. Na fakultě v podstatě tento předmět ignorovali. A protože má vlastní sexuální zkušenost byla poměrně omezená, dosud nikdy jsem se s ní nesetkala. Překvapilo mne. když jsem zjistila, že impotence je ohromně rozšířený neduh, primárně psychologický, ale velice často rovněž se zjitřující fyzickou složkou, a že existuje hodně dobře definovaných metod jejího léčení, které se zaměřují na snížení „úzkosti z výkonu“ u muže.

Richard mne viděl jednou ráno, jak si připravuji moč k testu ovulace. Neřekl nic, ale z jeho tváře bylo zřejmé, že je dotčen a zklamán. Chtěla jsem mu dodat odvahy, v místnosti však byly děti a bála jsem se, že by mohlo dojil ke scéně.

Michaelovi jsem neřekla, že uděláme druhý pokus. Myslela jsem si, že jeho úzkost bude menší, když nebude mít čas na to myslet. Můj plán téměř vyšel. Když jsme uložili děti do postele, šla jsem k Michaelovi do jeho pokoje a vysvětlila mu, co se děje, zatímco jsme se svlékali. Došlo u něj k počátku erekce a přes jeho mírné protesty jsem rychle přispěla k její podpoře. Jsem si jista, že bychom byli úspěšní, kdyby Katie nezačala křičet: „Mami, mami,“ právě když jsme byli připraveni ke styku.

Nechala jsem samozřejmě Michaela a běžela chodbou k dětskému pokoji. Richard tam už byl. Držel Katie v náručí. Simone seděla na své rohoži a protírala si oči. Všichni tři zírali na mé nahé tělo ve dveřích. „Měla jsem hrozný sen.“ řekla Katie držící se Richarda jako klíště. „Jedl mne oktopavouk.“

Vešla jsem do pokoje. „Cítíš se už lépe?“ zeptala jsem se a chtěla vzít Katie. Richard ji držel dál a ona se nesnažila jít ke mně. Po trapném okamžiku jsem šla k Simone a položila jí ruku na rameno.

„Kde máš pyžamo, mami?“ zeptala se má čtyřletá. Většinou Richard i já spíme v rámanské verzi pyžama. Děvčata jsou docela zvyklá na mé nahé tělo – sprchujeme se všechny tři společně téměř každý den – ale v noci, když přijdu do dětského pokoje, mám zpravidla vždy pyžamo.

Chtěla jsem Simone vtipně odpovědět, když jsem si povšimla, že Richard na mne také zírá. V očích měl rozhodně nepřátelství. „Můžu se o všechno tady postarat.“ řekl drsně. „Proč neskončíš, co jsi dělala?“

Vrátila jsem se k Michaelovi, abych se pokusila ještě jednou dosáhnout pohlavního styku a početí. Bylo to špatné rozhodnutí. Dvě minuly jsem se marně pokoušela Michaela vzrušit, potom mi odstrčil ruku. „Je to marné.“ řekl. „Je mi skoro třiašedesát a neměl jsem pohlavní styk pět let. Nikdy nemasturbuji a uvědoměle se snažím na sex nemyslet. Má erekce předtím byla jen šťastná náhoda.“ Odmlčel se skoro na minutu. „Lituji. Nicole,“ dodal potom, „ale nepůjde to.“

Leželi jsme několik minut mlčky bok po boku. Oblékla jsem se a chtěla odejít, když jsem zpozorovala, že Michael upadl do rytmického oddechování, které předchází spánku. Vzpomněla jsem si znenadání, jak jsem četla, že muži s psychologickou impotencí mívají často erekci ve spánku, a má mysl vysnila další bláznivý nápad. Zůstala jsem vedle Michaela ležet a čekala, až jsem si byla jista, že upadl do hlubokého spánku.

Nejdříve jsem ho něžně hladila. Potěšilo mně, že reagoval velmi rychle. Po chvilce jsem trochu zvýšila účinnost masáže, ale byla jsem velice opatrná, abych ho nevzbudila. Když byl úplně připraven, přichystala jsem se a lehla si na něj. K dosažení

pohlavního styku chyběl jen okamžik, když jsem do něj strčila příliš drsně a on se probudil. Snažila jsem se pokračoval, ale ve spěchu jsem mu musela způsobit bolest, protože vykřikl a díval se na mne divokým, vystrašeným pohledem. V několika sekundách se erekce vytratila.

Přetočila jsem se na záda a hluboce si vzdychla. Byla jsem hrozně zklamána. Michael se mne něco ptal, ale byla jsem příliš rozrušená, abych mu odpověděla. Do očí mi vhrkly slzy. Ve spěchu jsem se oblékla, políbila Michaela lehce na čelo a vyklopýtala do chodby. Tam jsem stála dalších pět minut, než jsem nabyla síly vrátit se k Richardovi.

Můj manžel ještě pracoval. Klečel vedle malého robota Pozza z *Čekání na Godota*. Robůtek byl uprostřed jedné ze svých dlouhých, blouznivých přednášek o neužitečnosti všeho. Richard mě nejdříve ignoroval. Potom Pozza umlčel a otočil se. „Myslíš, že to bylo dostatečně dlouhé?“ zeptal se ironicky.

„Stejně to nešlo,“ odpověděla jsem sklesle. „Myslím…“

„Nečastuj mě těmi sračkami,“ vykřikl Richard znenadání zlostně. „Nejsem tak stupidní. Čekáš, že uvěřím, že jste spolu strávili nazí dvě hodiny a že se nic nestalo? Znám ženy. Myslí si, že …“

Nepamatuji si zbytek toho, co řekl. Vybavuji si svou hrůzu, když se ke mně blížil s očima plnýma hněvu. Myslela jsem si, že mne uhodí, a zapřela jsem se. Z očí mi vyhrkly slzy a stékaly mi po tvářích. Richard mne častoval hroznými jmény a uchýlil se dokonce k rasistickým nadávkám. Byl nepříčetný. Když napřáhl v zuřivosti ruku, prchla jsem z místnosti a běžela chodbou ke schodišti do New Yorku. Málem jsem porazila Katie, která stála, probuzená křikem a zmatená, u dveří do dětského pokoje.

V Rámovi bylo světlo. Chodila jsem kolem dokola celou hodinu a brečela. Zlobila jsem se na Richarda, byla jsem však také hluboce nešťastná ze sebe. Richard ve své zuřivosti prohlásil, že

jsem svým nápadem posedlá a že je to jen „chytrá záminka“, abych mohla mít pohlavní styk s Michaelem a stala se tak „královnou v roji“. Neodpověděla jsem na žádnou z jeho deklamací. Bylo v jeho obviněních aspoň zrnko pravdy? Byla nějakou částí mého vzrušení nad projektem touha souložit s Michaelem?

Přesvědčila jsem sama sebe, že mé motivace byly pouze korektní, ať to znamená cokoliv, že jsem se však od počátku v celé této aféře chovala neuvěřitelně stupidně. Já, právě já jsem měla vědět, že jsem navrhovala nemožné. Určitě poté, co jsem viděla Richardovu první odezvu (a Michaelovu také, co se toho týká), jsem se měla té myšlenky vzdát. Richard měl možná v jistých ohledech pravdu. Snad jsem zatvrzelá, posedlá myšlenkou zajistil našim potomkům maximální genetickou změnu. Vím však zcela jistě, že jsem si celou věc nevymyslela jen proto, abych mohla souložit s Michaelem.

Když jsem se vrátila, byla v našem pokoji tma. Převlékla jsem se do pyžama a klesla vyčerpaně na rohož. Po několika sekundách se ke mně Richard překulil, pevně mne objal a řekl: „Má drahá Nicole, je mi to tak, tak líto. Odpusť mi, prosím.“

Od té doby jsem jeho hlas neslyšela. Je už šest dnů pryč. Spala jsem tu noc příliš tvrdě, nepostřehla jsem, že Richard si balí své věci a nechává mi vzkaz. V sedm hodin ráno zazněl budík. Černou obrazovku vyplňoval text. Zněl: „POUZE PRO NICOLE DES JARDINSOVOU – Stiskni K, chceš-li číst.“ Děti ještě nebyly vzhůru, tak jsem na klávesnici stiskla K.

„Nejdražší Nicole.“ začínal vzkaz, „tohle je nejobtížnější dopis, který jsem kdy v životě psal. Opouštím dočasně tebe i rodinu. Vím, že to způsobí značné nesnáze tobě, Michaelovi i děvčatům, ale věř mi, je to jediná možnost. Po poslední noci je mi zřejmé, že neexistuje žádné jiné řešení.

Má drahá, miluji tě z celého srdce a vím, když můj mozek dokáže kontrolovat mé emoce, že to, co se snažíš udělat, je pro rodinu to nejlepší. Cítím se hrozně z obvinění, která jsem včera pronesl. Cítím se ještě hůř z toho, jak jsem tě pojmenoval, obzvláště z rasistických přívlastků a z častého používání slova čubka. Doufám, že mi můžeš odpustit, i když si nejsem jist, že si můžu odpustil sám sobě, a budeš si pamatovat mou lásku místo mé šílené, nespoutané zlosti.

Žárlivost je hrozná věc. Shakespearův výrok ‚tropí si šašky z masa, jímž se krmí' je jen úmyslné zlehčení situace. Žárlivost je zcela stravující, úplně iracionální a absolutně vysilující. Nejobdivuhodnější lidé na světě nejsou ničím jiným než zuřícími zvířaty, když jsou polapeni do osidel žárlivosti.

Nicole, drahá, neřekl jsem ti celou pravdu o ukončení svého manželství se Sarah. Podezíral jsem ji celé měsíce, že se schází s jinými muži během těch nocí, které trávila v Londýně. Existovala spousta příznaků – její nerovnoměrný zájem o sex, nové šaty, které nikdy nenosila se mnou, náhlá fascinace novými polohami nebo jinými sexuálními zvyklostmi, zvonění telefonu, v němž se nikdo neozval – ale miloval jsem ji tak bláznivě a byl jsem si tak jist, že naše manželství by skončilo, kdybych ji konfrontoval, že jsem nedělal nic, dokud jsem se nerozzuřil žárlivostí.

Ve skutečnosti, když jsem ležel v Cambridge v posteli a představoval si Sarah, jak má pohlavní styk s jiným mužem, má žárlivost se stala tak mocnou, že jsem nedokázal usnout, dokud jsem si nepředstavil Sarah mrtvou. Když mi tu noc zavolala paní Smithová a já jsem věděl, že už nemohu déle předstírat, že je mi Sarah věrná, jel jsem do Londýna se zřetelným úmyslem zabít ji i jejího milence.

Naštěstí jsem neměl žádnou střelnou zbraň a v zuřivosti, když jsem je uviděl, jsem zapomněl na nůž, který jsem si dal do kapsy

pláště. Ale určitě bych je zabil, kdyby mela nevzbudila sousedy a ti mne nezkrotili.

Asi se divíš, co má tohle vše společného s tebou. Podívej se, má lásko, každý z nás si vytvoří určité stereotypy chování v životě. Můj stereotyp šílené žárlivosti existoval už předtím, než jsem se s tebou setkal. Během dvou údobí, kdy jsi odešla provádět intimnosti s Michaelem, jsem nebyl schopen zastavit návrat vzpomínek na Sarah. Já vím, že nejsi Sarah a že mne nepodvádíš, přesto však se mi emoce vracejí ve stejném bláznivém stereotypu. Ve velmi podivném smyslu, protože představa, že bys mne mohla zradit, je zcela nemožná, a tak se cítím hůře, vyděšenější, než jsem byl, když byla Sarah s Hugem Sinclairem nebo s jiným ze svých přátel herců.

Doufám, že něco z toho dává smysl. Odcházím, protože nedokážu ovládnout svou žárlivost, i když uznávám, že je iracionální. Nechci dopadnout jako můj otec, zapíjet svou mizérii a zničit životy všech kolem sebe. Cítím, že tak či onak dosáhneš svého početí, a dal bych přednost tomu ušetřit tě v průběhu snažení svých špatných reakcí.

Očekávám, že se vrátím brzy, pokud se při svých bádáních nesetkám s nepředvídaným nebezpečím, nevím však přesně kdy. Potřebuji čas ke zhojení, abych mohl být opět pevnou oporou naší rodině. Řekni děvčatům, že jsem se vydal na cestu. Buď obzvláště laskavá ke Katie – té budu scházet nejvíce.

Miluji tě, Nicole. Vím, že bude pro tebe obtížné pochopit proč odcházím, ale snaž se, prosím.

Richard“

13. května 2205

Dnes jsem strávila pět hodin nahoře v New Yorku hledáním Richarda. Šla jsem k jámám, k oběma mřížím, na všechna tři náměstí. Obešla jsem obvod ostrova podél útesů. Třásla jsem mříží

na doupěti oktopavouků a sestoupila krátce do říše létavců. Všude jsem ho volala. Pamatuji se, že Richard mne před pěti roky našel díky navigačnímu signálu, který umístil na svého shakespearovského robota prince Jindru. Dnes bych ten signál potřebovala.

Po Richardovi nebyla nikde ani stopa. Myslím si, že opustil ostrov. Richard je výborný plavce – dokázal by snadno přeplavat na Severní poloválec – ale co tajuplné nestvůry obývající Válcové moře? Nechaly by ho přeplavat?

Vrať se. Richarde. Chybíš mi. Miluji tě.

Zjevně uvažoval o odchodu několik dnů. Doplnil a upravil náš katalog interakce s Rámany, aby byl co nejsnazší pro Michaela i pro mne. Vzal si největší z našich batohů a svého přítele SB, ale nechal zde Beckettovy roboty.

Od té doby, co Richard odešel, jsou naše rodinná stolování děsnými událostmi. Katie je téměř vždy rozzlobená. Chce vědět, kdy se táta vrátí a proč je tak dlouho pryč. Michael a Simone snášejí svou lítost v tichosti. Pouto mezi nimi sílí. Zdá se, že jeden druhého dokáže dobře utěšit. Co se mne týká, snažím se věnovat víc pozornosti Katie, ale nedokážu nahradit jejího milovaného tátu.

Noci jsou hrozné. Nespím. Opět a opět procházím své rozhovory s Richardem v posledních dvou měsících a znovu prožívám všechny své omyly. Jeho dopis před odchodem mnohé odhalil. Nikdy bych si nepomyslela, že jeho dřívější potíže se Sarah budou mít sebemenší vliv na manželství se mnou, ale nyní uznávám, že měl pravdu v tom, co říkal o stereotypech.

V mém emocionálním životě existují rovněž stereotypy. Smrt mé matky, když mi bylo pouhých deset let, mne naučila hrůze před opuštěním. Strach ze ztráty silného svazku způsobil, že důvěrnost a důvěra jsou pro mne obtížné. Po matce jsem ztratila Genevievu, otce a nyní, alespoň dočasně, Richarda. Pokaždé když se stereotyp znovu vyskytne, ožijí opět všechny chiméry minulosti. Když jsem

se před dvěma dny probrečela ke spánku, uvědomila jsem si, že mi chybí nejen Richard, nýbrž i matka, Genevieve a můj báječný otec. Každou z těch ztrát jsem procítila opět od začátku. Tak dokážu pochopit, jak mohla má příhoda s Michaelem spustit Richardovy bolestné vzpomínky na Sarah.

Proces učení nikdy nekončí. Tady jsem, je mi jednačtyřicet a objevuji další stránku pravdy o vztazích mezi lidmi. Zřejmě jsem Richarda hluboce ranila. Nezáleží na tom, že neexistuje žádný logický podklad pro Richardovu obavu, že by mé spaní s Michaelem mohlo vést k odcizení mé náklonnosti k němu. Zde se nedá použít logika. Záleží na vnímání a na pocitech.

Zapomněla jsem, jak dokáže být osamělost zničující. Byli jsme s Richardem spolu pěl let. Možná neměl všechny přívlastky mého vysněného prince, byl však nádherný společník a je bezpochyby nejchytřejší lidskou bytostí, s níž jsem se setkala. Bylo by nezměrnou tragédií, kdyby se nikdy nevrátil. Trápím se, když si jen na okamžik pomyslím, že jsem ho možná viděla naposled.

V noci, když jsem obzvláště osamělá, si často čtu poezii. Od dob studia na univerzitě patří k mým oblíbencům Baudelaire a Eliot, ale posledních několik večerů jsem nalezla útěchu v básních Benity Garcii. Během jejího pobytu jako kadetky na Vesmírné akademii v Coloradu jí způsobila spoustu bolesti divoká vášeň k životu. Vrhala se do studia kosmonautiky a do náručí mužů kolem se stejným elánem. Když ji předvolali před disciplinární komisi kadetů pouze pro nespoutanou sexualitu a ne pro žádný jiný přestupek, uvědomila si, jak jsou muži schizofreničtí, co se týká sexu.

Většina literárních kritiků dává přednost jejímu prvnímu svazku poezie, nazvanému *Sny mexického děvčete*, který jí získal věhlas, když jí nebylo ještě dvacet, před vyzrálejší, méně lyrickou knihou básní, kterou publikovala v posledním roce na akademii. Když je Richard teď pryč a má mysl pořád zápasí s pochopením

toho, co se opravdu během těchto posledních měsíců stalo, jsou to Benitiny básně nedospělé úzkosti a pochyb, jež ve mně rezonují. Její cesta k dospělosti byla velíce obtížná. I když její dílo zůstává bohaté na obrazy, Benita už není Pollyannou kráčející ruinami Uxmalu. Dnes jsem několikrát četla jednu z jejích básní z univerzity, která se mi obzvlášť líbí:

Šaty můj pokoj rozjasní
Jako květy pustinu po dešti
Přijdeš dnes v noci lásko má?
Vyber si nejsem lakomá
Pastelová jde ke knihám
Modrá a zelená k námluvám
Když přijde k ženě přítel muž
Ty myslíš na sex? Pak se tuž
Celá se zahalím do černé
Jak děvka co neřekne ne

V dětství jsem chtěla jinak žít
Ve snu mě princ přišel políbit
Pak mě vyvedl z bolesti
Jako v pohádce pro štěstí
V koleji jenom masky jsou
Ani šaty mi nepadnou
Statečně nesu tenhle kříž
I když mě stále urážíš

9

14. prosince 2205

Tuším, že bych měla oslavovat, mám však pocit, že jsem dosáhla Pyrrhova vítězství. Konečně jsem těhotná s Michaelem. Ale za jakou cenu! Pořád ještě nevíme nic o Richardovi a obávám se, že jsem se možná rovněž odcizila Michaelovi.

Michael i já jsme každý zvlášť akceptovali plnou zodpovědnost za Richardův odchod. Já jsem se vyrovnala se svou vinou, jak jsem nejlépe dokázala, uvědomila jsem si, že ji musím pustit z hlavy, mám-li být aspoň trochu prospěšnou matkou svým dcerám. Michael však reagoval na Richardův čin a svou vlastní vinu tím. že se ponořil do křesťanské zbožnosti. Pořád si čte aspoň dvakrát denně v Bibli. Modlí se před každým jídlem i po něm a často se neúčastní rodinných činností, aby mohl „komunikovat“ s Bohem. Slovo „pokání“ je v jeho slovníku momentálně velice významné.

Ve své znovuzrozené křesťanské horlivosti strhl Simone s sebou. Mé slabé protesty v podstatě ignoruje. Simone miluje Ježíšův příběh, i když nemůže mít víc než slabý pojem, čeho se vlastně týká. Obzvláště ji fascinují zázraky. Jako většina dětí nemá potíže s potlačením nevíry. Nikdy se neptá „jak“, když Ježíš kráčí po vodě nebo mění vodu na víno.

Mé poznámky nejsou zcela fér. Jsem pravděpodobně žárlivá na těsnou vazbu, která se mezi Michaelem a Simone vytvořila. Jako matka bych měla být potěšena, že se tak shodují. Aspoň mají jeden druhého. Ať se snažíme sebevíc, chudák Katie a já nejsme schopny dosáhnout hlubšího spojení.

Částí problému je, že Katie i já jsme obě ohromně tvrdohlavé. Ačkoliv je jí jenom dva a půl, chce už rozhodovat o svém životě. Projevuje se to i při nejjednodušších rozhodnutích, jako je třeba činnost plánovaná na dnešek. Od prvních dnů v Rámovi jsem připravovala rozvrhy pro každého v rodině. Nikdo jiný se se mnou nikdy vážně nepřel, ani Richard ne. Michael a Simone vždy přijmou, co doporučím – pokud je tam dost volného času.

Ale Katie je něco zcela jiného. Když dám do programu procházku nahoře v New Yorku před hodinou abecedy, chce změnit pořadí. Když naplánuji na oběd kuře, chce vepřové, nebo hovězí. Začínáme skoro každé ráno bojem o denní program. Když se jí nelíbí mé rozhodnutí, je rozmrzelá, špulí rty, nebo volá s pláčem „taťku“. Když volá Richarda, tak to doopravdy bolí.

Michael říká, že bych měla jejím přáním vyhovět. Trvá na tom, že je to jen přechodná fáze. Ale když mu namítnu, že ani Genevieve, ani Simone nikdy takové nebyly, jen se zasměje a pokrčí rameny.

Michael a já se ne vždy shodneme v rodičovském přístupu. Měli jsme několik zajímavých diskuzí o životě rodiny v našich bizarních podmínkách. Ke konci jednoho rozhovoru jsem byla trošku rozladěna jeho tvrzením, že jsem na děvčata „příliš přísná“, tak jsem nadhodila otázku náboženství. Zeptala jsem se Michaela, proč je pro něj tak důležité, aby se Simone naučila podrobnosti z Ježíšova života.

„Někdo musí pokračoval v tradici,“ řekl neurčitě.

„Takže ty věříš, že bude tradice, v níž lze pokračovat, že tedy nebudeme navždy neseni vesmírem a nezemřeme jeden po druhém v hrozné osamělosti?“

„Věřím, že Bůh má pro všechny lidské bytosti plán,“ odvětil.

„Jaký je však Jeho plán pro nás?“ zeptala jsem se.

„Nevíme. Nevíme o nic víc, než vědí ty miliardy lidí na Zemi, jaký je Jeho plán pro ně. Proces žití je hledáním Jeho plánu.“

Zavrtěla jsem hlavou a Michael pokračoval: „Víš, Nicole, pro nás by to mělo být mnohem snadnější. Jsme daleko méně rozptylováni. Nemáme žádnou výmluvu, abychom se vzdálili od Boha. Proto si tak těžce odpouštím své dřívější zaujetí jídlem a historií umění. V Rámovi musí lidé vyvinout velké úsilí, aby vyplnili svůj čas něčím jiným než modlitbou a zbožností."

Připouštím, že mne jeho jistota někdy vyvádí z míry. V našich nynějších podmínkách se život Ježíše nejeví o nic významnější než život Attily nebo jakéhokoliv jiného člověka, který kdy žil na té dva světelné roky vzdálené planetě. My už nejsme částí lidského rodu. Jsme buď odsouzeni k zániku, nebo jsme začátkem něčeho, co bude v podstatě nový druh. Zemřel Ježíš rovněž pro všechny naše hříchy, pro hříchy těch, kdo už nikdy neuvidí Zemi?

Kdyby Michael nebyl katolík a od dětství naprogramovaný v náklonnosti k plození, nikdy bych ho nepřesvědčila, aby počal dítě.

Měl sto důvodů, proč to není správné. Ale nakonec, možná proto, že jsem narušovala jeho noční modlitby svými neustávajícími pokusy přesvědčit ho, souhlasil. Varoval mne, že to s vysokou pravděpodobností „nikdy nepůjde" a že „nebere žádnou zodpovědnost" za mé zklamání.

Trvalo nám tři měsíce, než jsme udělali embryo. Během prvních dvou ovulací jsem nebyla schopna ho vzrušit. Snažila jsem se smíchem, tělesnými masážemi, hudbou, jídlem – vším uvedeným v článcích o impotenci. Jeho vina a napětí byly vždy silnější než má horlivost. Řešení nakonec přinesla fantazie. Když jsem Michaelovi jedné noci navrhla, aby si představil, že jsem jeho žena Kathleen, byl konečně schopen udržet erekci. Mysl je doopravdy úžasný výtvor.

I s fantazií nebylo snadné milovat se s Michaelem. Za prvé, je asi nelaskavé to říkat, ale jeho samotné přípravy stačí na to, aby kterákoliv obyčejná žena ztratila náladu. Těsně předtím, než se

svlékne, se vždy pomodlí. Kvůli čemu se modlí? Moc ráda bych znala odpověď.

První muž Eleonory Aquitánské, francouzský král Ludvík VII., byl vychován jako mnich a králem se stal jen náhodou. V románu mého otce o Eleonoře je dlouhý vnitřní monolog, v němž si stěžuje na milování „obklopené vážností, pietou a hrubým suknem cisterciáků“. Toužila po veselí a smíchu v ložnici, po oplzlých řečech a chlípné vášni. Chápu, proč se s Ludvíkem rozvedla a vzala si Jindřicha Plantageneta.

Takže jsem těhotná chlapcem (doufám), který přinese našim potomkům genetickou změnu. Byl to docela boj a téměř určitě nestál za to. Kvůli mé touze mít Michaelovo dítě Richard odešel a Michael není, alespoň dočasně, už blízkým přítelem a společníkem, kterým byl během prvních pěti let v Rámovi. Za svůj úspěch jsem zaplatila. Teď musím doufat, že tato kosmická loď má opravdu svůj cíl.

1. března 2206

Dnes ráno jsem zopakovala částečný genomový test. abych ověřila své původní výsledky. Už o tom není pochyb. Naše nenarozené dítě má určitě Whittinghamův syndrom. Naštěstí nemá žádné další zjistitelné vady, ale Whittingham je dost zlý.

Když jsme byli chvilku po snídani sami, ukázala jsem údaje Michaelovi. Nejdříve nepochopil, co mu říkám, ale když jsem užila slova „zaostalé“, reagoval okamžitě. Viděla jsem, že si představuje dítě, které se o sebe nebude umět vůbec postarat. Jeho obavy se rozptýlily jen částečně, když jsem mu vysvětlila, že Whittingham není nic jiného než neschopnost učit se, prostá vada správné funkce elektrochemických procesů v mozku.

Když jsem minulý týden prováděla první částečný genomový test, měla jsem podezření na Whittinghama, protože však existovala možnost dvojznačnosti výsledků, nic jsem Michaelovi

neřekla. Než jsem odebrala druhý amniotický vzorek, chtěla jsem shrnout, co je o situaci známo. Má lékařská encyklopedie však neobsahovala dost informací, aby mne uspokojila.

Dnes odpoledne, když Katie usnula, jsme s Michaelem požádali Simone, aby si v dětském pokoji aspoň hodinu četla. Náš dokonalý anděl ochotně poslechl. Michael byl mnohem klidnější než ráno. Uznal, že byl nejdříve zdrcen zprávou o Benjym (Michael chce dát dítěti jméno Benjamin Ryan O'Toole, po svém dědovi). Zjevně četba Jobovy knihy sehrála hlavní roli a pomohla mu opět získat perspektivu.

Vysvětlila jsem Michaelovi, že Benjyho myšlenkový vývoj bude pomalý a obtížný. Utěšilo ho však, když jsem mu řekla, že mnozí z takto postižených dosáhli po dvacetileté výchově nakonec úrovně dvanáctiletých. Ujistila jsem ho, že vada není provázena žádnými tělesnými příznaky jako v případě Downova syndromu. Protože Whittingham je blokovaný rys, je malá pravděpodobnost, že možní potomci budou ovlivněni před třetí generací.

„Dá se nějak zjistit, kdo z nás má syndrom ve svých genech?“ zeptal se Michael, když jsme se blížili konci rozhovoru.

„Ne,“ odpověděla jsem. „Tato choroba se velice obtížně izoluje, protože zřejmě pochází z několika různých defektních genů. Přímá diagnóza je možná jedině tehdy, když je syndrom aktivní. Ani na Zemi nebyly pokusy identifikovat nosiče úspěšné.“

Řekla jsem mu, že od první diagnózy choroby v roce 2068 nebyly objeveny téměř žádné případy v Africe ani v Asii. Byl to hlavně neduh bílé rasy s nejvyšší frekvencí výskytu v Irsku. Řekla jsem si, že Michael by tyto informace zjistil dost brzy (jsou v hlavním článku v lékařské encyklopedii, kterou teď čte), a nechtěla jsem, aby se cítil hůř než nyní.

„Dá se to nějak léčit?“ zeptal se potom.

„V našich podmínkách ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „V posledním desetiletí se objevily jisté náznaky, že účinná mohou

být genetická protiopatření, použijí-li se během druhé třetiny těhotenství. Postup je však komplikovaný i na Zemi a může vést k úplné ztrátě plodu.“

To by byl pravý okamžik v diskuzi, aby se Michael zmínil o „potratu“. Neudělal to. Má tak pevnou a neproměnnou soustavu názorů, že o tom nikdy ani neuvažoval, tím jsem si jista. Potrat je pro něj zcela nepřijatelný v Rámovi stejně jako na Zemi. Začala jsem přemýšlet, existují-li podmínky, za nichž by o potratu uvažoval. Co kdyby děťátko mělo Downův syndrom a bylo ještě slepé? Nebo mělo mnohonásobné vrozené vady, které by zaručovaly časnou smrt?

Kdyby tady byl Richard, vedli bychom logickou diskuzi o výhodách a nevýhodách potratu. On by vytvořil jeden ze svých slavných seznamů à la Benjamin Franklin, s pro a proti uvedenými odděleně na dvou stranách velké obrazovky. Já bych přidala dlouhý seznam emocionálních důvodů (které by Richard ze svého seznamu vypustil) proti potratu. Nakonec bychom se téměř určitě shodli Benjyho do Rámy přivést. Bylo by to racionální společné rozhodnutí.

Chci toto dítě mít. Chci však také, aby Michael potvrdil svůj závazek jako jeho otec. Diskuze o možnosti potratu by ke stvrzení tohoto závazku vedla. Slepé přijímání pravidel Božích nebo církevních či jakéhokoliv strukturovaného dogmatu může jednotlivci někdy velice usnadnit, aby neposkytl danému rozhodnutí podporu. Doufám, že Michael takový není.

10

30. srpna 2206

Benjy se narodil předčasně. Přes má opakovaná ujištění, že bude vypadat úplně zdravě, se Michaelovi zjevně ulevilo, když se chlapec před třemi dny narodil bez zřejmých tělesných abnormalit. Byl to zase snadný porod. Simone byla překvapivě nápomocná jak během předporodních bolestí, tak při samotném porodu. Na děvče, kterému ještě není ani šest, je ohromně dospělá.

Benjy má také modré oči, ale ne tak světlé jako Katie. Myslím, že nezůstanou modré. Kůži má světle hnědou, jen o něco tmavší než Katie, ale světlejší než já nebo Simone. Při narození vážil tři a půl kilogramu a měřil dvaapadesát centimetrů.

Náš svět se nemění. Moc o tom nemluvíme, ale všichni kromě Katie jsme přestali věřit, že se Richard někdy vrátí. V Rámovi se opět schyluje k zimě, kdy jsou delší noci a kratší dny. Michael i já chodíme pravidelně nahoru a hledáme nějaké stopy po Richardovi, je to však mechanický rituál. Ve skutečnosti neočekáváme, že něco najdeme. Je pryč už šestnáct měsíců.

Střídáme se s Michaelem při výpočtu naší dráhy pomocí programu k určení orbity, který napsal Richard. Zpočátku to trvalo několik týdnů, než jsme přišli na to, jak ho používat, přestože nám Richard nechal podrobné instrukce. Ověřujeme si jednou týdně, že pořád směřujeme ke hvězdě Sirius, kolem naší dráhy nejsou žádné jiné hvězdné systémy.

Navzdory Benjyho přítomnosti se mi zdá, že mám pro sebe víc volného času než kdykoliv předtím. Hltavě čtu a opět ve mně zahořelo okouzlení dvěma hrdinkami, které ovládaly mou nedospělou mysl a představivost. Proč se mi Jana z Arcu a

Eleonora Aquitánská vždy tak líbily? Protože obě nejen projevovaly vnitřní sílu a soběstačnost, ale ve světě ovládaném muži také uspěly, zejména tím, že důsledně spoléhaly na vlastní schopnosti.

Byla jsem velice osamělý adolescent. Žila jsem v nádherném prostředí v Beauvois, zahrnuta překypující otcovou láskou, ale strávila jsem v podstatě celé období dospívání sama. V hloubce mysli jsem se pořád děsila, že mi smrt odnese drahého otce. Chtěla jsem se stát nezávislejší, abych se vyhnula bolesti, kterou bych pocítila, kdybych byla někdy oddělena od otce. Jana a Eleonora mi byly perfektními vzory. I dnes nacházím v četbě o jejich životě novou jistotu. Žádná z nich nedovolila okolnímu světu určovat, co je v životě skutečně důležité.

Všichni se těšíme dobrému zdraví. Na jaře, abych se měla čím bavit, jsem zavedla sérii zbylých biometrických sond do nás všech a po několik týdnů sledovala jejich údaje. Monitorování mi připomnělo Newtonovu expedici – je to opravdu už víc než šest let, co nás dvanáct odletělo ze Země na setkání s Rámou?

Katie byla biometrií okouzlena. Seděla vedle mne, když jsem prohlížela Simone nebo Michaela, a dávala mi stovky otázek týkajících se údajů na obrazovce. Okamžitě pochopila, jak systém pracuje a čeho se týkají výstražné záznamy. Michael poznamenal, že je neobyčejně bystrá. Jako její otec. Katie pořád Richard hrozně chybí.

I když Michael říká, že se cítí stařešinou, je na svých čtyřiašedesát let ve výborné kondici. Kvůli dětem mu moc záleží na tom, aby byl fyzicky dostatečně aktivní, a od začátku mého těhotenství dvakrát týdně běhá. Dvakrát týdně. Jaká legrační představa. Držíme se věrně našeho kalendáře ze Země, i když zde na Rámovi nemá vůbec žádný význam. Včera se Simone ptala na dny, měsíce a roky. Když jí Michael vysvětloval rotaci Země, roční období a dráhu Země kolem Slunce, představila jsem si

znenadání nádherný západ slunce v Utahu, který jsem zažila s Genevievou při našem výletu na americký Západ. Chtěla jsem o něm vyprávět Simone. Ale jak může člověk vysvětlit západ slunce někomu, kdo neviděl slunce?

Kalendář nám připomíná, co jsme byli. Pokud někdy dorazíme na novou planetu, se skutečným dnem a nocí místo umělých na Rámovi, pak jistě kalendář Země opustíme. Nyní však svátky, plynutí měsíců a obzvláště narozeniny, vše nám připomíná naše kořeny na té překrásné planetě, kterou už nemůžeme ani s tím nejlepším rámanským dalekohledem najít.

Benjy má hlad. Jeho mentální schopnosti nejsou nejlepší, ale určitě nemá problémy s tím, aby mi dal najevo, kdy chce jíst. Michael a já, po vzájemném souhlasu, jsme ještě neřekli Simone a Katie o stavu jejich bratra. Bude pro ně dost obtížné vypořádat se s tím, že od nich odvede pozornost, když je maličký. Aby pochopily, že jeho potřeba pozornosti bude trvat, ba i vzrůstat, když se z něj stane batole a malý kluk, je víc, než lze v tomto věku od nich očekávat.

13. března 2207

Katie jsou dnes čtyři roky. Když jsem se jí před dvěma týdny ptala, co by si přála k narozeninám, nerozmýšlela se ani sekundu. „Chci, aby se taťka vrátil," prohlásila.

Je to samotářské děvčátko, straní se ostatních. Ohromně rychle se učí, ale je to určitě nejnáladovější dítě, které jsem kdy měla. Richard byl také hodně těkavý. Někdy byl tak povznesený a bujný, že se nedokázal ovládnout, obvykle když zažil něco vzrušujícího. Míval však hrozné deprese. Nezřídka se celý týden nebo i déle nezasmál, či ani neusmál.

Katie zdědila jeho nadání pro matematiku. Už umí sčítat, odčítat, násobit a dělit – alespoň malá čísla. Simone, která jistě

není líná, se zdá rovnoměrněji nadaná. A zajímá se šířeji o celou řadu předmětů. V matematice jí však Katie určitě šlape na paty.

V průběhu dvou let, co Richard odešel, jsem se ho bez úspěchu snažila v Katině srdci nahradit. Musím si přiznat, že nejsme s Katie naladěny na stejnou vlnu. Naše osobnosti se k sobě jako matka a dcera nehodí. Individualita a divokost, kterou jsem u Richarda milovala, jsou u Katie nesnesitelné. Přes má nejlepší předsevzetí končíme vždy soubojem.

Nemohli jsme samozřejmě dát Katie k narozeninám Richarda. Michael i já jsme se však velice snažili dát jí nějaké zajímavé dárky. I když nikdo z nás není příliš zručný v elektronice, podařilo se nám udělat malou videohru (vyžádalo si to mnoho spojení s Rámany. abychom získali správné součástky – a mnoho nocí společné práce, abychom udělali něco, co by Richard pravděpodobně udělal za den) nazvanou „Ztracená v Rámovi“. Udělali jsme ji velmi prostou, protože Katie jsou teprve čtyři. Po dvou hodinách hraní vyčerpala všechny možnosti a zjistila, jak se dostat z libovolného místa v Rámovi do našeho doupěte.

Největší překvapení nás čekalo dnes, když jsme se jí zeptali (to se stalo v Rámovi tradicí), co by ráda dělala o narozeninách večer. „Chci jít do doupěte létavců,“ řekla Katie s rozpustilým zábleskem v očích.

Snažili jsme se jí to rozmluvit a poukazovali na to, že vzdálenost mezi římsami je větší než její výška. Nato šla Katie k provazovému žebříku ze síťového materiálu visícímu vedle dětského pokoje a ukázala nám, že po něm umí šplhat. Michael se zasmál a pravil: „V některých věcech je po matce.“

„Mami, prosím,“ žadonila Katie svým slabým dětským hláskem, „všechno ostatní je tak nudné. Chci se sama podívat zblízka na vstup do nádrže.“

I když jsem měla jisté pochybnosti, šla jsem s Katie k doupěti létavců a řekla jí. aby počkala nahoře, než upevním provazový

žebřík. Na první římse, proti vchodu do nádrže, jsem se na chvilku zastavila a podívala se přes propast na to neustále se pohybující zařízení chránící vstup do horizontální chodby. Jsi zde pořád? uvažovala jsem. Opravoval nebo měnil tě někdo během celé té doby?

„Jsi hotová, mami?“ volala na mne dcera seshora. Než jsem se k ní dostala, sestupovala už Katie po žebříku. Když jsem se s ní setkala na druhé římse, vyhubovala jsem ji, ale ona mne ignorovala. Byla silně vzrušená. „Vidíš, mami? Dokázala jsem to sama,“ chlubila se.

Blahopřála jsem jí, i když se mi zatočila hlava z představy, že by Katie sklouzla z žebříku, narazila na nějakou římsu a potom padala do bezedné jámy. Pokračovaly jsme v sestupu, pomáhala jsem jí zespodu až na první římsu se dvěma horizontálními tunely. Za propastí se zařízení neustále otáčelo. Katie byla nadšená.

„Co je za tou nádrží?“ ptala se. „Kdo to udělal? Proč to tady je? Přeskočilas doopravdy tu díru?…“

Jako odpověď na jednu z otázek jsem se otočila a udělala několik kroků do tunelu, sledovala paprsek své svítilny a předpokládala, že mne Katie sleduje. Okamžik později, když jsem zjistila, že ještě stojí na okraji propasti, mi strachem ztuhla krev v žilách. Viděla jsem, jak vyndává z kapsy malý předmět a hází ho přes propast do zařízení chránícího vstup do nádrže.

Okřikla jsem ji, ale už bylo pozdě. Předmět zasáhl stěnu nádrže. Okamžitě se ozvalo hlasité prásknutí jako několik výstřelů současně a do stěny doupěte necelý metr nad její hlavou udeřily dva kovové projektily.

„Jú,“ vykřikla Katie, jak jsem ji strhla od propasti. Zuřila jsem. Dcera začala plakat. Hluk v doupěti ohlušoval.

Po několika sekundách přestala brečet. „Slyšelas to?“ zeptala se.

„Co?“ tázala jsem se se srdcem ještě divoce bušícím.

„Na druhé straně.“ Ukázala přes šachtu do temnoty za vstupem. Posvítila jsem tam, ale nebylo nic vidět.

Stály jsme obě úplně tiše a držely se za ruce. Z tunelu za ochranným zařízením přicházel zvuk. Byl však na hranici slyšitelnosti, nedokázala jsem ho identifikovat.

„Je to létavec,“ tvrdila Katie. „Slyším, jak třepotá křídly. Jú,“ zakřičela opět, jak nejhlasitěji dokázala.

Zvuk ustal. Ačkoliv jsme čekaly patnáct minut, než jsme začaly šplhat z doupěte, nic dalšího jsme neuslyšely. Katie řekla Michaelovi a Simone, že jsme slyšely létavce. Nemohla jsem její historku potvrdit, rozhodla jsem se však, že se s ní nebudu dohadovat. Byla šťastná. Byly to narozeniny plné vzruchu a dobrodružství.

8. března 2208

Patrick Erion O'Toole, po všech stránkách perfektně zdravé dítě, se narodil včera ve 14.15. Právě teď ho drží pyšný usmívající se otec, zatímco mé prsty kmitají po klávesnici mého elektronického zápisníku.

Je pozdní noc. Simone jako každý večer v devět uložila Benjyho a potom šla spát. Byla velmi unavená. Starala se o Benjyho bez jakékoliv pomoci během mých překvapivě dlouhých předporodních bolestí. Pokaždé když jsem zakřičela, začal Benjy plakat a Simone se ho snažila utišit.

Katie už prohlásila Patricka za svého bratříčka. Chová se naprosto logicky. Když Benjy patří Simone, pak Patrick musí být její. Aspoň jeví nějaký zájem o jiného člena rodiny.

Patrick nebyl plánován, ale Michael i já jsme nadšeni, že se v naší rodině objevil. K jeho zplození došlo loni pozdě na jaře, asi v prvním měsíci poté, co jsme s Michaelem začali sdílet v noci jeho ložnici. Byl to můj nápad, abychom spali spolu, jsem si však jista, že Michael na to také myslel.

V tu noc, kdy byl Richard přesně dva roky pryč, jsem nemohla vůbec usnout. Cítila jsem se osamělá, jako obvykle. Snažila jsem se představit si, že budu do konce života spát sama, a začala jsem si zoufat. Těsně po půlnoci jsem šla do Michaelova pokoje.

Michael i já jsme byli tentokrát od počátku uvolnění a nenucení. Myslím, že jsme byli oba připraveni. Po narození Benjyho mi Michael velice pomáhal se všemi dětmi. Během tohoto období trochu polevil ve svém náboženském zanícení a stal se přístupnějším k nám všem, včetně mne. Nakonec se opět prosadila naše přirozená shoda. Zbývá jen, abychom oba uznali, že se Richard už nevrátí.

Pohoda. To je nejlepší slovo, jak popsat náš vztah s Michaelem. S Henrym to byla extáze. S Richardem to byla vášeň a vzrušení, divoká jízda na horské dráze v životě i v posteli. Michael mi dodává pohodu. Spíme a držíme se za ruce, perfektní symbol našeho vztahu. Milujeme se zřídka, ale stačí to.

Udělala jsem nějaké ústupky. Dokonce se občas modlím, protože to Michaela dělá šťastným. On se zase stal tolerantnějším vůči seznamování dětí s myšlenkami a systémy hodnot, které jsou v rozporu s jeho katolicizmem.

Shodli jsme se, že hledáme ve svém vzájemném rodičovství harmonii a důslednost.

Je nás teď šest, jediná rodina lidských stvoření blíž několika jiným hvězdám než planetě a hvězdám svého zrození. Pořád ještě nevíme, zda tento obrovský válec fičící prostorem opravdu někam směřuje. Někdy se zdá. že na tom nezáleží. Vytvořili jsme si zde v Rámovi svůj vlastní svět. I když je omezený, myslím, že jsme šťastni.

11

30. ledna 2209

Už jsem zapomněla, jak se člověk cítí, když mu systémem prochází adrenalin. V posledních třiceti hodinách byl náš klidný a krotký život zcela rozvrácen.

Všechno to začalo dvěma sny. Včera k ránu, těsně před probuzením, se mi zdálo o Richardovi. Byl to mimořádně živý sen. Richard se v něm vlastně vůbec neobjevil. Chci říci, neobjevil se vedle Michaela, Simone, Katie a mne. Ale jeho tvář byla zasazena do horního levého rohu mé snové obrazovky, zatímco jsme se my čtyři zabývali nějakou obyčejnou denní činností. Neustále mne volal jménem. Volal tak hlasitě, že jsem ho slyšela, ještě když jsem se probudila.

Začala jsem právě o snu vyprávět Michaelovi, když se ve dveřích objevila Katie v pyžamu. Třásla se a byla celá vystrašená. „Co se stalo, drahoušku?“ zeptala jsem se a nabídla jí otevřenou náruč.

Přišla ke mně a pevně mne objala. „Je to taťka,“ řekla. „Volal mě v noci ve snu.“

Přeběhl mi mráz po zádech a Michael si sedl na rohož. Utěšovala jsem Katie, byla jsem však touto shodou zneklidněna. Slyšela můj rozhovor s Michaelem? To není možné. Viděli jsme ji, jakmile došla k našemu pokoji.

Když se Katie vrátila do dětského pokoje, řekla jsem Michaelovi, že tyto dva sny nemohu ignorovat. Často jsme spolu diskutovali mé občasné psychické schopnosti. I když obecně celou koncepci mimosmyslového vnímání neuznává, vždy připouštěl, že

nelze kategoricky prohlásit, že mé sny a vize nenastiňují budoucnost.

„Musím jít nahoru a hledat Richarda," prohlásila jsem po snídani. Michael očekával, že projevím tuto snahu, a byl připraven dohlédnout na děti. V Rámovi však byla tma. Dohodli jsme se, že bude lepší počkat na večer, kdy ve světě kosmické lodi nad naším doupětem bude opět světlo.

Chtěla jsem se pořádně prospat, abych měla na pečlivou prohlídku dost energie. Spala jsem však neklidně a zdálo se mi neustále, že mi hrozí nebezpečí. Než jsem vyšla, přesvědčila jsem se, že mám ve svém přenosném počítači uloženu dostatečně přesnou Richardovu grafickou podobu. Chtěla jsem mít možnost ukázat cíl svého pátrání každému létavci, na nějž bych mohla narazit.

Políbila jsem děti, popřála jim dobrou noc a vydala se přímo k doupěti létavců. Nepřekvapilo mne, že zabezpečovací zařízení u nádrže bylo pryč. Před lety, když jsem byla poprvé pozvána do doupěte jedním z jeho obyvatel, tam také nebylo. Mohlo by to znamenat, že jsem opět svým způsobem zvána? A co má toto vše společného s mým snem? Srdce mi tlouklo jako zběsilé, když jsem prošla místností s nádrží vody a zamířila hlouběji do tunelu, který obvykle střežilo nyní chybějící zařízení.

Po celou dobu jsem neslyšela žádný zvuk. Ušla jsem téměř kilometr, než jsem dorazila k vysokým dveřím na pravé straně. Opatrně jsem nahlédla za roh. V místnosti byla tma jako všude v doupěti létavců kromě svislé šachty. Použila jsem kapesní svítilnu. Místnost nebyla moc hluboká, nanejvýš patnáct metrů, ale byla ohromně vysoká. Na stěně proti dveřím byly řady oválných skladovacích nádob. Paprsek mé svítilny ukázal, že řady postupovaly až k vysokému stropu, který musel být až těsně pod jedním z náměstí v New Yorku.

Netrvalo mi dlouho přijít na to, čemu tato místnost slouží. Všechny skladovací schránky měly tvar a velikost manového melounu. Ovšem, pomyslela jsem si, zde musí být skladiště zásob potravy. Není divu, že zde nikoho nechtějí.

Když jsem si ověřila, že všechny nádoby, na něž mohu dohlédnout jsou skutečně prázdné, vydala jsem se zase zpět k šachtě. Potom, jakoby vnuknutím, jsem se obrátila nazpět, minula skladiště a pokračovala hlouběji do tunelu. Musí někam vést, uvažovala jsem, jinak by končil v melounové místnosti.

Po dalším půl kilometru se tunel postupně rozšiřoval, až přešel do velké kruhové komory. Uprostřed místnosti s vysokým stropem se nacházela rozsáhlá kupolovitá struktura. Kolem stěn bylo asi dvacet výklenků vybudovaných v pravidelných rozestupech. Světlo mi dodával pouze paprsek svítilny, takže mi trvalo několik minut, než jsem si místnost s kupolovitou stavbou uprostřed dokázala složit do jednoho obrazu.

Obešla jsem celý obvod a prohlížela výklenky jeden po druhém. Byly většinou prázdné. V jednom z nich jsem našla tři identická zabezpečovací zařízení cisterny seřazená u zadní stěny. Z počátku jsem se jich obávala, nebylo to však nutné. Byla mimo provoz.

Daleko nejzajímavější byl však jeden výklenek uprostřed obvodu místnosti, přesně sto osmdesát stupňů kolem kružnice od vstupního tunelu. Tento speciální výklenek byl pečlivě uspořádán a měl ve svých stěnách vydlabány široké police. Bylo jich tam celkem patnáct, po pěti po obou stranách a pět na stěně proti vchodu do alkovny. Na policích po stranách byly naaranžovány předměty (vše velice uspořádané); police na vzdálené stěně měly všechny vyhloubeny po své délce po pěti kruhových otvorech.

Obsah těchto otvorů, které byly dále rozděleny do sekcí jako porce koláče, byl fascinující. V jedné ze sekcí byl v každém otvoru velice jemný materiál jako popel. Druhá obsahovala jeden, dva,

nebo tři kroužky, třešňově červené, nebo zlaté, které jsem okamžitě rozpoznala, vzhledem k jejich podobnosti ke kroužkům, které jsme viděli kolem krku našeho velkého šedě sametového přítele létavce. Ve zbytku předmětů v otvorech jsem nezjistila žádný řád.

Nakonec jsem se obrátila a přiblížila se ke kupolovité stavbě. Její hlavní dveře byly umístěny proti onomu zvláštnímu výklenku. Ve světle své svítilny jsem je zkoumala. Na jejich pravoúhlém povrchu byl vyřezán složitý vzor rozdělený do čtyř samostatných panelů nebo kvadrantů. V horním levém kvadrantu byl létavec, v přilehlém pravém manový meloun. Spodní kvadranty obsahovaly neznámé obrázky. Na levé straně byla řezba pruhovaného tvora s klouby na šesti nohou. Poslední panel, vpravo dole, ukazoval velkou krabici vyplněnou velice tenkou síťkou nebo tkaninou.

Po jistém váhání jsem dveře otevřela. Skoro jsem vyskočila z kůže, když ticho prořízl hlasitý poplach jako klaxon. Stála jsem ve dveřích bez hnutí téměř minutu, co zněl poplach. Když přestal, stále jsem se nehýbala. Snažila jsem se postřehnout sluchem, zda někdo (nebo něco) na poplach reaguje.

Ticho nenarušil žádný zvuk. Po několika minutách jsem začala zkoumat vnitřek stavby. Uprostřed jediné místnosti stála průhledná krychle o hraně přibližně dva a půl metru. Na stěnách krychle byly skvrny, které mi částečně bránily ve výhledu, viděla jsem však, že dolních deset centimetrů je pokryto jemným tmavým materiálem. Zbytek stavby kolem krychle byl vyzdoben geometrickými vzory na stěnách, podlaze i stropu. V jedné ze stěn krychle byl úzký vchod, kterým bylo možné dostat se do vnitřního prostoru.

Vešla jsem dovnitř. Jemný tmavý materiál vypadal jako popel, měl však poněkud jinou soudržnost než podobná látka, kterou jsem našla v policích ve výklenku. Očima jsem sledovala kužel svítilny, který se pohyboval metodicky kolem krychle. Blízko středu byl v

popelu částečně ukrytý předmět. Šla jsem tam, zvedla předmět, oprášila ho a skoro omdlela. Byl to Richardův robot, SB.

SB se značně změnil. Z vnějšku byl zčernalý, malý řídící panel měl odtavený a už nefungoval. Byl to však nepochybně on. Dala jsem si ho ke rtům a políbila ho. Ve vzpomínkách jsem ho viděla chrlit jeden ze Shakespearových sonetů a Richarda, jak s potěšením zaujatě naslouchal.

Bylo zjevné, že SB prošel ohněm. Byl Richard rovněž polapen ve výhni uvnitř krychle? Pečlivě jsem prohrabala popel, ale nenašla jsem žádné kosti. Přemýšlela jsem však, co to hořelo a vytvořilo všechen ten popel. A především, co dělal SB uvnitř krychle?

Byla jsem přesvědčena, že Richard je někde v doupěti létavců, tak jsem strávila dlouhých osm hodin škrábáním se po římsách nahoru a dolů a prohledáváním tunelů. Navštívila jsem všechna místa, kde jsem už byla předtím během svého krátkého pobytu v dávné minulosti, a dokonce jsem našla nějaké nové zajímavé komory neznámého účelu. Ale nikde žádné stopy po Richardovi. Ve skutečnosti žádné známky jakéhokoliv života. S pomyšlením, že krátký den v Rámovi brzy skončí a že v našem doupěti se brzy probudí čtyři děti, jsem se nakonec vrátila, unavená a sklíčená, do svého rámanského domova.

Když jsem dorazila k našemu doupěti, byly příklop i mříž otevřeny. I když jsem si byla téměř jista, že jsem oboje při odchodu zavřela, nedokázala jsem si své úkony přesně vybavit. Nakonec jsem si řekla, že jsem byla možná příliš vzrušená a zapomněla je zavřít. Začala jsem právě sestupoval, a v tom jsem uslyšela Michaela, jak volá: „Nicole!“

Otočila jsem se. Michael se blížil ke vchodu z ulice. Šel rychle, což bylo pro něj neobvyklé, a v náručí nesl Patricka. „Tady jsi,“ řekl a lapal po dechu, když jsem mu šla v ústrety. „Začal jsem si dělat starosti…“

Náhle se zarazil, okamžik na mne zíral a potom se rychle rozhlédl kolem. „Ale kde je Katie?“ zeptal se úzkostlivě.

„Co tím chceš říct, kde je Katie?“ tázala jsem se, poplašena výrazem na Michaelově tváři.

„Ona není s tebou?“ divil se.

Když jsem zavrtěla hlavou a řekla, že jsem ji neviděla. Michael se náhle rozplakal. Přispěchala jsem a utěšila malého Patricka, kterého vystrašily Michaelovy vzlyky a začal rovněž plakat.

„Ach, Nicole,“ řekl Michael, „je mi to tak moc, moc líto. Patrick měl zlou noc, tak jsem si ho vzal do pokoje k sobě. Potom Benjyho rozbolelo břicho a museli jsme ho se Simone dvě hodiny uklidňovat. Všichni jsme usnuli a Katie zůstala v dětském pokoji sama. Asi před dvěma hodinami, když jsme se probudili, byla pryč.“

Nikdy předtím jsem neviděla Michaela tak zdrceného. Snažila jsem se ho utěšit, říct mu, že Katie si asi jen hraje někde poblíž (a až ji najdeme, myslela jsem si, tak ji setřu, že na to nikdy nezapomene), ale Michael mi odporoval.

„Ne, ne, nikde poblíž není. Hledáme ji s Patrickem už přes hodinu.“

Sešli jsme dolů zkontrolovat Simone a Benjyho. Simone nám řekla, že Katie byla hrozně zklamaná, když jsem odešla hledat Richarda sama. „Doufala,“ řekla klidně, „že ji vezmeš s sebou.“

„Proč jsi mi to neřekla včera?“ zeptala jsem se své osmileté dcery.

„Nezdálo se mi to tak důležité,“ odvětila Simone. „Kromě toho by mě ani ve snu nenapadlo, že se Katie bude snažit hledat taťku sama.“

Michael i já jsme byli oba vyčerpáni, jeden z nás však musel jít Katie hledat. Správná volba jsem byla já. Omyla jsem si tvář, objednala u Rámanů pro všechny snídani a rychle jim vyprávěla o

svém sestupu do doupěte létavců. Simone a Michael zvolna otáčeli zčernalého SB v dlaních. Dalo se tušit, že také přemýšlejí, co se stalo Richardovi.

„Katie říkala, že taťka šel hledat oktopavouky," poznamenala Simone těsně před mým odchodem. „Řekla, že v jejich světě je to vzrušující."

Byla jsem plna obav, když jsem se plahočila k náměstí vedle doupěte oktopavouků. Během té doby zhasla světla a v Rámovi opět nastala noc. „Prima," mumlala jsem si pro sebe, „není nad to snažit se najít ztracené dítě ve tmě."

Příklop i dvě ochranné mříže na doupěti oktopavouků byly otevřeny. Nikdy předtím jsem neviděla mříže otevřené. Srdce se mi zastavilo. Instinktivně jsem věděla, že Katíc sestoupila do jejich doupěte a že já, přes svůj strach, ji budu následovat.

Nejdříve jsem si klekla a dvakrát do tmy pod sebou zakřičela: „Katie!" Slyšela jsem, jak její jméno ozvěnou zaznívá v tunelech. Napínala jsem sluch, abych zaslechla odezvu, ale nebylo slyšet vůbec nic. Alespoň, pomyslela jsem si, jsem nezaslechla žádné škrábání kartáčů provázené vysokofrekvenčním kňučením.

Sestoupila jsem z římsy do velké dutiny se čtyřmi tunely, které jsme si s Richardem kdysi pojmenovali „Eenie, Meenie, Mynie a Moe". Bylo to hrozné, ale přinutila jsem se vejít do tunelu, který jsme s Richardem už předtím sledovali. Po několika krocích jsem se však zastavila, vrátila se a šla do sousedního tunelu. Tato druhá chodba také vedla ke klesající sudovité chodbě s vyčnívajícími hroty, ale vedla kolem místnosti, kterou jsme s Richardem nazvali oktopavoučí muzeum. Pamatovala jsem si jasně hrůzu, kterou jsem před devíti roky cítila, když jsem našla doktora Takagišiho, visícího v tom muzeu, vycpaného jako lovecká trofej.

Existoval důvod, proč jsem chtěla navštívit muzeum, který nebyl nutně spojen s hledáním Katie. Pokud byl Richard oktopavouky zabit (jak se zřejmě stalo Takagišimu – i když

nejsem zcela přesvědčena, že nezemřel na infarkt), nebo našlo-li se jeho tělo někde jinde v Rámovi, pak by snad bylo v té místnosti. Říci, že jsem netoužila vidět svého muže jako exemplář zpracovaný neznámým vycpávačem, by bylo závažným podceněním situace; chtěla jsem však především vědět, co se Richardovi stalo. Obzvláště po svém snu.

Když jsem přišla ke vchodu do muzea, zhluboka jsem se nadechla. Pomalu jsem zatočila do dveří vlevo. Světla se rozsvítila, jakmile jsem překročila práh, ale naštěstí mi doktor Takagiši nezíral přímo do tváře. Přemístili ho na jiné místo. Ve skutečnosti bylo během těch let celé muzeum předěláno. Všechny kopie biotů, které zabíraly většinu místa v místnosti, když jsme ji s Richardem tehdy krátce navštívili, byly odstraněny. „Exponáty“, pokud je tak lze nazývat, byli teď létavci a lidské bytosti.

Expozice létavců byla blíže dveřím. Tři jedinci viseli s roztaženými křídly se stropu. Jedním z nich byl šedý sametový létavce se dvěma třešňově rudými kroužky, kterého jsme Richard a já viděli těsně před smrtí. V expozici létavců byly další fascinující předměty a dokonce i fotografie, mé oči však přitahovalo místo kolem doktora Takagišiho.

S ulehčením jsem si oddechla, když jsem zjistila, že Richard v místnosti není. Byla tam však naše malá loďka, ta, kterou jsme Richard, Michael a já použili k překonání Válcového moře. Byla na zemi hned vedle doktora Takagišiho. Ležela tam také sbírka předmětů zachráněných z našich pikniků a dalších činností v New Yorku. Středem expozice však byl soubor zarámovaných fotografií na zadní a bočních stěnách.

Přes místnost se nedalo určit, co představují. Zalapala jsem však po dechu, když jsem se k nim přiblížila. Byly to fotografie zasazené do pravoúhlých rámů, z nichž mnohé ukazovaly život uvnitř našeho doupěte. Byly tam snímky nás všech včetně dětí. Ukazovaly nás, jak jíme, spíme, jsme v koupelně. Cílila jsem

trnutí, když jsem si výstavku prohlížela. Pozorují nás, pomyslela jsem si, dokonce i v našem domově. Přecházela mne mrazivá hrůza.

Na boční stěně byla speciální sbírka fotografií, které mne zdrtily a přivedly do rozpaků. Na Zemi by kandidovaly do muzea erotiky. Byli jsme na nich s Richardem, jak se v několika různých polohách milujeme. Byl tam rovněž jeden snímek Michaela a mne, nebyl však tak ostrý, protože tu noc byla v naší ložnici tma.

Řada obrázků pod sexuálními scénami ukazovala narození dětí. Byly zachyceny všechny porody včetně Patrickova, což potvrzuje, že špehování pokračuje. Z umístění scén zachycujících sex a porod vedle sebe bylo zřejmé, že oktopavouci (nebo Rámané) určitě pochopili náš reprodukční proces. Byla jsem zcela zaujata fotografiemi, snad patnáct minut. Mé soustředění bylo totam, když jsem zaslechla velice hlasitý zvuk kartáčů tažených po kovu, který přicházel ze směru dveří do muzea. Hrozně jsem se lekla. Zůstala jsem stát, přimrzlá na místě a divoce se rozhlížela. Z místnosti nebyl jiný východ.

Během několika sekund přiskotačila dveřmi Katie. „Mami!“ zakřičela, když mne spatřila. Přeběhla přes muzeum, málem porazila doktora Takagišiho a skočila mi do náruče.

„Ach, mami,“ řekla. Prudce mne objímala a líbala. „Věděla jsem, že přijdeš.“

Zavřela jsem oči a držela vší silou své ztracené dítě. Slzy mi stékaly po tvářích. Zhoupla jsem Katie ze strany na stranu a utěšovala ji: „Je to v pořádku, drahoušku, je to v pořádku.“

Když jsem si otřela oči a otevřela je, ve dveřích do muzea stál oktopavouk. Momentálně se nehýbal, jako by pozoroval znovushledání matky s dcerou. Stála jsem ohromena, zalita vlnou emocí od radosti až k úplné hrůze.

Katie vycítila můj strach. „Nedělej si starosti, mami.“ řekla a dívala se přes rameno na oktopavouka. „Neublíží ti. Chce se jenom dívat. Byl už mnohokrát blízko u mě.“

Má hladina adrenalinu dosáhla absolutního maxima. Oktopavouk pořád stál (nebo seděl, nebo cokoliv, co oktopavouci dělají, když se nepohybují) ve dveřích. Jeho velká černá hlava, téměř koule, seděla na těle. které se u podlahy rozšiřovalo do osmi černě a zlatě pruhovaných chapadel. Ve středu hlavy měl dvě rovnoběžné prohlubeniny umístěné symetricky kolem neviditelné osy, která vedla seshora dolů. Přesně uprostřed mezi těmito dvěma důlky, asi metr nad podlahou, měl podivuhodnou čtvercovou čočkovou strukturu o straně deset centimetrů, kterou tvořila želatinová kombinace čar mřížky a tekutého černého a bílého materiálu. Zatímco na nás oktopavouk upřeně hleděl, v čočkách se to hemžilo aktivitou.

Na hlavě mezi prohlubeninami se nacházely další orgány, jak nad čočkami, tak pod nimi, neměla jsem však čas, abych je studovala. Oktopavouk se k nám v místnosti blížil a přes Katiino ujišťování jsem se začala strachy třást. Kartáčový zvuk vydávaly brvám podobné chomáče na spodku chapadel, když se pohybovaly po podlaze. Vysokofrekvenční kňučení vycházelo z malého otvoru v dolní části pravé strany hlavy.

Strach mi na několik sekund zastavil myšlenkové pochody. Když se stvoření blížilo, převážila má přirozená reakce prchnout. Naneštěstí v této situaci byla k ničemu. Nebylo kam utéci.

Oktopavouk se zastavil až ve vzdálenosti pouhých pěti metrů. Postavila jsem Katie ke stěně a stála mezi ní a oktopavoukem. Zvedla jsem ruku. V záhadné čočce propukla lavina aktivity. Dostala jsem náhle nápad. Sáhla jsem do kombinézy a vytáhla svůj počítač. Třesoucími se prsty (oktopavouk zvedl před čočku dvě chapadla –zpětně si kladu otázku, zda si nemyslel, že vytáhnu

zbraň) jsem vyvolala na monitor obraz Richarda a vystrčila ho směrem k oktopavoukovi.

Když jsem se dále nehýbala, stvoření pomalu položilo svá obranná chapadla na podlahu. Zíralo na monitor téměř celou minutu a potom, k mému úžasu, mu kolem hlavy přeběhla zářivě fialově zbarvená vlna začínající na hraně prohlubeniny. Tuto fialovou následoval po několika sekundách duhový vzor červené, modré a zelené, každý pruh jiné šířky, který také vyšel ze stejného zdroje a po oběhnutí hlavy skončil v rovnoběžném důlku vzdáleném téměř tři sta šedesát stupňů.

Katie i já jsme na něj zíraly v posvátné bázni. Oktopavouk zvedl jedno chapadlo, ukázal na monitor a zopakoval širokou fialovou vlnu. Okamžik později, stejně jako předtím, se objevil stejný duhový vzor.

„Mluví k nám, mami," zašeptala Katie.

„Myslím, že máš pravdu." přisvědčila jsem. „Ale nemám tušení, co říká."

Po čekání, které se zdálo nekonečné, začal oktopavouk couvat ke vchodu a chapadlem nás pobízel, abychom ho následovaly. Neměl už žádné barevné pásy. Držely jsme se s Katie za ruce a opatrně šly za ním. Katie se začala rozhlížet kolem a všimla si poprvé fotografií na stěně. „Podívej se mami," řekla, „mají obrázky naší rodiny."

Umlčela jsem ji a řekla jí, ať dává pozor na oktopavouka. Ten ustoupil do tunelu a směřoval ke svislé chodbě s hřeby a spodním chodbám. To nám dalo možnost, kterou jsme potřebovaly. Zvedla jsem Katie, řekla jí, ať se pořádně drží, a běžela jsem nejvyšší rychlostí tunelem. Má chodidla se skoro nedotýkala podlahy, dokud jsem nebyla na rampě a zpět v New Yorku.

Michael byl nadšený, když uviděl Katie, i když si velice bral k srdci (což já činím pořád), že ve stěnách a stropech našeho obydlí jsou skryté kamery. Nikdy jsem Katie pořádně nesjela za to, že

odešla sama – příliš se mi ulevilo, že jsem ji vůbec našla. Katie řekla Simone, že zažila „nádherné dobrodružství“ a že oktopavouk byl „hodný“. Takový je dětský svět.

4. února 2209

Ach, radost ze všech největší! Našli jsme Richarda! Ještě je naživu! Ale jen taktak, protože je v hlubokém kómatu a má vysokou horečku, je však nicméně naživu.

Katie a Simone ho našly dnes ráno, ležel necelých patnáct metrů od otvoru do našeho doupěte. My tři jsme měly naplánováno hrát fotbal na náměstí a byly jsme připraveny k odchodu, když mne Michael zavolal kvůli něčemu zpět. Řekla jsem děvčatům, aby na mne počkala u vchodu do doupěte. Když začala obě po několika minutách vřískat, myslela jsem si. že se stalo něco hrozného. Vyběhla jsem po schodech a okamžitě jsem spatřila Richardovo komatózní tělo.

Nejdříve jsem se bála, že je Richard mrtvý. Lékař ve mně začal ihned pracovat, kontrolovala jsem projevy životních funkcí. Když jsem ho prohlížela, visela na mně děvčata očima. Obzvláště Katie. Pořád a pořád opakovala: „Je taťka naživu? Ach, mami, udělej něco. ať je taťka v pořádku.“

Když jsem se utvrdila, že je v komatu, pomohli mi ho Michael a Simone snést po schodech. Zavedla jsem mu vpichem sadu biometrických sond a sleduji neustále jejich údaje.

Sundala jsem mu šaty a prohlédla ho od hlavy až k patě. Má nějaké jizvy a podlitiny, které dříve neměl, ale to se dá po tak dlouhé době čekat. Počet krvinek má kupodivu blízký normálu – u bílých krvinek bych očekávala při téměř čtyřicetistupňové horečce abnormality.

Po podrobném prohlédnuli Richardova oblečení nás čekalo další velké překvapení. V kapse u saka jsem mu našla shakespearovské roboty, prince Jindru a Falstaffa, kteří zmizeli před devíti roky v podivném světě pod chodbou s hřeby, který

jsme považovali za doupě oktopavouků. Richard je nějak musel přesvědčit, aby mu jeho společníky vrátili.

Sedím zde vedle Richarda teď už sedm hodin. Ráno tady většinu času byli i další členové rodiny, ale poslední hodinu jsme zůstali sami. Pásla jsem se očima na jeho tváři nepřetržitě celé minuly, hladila jsem ho na krku, ramenou a na zádech. Když jsem se ho dotýkala, vybavila se mi záplava vzpomínek a oči jsem měla často plné slzí. Už jsem nevěřila, že ho opět uvidím a budu se ho dotýkat. Ach. Richarde, vítej doma. Vítej doma u své ženy a rodiny.

12

13. dubna 2209

Měli jsme neuvěřitelný den. Hned po obědě, když jsem seděla vedle Richarda a rutinně kontrolovala celou jeho biometrii, se mne Katie zeptala, zda si může hrát s princem Jindrou a Falstaffem. „Samozřejmě," řekla jsem jí bez přemýšlení. Byla jsem si jista, že robůtci nefungují, a mám-li říct pravdu, chtěla jsem se jí zbavit, abych mohla zkusit jiný postup, kterým bych Richarda vyvedla z komatu.

Nikdy jsem neviděla koma, které by aspoň zdaleka připomínalo Richardovo. Většinu času má otevřené oči a občas se zdá, že dokonce sleduje předmět ve svém zorném poli. Neprojevuje však žádné jiné známky života ani vědomí. Nikdy se mu nepohne žádný sval. Použila jsem celou řadu různých stimulantů, některé mechanické, většinou chemické, ve snaze doslat ho z komatózního stavu. Žádný z nich nezabral. Proto jsem nebyla připravena na to, co se stalo dnes. Asi deset minut po odchodu Katie jsem slyšela z dětského pokoje vycházet podivnou směsici hlasů. Opustila jsem Richarda a šla do chodby. Než jsem došla do dětského pokoje, změnil se divný šum na úsečnou řeč s velice podivným rytmem. „Nazdar," řekl hlas. který zněl. jako by přicházel ze dna studny. „Jsme mírumilovní. Zde je váš muž."

Hlas vycházel z prince Jindry, který stál uprostřed pokoje, když jsem do něj vešla. Děli seděly na podlaze kolem robota poněkud nesvé, kromě Katie. Ta byla zřejmě vzrušena.

„Jenom jsem si hrála s tlačítky," řekla mi na vysvětlenou, když jsem na ni tázavě pohlédla, „a on znenadání začal mluvit."

Řeč prince Jindry nedoprovázel žádný pohyb. Jak podivné, pomyslela jsem si, když jsem si vzpomněla, jak byl Richard hrdý na to, že jeho roboti se vždy pohybovali a hovořili v souladu. Tohle Richard neudělal, řekl mi můj vnitřní hlas, zpočátku jsem však tu myšlenku zavrhla. Sedla jsem si na podlahu mezi dětí.

„Nazdar. Jsme mírumilovní. Zde je váš muž," řekl princ Jindra opět o několik sekund později. Tentokrát mnou prolétl zvláštní pocit. Děvčata se ještě smála, ale rychle přestala, když si všimla podivného výrazu na mé tváři. Benjy přilezl ke mně a chytil mne za ruku.

Seděli jsme na podlaze zády ke dveřím. Znenadání jsem měla pocit, že za mnou někdo je. Otočila jsem se a spatřila Richarda, jak stojí ve dveřích. Zalapala jsem po dechu a vyskočila, vtom však upadl a ztratil vědomí.

Všechny děli vykřikly a začaly plakat. Když jsem rychle prohlédla Richarda, snažila jsem se je utěšit. Protože Michael byl nahoře v New Yorku na své odpolední procházce, pečovala jsem více než hodinu o Richarda na podlaze vedle dětského pokoje. Během té doby jsem ho velice důkladně pozorovala. Vypadal přesně tak, jako když jsem od něj odešla z ložnice. Nejevil žádnou známku toho, že byl mezitím třicet či čtyřicet sekund při sobě.

Když se Michael vrátil, pomohl mi odnést Richarda do ložnice. Přes hodinu jsme si povídali o tom, proč se Richard tak náhle probudil. Později jsem znovu přečetla všechny články o komatu ve svých lékařských knihách. Jsem přesvědčena, že jeho koma je vyvoláno směsicí fyzických a psychických problémů. Podle mého názoru v něm vyvolal zvuk toho divného hlasu trauma, které dočasně překonalo faktory vyvolávající koma.

Proč však došlo tak rychle k recidivě? To je obtížnější otázka. Možná vyčerpal chůzí po chodbě svou malou zásobu energie. Příčinu asi doopravdy nezjistíme. Ve skutečnosti nedokážeme odpovědět na většinu otázek o tom, co se dnes stalo, včetně té,

kterou neustále opakuje Katie – kdo jsou ti, kteří jsou mírumilovní?

1. května 2209

Budiž zaznamenáno, že tohoto dne Richard Colin Wakefield skutečně poznal svou rodinu a pronesl svá první slova. Už skoro týden se k tomuto okamžiku propracovával, nejdříve tím, že vyjadřoval známky poznání obličejem a očima, a potom pohybem rtů, jako by tvořil slova. Dnes ráno se na mne usmál a téměř řekl mé jméno, ve skutečnosti však bylo jeho prvním slovem „Katie“ vyslovené odpoledne, když ho jeho milované dítě energicky objalo.

V rodině panuje pocit euforie, obzvláště mezi děvčaty. Oslavují návrat svého otce. Několikrát jsem Simone a Katie opakovala, že Richardova rehabilitace bude určitě dlouhá a bolestná, ale myslím si, že jsou příliš malé. aby pochopily, co to vskutku znamená.

Jsem velice šťastná žena. Bylo pro mne nemožné zadržet slzy, když mi Richard právě před obědem zřetelně zašeptal do ucha „Nicole“. I když si uvědomuji, že ještě není blízek normálu, jsem si teď jista, že se nakonec uzdraví, a tato myšlenka mi naplňuje srdce radostí.

18. srpna 2209

Richardův stav se pomalu, ale jistě zlepšuje. Spí teď už jen dvanáct hodin denně, dokáže ujít téměř míli, než se unaví, a je schopen koncentrovat se občas na problém, pokud je obzvlášť zajímavý. Ještě nezačal přes klávesnici a obrazovku interagovat s Rámany. Rozebral však prince Jindru a neúspěšně se pokusil určit, co způsobilo podivný hlas v dětském pokoji.

Richard sám přiznává, že není ve své kůži. Když o tom může mluvit, říká, že je „v mlze, jako ve snu, ale ne zcela ostrém“. Je to už přes tři měsíce, co přišel k vědomí, ale pořád si ještě

nepamatuje moc z toho, co se stalo, když nás opustil. Domnívá se, že poslední rok byl v komatu. Jeho odhad je založen více na nezřetelných pocitech než na nějakém pevném faktu.

Richard trvá na tom, že žil několik měsíců v doupěti létavců a že byl přítomen okázalé kremaci. Nemůže dodat žádné další podrobnosti. Také dvakrát tvrdil, že propátral Jižní poloválec a blízko Jižního pólu našel hlavní město oktopavouků, protože se však to, co si může pamatovat, mění den ode dne, je těžké uvěřit jakékoliv jednotlivé vzpomínce.

Už jsem Richardovi dvakrát vyměnila biometrickou sadu a mám velmi dlouhé záznamy všech jeho kritických parametrů. Jeho záznamy jsou normální, kromě dvou oblastí – jeho mentální aktivity a teploty. Jeho denní mozkové vlny se nedají popsat. V lékařské encyklopedii není nic, co by mi dovolilo interpretovat dva z těchto záznamů, natož pak celou sadu. Někdy je úroveň aktivity jeho mozku astronomicky vysoká: někdy se zdá, že se úplně zastavila, elektrochemická měření jsou podobně divná. Jeho hippocampus v podstatě nepracuje – to by mohlo vysvětlit, proč má takové potíže se svou pamětí.

Jeho teplota je také divoká. Dva měsíce je už stálá, 37.8 stupňů Celsia, osm desetin stupně nad průměrným normálem. Kontrolovala jsem všechny jeho předletové záznamy: Richardova „normální“ teplota na Zemi byla velmi stálých 36.9. Nedokáži vysvětlit, proč tato zvýšená teplota přetrvává. Je to skoro, jako by jeho tělo a nějaký patogen byly ve stabilní rovnováze, žádný z nich neschopen zvítězil. Jaký patogen by to však mohl být, který odolává všem mým pokusům identifikovat ho?

Všechny děti byly obzvlášť zklamány Richardovým sklíčeným chováním. Během jeho nepřítomnosti jsme si ho pravděpodobně poněkud idealizovali, ale není pochyb, že byl předtím velice energický. Nový Richard je jen stínem svého bývalého já. Katie přísahá, že si pamatuje, jak si hrála a zápasila se svým čilým

taťkou, když jí byly dva roky (její paměť byla nepochybně posílena příběhy, které jsme jí Michael, Simone a já vyprávěli, když byl Richard pryč), a často se velice zlobí, že nyní s ní tráví tak málo času. Snažím se jí vysvětlit, že „taťka je ještě nemocný“, ale myslím si, že ji moje vysvětlení neuspokojuje.

Michael přestěhoval všechny mé věci do tohoto pokoje během čtyřiadvacet hodin po Richardově návratu. Je to tak milý muž. Po několik týdnů procházel další náboženskou fází (myslím, že ve své mysli potřeboval odpuštění za nějaké velice závažné hříchy), ale vzhledem k mé pracovní zátěž se už zmírnil. Umí to báječně s dětmi.

Simone hraje roli záložní matky. Benjy ji zbožňuje a ona s ním má neuvěřitelnou trpělivost. Protože už několikrát poznamenala, že Benjy je „trochu pomalý“, řekli jsme jí o Whittinghamově syndromu. Katie jsme to ještě pořád nesdělili. Ta má právě nyní obtížné údobí. Dokonce ani Patrick, který ji sleduje jako psík, ji nedokáže rozveselit.

Víme všichni, i děti, že jsme pozorováni. Prohledali jsme pečlivě stěny v dětském pokoji, skoro jako by to byla hra, a našli jsme v povrchové úpravě několik malých nepravidelností, které jsme prohlásili za kamery. Odstranili jsme je svými nástroji, nemůžeme však tvrdit, že jsme doopravdy našli monitorovací zařízení. Mohou být tak malá, že je bez mikroskopu neuvidíme. Alespoň si Richard vzpomněl na své oblíbené rčení, že mimozemská technologie je nerozlišitelná od kouzel.

Katie byla nejvíc rozrušena vlezlými kamerami oktopavouků. Mluvila otevřeně a rozmrzele o jejich zasahování do jejího „soukromého života“. Má pravděpodobně více tajemství než kdokoliv z nás. Když Simone své mladší sestře řekla, že to opravdu není tak důležité, protože „konec konců, Bůh nás také všechny pořád pozoruje“, došlo k prvnímu náboženskému sporu našeho potomstva. Katie odpověděla slovem „hovno“, poněkud

nevhodným pro šestileté děvče. Její vyjadřování mi připomnělo, abych si dávala větší pozor na jazyk.

Minulý měsíc jsem jednoho dne vzala Richarda do doupěte létavců, abych zjistila, zda mu pobyt tam nepomůže osvěžit paměť. Jakmile jsme se dostali do tunelu vedoucího z vertikální chodby, byl hrozně vyděšen. „Tma.“ slyšela jsem ho mumlat, „nevidím ve tmě. Ale oni ve tmě vidí.“ Když jsme minuli nádrž na vodu, odmítl jít dál, tak jsem ho odvedla zpět do našeho doupěte.

Richard ví, že Benjy i Patrick jsou Michaelovi synové, a má pravděpodobně podezření, že jsme s Michaelem po část doby, kdy byl pryč, žili jako muž a žena, ale nikdy se k tomu nevyjádřil. Michael i já jsme připraveni požádat ho o odpuštění a zdůraznit mu, že jsme nebyli milenci (s výjimkou Benjyho početí), dokud nebyl pryč dva roky. Zdá se však, že v tomto okamžiku to Richarda moc nezajímá.

Richard a já sdílíme naši starou manželskou rohož od té doby, co se probral z komatu. Hodně jsme se dotýkali a byli přátelští, ale až do doby před dvěma týdny jsme nesouložili. Už jsem si opravdu začínala myslet, že sex je další věc, která se vymazala z jeho paměti, tak zcela bez odezvy zůstávaly mé občasné provokativní polibky.

Potom však přišla noc, kdy byl se mnou v posteli starý Richard. Podobně je tomu rovněž v jiných oblastech – občas se na krátkou dobu objeví jeho starý vtip, energie a inteligence. Starý Richard byl horoucí, legrační a vynalézavý. Cítila jsem se jako v nebi. Připomněla jsem si hladiny rozkoše, které jsem už dávno pohřbila.

Jeho sexuální zájem trval tři po sobě jdoucí noci. Pak zmizel tak náhle, jak se objevil. Nejdříve jsem byla zklamána (Není to lidská přirozenost? Většinou si přejeme, aby to bylo lepší. Když je to vůbec nejlepší, chceme, aby to trvalo věčně.), ale nyní jsem akceptovala, že i tento rys jeho osobnosti musí projít hojivým

procesem. Včera večer Richard poprvé od svého návratu spočítal naši dráhu. Michael i já jsme byli nadšeni. „Pořád dodržujeme stejný směr," prohlásil hrdě. „Jsme teď méně než tři světelné roky od Siria."

6. ledna 2210

Je mi šestačtyřicet. Mám vpředu a po stranách převážně šedivé vlasy. Být na Zemi, rozhodovala bych se, zda si je barvit nebo ne. Zde na Rámovi na tom nezáleží.

Jsem příliš stará na to, abych byla těhotná. Měla bych to říci té malé holčičce, která roste v mé děloze. Byla jsem docela překvapena, když jsem si uvědomila, že jsem opravdu opět těhotná. Už se u mne začal projevovat nástup menopauzy s jejími přílivy horka, okamžiky bláznivosti a zcela nepředvídatelnou menstruací. Ale Richardovo sperma udělalo ještě jedno děťátko, další přídavek k této rodině bez domova plující prostorem.

Nesetkáme-li se nikdy s další lidskou bytostí (a bude-li Eleonora Joan Wakefieldová zdravé dítě, jak se zdá dnes pravděpodobné), potom budou mít naši vnuci celkem šest možných kombinací rodičů. Téměř jistě se všechny tyto možnosti neuskuteční, ale fascinuje mne představovat si to. Myslívala jsem si, že Simone se spojí s Benjym a Katie s Patrickem, ale kam zapadne do této rovnice Ellie?

Toto jsou mé desáté narozeniny na Rámovi. Zdá se zhola nemožné, že jsem strávila v tomto gigantickém válci pouze dvacet procent svého života. Měla jsem kdysi jiný život, tam na té oceánské planetě vzdálené tisíce bilionů kilometrů? Znala jsem doopravdy jiné dospělé lidi, než jsou Richard Wakefield a Michael O'Toole? Byl mým otcem skutečně Pierre des Jardins, věhlasný spisovatel historické fikce? Měla jsem tajnou snovou aféru s Henrym, princem Waleským, z níž byla počata má nádherná první dcera Genevieve?

Nic z toho se nezdá možné. Alespoň ne dnes, v den mých šestačtyřicátých narozenin. Je to legrační. Richard a Michael se mne ptali, každý jednou, na Genevievina otce. Pořád jsem to ještě nikomu neřekla. Není to směšné? Jaký to může mít zde na Rámovi význam? Vůbec žádný. Je to však mé tajemství (sdílené pouze s mým otcem) od okamžiku jejího početí. Ona je moje dcera. Přivedla jsem ji na svět a vychovala. Její biologický otec, říkala jsem si vždy, nebyl vůbec důležitý.

To je samozřejmě pitomost. Zase je zde to slovo. Doktor David Brown ho často užíval. Proboha. Nemyslela jsem na ostatní Newtonovy kosmonauty celé roky. Zajímalo by mne, zda Francesca a její přátelé nadělali z Newtonovy výpravy miliony. Doufám, že Janoš dostal svůj díl. Drahý doktor Tabori, absolutně rozkošný muž. Hmm. Také by mne zajímalo, jak vysvětlili obyvatelům Země Rámův únik z jaderné spršky. Ach ano, Nicole, to jsou typické narozeniny. Dlouhá nesouvislá výprava do vzpomínek.

Francesca byla tak krásná. Vždy jsem na ni žárlila, jak dobře to uměla s lidmi. Podala Borzovovi a Wilsonovi drogy? Pravděpodobně. Nemyslím si ani minutu, že chtěla zabít Valerije. Ale měla opravdu pokřivenou morálku. Velice ambiciózní lidé jsou takoví. Když se teď ohlédnu zpět, jsem pobavena, jak jsem byla jako mladá matka ve svých dvaceti posedlá. Musela jsem uspět ve všem. Mé ambice byly zcela odlišné od ambicí Francescy. Chtěla jsem ukázat světu, že mohu dodržet všechna pravidla a ještě vyhrát, jak jsem to dokázala v trojskoku na olympijských hrách. Co může být nemožnější pro svobodnou matku, než být vybrána mezi kosmonauty? Byla jsem doopravdy v těch letech plně zaujala sama sebou. Naštěstí pro mě a pro Genevievu tam byl otec.

Věděla jsem samozřejmě, pokaždé když jsem se na ni podívala, že Henryho punc je zjevný. Od horního rtu po spodní část brady vypadá přesně jako on. A nechtěla jsem skutečně popřít

genetiku. Bylo pro mne důležité dokázat to sama, abych ukázala alespoň sobě, že jsem báječná matka a žena, i když nejsem vhodná stál se královnou.

Byla jsem příliš černá, abych se stala královnou Anglie, nebo dokonce Janou z Arcu v jednom z těch francouzských výročních divadel v přírodě. Zajímalo by mne, jak dlouho to bude trvat, než barva kůže přestane mezi lidmi na Zemi hrát roli. Pět set let? Tisíc? Co to Američan William Faulkner řekl – něco, že Sambo bude svobodný pouze tehdy, když se každý z jeho sousedů bez výjimky ráno probudí a řekne, jak sobě, tak svým přátelům, že Sambo je svobodný. Myslím si, že má pravdu. Viděli jsme, že rasové předsudky nelze vykořenit legislativou. Dokonce ani výchovou. Životní pouť každého člověka musí projít poznáním, okamžikem opravdového uvědomění, kdy si on (nebo ona) uvědomí, jednou a provždy, že Sambo a každý jiný jedinec ve světě, který je nějak odlišný od něj (nebo od ní), musí být svobodný, pokud máme přežít.

Když jsem před deseti roky seděla na dně té jámy a byla si jista svou smrtí, ptala jsem se sama sebe, které významné okamžiky svého života bych chtěla opět prožít, kdyby mi byla nabídnuta ta možnost. Vzpomněla jsem si na ty hodiny s Henrym, navzdory skutečnosti, že mi zlomil srdce. I dnes bych se zase ráda vznášela se svým princem. Zažít úplné štěstí, i když je to jen na několik minut nebo hodin, znamená žít. Není důležité, když se člověk dívá do tváře smrti, že ho jeho společník v tom velkém okamžiku později zklamal nebo zradil. Co je důležité, je ten pocit okamžité radosti, tak obrovské, že cítí, jako by se vznášel nad zemí.

Trochu mne zahanbilo, v té jámě, že vzpomínky na Henryho byly na stejné úrovni jako vzpomínky na otce, matku a dceru. Později jsem si uvědomila, že nejsem jedinečná v tom, že si uchovávám vzpomínky na ty hodiny s Henrym. Každý člověk má

své okamžiky nebo události, které jsou pouze jeho a jež žárlivě střeží ve svém srdci. Má jediná blízká přítelkyně na univerzitě, Gabrielle Morcauová, strávila se mnou a Genevievou noc v Beauvois rok předtím, než byla vyslána Newtonova expedice. Neviděly jsme se sedm let a skoro celou noc jsme propovídaly, především o hlavních citových událostech našich životů. Gabrielle byla ohromně šťastná. Měla hezkého, citlivého, úspěšného muže, tři zdravé, nádherné děti a překrásný dům na venkově poblíž Chinonu. Ale její „nejbáječnější“ okamžik, svěřila se mi po půlnoci s dívčím úsměvem, nastal ještě předtím, než se setkala s manželem. Jako dívka byla silně zblázněná do známé filmově hvězdy, která se jednoho dne objevila v Tours. Gabrielle nějak dokázala setkat se s ním v jeho hotelovém pokoji a téměř hodinu s ním soukromě hovořit. Před odchodem ho jednou políbila na rty. To byla její nejcennější vzpomínka.

Ach, můj princi, včera to bylo deset let, kdy jsem tě viděla naposled. Jsi šťastný? Jsi dobrý král? Vzpomeneš si někdy na černou olympijskou vítězku, která se ti, své první lásce, bez ohledu na následky oddala?

Nepřímo jsi se mne zeptal, toho dne na lyžařském svahu, na otce mé dcery. Odmítla jsem ti odpovědět, aniž jsem si uvědomila, že to znamenalo, že jsem ti ještě zcela neodpustila. Kdyby ses mne zeptal dnes, můj princi, ráda bych ti to řekla. Ano, Henry, králi Anglie, ty jsi otcem Genevievy des Jardinsové. Běž za ní, poznej ji, miluj její děti. Já nemohu. Jsem více než padesát tisíc miliard kilometrů daleko.

13

30. června 2213

Všichni jsme byli příliš vzrušeni, abychom v noci spali. Kromě Benjyho, který prostě nemohl pochopit, co jsme mu říkali. Simone mu mnohokrát vysvětlovala, že náš domov je uvnitř obrovské válcové kosmické lodi – ukázala mu dokonce na černé obrazovce různé pohledy na Rámu z vnějších senzorů – ale celá myšlenka mu stále uniká.

Když včera zaznělo hvízdání, Richard, Michael a já jsme na sebe několik sekund zírali. Bylo to už tak dávno, co jsme je slyšeli naposled. Pak jsme všichni začali mluvit současně. Děti, včetně malé Ellie, měly plno otázek a vycítily naše vzrušení. Všech sedm nás šlo ihned nahoru. Richard a Katie běželi k moři, nečekali na ostatní. Simone šla s Benjym, Michael s Patrickem. Já jsem nesla Ellie, protože její nožičky se nedokázaly pohybovat dost rychle.

Katie překypovala nadšením, když nám přiběhla v ústrety. „Pojďte, pojďte," řekla a chytila Simone za ruku. „Musíš to vidět. Je to úžasné. Ty barvy jsou fantastické."

Vskutku byly. Duhové oblouky světla praskaly od rohu k rohu a vyplňovaly rámanskou noc děsivou podívanou. Benjy zíral k jihu s otevřenou pusou. Po mnoha sekundách se usmál a obrátil se k Simone. „Je to krás-né," řekl pomalu, hrdý na to, jaké použil slovo.

„Ano, je, Benjy," odvětila Simone. „Velice krásné."

„Ve-li-ce krás-né," opakoval Benjy a otočil se zpět, aby se díval na světla.

Během představení nikdo z nás moc nemluvil. Ale po návratu do doupěte jsme hovořili bez ustání celé hodiny. Někdo musel

samozřejmě vysvětlil všechno dětem. Simone byla jediná na světě v době posledního manévru a byla pouze kojenec. Při vysvětlování se stal hlavní osobou Richard. Hvízdání a světelné představení mu skutečně dodalo energie – zdál se být sám sebou víc než kdykoliv po svém návratu – a byl současně zábavný i věcný, když shrnul vše, co víme o hvízdání, světelných představeních a rámanských manévrech.

„Myslíš, že se oktopavouci do New Yorku vrátí?“ ptala se Katie s očekáváním v hlase.

„Nevím.“ odpověděl Richard. „Ale je to možné.“

Katie strávila dalších patnáct minut tím, že všem po padesáté páté vyprávěla o našem setkání s oktopavoukem před čtyřmi roky. Jako obvykle přikrášlila a přehnala některé podrobnosti, obzvláště ze sólové části příběhu, než mne uviděla v muzeu.

Patrick tu historku miluje. Chce, aby ji Katie vyprávěla pořád. „Byla jsem tam.“ říkala Katie včera večer, „ležela na břiše, hlavu vystrčenou přes hranu obrovského kruhového válce, který padal do černé tmy. Ze stran válce vyčuhovaly stříbrné bodce a viděla jsem, jak se blýskají v mdlém světle. ‚Hej,‘ zakřičela jsem, ‚je tam dole ně-kdo?‘

Uslyšela jsem. jako by někdo táhl kovové kartáče a kňučení. Pode mnou se rozsvítila světla. Na dně válce byla černá věc s kulatou hlavou a osmi černými a zlatými chapadly, která začala šplhat po bodcích. Chapadla se ovinula kolem bodců, jak to rychle stoupalo ke mně…“

„Ok-to-pa-vouk,“ řekl Benjy.

Když Katie dokončila svůj příběh, Richard řekl dětem, že za čtyři dny se asi začne loď třást. Zdůraznil, že všechno musí být pečlivě zakotveno do podlahy a že musíme být připraveni na další sérii pobytů v nádrži při zpomalování letu lodi. Michael poznamenal, že potřebujeme alespoň osm nových krabic na hračky pro děti a také několik pevných beden na naše věci. Nashromáždili

jsme za ty roky spoustu krámů, takže zajistit všechno během několika dnů bude docela problém.

Když jsme s Richardem leželi sami na naší rohoži, drželi jsme se za ruce a přes hodinu si povídali. V jednu chvilku jsem mu řekla: „Doufám, že tento nastávající manévr signalizuje začátek konce naší cesty v Rámovi.“

„Ó smrtelníci v klamu trváte
předčasné zoufáte i jásáte!“

odpověděl. Sedl si a podíval se na mne, oči se mu v tmavém šeru zableskly. „Alexander Pope.“ dodal. Pak se rozesmál. „Vsadím se, že si nikdy nepomyslel, že bude citován šedesát tisíc miliard kilometrů od Země.“

„Vypadáš lépe, drahý.“ řekla jsem a hladila mu paži.

Svraštil čelo. „Právě teď se mi zdá všechno jasné. Ale nevím, kdy zase spadne mlha. Může k tomu dojít kdykoliv. A pořád si nemohu vzpomenout na víc než na pouhé obrysy toho, co se stalo během těch tří roků, kdy jsem byl pryč.“ Lehl si na rohož.

„Co myslíš, že se stane?“ zeptala jsem se.

„Odhaduji, že nás čeká manévr,“ odpověděl. „A doufám, že velký. Blížíme se k Siriovi. Letíme velice rychle a budeme muset značně zpomalit, je-li náš cíl někde v jeho soustavě.“ Natálii se ke mně a vzal mne za ruku. „Kvůli tobě a obzvláště kvůli dětem doufám, že nejde o falešný poplach.“

8.července 2213

Manévr začal před čtyřmi dny, přesně podle rozvrhu, jakmile skončilo třetí a poslední světelné představení. Neviděli a neslyšeli jsme žádné létavce ani oktopavouky, jako už čtyři roky. Katie byla velice zklamaná. Chtěla vidět, jak se všichni oktopavouci vracejí do New Yorku.

Včera přišli do našeho doupěte dva bioti-kudlanky a šli přímo k cisterně. Nesli velkou krabici, v níž měli pět nových tkaných lůžek (Simone potřebuje nyní samozřejmě jinou velikost) a pro všechny přilby. Pozorovali jsme je z dálky, jak instalují lůžka a kontrolují systém nádrže. Děti to fascinovalo. Krátká návštěva kudlanek potvrdila, že brzy dojde k velké změně rychlosti.

Richardova hypotéza o spojení mezi hlavním pohonným systémem a celkovým tepelným režimem v Rámovi byla zjevně správná. Teplota nahoře už začala klesat. V očekávání dlouhého manévru jsme měli plno práce u klávesnice a objednávali jsme zimní oblečení pro všechny děti.

Stálé otřesy opět narušují náš život. Děti to zpočátku bavilo, už si však na to stěžují. Za sebe doufám, že jsme nyní blízko konečnému cíli své cesty. I když Michael se modlí „buď vůle Tvá“, mých pár modliteb bylo určitě sobečtějších a konkrétnějších.

1. září 2213

Určitě se děje něco nového. Posledních deset dnů, od doby, kdy jsme přestali docházet do nádrže a kdy skončil manévr, se blížíme k osamocenému světelnému zdroji ležícímu asi třicet astronomických jednotek od hvězdy Sirius. Richard důvtipně manipuloval se seznamem senzorů a černou obrazovkou, takže tento zdroj je pořád přesně ve středu našeho monitoru, bez ohledu na to, který z teleskopů Rámy ho pozoruje.

Před dvěma dny jsme začali v předmětu rozeznávat jisté rysy. Spekulovali jsme, že je to snad obydlená planeta. Richard se snažil rychle spočítat tepelný příkon ze Siria na planetě, jejíž vzdálenost se přibližně rovná vzdálenosti Neptunu od našeho Slunce. I když Sirius je mnohem větší, jasnější a teplejší než Slunce, Richard dospěl k závěru, že náš ráj, pokud je vskutku naším cílem, bude velice studený.

Včera v noci jsme viděli svůj terč jasněji. Je to konstrukce protáhlého tvaru (Richard říká, že to tudíž nemůže být planeta – cokoliv „takové velikosti“, co je rozhodně nekulové, „musí být umělé“), připomínající doutník, se dvěma řadami světel podél horní a dolní části. Protože nevíme přesně, jak je to daleko, neznáme ani přesně velikost. Richard se však snažil o nějaký „odhad“ založený na naší rychlosti a myslí si, že doutník je sto padesát kilometrů dlouhý a padesát kilometrů vysoký.

Celá rodina sedí v našem hlavním pokoji a zírá na monitor. Dnes ráno jsme zažili další překvapení. Katie nám ukázala, že v blízkosti našeho terče jsou další dva dopravní prostředky. Richard ji minulý týden naučil, jak měnit rámanské senzory propojené na černou obrazovku, a zatímco jsme si my ostatní povídali, získala vstup ze vzdáleného radarového senzoru, který jsme poprvé užili před třinácti roky k identifikaci jaderných střel přicházejících ze Země. Předmět doutníkového tvaru se objevil na hraně zorného pole radaru. Vpravo před doutníkem, téměř od něj v širokém poli nerozlišitelné, se nacházely dvě další tečky. Je-li obrovský doutník skutečně naším cílem, pak snad budeme mít společnost.

8. září 2213

Neexistuje způsob, jak dostatečně popsat ohromující události posledních pěti dnů. Řeč nemá dost superlativů, aby zachytila vše, co jsme viděli a zažili. Michael dokonce poznamenal, že nebe může vyblednout ve srovnání s divy, jejichž svědky jsme se stali.

V tomto okamžiku je naše rodina na palubě malé bezpilotní kosmické lodi pro kyvadlovou dopravu, ne větší než je městský autobus na Zemi, unášena z mezistanice k neznámému cíli. Doutníkovou mezistanici je ještě vidět, ale jen taktak, kupolovitým oknem na zádi lodi. Po naší levici letí, v poněkud odlišném směru než my, po třináct let náš domov, válcový kosmický koráb, kterému říkáme Ráma. Od mezistanice odletěl několik hodin po

nás, osvětlený z vnějšku jako vánoční stromeček, a teď jsme od něj vzdáleni asi dvě stě kilometrů.

Před čtyřmi dny a jedenácti hodinami se Ráma vzhledem k mezistanici zastavil. Byl třetím vozidlem v úžasné frontě. Před námi byla otáčející se hvězdice asi desetkrát menší než Ráma a obrovské koleso, s nábojem a paprsky, které dorazilo k mezistanici několik hodin po nás.

Mezistanice sama se ukázala být dutá. Když se obrovské koleso dostalo do středu mezistanice, vysunuly se rampy a jiné pohyblivé prvky, aby je zafixovaly na místě. Z mezistanice potom vstoupila do kolesa kolona speciálních vozidel tří neobvyklých tvarů. Jedno vypadalo jako balon, druhé jako malá vzducholoď a třetí připomínalo batysféru ze Země. Ačkoliv jsme neviděli, co se dělo uvnitř kolesa, sledovali jsme zvláštní vozidla, jak vystupují jedno po druhém v podivných intervalech po celé dva dny. Každé vozidlo se setkalo s raketoplánem, podobným tomu, v němž nyní letíme, ale větším. Tyto raketoplány byly zaparkovány ve tmě na pravé straně mezistanice a byly přistaveny na místo asi třicet minut před setkáním.

Jakmile byly raketoplány naloženy, odletěly vždy ve směru opačném k naší frontě. Asi hodinu poté, co z kolesa vystoupilo poslední vozidlo a odletěl poslední raketoplán, odpojilo se mnoho kusů mechanického zařízení připojeného ke kolu a velká kruhová kosmická loď sama z mezistanice vycouvala.

Hvězdice před námi už vstoupila do mezistanice a začala být ovládána další řadou zařízení, když nás hlasitý hvizd povolal nahoru do Rámy. Po hvizdu následovalo světelné představení na Jižním pólu. Toto představení však bylo zcela odlišné od těch, která jsme viděli před tím. Hvězdou nového představení byl Velký roh. Kolem jeho hrotu se tvořily kulaté barevné kruhy a potom odlétaly pomalu na sever soustředěny v ose rotace Rámy. Kruhy byly obrovské. Richard odhadoval, že mají průměr aspoň kilometr

a tloušťku čtyřicet metrů. Temná rámanská noc byla osvětlena až osmi těmito kruhy najednou. Pořadí zůstávalo stejné – červená, oranžová, žlutá, zelená, modrá, hnědá, růžová a fialová – pro tři opakování. Když se kroužek rozpadl a zmizel poblíž stanice Alfa u Severního pólu Rámy, vytvořil se blízko špičky Velkého rohu nový kroužek stejné barvy.

Dívali jsme se na tuto podívanou ohromeni, s otevřenými ústy. Jakmile zmizel poslední kroužek z třetí sady, došlo k další úžasné události. V Rámovi se rozsvítila všechna světla! Rámanská noc začala pouze před třemi hodinami – po třináct let bylo střídání noci a dne úplně pravidelné. Nyní, znenadání, se změnilo. A nebyla to jen světla. Ozvala se rovněž hudba: alespoň si myslím, že se tomu dá tak říkal. Znělo to jako miliony zvonečků a zdálo se. že to vychází odevšad.

Mnoho sekund se nikdo z nás nepohnul. Potom Richard, který měl nejlepší dalekohled, našel něco, co k nám letělo. „Jsou to létavci," zakřičel, vyskakoval a ukazoval na oblohu. „Právě jsem si na něco vzpomněl. Navštívil jsem je v jejich novém domově na severu, na své odysee."

Dívali jsme se jeden po druhém jeho dalekohledem. Nejdříve nebylo jisté, že je Richard identifikoval správně, ale když přiletěli blíž, padesát či šedesát skvrn se změnilo na velké tvory podobné ptákům, které známe jako létavce. Mířili přímo k New Yorku. Polovina z nich kroužila ve vzduchu, možná tři sta metrů nad jejich doupětem, druhá polovina slétala dolů na povrch.

„Pojď, taťko," zakřičela Katie. „Jdeme."

Než jsem stačila protestovat, otec a dcera odběhli. Sledovala jsem Katie, jak běží. Je už velice rychlá. V duchu jsem viděla půvabný dlouhý krok své matky na trávě v parku v Chilly-Mazarin – Katie určitě zdědila nějaké rysy z matčiny strany, i když nejdřív a především je dcerou svého otce.

Simone a Benjy se už vydali k našemu doupěti. Patrick si dělal starosti s létavci. „Neublíží taťkovi a Katie?“ ptal se.

Usmála jsem se na svého hezkého pětiletého syna. „Ne, drahoušku.“ odvětila jsem. „ne, budou-li opatrní.“ Michael, Patrick, Ellie a já jsme se vrátili k doupěti, abychom pozorovali, jak odbavují na mezistanici hvězdici.

Neviděli jsme toho moc, protože všechny vstupy do hvězdice byly na opačné straně než rámanské kamery. Předpokládali jsme však, že ji asi vykládají, protože nakonec někam odletělo pět raketoplánů. Hvězdice byla odbavena velmi rychle. Už opustila mezistanici, než se Richard a Katie vrátili.

„Začněte balit,“ řekl zadýchaný Richard, jakmile dorazil. „Odcházíme. Všichni odcházíme.“

„Mělas je vidět,“ sdělovala Katie o překot Simone. „Byli obrovští. A škaredí. Šli dolů do svého doupěte…“

„Létavci se vrátili pro něco do svého doupěte,“ přerušil ji Richard. „Možná to byly nějaké upomínky. V každém případě do sebe všechno zapadá. Jdeme odsud.“

Když jsem pobíhala kolem a snažila se dát naše základní věci do několika pevných krabic, vyčítala jsem si, že jsem na to nepřišla dřív. Pozorovali jsme koleso i hvězdici, jak „vykládají“ u mezistanice. A nenapadlo nás, že nákladem, který bude vyložen z Rámy, bychom mohli být my.

Bylo nemožné rozhodnout, co máme zabalit. Žili jsme v těchto šesti místnostech (včetně dvou, které nám sloužily za skladiště) třináct let. Pomocí klávesnice jsme žádali průměrně pět položek denně. Většina předmětů byla samozřejmě už dávno zahozena, ale pořád… nevěděli jsme, kam jdeme. Jak jsme mohli vědět, co si máme vzít?

„Máš nějakou představu, co se s námi stane?“ zeptala jsem se Richarda.

Můj muž byl bez sebe, snažil se vymyslet, jak vzít svůj velký počítač. „Naše historie, naše věda – všechno, co zůstává z našich znalostí, je tam," prohlásil a ukazoval vzrušeně na počítač. „Co když se to nenávratně ztratí?"'

Všechno to vážilo dohromady pouze osmdesát kilogramů. Řekla jsem mu, že bychom mu mohli všichni pomoci nést počítač, až zabalíme oblečení, osobní věci a nějaké jídlo a vodu.

„Máš nějakou představu, kam jdeme?" opakovala jsem.

Richard pokrčil rameny. „Ani nejmenší," odvětil. „Ale ať je to kamkoliv, vsadím se, že to bude úžasné."

Do našeho pokoje přišla Katie. Držela malý vak a z očí jí čišela energie. „Mám sbaleno a jsem připravena." řekla. „Můžu jít nahoru a počkat?"

Její otec nestačil ani souhlasně přikývnout a Katie vyrazila ze dveří. Zavrtěla jsem hlavou, podívala se nesouhlasně na Richarda a šla pomoci Simone s dalšími dětmi. Proces balení byl pro chlapce těžkou zkouškou. Benjy byl rozmrzelý a zmatený. I Patrick byl nedůtklivý. Simone a já jsme právě skončily (práce byla nemožná, dokud jsme nepřinutily chlapce jít si zdřímnout), když se Richard a Katie vrátili.

„Naše vozidlo je zde," prohlásil Richard klidně, potlačuje své vzrušení.

„Je zaparkováno na ledě," dodala Katie a sundala si těžký kabát a rukavice.

„Jak víte, že je naše?" zeptal se Michael. Vstoupil do pokoje jen okamžik po Richardovi a Katie.

„Má osm sedadel a místo pro naše zavazadla." odpověděla má desetiletá dcera. „Pro koho jiného by mohlo být?"

Snažila jsem se vstřebat tuto poslední novou informaci. Cítila jsem se, jako bych čtyři dny po sobě pila z hasičské hadice.

„Viděli jste nějaké oktopavouky?" zeptal se Patrick.

„Ok-to-pa-vouk," opakoval Benjy pečlivě.

„Ne.“ odpověděla Katie, „ale viděli jsme čtyři mamutí letadla, úplně plochá, se širokými křídly. Přelétla nám nad hlavou, přilétala z jihu. Myslíme si, že nesla oktopavouky, že ano, tati?“

Richard přikývnul.

Zhluboka jsem se nadechla. „Dobrá,“ prohlásila jsem. „Seberte si své věci, všichni. Pojďme. Nejdříve vezměte vaky. Richard, Michael a já se vrátíme pro počítač.“

O hodinu později jsme byli všichni ve vozidle. Naposled jsme vystoupali po schodech našeho doupěte. Richard stiskl blikající červené tlačítko a naše helikoptéra (říkám tomu tak, protože to letělo přímo vzhůru, ne že by to mělo rotor) opustila stanoviště.

Naše letová dráha byla prvních pět minut pomalá a vertikální. Když jsme se doslali poblíž Rámovy osy rotace, kde nebyla žádná tíže a velmi málo atmosféry, vozidlo se dvě až tři minuty vznášelo na místě a měnilo vnější konfiguraci.

Byl to děsivý poslední pohled na Rámu. Mnoho kilometrů pod námi jsme viděli náš malý ostrovní domov jen jako malou šedohnědou skvrnu uprostřed zamrzlého moře, které tvořilo v obrovitém válci kruh. Rohy v jižním masivu jsem viděla jasněji než kdy předtím. Tyto úžasné dlouhé stavby, podpírané mohutnými obloukovitými pilíři většími než malá města na Zemi, ukazovaly všechny přímo na sever.

Byla jsem v podivném citovém rozpoložení, když se naše vozidlo dalo opět do pohybu. Ráma byl konec konců třináct let naším domovem. Porodila jsem tam pět dětí. Také jsem dospěla, říkala jsem si, jak si vzpomínám, a možná konečně dorůstám v osobu, kterou jsem vždy chtěla být.

Bylo velmi málo času zabýval se tím, co bylo. Jakmile byla dokončena změna vnější konfigurace, naše vozidlo se dostalo v několika minutách podél osy rotace ke středu severního víka. Necelou hodinu poté jsme byli bezpečně v tomto raketoplánu.

Opustili jsme Rámu. Věděla jsem, že se nikdy nevrátíme. Setřela jsem si slzy z očí, když náš raketoplán odrazil od mezistanice.

V UZLU

1

Nicole tančila. Partnerem ve waltzu jí byl Henry. Byli mladí a velice zamilovaní. Krásná hudba vyplňovala velký taneční sál, kde se po parketu pohybovalo kolem dvaceti párů. Nicole vypadala ve svých dlouhých bílých šatech skvostně. Henry jí upřeně hleděl do očí. Držel ji pevně v pase, ona se však cítila, jako by se vznášela.

Její otec stál mezi přihlížejícími kolem parketu. Opíral se o mohutný sloup, který se zvedal téměř šest metrů ke kupolovitému stropu. Mával a usmíval se, když kolem Nicole tančila v náručí svého prince.

Zdálo se, že valčík trvá věčně. Když nakonec skončil, Henry nepustil její ruce a řekl, že se jí musí na něco velice důležitého zeptat. Právě v tom okamžiku se jí otce dotkl zad. „Nicole," zašeptal, „musíme jít. Je moc pozdě."

Nicole se princovi uklonila. Henry se zdráhal pustit jí ruce. „Zítra," řekl. „Promluvíme si zítra." Když odcházela z parketu, poslal jí polibek.

Když Nicole vyšla ven, slunce už téměř zapadlo. Čekal na ni otcův sedan. Chviličku později, když uháněli po dálnici podél Loiry, měla na sobě blůzu a džíny. Nicole byla teď mladší, snad čtrnáctiletá, a její otce jel mnohem rychleji než obvykle. „Nesmíme se opozdit," řekl. „Historické divadlo v přírodě začíná v osm."

Před nimi se tyčil Château d'Ussé. Se svými mnoha věžemi a špičatými věžičkami byl inspirací pro původní příběh Spící krasavice. Nacházel se jen několik kilometrů po řece dál od Beauvois a patřil vždy mezi otcova oblíbená místa.

Byl to večer výroční slavnosti, která vrcholila představením Spící krasavice inscenovaným přímo na zámku. Pierre a Nicole se jí zúčastňovali každý rok. Nicole si pokaždé zoufale přála, aby se Aurora vyhnula vražednému točícímu se kolu, které ji uvrhne do

komatu. A každý rok přelévala nedospělé slzy, když polibek hezkého prince probudil krásku ze spánku podobného smrti.

Představení skončilo, obecenstvo odešlo. Nicole stoupala po točitých schodech vedoucích do věže, kde skutečná Spící krasavice upadla do komatu. Čtrnáctiletá běžela po schodech, smála se, otce nechala daleko za sebou.

Otevřela dveře a pohlédla do Aurořina pokoje. Nicole zatajila dech a zírala na nádherné zařízení, na postel s nebesy, bohatě malované truhly. Všechno v tom pokoji bylo bílé. Bylo to nádherné. Nicole se ohlédla po spící dívce a zalapala po dechu. Na posteli v bílých šatech ležela ona, Nicole!

Srdce jí zuřivě bušilo, když zaslechla zvuk otvíraných dveří a kroky blížící se pokojem k ní. Její oči zůstaly zavřené, když jí do nosu vnikla vůně jeho mátového dechu. To je on, řekla si vzrušeně. Něžně ji políbil na rty. Nicole měla pocit, že letí na nejměkčím obláčku. Kolem sebe slyšela hudbu. Otevřela oči a spatřila ve vzdálenosti jen několika centimetrů Henryho usmívající se tvář. Vztáhla k němu ruce a on ji políbil opět, tentokrát vášnivě, jak líbá muž ženu.

Nicole mu polibek oplatila, nic si nešetřila, dovolila polibku říci mu, že je jeho. Ale on se odtáhl. Její speciální princ se mračil. Ukázal na její tvář. Pak pomalu couval a odešel z pokoje.

Začínala právě plakat, když sejí do snu vetřel vzdálený zvuk. Otvíraly se dveře, do místnosti vnikalo světlo. Nicole zamrkala, potom opět zavřela oči, aby si je chránila před světlem. Komplikovaná sada ultratenkých drátků z materiálu podobného umělé hmotě, které měla připojené k tělu, se automaticky svinula do schránek po obou stranách plachtové rohože, na níž spala.

Nicole se probouzela velmi pomalu. Sen byl ohromně živý. Pocit zoufalství nezmizel tak rychle jako sen. Snažila se odehnat jej připomenutím si, že nic z toho, co sejí zdálo, nebylo doopravdy.

„Budeš tady ležet věčně?“ Dcera Katie, která spala vlevo vedle ní, byla už vzhůru a skláněla se nad ní.

Nicole se usmála. „Ne,“ řekla. „ale připouštím, že jsem pořádně grogy. Byla jsem uprostřed snu… Jak dlouho jsme tentokrát spaly?“

„Bez jednoho dne pět týdnů,“ odpověděla z druhé strany Simone. Její starší dcera seděla, bezděky si urovnávala své dlouhé vlasy, které se jí během testu rozcuchaly.

Nicole mrkla na hodinky, ověřila si, že Simone má pravdu, a sedla si. Zívla. „Tak co, jak se cítíte?“ zeptala se obou děvčat.

„Plná energie,“ zubila se jedenáctiletá Katie. „Chci běhat, skákal, zápasit s Patrickem… Doufám, že toto byl náš poslední dlouhý spánek.“

„Orel říkal, že by měl být,“ odpověděla Nicole. „Doufají, že už budou mít dost údajů.“ Zasmála se. „Orel říká, že ženy je obtížnější pochopit – vzhledem k divokým periodickým změnám v našich hormonech.“

Nicole vstala, protáhla se a políbila Katie. Pak se sklonila a objala Simone. Ačkoliv jí nebylo ještě čtrnáct, byla Simone téměř tak velká jako Nicole. Byla to pozoruhodná mladá žena s tmavě hnědým obličejem a měkkýma, citlivýma očima. Simone vždy vypadala klidná a vyrovnaná, což kontrastovalo s neposedností a netrpělivostí Katie.

„Proč s námi nedělala ten lest i Ellie?“ ptala se Katie trochu hádavě. „Je také děvče, ale zdá se, že nikdy nemusí nic dělat.“

Nicole objala Katie kolem ramen a všechny tři šly ke dveřím a světlu. „Jsou jí teprve čtyři a podle Orla je moc malá, aby jim dala nějaké kritické údaje, které ještě potřebují.“

V malé osvětlené hale hned vedle pokoje, kde pět týdnů spaly, si oblékly své přiléhavé kombinézy, průhledné přilby a galoše, které jim kotvily nohy k podlaze. Nicole pečlivě překontrolovala obě děvčata, než aktivovala vnější dveře oddělení. Nemusela si

dělat starosti. Dveře by se neotevřely, kdyby některá z nich nebyla připravena na změny okolního prostředí.

Kdyby Nicole a její dcery neviděly velkou místnost vedle jejich oddělení už několikrát předtím, zastavily by se v úžasu a několik minut by zíraly. Před nimi se rozkládal rozlehlý prostor, aspoň sto metrů dlouhý a padesát metrů široký. Strop nad nimi, vyplněný řadami světel, se nacházel ve výšce kolem pěti metrů. Místnost vypadala jako kombinace nemocničního operačního sálu a výrobny polovodičů na Zemi. Nebyly v ní žádné přepážky ani kóje, které by ji dělily na oddělení, přešlo byly jasně různým částem přiděleny odlišné úkoly. V místnosti panoval čilý ruch – roboti buď analyzovali data z jedné sady testů. nebo připravovali další novou sadu. Do místnosti ústila jednotlivá oddělení, jako to, v němž pět týdnů spaly Nicole, Simone a Katie, v nichž se prováděly „pokusy“.

Katie šla k nejbližšímu oddělení vlevo. Bylo umístěno za rohem a zavěšeno na stěně a stropu podél dvou kolmých os. Displej zabudovaný vedle kovových dveří ukazoval velkou matici údajů (jak se dalo předpokládat) zapsanou v nějakém bizarním klínovitě vyhlížejícím písmu.

„Nebyly jsme naposled v tomhle?“ ptala se Katie a ukazovala na oddělení. „Není to tohle místo, kde jsme spaly na té podivné bílé pěně a cítily takový tlak?“

Její otázka byla vyslána do přilby matky a sestry. Nicole i Simone přikývly, polom se připojily ke Katie a hleděly na nesrozumitelnou obrazovku.

„Tvůj otec si myslí, že se snaží najít způsob, jak bychom mohly prospat celý urychlovací režim trvající několik měsíců.“ řekla Nicole. „Orel tuto domněnku ani nepotvrdil, ani nepopřel.“

I když tři ženy podstoupily v léto laboratoři společně čtyři samostatné testy, žádná z nich nikdy neviděla žádné formy života ani inteligence, kromě asi tuctu mechanických mimozemců, kteří

zřejmě vše řídili. Lidé těmto tvorům říkali „špalíčkoví roboti“, protože tato stvoření byla kromě válcových „nohou“ umožňujícím jim koulet se po podlaze udělána z pravoúhlých pevných kusů, které vypadaly jako špalíčky, s nimiž si hrají děti na Zemi.

„Co myslíš, proč jsme nikdy neviděly nikoho z Jiných?“ zeptala se nyní Katie. „Myslím tady. Vidíme je na sekundu nebo dvě v Trubici a to je všechno. Víme, že tu jsou – nejsme jediní, koho testují.“

„Tato místnost má pečlivě připravený rozvrh,“ odvětila Nicole. „Je zřejmé, že jsme neměly Jiné vidět, jedině při míjení.“

„Ale proč? Orel by měl…“ trvala Katie na svém.

„Promiň,“ přerušila ji Simone. „Ale myslím, že Velký Špalík jde za námi.“

Největší ze špalíčkových robotů obvykle zůstával ve čtvercové řídící části ve středu místnosti a sledoval všechny probíhající pokusy. V tomto okamžiku se k nim blížil po jednom z pruhů vytvářejících v místnosti mříž.

Katie šla k dalšímu oddělení vzdálenému asi dvacet metrů. Podle pracujícího monitoru bylo zřejmé, že uvnitř probíhá experiment. Znenadání zabušila rukou v rukavici silné na kov.

„Katie!“ vykřikla Nicole.

„Přestaň s tím,“ vyšlo téměř současně z Velkého Špalíku. Byl od nich asi padesát metrů a rychle se blížil. „To nesmíš dělat,“ řekl perfektní angličtinou.

„A co mi za to uděláš?“ ptala se Katie vzdorovitě, když Velký Špalík v celé své velikosti pěti metrů čtverečných, ignoroval Nicole a Simone a mířil k mladé dívce. Nicole běžela chránit svou dceru.

„Nyní musíte odejít,“ prohlásil Velký Špalík tyčící se nad Nicole a Katie ze vzdálenosti dvou metrů. „Váš test skončil. Východ je tam, kde blikají světla.“

Nicole chytila Katie pevně za paži a ta ji zdráhavě doprovázela k východu. „Ale co by udělali.“ pokračovala vzdorovitě, „kdybychom se rozhodly zůstat tu, dokud neskončí další experiment? Kdo ví? Možná je tam právě teď jeden z našich oktopavouků. Proč nám nikdy nedovolí setkat se s někým jiným?“

„Orel několikrát vysvětlil,“ odpověděla Nicole se stopou hněvu v hlase, „že během ‚této fáze‘ budeme mít dovoleno ‚zahlédnout‘ další tvory, ale nedojde k žádnému jinému kontaktu. Tvůj otec se opakovaně ptal proč a Orel vždy odvětil, že to časem zjistíme… Přeji si, aby ses pokusila nedělat takové potíže mladá dámo.“

„Moc se to neliší od pobytu ve vězení,“ bručela Katie. „Máme tu jen omezenou svobodu. A nikdy nedostaneme odpověď na skutečně důležité otázky.“

Došly k dlouhé pasáži, která spojovala dopravní středisko s laboratoří. U okraje pohyblivého chodníku na ně čekalo malé vozidlo. Když se usadily, kapota se nad nimi uzavřela a rozsvítila se vnitřní světla. „Než se zeptáš,“ řekla Nicole Katie a sundala si přilbu, když se dávaly do pohybu, „nemáme dovoleno dívat se během této části přepravy ven, protože projíždíme sekcemi Inženýrského modulu, které jsou pro nás zakázány. Tvůj otec a strýček Michael se na to ptali po svém prvním testu.“

„Souhlasíš s tátou,“ vyzvídala Simone po několika minutách mlčenlivé jízdy, „že všechny tyhle testy jsou přípravou na nějakou kosmickou cestu?“

„Zdá se to pravděpodobné,“ odvětila Nicole. „Ale samozřejmě to nevíme jistě.“

„A kam nás pošlou?“ zeptala se Katie.

„Nemám tušení,“ přiznala Nicole. „Orel na všechny otázky o naší budoucnosti odpovídal vyhýbavě.“

Vozidlo jelo rychlostí asi dvacet kilometrů za hodinu. Po patnáctiminutové jízdě se zastavilo. Příklop se otevřel, jakmile si

zase správně nasadily přilby. Ženy vystoupily do hlavního dopravního střediska Inženýrského modulu. Mělo kruhový tvar a bylo dvacet metrů vysoké. Kromě šesti pohyblivých chodníků vedoucích na různá místa uvnitř modulu obsahovalo středisko dvě velké mnohaúrovňové stavby, z nichž odjížděly hladké trubice. Tyto trubice dopravovaly zařízení, roboty a živé tvory mezi Obytným, Inženýrským a Administrativním modulem, třemi mohutnými kulovými komplexy, které tvořily hlavní složky Uzlu.

Jakmile se doslaly dovnitř sekce, uslyšely Nicole a její dcery v přijímačích svých přileb hlas: „Vaše trubice bude na druhé úrovni. Použijte pohyblivé schody vpravo. Odjíždíte za čtyři minuty.“

Katie otáčela hlavou ze strany na síranu a obhlížela dopravní středisko. Mohla viděl řady různých přístrojů, vozidla čekající na cestující do různých míst uvnitř Inženýrského modulu, světla, pohyblivé schody a nástupiště. Ale nic, co by se pohybovalo. Žádní roboti a žádní živí tvorové.

„Co by se stalo.“ řekla sestře a matce, „kdybychom odmítly jít tam nahoru?“ Zastavila se ve středu stanice. „Měli byste po rozvrhu,“ vykřikla do vysokého stropu.

„Pojď, Katie,“ pobízela ji Nicole netrpělivě, „právě jsme tím prošly v laboratoři s Velkým Špalíkem.“

Katie opět vykročila. „Ale já opravdu chci vidět něco odlišného,“ stěžovala si. „Vím, že tohle místo není vždy tak pusté. Proč nás pořád izolují? Jako bychom byly nečisté nebo co.“

„Vaše trubice odjede za dvě minuty,“ řekl odosobněný hlas. „Druhá úroveň vpravo.“

„Není to úžasné, že roboti a dohlížecí dokáží komunikovat se všemi druhy v jejich vlastních jazycích?“ poznamenala Simone, když došly k eskalátoru.

„Řekla bych, že je to zrůdné,“ odvětila Katie. „Aspoň jednou bych ráda viděla, jak kdokoliv, nebo cokoliv, kdo řídí toto místo, udělá chybu. Všechno jde příliš hladce. Ráda bych je slyšela, jak k

nám mluví jazykem létavců. Nebo aspoň jak mluví jazykem létavců k létavcům.“

Na druhé úrovni se šouraly asi čtyřicet metrů, až došly k průhlednému vozidlu tvarovanému jako střela velikosti ohromně velkého automobilu na Zemi. Bylo zaparkováno, jako vždy, na levé straně těžnice. Na nástupišti byly celkem čtyři rovnoběžné koleje, dvě na každé straně těžnice. Ostatní byly právě prázdné.

Nicole se obrátila a pohlédla přes dopravní středisko. Šedesát stupňů od jejich byla úplně stejná stanice. Trubice z ní vedly do Administrativního modulu. Simone pozorovala matku. „Bylas tam někdy?“' zeptala se.

„Ne,“ odpověděla Nicole. „Vsadím se však, že by to bylo zajímavé. Tvůj otec říká. že to zblízka vypadá nádherně podivné.“

Richard to prostě musel zkoumat, přemýšlela Nicole. Vzpomínala na noc skoro před rokem, kdy se její manžel vypravil „stopem“ na cestu do Administrativního modulu. Otřásla se tou strašnou vzpomínkou. Šla tehdy s Richardem do atria jejich bytu a snažila se rozmluvit mu to, když si oblékal kosmický oblek. Přišel na to, jak oklamat dveřní monitor (příští den tam byl nový dokonalý systém) a nemohl se dočkat, až se ,,bez dozoru“ rozhlédne kolem.

Nicole té noci skoro nespala. Brzy ráno ukázal jejich světelný panel, že někdo, nebo něco je v atriu. Když se podívala na monitor, stál tam podivný ptačí muž a v náručí držel jejího omdlelého manžela. To byl jejich první kontakt s Orlem…

Tah trubice je na chvilku zatlačil do opěradel a vrátil Nicole do přítomnosti. Vzdalovaly se od Inženýrského modulu. V necelé minutě fičely plnou rychlostí dlouhým extrémně úzkým válcem, který spojoval dva moduly.

Těžnice a čtyři koleje trubice byly umístěny ve středu válce. Po jejich pravici, hodně daleko, zářila na modrém pozadí vesmíru světla kulového Administrativního modulu. Katie vytáhla svůj

malý dalekohled. „Chci být připravená.“ prohlásila. „Projedou vždycky tak rychle.“

Po několika minutách oznámila: „Přijíždí!“ a tři ženy se přitiskly k pravé straně vozidla. Z velké vzdálenosti se k nim blížila po druhé koleji druhá trubice. V okamžiku byla u nich a neměly více než sekundu na to, aby zahlédly cestující ve vozidle směřujícím k Inženýrskému modulu.

„Jú!“ řekla Katie, když se trubice přehnala kolem.

„Byly tam dva různé typy,“ prohlásila Simone.

„Celkem osm, nebo deset tvorů.“

„Jedni růžoví, druzí zlatí. Oba druhy skoro kulové.“

„A ta dlouhá spirálovitá chapadla – jako pavouci. Jak odhaduješ, že byli velcí, mami?“

„V průměru pět, možná šest metrů,“ řekla Nicole. „Mnohem větší než my.“

„Jú!“ opakovala Katie. „To bylo opravdu něco.“ V očích měla vzrušení. Milovala ty chvíle, kdy jí stoupala hladina adrenalinu.

Já jsem také nikdy nepřestala žasnout, myslela si Nicole. *Ani jednou za třináct měsíců. Ale je to vše, co nás zde ještě čeká? Byli jsme sem dopraveni takovou dálku ze Země jen proto, aby nás testovali? A dráždili nás existencí tvorů z jiných světů? Nebo je zde nějaký jiný, hlubší záměr?*

V uhánějícím vozidle se na okamžik rozhostilo mlčení. Nicole. která seděla uprostřed, si přitáhla dcery blíž k sobě. „Víte, že vás mám ráda, že ano?“' zeptala se.

„Ano, mami,“ odvětila Simone. „My tě taky milujeme.“

2

Oslava znovushledání byla úspěšná. Benjy objal svou milovanou Simone už ve dveřích. Katie přitiskla Patricka k podlaze ani ne minutu později.

„Vidíš, ještě tě přemůžu," řekla mu.

„Ale jen taktak," odpověděl Patrick. „Už jsem silnější. Měla by sis dávat pozor."

Nicole objala Richarda i Michaela, než přiběhla malá Ellie a skočila jí do náruče. Byl večer, dvě hodiny po večeři podle čtyřiadvacetihodinového dne používaného rodinou, a Ellie byla už skoro připravená jít do postele, když se matka a sestry vrátily. Děvčátko pyšně Nicole ukázalo, že už umí číst „kočka", „pes" a „kluk", a pak odešlo do svého pokoje. Dospělí nechali Patricka vzhůru, až se unavil. Michael ho odnesl do postele a Nicole mu zastrčila přikrývku. „Jsem rád, že ses vrátila, mami," řekl jí. „Moc jsi mi chyběla."

„Tys mi také chyběl," odvětila Nicole. „Myslím, že už neodejdu na tak dlouho pryč."

„Doufám, že ne," řekl šestiletý. „Líbí se mi, když jsi tady."

Všichni kromě Nicole byli v jednu v noci ospalí. Nicole nebyla unavená. Vždyť právě absolvovala pětitýdenní spánek. Když neklidně ležela třicet minut v posteli vedle Richarda, rozhodla se jít na procházku.

I když jejich byt byl bez oken, malé atrium hned vedle vstupní haly mělo okno ven, které nabízelo pohled na dva další vrcholy Uzlu. Nicole šla do atria, oblékla si kosmickou kombinézu a stála před vnějšími dveřmi. Ty se neotevřely. Zasmála se pro sebe. *Katie má možná pravdu. Třeba jsme zde jen uvězněni.* Hned od začátku pobytu jim bylo jasné, že vnější dveře jsou s přestávkami

zamčeny. Orel jim vysvětlil, že je nutné zabránit jim vidět věci, které nemohou pochopit.

Nicole hleděla oknem ven. V tom okamžiku se blížil k dopravnímu středisku Obytného modulu raketoplán podobného tvaru jako ten, který je přivezl před třinácti měsíci do Uzlu. *Jaká krásná stvoření obsahuješ?* myslela si Nicole. *Jsou také tak ohromena, jako jsme byli my?*

Nicole nikdy nezapomene na první pohledy na Uzel. Když opustili Mezistanici, celá rodina si myslela, že místo svého určení dosáhne v několika hodinách. Mýlili se. Jejich vzdálenost od osvětleného Rámy pomalu vzrůstala, až po šesti hodinách už vlevo Rámu vůbec neviděli. Světla Mezistanice za nimi slábla. Byli velmi unaveni. Nakonec celá rodina usnula.

Byla to Katie, která je probudila. „Vidím, kam letíme," vykřikla vítězně s nepotlačovaným vzrušením. Ukázala na přední okno raketoplánu, trochu vpravo, kde se jedno silné a zvětšující se světlo začalo dělil do tří. Další čtyři hodiny se obraz Uzlu zvětšoval a zvětšoval. Z té vzdálenosti to byl děsivý pohled, před nimi se rýsoval rovnostranný trojúhelník se třemi zářícími průhlednými koulemi ve vrcholech. A jaké měřítko! Dokonce ani zkušenost s Rámou je nepřipravila na majestát tohoto neuvěřitelného inženýrského výtvoru. Každá ze tří stran, vlastně dlouhých dopravních chodeb, spojujících tři kulové moduly, měla délku větší než sto padesát kilometrů. Koule ve vrcholech měly průměr pětadvacet kilometrů. I z velké vzdálenosti bylo možné postřehnout činnost na mnoha oddělených úrovních uvnitř modulů.

„Co se stane teď?" ptal se Patrick úzkostlivě Nicole, když raketoplán změnil svou dráhu a zamířil k jednomu z vrcholů trojúhelníku.

Nicole zvedla Patricka a držela ho v náručí, „Já nevím, drahoušku." pošeptala mu. „Musíme počkat a uvidíme."

Benjy byl úplně jat posvátnou hrůzou. Celé hodiny zíral na velký osvětlený trojúhelník v prostoru. Simone často stála vedle něj a držela ho za ruku. Když se raketoplán blížil k jedné z koulí, cílila v jeho svalech napěli. „Nedělej si starosti. Benjy," řekla mu uklidňujícím hlasem, „všechno bude v pořádku."

Jejich raketoplán vletěl do úzké chodby vyříznuté do koule a pak přistál na stanovišti na okraji dopravního střediska. Rodina opatrně opustila plavidlo a vzala si s sebou své vaky a Richardův počítač. Raketoplán pak okamžitě odletěl, zmizel tak rychle, že to znervóznilo i dospělé. V necelé minutě zaslechli poprvé ten odosobněný hlas.

„Vítejte," pronesl monotónně, „Přijeli jste do Obytného modulu. Pokračujte přímo vpřed a zastavte se před šedou stěnou."

„Odkud ten hlas přichází?" ptala se Katie. V hlase jí bylo slyšet zděšení, které cítili všichni.

„Ze všech stran," odvětil Richard. „Je nad námi, kolem nás, a dokonce pod námi." Všichni si prohlíželi stěny a strop.

„Ale jak to, že mluví anglicky?" zajímalo Simone. „Jsou tu jiní lidé?"

Richard se nervózně zasmál. „Těžko," odpověděl. „Tohle místo bylo pravděpodobně nějak ve styku s Rámou a má univerzální jazykový algoritmus. Zajímalo by mě…"

„Pohybujte se dopředu, prosím," přerušil ho hlas. „Jste v dopravním komplexu. Vozidlo, které vás dopraví do vaší sekce modulu, čeká na nižší úrovni."

Trvalo jim několik minut, než došli k šedé stěně. Děti nikdy předtím nebyly ve stavu neomezené beztíže. Katie a Patrick skočili z nástupiště, dělali ve vzduchu kotrmelce a točili se. Benjy je pozoroval, jak dovádějí, potom se je snažil napodobit. Naneštěstí nebyl schopen přijít na to, jak použít strop a stěny, aby se dostal zpět na nástupiště. Než ho Simone vysvobodila, ztratil úplně orientaci.

Když byla celá rodina a její zavazadla správné umístěna před stěnou, otevřely se široké dveře a oni vstoupili do malé místnosti. Speciální přiléhavé kombinézy, přilby a galoše byly pěkně složeny na lavici. „Dopravní středisko a většina společných prostor zde v Uzlu," recitoval absolutně monotónně hlas, „nemají atmosféru vhodnou pro váš druh. Pokud nebudete uvnitř svého bytu, budete muset nosit tyto obleky."

Když se všichni oblékli, otevřely se dveře na protější straně místnosti a oni vešli do hlavní haly dopravního střediska Obytného modulu. Stanice byla totožná s tou, s níž se později setkali v Inženýrském modulu. Sestoupili tedy o dvě úrovně, jak jim diktoval Hlas, a pak šli kolem kruhového obvodu, kde čekal jejich „autobus". Uzavřené vozidlo bylo pohodlné a dobře osvětlené, ale během hodiny a půl, kterou trvala cesta bludištěm chodeb, z něj nebylo vidět ven. Nakonec autobus zastavil a jeho střecha se zvedla.

„Dejte se halou po své levici," nařizoval jim další podobný hlas, jakmile stáli na kovové podlaze. „Hala se po čtyřech stech metrech rozvětvuje do dvou průchodů. Jděte tím pravým a zastavte se před třetí čtvercovou značkou vlevo. To jsou dveře do vašeho bytu."

Patrick se rozběhl do jedné z hal. „To je nesprávná hala," oznámil hlas bez intonace. „Vraťte se ke kotvišti a dejte se další halou vlevo."

Při chůzi z kotviště do bytu nic neviděli. V příštích měsících tudy projdou mnohokrát, buď cestou do tělocvičny, nebo někdy na testy v Inženýrském modulu, ale nikdy neuvidí nic, jenom stěny, strop a čtvercové značky, v nichž poznají dveře. Místo bylo zjevně pečlivě sledováno. Nicole a Richard si byli od začátku oba jisti, že některé, možná mnohé z bytů v jejich oblasti jsou někým, nebo něčím, obydleny, ale vůbec nikdy v chodbách nikoho z Jiných neviděli.

Když našli určené dveře do jejich bytu a vstoupili dovnitř, svlékli v atriu své speciální oděvy a uschovali je ve skříňkách pro ně určených. Než se otevřely vnitřní dveře, děti se střídaly u okna a dívaly se na dva další kulové moduly. Po několika minutách poprvé spatřili vnitřek svého nového bytu.

Byli ohromeni. Ve srovnání s poměrně primitivními podmínkami, v nichž žili na Rámovi, byl jejich byt na Uzlu ráj. Každé dítě mělo svůj pokoj. Michael měl pro sebe apartmá na jednom konci jednotky: Richardova a Nicolina hlavní ložnice, dokonce s postelí královské velikosti, byla na opačném konci, hned vedle vstupní haly. V bytě byly celkem čtyři koupelny plus kuchyně, jídelna, a dokonce herna pro děti. Nábytek ve všech pokojích byl navržen překvapivě prakticky a vkusně. Byt měl více než čtyři sta metrů čtverečných obytné plochy.

I dospělí byli vyvedeni z míry. „Jak to pro všechno na světě dokázali?“ zeptala se Nicole Richarda první večer, když byli mimo doslech rozradostněných dětí.

Richard se zmateně rozhlédl kolem. „Mohu pouze předpokládat, že všechny naše činnosti na Rámovi nějak sledovali a vysílali sem, do Uzlu. Museli mít také přístup do naší databáze a asi z ní vytáhli, jak žijeme.“ Richard se zašklebil. „A ovšem, mají-li citlivé přijímače, mohli by dokonce tak daleko zachytit televizní signály ze Země. Nepřivádí tě do rozpaků, když si pomyslíš, že jsme reprezentováni takovým…“

„Vítejte,“ přerušil Richardovu myšlenku další hlas. Opět se zdálo, že přichází ze všech směrů. „Doufáme, že všechno ve vašem bytě je vyhovující. Pokud ne, řekněte nám to, prosím. Není možné, abychom reagovali na vše, co kdokoliv z vás kdykoliv řekne. Ustavili jsme tudíž jednoduchý způsob komunikace. Na pultě v kuchyni je bílé tlačítko. Budeme předpokládat, že vše, co řekne jednotlivec po stisknutí bílého tlačítka, je určeno nám. Až skončíte se sdělením, stiskněte opět tlačítko. Tímto způsobem…“

„Mám jen jednu otázku,“ přerušila ho Katie. Utíkala do kuchyně stisknout tlačítko. „Kdo vlastně jste?“

Odpovědi předcházela maličká, snad sekundová, odmlka. „Jsme kolektivní Inteligence, která řídí Uzel. Jsme zde, abychom vám sloužili, připravili vám co největší pohodlí a dodali vám podstatné věci pro život. Čas od času vás také požádáme o vykonání jistých úkolů, které nám pomohou, abychom vám lépe porozuměli…“

Nicole už neviděla raketoplán, který pozorovala z okna. Byla tak hluboce ponořena do vzpomínek, že na chvíli zapomněla na nové obyvatele, kteří byli zřejmě právě přiváženi. Nyní, když se vrátila do přítomnosti, si v duchu představila houf podivných stvoření vystupujících na nástupiště a vylekaných zvukem hlasu mluvícím k nim v jejich rodném jazyce. *Údiv musí být univerzální*, přemýšlela, *musí patřit všem organizmům, které jsou obdařeny vědomím.*

Pozvedla oči a zadívala se na vzdálený Administrativní modul. *Co se tam děje? My uvězněné bytosti se pohybujeme sem a tam mezi Obytným a Inženýrským modulem. Zdá se, že všechny naše činnosti jsou logicky sladěny. Ale kým? A proč? Proč někdo přivezl všechny tyto tvory do tohoto umělého světa?*

Nicole neměla na tyto otázky bez konce žádnou odpověď. Jako obvykle v ní vyvolaly mocný pocit vlastní bezvýznamnosti. Chtěla jít okamžitě dovnitř a obejmout děti. Zasmála se sama sobě. *Oba ty pocity odrážejí naše postavení v kosmu, pomyslela si. Jsme zoufale důležití pro své děli a současně absolutně ničím v obrovském řádu věcí. Je třeba ohromné moudrosti k uvědomění si, že v těchto dvou pohledech není nic nekonzistentního.*

3

Snídaně byla slavnostní. Objednali si hostinu od výjimečných kuchařů, kteří pro ně připravovali jídlo. Ohleduplní architekti, kteří navrhli jejich byt, jim dodali různé trouby a ledničku, pro případ, že by si chtěli připravoval jídlo sami z dodaných surovin. Cizí kuchaři (nebo roboti) byli však tak dobří a tak rychle se učili, že Nicole a členové její rodiny si téměř nikdy nepřipravovali jídlo sami – jen stlačili bílé tlačítko a objednali si.

„Dnes ráno chci palačinky," oznámila Katie v kuchyni.

„Já taky, já taky," přidal se její stín Patrick.

„Jaké palačinky?" ozval se hlas. „Máme v paměti čtyři různé druhy. Pohankové, z podmáslí…"

„Z podmáslí," přerušila jej Katie. „Celkem tři." Mrkla na svého mladšího bratra. „Raději udělejte čtyři."

„S máslem a javorovým sirupem." křikl Patrick.

„Čtyři palačinky s máslem a javorovým sirupem," zopakoval hlas. „Bude to všechno?"

„Ještě jeden jablečný a jeden pomerančový džus," dodala Katie po krátké poradě s Patrickem.

„Za šest minut a osmnáct sekund," oznámil hlas.

Když bylo jídlo připraveno, shromáždila se rodina u kulatého stolu v kuchyni. Nejmladší děti vyprávěly Nicole, co během její nepřítomnosti dělaly. Patrick byl obzvlášť pyšný na svůj osobní rekord v běhu na padesát metrů v tělocvičně. Benjy pracně napočítal do deseti a všichni zatleskali. Právě skončili snídani a sklízeli se stolu, když u dveří zazněl zvonek.

Dospělí se po sobě podívali a Richard přešel k řídícímu pultu, kde zapnul videomonitor. Za dveřmi stál Orel.

„Doufám, že to nebude další test," vyhrkl Patrick.

„Ne… ne, pochybuji,“ pravila Nicole a šla ke dveřím. „Přišel nás pravděpodobně seznámit s výsledky posledního pokusu.“

Než otevřela dveře, Nicole se zhluboka nadechla. Bez ohledu na to, kolikrát se s Orlem setkala, v jeho přítomnosti se jí vždy zvedla hladina adrenalinu. Proč se tak dělo? Lekaly ji jeho úděsné vědomosti? Nebo jeho moc nad nimi? Nebo jen matoucí fakt jeho existence?

Orel ji pozdravil s výrazem, který rozpoznala jako úsměv. „Mohu jít dovnitř?“ zeptal se mile. „Rád bych mluvil s vámi, vaším mužem a panem O'Toolem.“

Nicole na něj (nebo na to, problesklo jí okamžitě myslí) zírala jako vždy. Byl vysoký, možná dva a čtvrt metru, a od krku dolů měl tvar člověka. Jeho paže a trup však byly pokryty malými hustými tmavě šedými pírky – kromě čtyř prstů na každé ruce, které byly smetanově bílé a bez peří. Povrch Orlova těla pod pasem měl barvu pleti, z lesku vrchní vrstvy bylo však zřejmé, že nebyl udělán pokus udělat skutečnou lidskou kůži. Pod pasem neměl žádné ochlupení ani viditelné klouby, ani genitálie. Na nohou neměl žádné prsty. Když šel, bylo vidět v oblasti kolena vrásky, ale když klidně stál, zmizely.

Výraz Orlovy tváře byl velmi sugestivní. Na hlavě měl po stranách vystupujícího našedlého zobáku velké světle modré oči. Když mluvil, zobák se otevřel a jeho perfektní angličtina vycházela z nějaké krabičky s elektronickým hlasem vzadu v krku. Pírka na temenu hlavy byla bílá a ostře kontrastovala s tmavou šedí jeho obličeje, krku a zad. Peříčka na obličeji měl velmi řídká.

„Mohu jít dovnitř?“ zopakoval Orel uctivě, když se Nicole několik sekund nepohnula.

„Ovšem… ovšem.“ odpověděla a odstoupila od dveří. „Promiňte… Jenom jsem vás tak dlouho neviděla.“

„Dobrý den, pane Wakefielde, pane O'Toole. Nazdar, děti.“ pozdravil Orel, když vešel do obývacího pokoje.

Patrick a Benjy před ním couvali. Zdálo se, že ze všech dětí se ho nebojí jen Katie a malá Ellie.

„Dobrý den,“ odpověděl Richard. „Co pro vás můžeme udělat?“ tázal se. Orel nikdy nepřišel na návštěvu jen tak. Vždy měl nějaký důvod.

„Jak jsem už řekl vaší ženě u dveří,“ odvětil Orel, „potřebuji si promluvit se všemi třemi dospělými. Může se Simone postarat o ostatní, zatímco my si budeme asi hodinu povídat?“

Nicole už posílala děti do pokoje na hraní, když ji Orel zarazil. „To není nutné,“ řekl. „Mohou užívat celý byt. My čtyři půjdeme do konferenční místnosti, která je na druhé straně haly.“

Ó jé, pomyslela si Nicole. *To je něco velkého… Nikdy předtím jsme nenechali děti samy.*

Začala se náhle bát o jejich bezpečí. „Promiňte, pane Orle,“ začala. „Budou zde děti v pořádku? Chci říci, nepřijde za nimi nějaká speciální návštěva, nebo něco podobného…?“

„Ne, paní Wakefieldová,“ odpověděl Orel věcně. „Dávám vám své slovo, že vaše děti nebude nic rušit.“

Když si začali v atriu oblékat kosmické kombinézy, Orel je zastavil. „To není nutné,“ řekl. „Včera v noci jsme změnili konfiguraci této části sektoru. Těsně před spojením jsme halu uzavřeli a tuto celou oblast jsme přeměnili na habitat s pozemskými podmínkami. Konferenční místnost můžete použít bez speciálního oděvu.“

Jakmile se usadili ve velké konferenční místnosti na druhé straně haly, Orel začal mluvit: „Od našeho prvního setkání jste se mne opakovaně dotazovali, co zde děláte, a já jsem vám nedal přímou odpověď. Nyní, když skončila konečná sada testů spaní – úspěšně, mohu dodat – byl jsem zplnomocněn informovat vás o další fázi vaší mise.

Dostal jsem rovněž svolení, abych vám řekl něco o sobě. Jak jste se všichni domnívali, nejsem živý tvor – alespoň podle vaší

definice.“ Orel se zasmál. „Byl jsem vytvořen Inteligencí, která řídí Uzel, abych s vámi zprostředkovával styk v choulostivých otázkách. Naše počáteční pozorování vašeho chování ukázalo vaši neochotu interagovat s odosobněnými hlasy. Bylo už rozhodnuto vytvořit mne, nebo něco podobného, jako vyslance pro vaši rodinu, když jste vy, pane Wakefielde, téměř způsobil v tomto sektoru vážný chaos svou snahou navštívil neplánovaně a bez schválení Administrativní modul. Mé tehdejší vystoupení mělo za cíl předejít dalšímu nepatřičnému chování.

Nyní jsme vstoupili,“ pokračoval Orel po krátkém zaváhání, „do nejdůležitějšího období vašeho zdejšího pobytu. Kosmická loď, které říkáte Ráma, je v Hangáru, kde podstupuje generální renovaci a jisté konstrukční změny. Vy, lidské bytosti, se zúčastníte procesu konstrukčních změn, protože někteří z vás se vrátí s Rámou do sluneční soustavy, z níž pocházíte.“

Richard a Nicole ho chtěli přerušit. „Nechte mne nejdříve dokončit,“ zarazil je Orel. „Mé poznámky jsme připravili pečlivě, abychom zodpověděli vaše předpokládané dotazy.“

Mimozemský ptačí muž letmo pohlédl na tři lidi kolem stolu a pak pomaleji pokračoval: „Všimněte si, že jsem neřekl, že se vrátíte na Zemi. Pokud navržený plán vyjde, budou ti z vás, kteří se vrátí, interagovat s dalšími lidskými bytostmi ve vaší sluneční soustavě, ale ne na vaší domovské planetě. Pouze tehdy, dojde-li k nějaké změně základního plánu, se skutečně vrátíte na Zemi.

Všimněte si rovněž, že jen někteří z vás se vrátí. Paní Wakefieldová,“ řekl Orel přímo Nicole, „vy budete určitě opět cestovat v Rámovi. To je jedna z podmínek, které na misi klademe. Necháme vás a zbytek vaší rodiny rozhodnout, kdo vás na cestě doprovodí. Můžete letět sama, budete-li si přát, a nechat všechny ostatní zde v Uzlu, nebo si můžete vzít někoho dalšího. Nemůžete však cestovat s Rámou všichni. Alespoň jeden reprodukční pár musí zůstat zde, na Uzlu – k zajištění jistých

údajů do encyklopedie v nepravděpodobném případě, že zpětná mise bude neúspěšná.

Prvořadým cílem Uzlu je katalogizovat formy života v této části galaxie. Nejvyšší prioritu mají formy života schopné cestovat v kosmu a naše zadání vyžaduje shromáždění obrovského množství údajů o úplně každém kosmoplavci, s nímž se setkáme. Abychom splnili tento úkol, vypracovali jsme si v trvání tisíců roků vašeho času metodu shromažďování údajů, která minimalizuje pravděpodobnost katastrofického zásahu do přirozeného vývoje těchto kosmoplavců a současně maximalizuje pravděpodobnost, že získáme životně důležitá fakta.

Náš základní postup spočívá ve vyslání pozorovatelské kosmické lodi na průzkumnou misi s nadějí, že k nám přilákáme kosmoplavce, aby mohli být identifikováni a zařazeni do fenotypu. Později je ke stejnému místu vyslána opět stejná kosmická loď s cílem především prohloubit stupeň interakce a nakonec polapit reprezentativní vzorek druhu kosmoplavců, abychom ho mohli dlouhodobě a podrobně pozorovat v prostředí, které si sami vybereme.“

Orel se odmlčel. Nicolina mysl i srdce uháněly jako splašené koně. Měla tolik otázek. Proč vybrali k návratu speciálně ji? Bude mít možnost uvidět Genevievu? A co přesně Orel mínil slovem „polapit“ – věděl, že slovo bylo obvykle užíváno v nepřátelském duchu? Proč…

„Myslím, že jsem porozuměl většině z toho, co jste řekl,“ promluvil nejdřív Richard, „vypustil jste však některé podstatné informace. Proč shromažďujete všechny tyto údaje o druzích kosmoplavců?“

Orel se usmál. „Ve své informační hierarchii máme tři základní úrovně. Přístup ke každé hladině, jak pro jednotlivce, tak pro druh, je povolen, nebo odmítnut, na základě řady stanovených kritérií. Ve svém předchozím výkladu jsem vám dal poprvé, jako

představitelům vašeho druhu, informaci Druhé úrovně. Vzdávám hold vaší inteligenci, že vaše první otázka žádá odpověď, která je klasifikována na Třetí úrovni.“

„Znamená to, že nám neodpovíte?“ zeptal se Richard s nervózním smíchem.

Orel přikývl.

„Odpovíte nám, proč požadujete, abych se explicitně já vydala na zpáteční cestu?“ tázala se nyní Nicole.

„Je pro to mnoho důvodů.“ odpověděl Orel. „Za prvé, myslíme si, že jste k cestě nejlépe fyzicky vybavena. Naše údaje rovněž ukazují, že po ukončení fáze polapení bude neocenitelná vaše vysoká schopnost komunikace. Existují ještě další zřetele, tyto dva jsou však nejdůležitější.“

„Kdy odletíme?“ zeptal se Richard.

„To není jisté. Část rozvrhu závisí na vás. Až bude určen přesný termín odletu, oznámíme vám to. Řeknu vám však, že to bude téměř určitě dříve, než za vaše čtyři měsíce.“

Velice brzy odletíme, pomyslela si Nicole. *Alespoň dva z nás zde musí zůstat. Ale kdo…*

„Může zde na Uzlu zůstat jakýkoliv reproduktivní pár?“ dotazoval se nyní Michael sledující stejný myšlenkový postup jako Nicole.

„Téměř, pane O'Toole,“ odvětil Orel. „Nejmladší děvče Ellie by nebyla přijatelná jako vaše partnerka – nemuselo by se nám podařit udržet vás naživu a plodného, než dosáhne sexuální dospělosti – avšak jakákoliv jiná kombinace bude vyhovovat. Musíme mít vysokou pravděpodobnost úspěšné produkce zdravých potomků.“

„Proč?“ zeptala se Nicole.

„Existuje velice malá, avšak konečná, pravděpodobnost, že vaše mise nebude úspěšná a pak pár ponechaný zde v Uzlu bude představovat jediné lidi, které budeme moci pozorovat. Jako

kosmická nemluvňata, která dosáhla tohoto stadia bez obvyklé pomoci, jste pro nás obzvláště zajímaví.“

Rádi by se ho zeptali ještě na spoustu věcí, ale po několika dalších otázkách se Orel náhle zvedl a oznámil, že svou účast na poradě končí. Povzbuzoval je, aby rychle vyřešili otázku „rozmístění“, jak to nazýval, protože měl v úmyslu začít téměř ihned pracovat s těmi členy rodiny, kteří se budou vracet směrem k Zemi. Budou mít za úkol pomoci mu v návrhu „Zemského modulu uvnitř Rámy“. Bez dalšího vysvětlování opustil místnost.

Tři dospělí se dohodli, že aspoň den neřeknou dětem nejdůležitější podrobnosti setkání s Orlem, aby měli možnost si to promyslet a prohovořit mezi sebou. Té noci, když děti odešly do postele, Nicole, Richard a Michael v obývacím pokoji jejich bytu tiše rozmlouvali.

Nicole zahájila přiznáním, že se cítí naštvaná a bezmocná. Navzdory skutečnosti, že Orel byl velice milý, prohlásila, v podstatě jim nařídil zúčastnit se zpětné mise. A jak by mohli odmítnout? Aby celá rodina přežila, byla absolutně závislá na Orlovi – nebo aspoň na Inteligenci, kterou zastupoval. Nebyly vysloveny žádné výhrůžky, ale nebylo jich třeba. Neměli na výběr, museli se instrukcím Orla podrobit.

„Ale kdo z rodiny by měl zůstat na Uzlu?“ uvažovala Nicole nahlas. Michael řekl, že je absolutně nutné, aby tam zůstal aspoň jeden dospělý. Jeho důvod byl přesvědčivý. Libovolné dvě děti, i Simone a Patrick, budou mít prospěch ze zkušeností a moudrosti dospělého, aby měly za těchto okolností naději na šťastný život. Michael se potom dobrovolně nabídl, že zůstane na Uzlu a prohlásil, že je nepravděpodobné, že by tak jako tak přežil cestu zpět.

Všichni tři byli zajedno, že je jasně záměrem Inteligence Uzlu, aby lidé většinu cesty ke sluneční soustavě prospali. Co by bylo

jinak účelem všech těch spacích testů? Nicole se nelíbila myšlenka, že nebude s dětmi v kritickém vývojovém období jejich života. Navrhla, že se vrátí sama a nechá všechny ostatní v Uzlu. Konec konců, zdůvodňovala, děti stejně po takové cestě nepovedou na Zemi „normální“ život.

„Interpretujeme-li Orla správně,“ řekla, „všichni, kdo se vrátí, skončí nakonec jako pasažéři na Rámovi směřujícím k jiným místům galaxie.“

„To nevíme jistě,“ odporoval Richard. „Na druhé straně, kdokoliv zde zůstane, je téměř jistě odsouzen k tomu, že nikdy neuvidí jiné lidské bytosti než svou rodinu.“

Richard dodal, že zamýšlí zúčastnil se zpáteční cesty za všech okolností, nejen jako Nicolin partner, nýbrž i proto, že chce zažít dobrodružství.

Během té první večerní diskuse nedokázalo trio dosáhnout konečného souhlasu o rozdělení dětí. Vyřešili však s konečnou platností otázku, co udělají dospělí. Michael O'Toole zůstane na Uzlu. Nicole a Richard se zúčastní cesty zpět do sluneční soustavy.

Nicole nemohla po schůzce spát. Pořád si v mysli probírala všechny možnosti. Byla si jistá, že Simone bude lepší matkou než Katie. Kromě toho, Simone a strýček Michael se mezi sebou velice dobře shodli a Katie bude protestovat proti odloučení od otce. Ale kdo by měl zůstat v páru se Simone? Měl by to být Benjy, který svou sestru šíleně miluje, nebude však nikdy schopen zúčastnit se inteligentního rozhovoru?

Nicole se vrtěla a převalovala celé hodiny. Po pravdě řečeno, nelíbila se jí žádná z možností. Dobře chápala zdroj svého neklidu. Ať se otázka vyřeší jakkoliv, bude opět přinucena opustit, pravděpodobně navždy, několik členů rodiny, které miluje. Jak ležela uprostřed noci v posteli, vrátily se stíny a bolest dřívějších odloučení a pronásledovaly ji. Nicole bolelo srdce, když si představovala loučení, k němuž za několik měsíců dojde. Obrazy

její matky, otce a Genevievy ji dojímaly. *Možná, že život není nic jiného,* pomyslela si ve své chvilkové depresi, *než nekonečná řada bolestných rozchodů*.

4

„Mami, tati, vzbuďte se. Chci s vámi mluvit.“

Nicole se zdál sen. Procházela se v lese za rodinnou vilou v Beauvois. Bylo jaro a všechno nádherně kvetlo. Trvaleji několik sekund, než si uvědomila, že na jejich posteli sedí Simone.

Richard se naklonil a políbil svou dceru na čelo. „Co se děje. drahoušku?“ zeptal se.

„Strýček Michael a já jsme se spolu ráno modlili. Poznala jsem. že je nešťastný.“ Simoniiny klidné oči pomalu přejížděly z jednoho rodiče na druhého a zpět. „Řekl mi všechno o vašem včerejším rozhovoru s Orlem.“

Nicole se vmžiku posadila, když Simone pokračovala: „Měla jsem přes hodinu čas, abych si všechno pečlivě promyslela. Vím, že je mi teprve třináct, ale věřím, že jsem přišla na řešení tohoto, eh, problému rozmístění, které bude vyhovovat všem členům rodiny.“

„Má drahá Simone.“ odvětila Nicole a natáhla se k dceři, „není tvou povinností řešit…“

„Ne, mami.“ přerušila ji jemně Simone. „Vyslechněte mne, prosím. Mé řešení obsahuje něco, co by nikdo z vás dospělých nikdy ani nevzal v úvahu. Může to přijít jen ode mne. A je to zřejmě nejlepší plán pro všechny.“

Richard se zamračil. „O čem to mluvíš?“ tázal se.

Simone se zhluboka nadechla. „Chci zůstal na Uzlu se strýčkem Michaelem. Stanu se jeho ženou a bude z nás Orlův reproduktivní pár. Nikdo jiný nemusí zůstat, ale Michael i já budeme šťastní, když s námi zůstane i Benjy.“

„Cožeee?“ vykřikl Richard. Byl ohromen. „Strýčkovi Michaelovi je dvaasedmdesát! Tobě ještě není ani čtrnáct. To je absurdní, směšné…“ náhle se odmlčel.

Dospělá mladá žena, která byla jeho dcerou, se usmála. „Absurdnější než Orel?“ odvětila. „Absurdnější než skutečnost, že jsme urazili ze Země vzdálenost osmi světelných let na schůzku s ohromným inteligentním trojúhelníkem, který teď pošle některé z nás zpět v opačném směru?“

Nicole hleděla na Simone s posvátnou úctou a obdivem. Neřekla nic, ale pevně dceru objala. Oči měla zalité slzami.

„To je v pořádku, mami,“ řekla Simone, když se přestaly objímat. „Až se vzpamatujete z počátečního šoku, uvědomíte si, že můj návrh je nejlepším řešením. Jestliže ty a otec poletíte zpět spolu – já si myslím, že byste měli – potom tu musí zůstat buď Katie, nebo Ellie, nebo já s Patrickem, nebo Benjym, nebo se strýčkem Michaelem. Jediná kombinace, která je geneticky dobrá, je buď Katie nebo já se strýčkem Michaelem. Promyslela jsem všechny možnosti. Michael a já jsme si velmi blízcí. Vyznáváme stejnou víru. Zůstaneme-li a vezmeme se, potom si každé z ostatních dětí může vybrat. Můžou buď zůstat tady s námi, nebo se s tebou a tátou vrátit do sluneční soustavy.“

Simone položila ruku na otcovo předloktí. „Taťko, vím, že v mnoha směrech to bude pro tebe těžší než pro matku. Ještě jsem se strýčkovi Michaelovi o svém nápadu nezmínila. On by to určitě nenavrhl. Pokud mne ty a matka nepodpoříte, pak to nemůže vyjít. Přijmout tento sňatek bude pro Michaela dost těžké, i když nebudete mít námitky.“

Richard zavrtěl hlavou. „Jsi úžasná. Simone.“ Objal ji. „Přemýšlejme o tom chvíli, prosím. Slib mi, že o tom neřekneš ani slovo, dokud nebudeme mít s matkou možnost si o tom promluvit.“

„Slibuji.“ řekla Simone. „Děkuji vám oběma strašně moc. Mám vás ráda,“ dodala ve dveřích do ložnice.

Otočila se a šla osvětlenou halou. Dlouhé černé vlasy jí sahaly skoro do pasu. *Stala se z tebe žena*, myslela si Nicole, když pozorovala Simoniin půvabný krok. *A ne jenom tělesně. Jsi daleko dospělejší, než odpovídá tvému věku*. Nicole si představila Michaela a Simone jako muže a ženu a byla překvapena, že jí to nepřipadá nepatřičné. *Uváží-li se všechno*, řekla si Nicole sama pro sebe a uvědomila si, že po počátečních protestech bude Michael O'Toole velice šťastný, *tvůj nápad může byl v naší obtížné situaci nejméně neuspokojivou volbou*.

Simone neustoupila od svého záměru, i když Michael horlivě protestoval proti jejímu „navrhovanému mučednictví“, jak to nazýval. Trpělivě mu vysvětlovala, že její manželství s ním je jediná možná varianta, protože Katie a on jsou, podle mínění všech ostatních, neslučitelné osobnosti a Katie je stejně pořád ještě děvče, do sexuální dospělosti jí chybí rok až rok a půl. Dal by přednost tomu, aby si vzala jednoho ze svých nevlastních bratrů a dopustila se incestu? Ne, ne, odpověděl.

Když Michael viděl, že nejsou žádné jiné schůdné volby, a když ani Richard ani Nicole neměli důrazné námitky proti jejich manželství, souhlasil. Richard ovšem vyjádřil svůj názor frází „za těchto neobvyklých okolností“, ale Michael poznal, že Simoniin otec alespoň částečně přijal myšlenku, že jeho třináctiletá dcera si bere muže dost starého, aby mohl být jejím dědečkem.

Během týdne bylo s přispěním dětí rozhodnuto, že Katie, Patrick a malá Ellie se vrátí s Richardem a Nicole na Rámu. Patrick se zdráhal opustit svého otce, ale Michael O'Toole velkomyslně souhlasil, že jeho šestiletý syn bude mít asi „zajímavější a plnější“ život, když zůstane se zbytkem rodiny. Tak zbýval jen Benjy. Rozkošný chlapec, podle věku osmiletý, ale

mentálně na úrovni asi tříletého dítěte, by byl vítán jak v Rámovi, tak na Uzlu. Mohl sotva pochopit, co se stane s rodinou, a určitě nebyl připraven provést sám okamžitou volbu. Rozhodování ho vyděsilo a zmátlo: stal se velice neklidným a upadl do hluboké deprese. Rodina proto odložila diskuzi o jeho osudu na neurčito.

„Budeme pryč den a půl, možná dva," řekl Orel Michaelovi a dětem. „Ráma se upravuje v zařízení vzdáleném odsud asi deset tisíc kilometrů."

„Ale já chci jet taky," řekla Katie nedůtklivě. „Mám nějaké dobré nápady pro zemský modul."

„Přibereme tě v dalších fázích procesu," ujistil ji Richard. „Budeme mít návrhářské středisko hned vedle, v konferenční místnosti."

Konečně Richard a Nicole ukončili loučení a připojili se v hale k Orlovi. Oblékli si speciální obleky a přešli do obyčejných prostor sektoru. Nicole viděla, že Richard je vzrušený. „Ty miluješ dobrodružství, že ano, miláčku?" pravila.

Přikývl. „Myslím, že to byl Goethe, kdo řekl, že všechno, co lidská bytost chce, se skládá ze čtyř částí – lásky, dobrodružství, moci a slávy. Naše osobnosti jsou utvářeny tím, jak moc toužíme po těch jednotlivých prožitcích. Pro mne bylo dobrodružství vždy numero uno."

Nicole rozjímala, když s Orlem vstupovali do čekajícího vozidla. Příklop se nad nimi uzavřel a během jízdy do dopravního střediska opět nemohli nic vidět. *I pro mne je dobrodružství velmi důležité,* myslela si Nicole, *a když jsem byla mladá dívka, byla mým nejvyšším cílem sláva.* Usmála se pro sebe. *Ale teď je to rozhodně láska… Byli bychom nudní, kdybychom se neměnili.*

Cestovali v raketoplánu shodném s tím, který je přivezl do Uzlu. Orel seděl vpředu, Richard a Nicole vzadu. Výhled na

kulové moduly za nimi, dopravní koridory a celý osvětlený trojúhelník byl úchvatný.

Směr, kterým se pohybovali, vedl k Siriu, dominujícímu bodu v prostoru okolo Uzlu. V dáli zářila velká mladá hvězda, asi tak velká, jak by vypadalo jejich domovské Slunce z pásu asteroidů.

„Jak jste vybrali toto umístění pro Uzel?“ zeptal se Richard Orla, když jeli asi hodinu.

„Co tím míníte?“ přišla reakce.

„Proč zde, v soustavě Siria, proč ne na nějakém jiném místě?“

Orel se zasmál. „Toto umístění je pouze dočasné,“ řekl. „Jakmile Ráma odjede, opět se přesuneme.“

Richard byl zmaten. „Chcete říct, že celý Uzel se pohybuje!“ Otočil se a pohlédl zpět na trojúhelník zářící slabě v dálce. „Kde má pohonný systém?“

„Malé pohonné jednotky jsou umístěny v každém modulu, ale ty se používají jen v případě nouze. Transport mezi jednotlivými polohami se provádí pomocí zařízení, které byste vy nazvali vlečné lodě – připojí se k otvorům po stranách koulí a dodají téměř celou rychlost potřebnou ke změně dráhy.“

Nicole myslela na Michaela a Simone a začala si dělat starosti. „Kam se Uzel přesune?“ zeptala se.

„To ještě pravděpodobně není přesně specifikováno,“ odpověděl Orel neurčitě. „Je to tak jako tak vždy stochastická funkce závisející na tom, jak pokračují různé činnosti.“ Po krátké odmlce pokračoval: „Když dokončíme svou práci v daném místě, celá konfigurace –Uzel, Hangár a Mezistanice – se přesune do další zájmové oblasti.“

Richard a Nicole na sebe na zadním sedadle mlčky zírali. Měli potíže pochopit rozměr toho, co jim Orel říkal. Celý Uzel se pohybuje. To bylo k nevíře. Richard se rozhodl změnil téma.

„Jaká je vaše definice druhu kosmoplavců?“ tázal se Orla.

„Druh, který se odvážil, buď sám od sebe, nebo prostřednictvím svých zástupců – robotů, opustit vhodnou atmosféru své domácí planety. Pokud jeho vlastní planeta nemá atmosféru, nebo když druh nemá vůbec žádnou planetu, potom je definice komplikovanější.“

„Myslíte to tak, že existují inteligentní tvorové, kteří se vyvinuli ve vakuu? Jak to může být možné?“

„Vy jste atmosféričtí šovinisté,“ odvětil Orel. „Jako všichni tvorové omezujete způsoby, kterými se může projevovat život, na prostředí podobná vašemu.“

„Kolik druhů kosmoplavců je v naší galaxii?“ zeptal se Richard o chvilku později.

„To je jeden z cílů našeho projektu – odpovědět přesně na tuto otázku. Víte přece, že v Mléčné dráze je více než sto miliard hvězd. O málo více než čtvrtina z nich má planetární soustavy, které je obklopují. Kdyby pouze jedna z každého milionu hvězd s planetami byla domovem jednoho druhu kosmoplavců, pak by ještě existovalo dvacet pět tisíc kosmoplavců jen ve vaší galaxii.“

Orel se otočil a díval se na Richarda a Nicole. „Přesnější odhad počtu kosmoplavců v galaxii a rovněž jejich hustota v kterékoliv specifikované zóně jsou informace Třetí úrovně. Ale mohu vám říci jednu věc. V galaxii existují zóny vysoké hustoty života, kde je střední počet kosmoplavců na tisíc hvězd vyšší než jedna.“

Richard si hvízdl. „To je ohromující věc,“ řekl vzrušeně Nicole. „To znamená, že lokální vývojový zázrak, kterým jsme vznikli, je ve vesmíru běžným schématem. My jsme jedineční, to jistě, protože nikde jinde by proces, kterým jsme byli vytvořeni, neprobíhal přesně stejně. Ale charakteristika, která náš druh opravdu určuje, jmenovitě naše schopnost modelovat si svůj svět, rozumět mu a současně chápat, jak zapadáme do jeho celkového

schématu, tato schopnost musí být vlastní tisícům tvorů! Protože bez této schopnosti by se nikdy nestali kosmoplavci.“

Nicole byla ohromená. Vzpomněla si na podobný okamžik, kdy byla před lety s Richardem ve fotolaboratoři doupěte oktopavouků v Rámovi, když se snažila pochopit nezměrnost vesmíru pomocí celkového informačního obsahu. Teď si opět uvědomila, že celá soustava znalostí v doméně lidstva, vše, co se kdy kterýkoliv člen lidského rodu naučil nebo zažil, není nic víc než jediné zrnko písku na velké pláži představující vše, co kdy bylo známo všem rozumným tvorům ve vesmíru.

5

Jejich raketoplán přistál několik set kilometrů od Hangáru. Toto zařízení mělo podivný tvar, bylo úplně rovné dole, ale strany a vrchní část byly zaobleny. Tři továrny v Hangáru – jedna po každé straně a další uprostřed – vypadaly z vnějšku jako geodetické dómy. Zvedaly se do šedesáti či sedmdesáti kilometrů nad základnou stavby. Mezi těmito továrnami byla mnohem nižší střecha, jen osm až deset kilometrů nad rovinou základny, takže horní část budila celkový dojem, jaký by se dal čekat u zad tříhrbého velblouda, pokud takové stvoření kdy existovalo.

Orel, Nicole a Richard se zastavili a pozorovali hvězdicový stroj, který byl podle Orla renovován a byl nyní připraven k další cestě. Hvězdice vyjela z levého hrbu a vozidlo, malé ve srovnání s Hangárem nebo Rámou, ale pořád alespoň deset kilometrů od středu ke konci paprsku, se začalo točit, jakmile se dostalo mimo Hangár. Protože raketoplán zůstal „zaparkován“ nějakých patnáct kilometrů dál, hvězdice zvýšila svou vířivou rychlost na deset otáček za minutu. Když se rychlost víření ustálila, hvězdice odletěla doleva.

„Teď už z této řady zůstává jen Ráma,“ řekl Orel. „Obrovité koleso, které bylo ve vaší frontě u Mezistanice první, odletělo před čtyřmi měsíci. Vyžadovalo jen minimální povrchovou úpravu.“

Richard se chtěl na něco zeptat, ale ovládl se. Už během letu z Uzlu zjistil, že jim Orel sám od sebe dával téměř všechny informace, o něž měl dovoleno se podělit. „Ráma byl docela problém,“ pokračoval Orel. „A ještě přesně nevíme, kdy skončíme.“

Raketoplán se přiblížil k pravému dómu Hangáru a na jeho čelní straně se rozsvítila světla v poloze pět hodin. Při bližší

prohlídce si Richard a Nicole všimli, že se otevřely nějaké malé dveře. „Budete potřebovat své speciální obleky.“ upozornil je Orel. „Byl by to velký inženýrský úspěch, kdyby mělo toto obrovské místo proměnné prostředí.“

Zatímco raketoplán přistál u kotviště velice podobného tomu v dopravním středisku. Nicole a Richard se oblékli. „Slyšíte mne dobře?“ zeptal se Orel. který zkoušel komunikační systém.

„Rozumím,“ odpověděl Richard ze své přilby. Mrkli na sebe s Nicole a zasmáli se, když si vzpomněli na svou službu Newtonových kosmonautů.

Orel je vedl dlouhou širokou chodbou. Na konci prošli dveřmi vpravo a dostali se na široký balkon deset kilometrů nad podlahou továrny, větší, než by si kdokoliv dokázal představit. Když se Nicole dívala do hluboké propasti, pocítila slabost v kolenou. Vzdor beztíži jimi oběma proběhly vlny závrati. Oba se odvrátili současně. Zadívali se navzájem do očí, zatímco se snažili pochopit, co právě uviděli.

„Je to jedinečný pohled,“ prohlásil Orel.

Jaké kolosální podcenění skutečnosti, pomyslela si Nicole. Velice pomalu se opět vrátila k děsivé podívané. Tentokrát se chytila oběma rukama zábradlí, aby udržela rovnováhu.

Továrna pod nimi obsahovala celý severní poloválec Rámy, od přístavního čela, kde zakotvili Newtona a vešli dovnitř, až ke konci Hlavní roviny na březích Válcového moře. Nebylo tam žádné moře a žádné rámanské město New York, ale v této jedné uzavřené továrně bylo téměř tolik nemovitostí jako v celém americkém státu Rhode Island.

Mísa a pól severního konce Rámy včetně vnější slupky byly ještě úplně nedotčené. Tyto segmenty Rámy byly umístěny po pravé straně Richarda, Nicole a Orla, téměř za nimi. když stáli na plošině. Na zábradlí před nimi bylo upevněno tucet dalekohledů, každý s jiným rozlišením, jejichž pomocí mohli všichni tři vidět

známé žebříky a schodiště připomínající tři žebra deštníků, která obnášela třicet tisíc kroků k sestupu (nebo výstupu) na Hlavní rovinu Rámy.

Zbytek severního poloválce byl rozřezán a ležel pod nimi v částech, ne přímo spojených s mísou, ani připojených k sobě, ale přesto ležících ve správném seřazení se sousedními sektory. Každá část měřila přibližně šest až osm kilometrů čtverečných a její hrany se vzhledem k zakřivení zvedaly značně z podlahy.

„Počáteční práce se snadněji provádějí v této konfiguraci," vysvětloval Orel. „Když válec uzavřeme, je obtížnější dostat se se vším zařízením dovnitř a ven."

Dalekohledy mohli Richard a Nicole vidět, že ve dvou různých částech Hlavní roviny se to jen hemží. Roboty přecházející na podlaze továrny pod nimi sem a tam se ani nepokusili spočítat. V mnoha případech nemohli ani přesně určit, co se tam děje. Byla to technika v měřítku, o němž se lidem nikdy ani nesnilo.

„Přivedl jsem vás nejdříve sem, abych vám umožnil celkový pohled," pravil Orel. „Později sejdeme dolů na podlahu, abyste viděli více podrobností."

Richard a Nicole na něj ohromeně zírali. Orel se zasmál a pokračoval. „Když se budete dívat pečlivě a složíte si v mysli jednotlivé kousky dohromady, uvidíte, že dvě velké oblasti Hlavní roviny, jedna blízko Válcového moře a druhá zabírající plochu téměř ke konci schodiště, byly úplně vyčištěny. Tam probíhá veškerá nová výstavba. Mezi těmito oblastmi vypadá Ráma přesně tak, jak vypadal, když jste z něj odešli. Dodržujeme obecnou konstrukční zásadu – měníme pouze ty oblasti, které budou použity při další misi."

Richard ožil. „Říkáte nám, že tato kosmická loď je užívána stále znovu? A že pro každou misi se provádějí pouze požadované změny?"

Orel přikývl.

„Potom ta konglomerace mrakodrapů, kterou nazýváme New York, mohla být vybudována pro nějakou mnohem dřívější misi a jednoduše tam ponechána, protože nebylo potřeba žádných změn?“

Orel na Richardovu řečnickou otázku vůbec nereagoval. Ukazoval na severní oblast Hlavní roviny. „To bude váš domov, tam. Právě jsme dokončili infrastrukturu, čemu vy byste řekli ‚užitečné věci‘, včetně vody, elektřiny, kanalizace a nejvyšší úrovně řízení životního prostředí. Ve zbytku procesu je prostor pro volnost návrhu. Proto jsem vás sem přivedl.“

„Co je ta maličká kupolovitá budova jižně od vyčištěné plochy?“ zeptal se Richard. Byl ještě vyveden z míry myšlenkou, že New York mohl být zbytek, pozůstatek z dřívější Rámovy cesty.

„To je řídící středisko,“ odvětil Orel. „Bude tam uskladněno zařízení, které bude ovládat váš habitat. Obvykle je řídící středisko pod obývanou oblastí, ve slupce Rámy, ale ve vašem případě návrháři rozhodli dát je na pláň.“

„Co je tamta velká oblast?“ tázala se Nicole a ukazovala na vyčištěnou plochu severně u místa, kde by bylo umístěno Válcové moře, kdyby byl Ráma úplně složen.

„Nemám dovoleno říci vám, k čemu je,“ odpověděl Orel. „Ve skutečnosti jsem překvapen, že mi dovolili ukázat vám, že to existuje. Obvykle naši cestující zpět nevědí nic o obsahu jejich plavidla mimo jejich vlastní habitat. Základní plán samozřejmě požaduje, aby každý druh zůstal ve svém vlastním modulu.“

„Podívej se na ten kopec, nebo věž, uprostřed,“ upozornila Nicole Richarda a zaměřila jeho pozornost na druhou oblast. „Musí být aspoň dva kilometry vysoký.“

„A má tvar jako kobliha. Myslím tím, že střed je dutý.“

Mohli viděl, že stavba vnějších stěn něčeho, co byl možná druhý habitat, už značně pokročila. Z podlahy továrny neuvidí nic z jeho vnitřku.

„Můžete nám naznačit, kdo, nebo co tam bude žít?“ vyzvídala Nicole.

„Pojďte,“ řekl Orel rozhodně a vrtěl hlavou. „Je čas sestoupit dolů.“

Richard a Nicole se odloučili od dalekohledů, rychle přehlédli očima celkovou situaci svého budoucího habitatu (který ještě zdaleka nepokročil ve výstavbě jako ten druhý) a šli za Orlem do chodby. Po pěti minutách chůze došli k něčemu, o čemž Orel prohlásil, že je to výtah.

„Musíte se velice pečlivě připoutat pásy k sedadlům.“ upozornil je jejich průvodce. „Bude to dost divoká jízda.“

Zrychlení v jejich podivné oválné schránce bylo silné a náhlé. Po necelých dvou minutách nastalo stejně náhlé zpomalení. Doslali se na podlahu továrny. „Tato věc jede rychlostí tři sta kilometrů za hodinu?“ plál se Richard, když si zpaměti něco rychle spočetl.

„Pokud není žádný spěch.“ odpověděl Orel.

Richard a Nicole ho následovali do továrny. Byla nezměrná. V mnoha směrech byla úžasnější než samotný Ráma, protože téměř polovina gigantické kosmické lodi ležela na podlaze vedle nich. Oba si pamatovali mocné pocity, které měli při jízdě sedačkovou lanovkou v Rámovi a při pohledu přes Válcové moře na záhadné rohy na Jižním pólu. Tylo pocity úcty a posvátné bázně se vrátily, a to dokonce silněji, když Richard a Nicole zírali na čilý ruch kolem sebe a nad sebou.

Výtah je vyložil v přízemí hned vedle jedné části jejich habitatu. Před nimi byla slupka Rámy. Když kolem ní procházeli cestou z výtahu, kontrolovali její tloušťku. „Asi dva metry,“

poznamenal Richard a odpověděl tak na otázku, kterou si kladli od prvních dnů na Rámovi.

„Co bude pod naším bydlištěm, ve slupce?“ tázala se Nicole.

Orel zvedl tři ze svých čtyř prstů a naznačil tak, že žádají informace Třetí úrovně. Oba lidé se zasmáli.

„Pojedete s námi?“ zeptala se Nicole o několik okamžiků později.

„Zpět do vaší sluneční soustavy?… Ne, já nemohu,“ odpověděl. „Ale připouštím, že by to bylo zajímavé.“

Orel je vedl k oblasti intenzivní aktivity. Několik tuctů robotů pracovalo na velké válcové nádrži vysoké asi šedesát metrů. „To je hlavní zařízení na recyklaci tekutin,“ vysvětloval Orel. „Všechny tekutiny, které půjdou do odpadů nebo stok ve vašem habitatu, budou nakonec poslány sem. Vyčištěná voda je vedena trubkami zpět do kolonie a zbytek chemikálií se uschová pro další možná použití. Ten-to závod bude zapečetěný a nedobytný. Používá technologii daleko přesahující váš stupeň vývoje.“

Potom je Orel vedl k žebříku a do habitatu samotného. Provedl s nimi vyčerpávající prohlídku. V každém sektoru jim ukázal hlavní rysy dané oblasti a potom, bez přerušení, nařídil robotu, aby je přenesl do dalšího přilehlého sektoru.

„Co přesně chcete, abychom zde dělali?“ vyzvídala Nicole po několika hodinách, když se Orel připravoval vzít je ještě do další části jejich budoucího domova.

„Nic určitého,“ odvětil Orel. „Toto je vaše jediná návštěva samotného Rámy. Chtěli jsme vám dát možnost, abyste pocítili velikost vašeho habitatu, aby se vám dobře pracovalo na dělání návrhu. V Ubytovacím modulu máme model v měřítku jedna ku dvěma tisícům – zbytek naší práce se bude provádět tam.“ Podíval se na Richarda a Nicole. „Můžeme odejít, kdykoliv budete chtít.“

Nicole si sedla na šedou kovovou bednu a rozhlížela se kolem. Množství jednotlivých druhů robotů a jejich celkový počet stačil

sám o sobě k tomu, aby ji jímala závrať. Byla ohromena od okamžiku, kdy vyšla na balkon v továrně, a nyní byla absolutně otupělá. Vztáhla ruku k Richardovi.

„Vím, že bych měla studovat, co vidím, miláčku, ale už nejsem schopna vnímat. Jsem přesycena dojmy.“

„Já taky,“ přiznal Richard. „Nikdy bych si nepomyslel, že existuje něco úžasnějšího a děsivějšího než Ráma, ale tahle továrna tím určitě je.“

„Za celou tu dobu, co jsme zde, nepoložil sis otázku,“ pokračovala Nicole, „jak musí vypadat továrna, v níž vyrobili tento podnik? Nebo si představ výrobní linku pro Uzel.“

Richard se zasmál. „Tak bychom mohli pokračoval do nekonečna. Jestli je Uzel skutečně stroj, jak se jeví, je určitě strojem vyššího řádu než Ráma. Ráma byl pravděpodobně navržen tady a je řízen Uzlem. Ale co vytvořilo a řídí Uzel? Byla to stvoření jako my, výsledek biologického vývoje? A existují vůbec ještě, v jakémkoliv smyslu, který dokážeme pochopit, nebo se z nich stal nějaký jiný druh entity spokojený s tím, že se projevuje existencí těchto úžasných strojů, které vytvořil?“

Richard si sedl vedle své ženy. „I pro mne je toho moc. Myslím, že toho mám taky dost… Vraťme se zpět k dětem.“

Nicole se k němu naklonila a dotkla se ho. „Jsi velmi chytrý muž, Richarde Wakefielde. Víš, to je jeden z důvodů, proč tě miluji.“

Velký robot připomínající zvedák, který nesl nějaké stočené kusy plechu, se převalil těsně kolem nich. Richard opět v úžasu zavrtěl hlavou. „Děkuji ti, miláčku,“ řekl po chvilce mlčení. „Ty přece víš, že tě také miluju.“

Vstali a naznačili Orlovi, že jsou připraveni k odchodu.

Příští noci ve svém bytě v Obytném modulu byli Richard a Nicole čilí ještě třicet minut poté, co se pomilovali. „Co se děje, miláčku?“ zeptala se Nicole. „Je něco v nepořádku?“

„Měl jsem dnes další záchvat mlhy,“ přiznal Richard. „Trval téměř tři hodiny.“

„Nebesa,“ vyjekla Nicole. Posadila se na posteli. „A teď jsi už v pořádku? Mám přinést přístroj a podívat se, nezjistím-li něco z tvé biometrie?“

„Ne,“ bránil se Richard a vrtěl hlavou. „Mé mlhy jsi na svém přístroji nikdy nezjistila. Ale tahle mě opravdu znepokojila. Uvědomil jsem si, jak jsem během nich neschopný. Nemohu skoro vůbec fungovat, natož ti pomoct v sebemenším problému s dětmi. Děsí mě to.“

„Pamatuješ si, co ji vyvolalo?“

„Jistě. Jako vždycky. Přemýšlel jsem o naší cestě do Hangáru, hlavně o druhém habitatu. Mimoděk jsem si začal uvědomovat několik nesouvislých zážitků ze své odysey a pak jsem byl náhle v mlze. V naprosté mlze. Nejsem si jistý, zda bych tě v prvních pěti minutách jejího trvání poznal.“

„Je mi to líto, miláčku.“

„Vypadá to skoro, jako by něco sledovalo mé myšlenky. A když se dostanu do jisté části své paměti, potom bác, dostávám jakési varování.“

Oba téměř minutu mlčeli.

„Když zavřu oči,“ řekla Nicole, „pořád vidím všechny ty roboty pobíhající uvnitř Rámy.“

„Já taky.“

„A přece mi pořád dělá problémy uvěřit, že to byla skutečná scéna a ne něco, co jsem si vysnila, nebo viděla v kině.“ Nicole se usmála. „Žili jsme těch posledních čtrnáct let v neuvěřitelném světě, viď?“

„Určitě,“ přitakal Richard a stočil se, jako vždycky před spaním, na pravý bok. „Ale kdo ví? To nejzajímavější může být ještě před námi.“

6

Holografický model Nového Edenu v měřítku l:2000 byl promítnut do středu velké konferenční místnosti. Uvnitř Rámy bude skutečný Zemský habitat zabírat plochu sto šedesáti čtverečných kilometrů na Středové pláni a bude začínat právě naproti dolnímu konci dlouhého severního schodiště. Jeho uzavřený objem bude dvacet kilometrů dlouhý ve směru kolem válce, osm kilometrů široký ve směru rovnoběžném s válcovou osou rotace a osm kilometrů vysoký od podlahy kolonie ke stropu.

Avšak model Nového Edenu v Obytném modulu, který Orel, Richard a Nicole používali při tvorbě návrhů, měl vhodnější velikost. Vešel se snadno do jediného velkého pokoje a holografické průměty umožňovaly, aby návrháři procházeli různými navrženými strukturami i mezi nimi. Změny se prováděly prostřednictvím počítačových návrhářských podprogramů, které reagovaly na Orlovy slovní příkazy.

„Opět jsme změnili svůj názor," řekla Nicole a začala jejich třetí maratónskou návrhovou diskuzi tím, že obkroužila svou černou ‚svítilnou' soustředění budov ve středu kolonie. „Teď si myslíme, že to byl špatný nápad mít všechno na jednom místě, kde by lidé po sobě šlapali. Myslíme si, že by bylo smysluplnější, kdyby obytné plochy a malé obchody byly ve čtyřech oddělených sídlištích v rozích pravoúhelníku. Pouze budovy užívané všemi z kolonie budou ve středu komplexu."

„Naše nové pojetí ovšem úplně změní dopravní tok, který jsme spolu včera navrhli." dodal Richard, „a rovněž návrh souřadnic pro parky, Sherwoodský les, jezero Shakespeare a horu Olymp. Ale všechny původní prvky lze ještě zahrnout do našeho nynějšího

návrhu Nového Edenu – zde, podívejte se na tento náčrt a uvidíte, kam jsme všechno přesunuli.“

Zdálo se, že Orel udělal grimasu, když shlížel na své lidské pomocníky. Po sekundě se podíval na mapu v Richardově elektronickém zápisníku. „Doufám, že tohle bude poslední velká změna,“ poznamenal. „Neuděláme velký pokrok, když při každém setkání v podstatě začneme všechno odznova.“

„Je nám líto,“ omlouvala se Nicole. „Ale chvíli nám trvalo, než jsme rozsah našeho úkolu pochopili. Teď už chápeme, že navrhujeme dlouhodobé životní podmínky až pro dva tisíce lidských bytostí – je-li k tomu třeba několika iterací, abychom to udělali správně, musíme tomu věnovat čas.“

„Vidím, že jste opět zvětšili počet velkých budov v centrálním komplexu,“ řekl Orel. „Jaký je účel této budovy za knihovnou a přednáškovou síní?“

„Je to budova určená pro sport a rekreaci,“ vysvětlovala Nicole. „Bude mít běžeckou dráhu, hřiště na baseball, fotbalové hřiště, tenisové kurty, tělocvičnu a plavecký bazén – a navíc dost sedadel v každé ploše, aby pojala téměř všechny občany. Richard a já si představujeme, že atletika bude v Novém Edenu velice důležitá, obzvláště když většinu rutinních úkolů budou provádět bioti.“

„Zvětšili jste také velikosti nemocnice a škol…“

„Byli jsme v našem původním přidělování místa příliš konzervativní,“ přerušil ho Richard. „Nenechali jsme dostatek plochy pro činnosti, které ještě nedokážeme specificky definovat.“

První dvě návrhářská setkání trvala pokaždé deset hodin. Richard i Nicole se zpočátku divili, jak rychle byl Orel schopen zapracovat jejich poznámky do specifických doporučení návrhů. Při třetím setkání je už rychlost a přesnost jeho syntézy v úžas neuváděla. Ale mimozemský biot je vždy znova překvapil hlubokým zájmem o některé podrobnosti z kultury. Dlouze se

například dotazoval na jména, která lidé dali své nové kolonii. Když mu Nicole vysvětlila, že bydliště musí mít nějaké určité jméno. Orel se ptal na význam a obsah názvu „Nový Eden“.

„Celá rodina diskutovala o jménu bydliště skoro celý večer.“ vysvětloval Richard, „a vyskytla se řada dobrých návrhů odvozených většinou z historie a literatury našeho druhu. Na prvním místě byla Utopie. Vážně jsme zvažovali názvy Arkadie, Elysium, Ráj, Concordia a Beauvois. Ale nakonec jsme si mysleli, že nejlepší je Nový Eden.“

„Chápejte,“ dodala Nicole. „mytologický Eden byl začátek, start toho, co bychom mohli nazvat naší moderní západní kulturou. Byla to svěží, zelenající se rajská zahrada, domněle navržená obzvláště pro lidi všemocným Bohem, který také stvořil vše ostatní ve vesmíru. Ten první Eden byl bohatý na formy života, ale postrádal technologii.

Nový Eden je také začátek. Ale v téměř všech ostatních ohledech je opakem starobylé zahrady. Nový Eden je technologický zázrak bez jakýchkoliv živých forem, alespoň zpočátku, kromě několika lidských tvorů.“

Když bylo hotovo celkové rozložení kolonie, zůstaly ještě stovky podrobností, které bylo třeba rozhodnout. Katie a Patrick dostali za úkol navrhnout parky v okolí všech čtyř sídlišť. I když nikdo z nich nikdy neviděl skutečné stéblo trávy, opravdovou květinu, nebo vysoký strom, viděli hodně filmů a mnoho, mnoho fotografií. Skončili se čtyřmi různými vkusnými návrhy na dvou hektarech otevřeného prostranství, společných zahrad a klidných chodníků v každé čtvrti.

„Ale kde seženeme trávu? A květiny?“ ptala se Katie Orla.

„Přivezou je lidé ze Země,“ odpověděl.

„Jak se dozvědí, že je mají přivézt?“

„Řekneme jim to.“

Byla to také Katie, která poukázala na to, že v návrhu Nového Edenu chybí klíčový prvek, který hrál, když byla malá, hlavní roli v příbězích vyprávěných jí matkou před spaním. „Nikdy jsem neviděla zoologickou zahradu," prohlásila. „Můžeme ji v Novém Edenu mít?"

Orel při další pracovní schůzce umístil na okraji Sherwoodského lesa malou zoologickou zahradu.

Na většině technologických detailů Nového Edenu pracoval Richard s Orlem. Nicole se věnovala životnímu prostředí. Orel původně navrhl pro celou kolonii jeden typ domu s jedním standardním nábytkem. Nicole se tomu hlasitě zasmála. „Určitě jste se toho o nás jako o druhu moc nenaučil," vytkla mu. „Lidské bytosti potřebují změnu. Jinak se začnou nudil. Uděláme-li všechny domy stejné, lidé je začnou okamžitě měnit."

Protože měla málo času (Orlovy požadavky informací zaměstnávaly Richarda a Nicole dvanáct hodin denně – naštěstí Michael a Simone se rádi starali o děti), rozhodla se Nicole pro osm základních plánů domů a čtyři druhy sektorového nábytku. Tím dosáhla dvaatřiceti různých konfigurací bydlení. Změnou vnějšího návrhu budov v každé ze čtyř čtvrtí (podrobnosti vypracovala Nicole s Richardem po získání jistých užitečných informačních vstupů od historika umění Michaela O'Toolea), dosáhla Nicole nakonec svého cíle vytvořit návrh každodenního bydlení, které nebylo ani uniformní, ani sterilní.

Richard a Orel se dohodli na dopravním a komunikačním systému, jak vnějším, tak vnitřním, během několika hodin. Více potíží měli s celkovým řízením životního prostředí a návrhem biotů. Orlův původní koncept, na němž byla založena infrastruktura podporující Nový Eden, předpokládal každý den dvanáct hodin světla a dvanáct hodin tmy. Období slunečního svitu, oblačnosti a deště měla být pravidelná a předpověditelná. V

podstatě nemělo docházet k žádným změnám v teplotě jako funkci místa a času.

Když Richard vyžadoval změny v délce dne a větší proměnlivost parametrů počasí v závislosti na ročním období, Orel zdůraznil, že připustit tyto „významné změny“ v ohromném objemu vzduchu v habitatu by mělo za následek daleko větší požadavky na „kritické výpočetní zdroje“, než původně při návrhu infrastruktury vyžadovali. Orel také naznačil, že by musely být restrukturovány a přezkoušeny hlavní řídící algoritmy a že by se tak zpozdilo datum odjezdu. V otázce počasí a ročních období Nicole Richarda podpořila. Vysvětlila Orlovi, že opravdové lidské chování („které vy a Inteligence Uzlu chcete zjevně pozorovat“) je významně závislé na obou těchto faktorech.

Nakonec dosáhli kompromisu. Délka dne a noci se bude v průběhu roku shodovat s místem na třicátém stupni šířky na Zemi. Počasí v Novém Edenu bude ponecháno přirozenému vývoji uvnitř specifikovaných mezí, hlavní ovladač bude zasahovat jen tehdy, když podmínky dosáhnou mezí „navržených limitů“. Tak budou moci teplota, vítr a déšť fluktuovat uvnitř tolerancí. Orel byl však tvrdý jako kámen ve dvou otázkách. Nebudou žádné blesky a žádný led. Kdyby hrozila kterákoliv z těchto okolností (které obě zaváděly „nové složitosti“ do výpočetního modelu), i kdyby zbytek parametrů byl ještě v mezích navržených limitů, kontrolní systém by automaticky zasáhl a počasí upravil.

Původním Orlovým záměrem bylo ponechat stejné druhy biotů. kteří byli v prvních dvou lodích Ráma. Richard a Nicole mu však oba zdůraznili, že rámanští bioti, obzvláště ti jako stonožky, kudlanky, krabi a pavouci, nejsou vůbec vhodní.

„Kosmonauty, kteří vstoupili na palubu dvou lodí Ráma.“ vysvětlovala Nicole. „nelze považovat za průměrné lidi. Ve skutečnosti se od nich hodně liší. Byli jsme speciálně vycvičeni v zacházení s velmi složitými stroji – a přesto někteří z nás byli

některými z vašich biotů vyděšeni. Obyčejnější lidé, kteří budou pravděpodobně tvořit většinu obyvatel Nového Edenu, se nebudou vůbec cítit dobře s těmi bizarními mechanickými udělátky cupitajícími všude po jejich království.“

Po několikahodinové diskuzi Orel souhlasil s novým návrhem biotů-údržbářů. Například odpadky budou shromažďovat roboti, kteří budou vypadat jako typické popelářské vozy na Zemi – budou pouze chybět řidiči. Stavební práce, bude-li jich třeba, budou provádět roboti, jejichž tvary budou stejné jako u vozidel, která vykonávají podobné funkce na Zemi. Tak tyto divné stroje budou svým zjevem osadníkům povědomé a zmírní se tím jejich strach z neznámého.

„Co udělat s vykonáváním každodenních rutinních činností?“ tázal se Orel ke konci druhého setkání. „Mysleli jsme si. že použijeme velkého množství lidských biotů reagujících na hlas, abychom osvobodili všechny osadníky od veškeré rutinní práce. Od doby, co jste přijeli, jsme strávili na vylepšování návrhu značný čas.“

Richardovi se myšlenka pomocníků robotů líbila, Nicole však byla opatrná. „Je nutné,“ prohlásila, „aby se tito lidští bioti dali jednoznačně odlišit. Nesmí existovat možnost, že by si je kdokoliv, zejména malé děti, mohl splést se skutečnými lidskými bytostmi.“

Richard se zachichotal a poznamenal: „Přečetlas příliš mnoho vědeckofantastické literatury.“

„Ale to může být opravdový problém,“ protestovala Nicole, „dovedu si dobře představit kvalitu lidských biotů, které vyrobí zde v Uzlu. Nehovoříme o těch ubohých imitacích, které jsme viděli v Rámovi. Lidi by vyděsilo, kdyby nedokázali rozlišit příslušníky svého druhu od strojů.“

„Tak omezíme počet jejich typů,“ reagoval Michael. „A dají se snadno roztřídit podle své hlavní funkce. Rozptýlí to tvé obavy? Byla by hanba nevyužít takové neuvěřitelné technologie.“

„To by mohlo vyhovovat,“ souhlasila Nicole, „za předpokladu, že k seznámení s různými typy bude každému stačit jedna krátká instruktáž. Musíme zajistit, aby nedošlo k absolutně žádným problémům v důsledku nesprávné identifikace.“

Po několika týdnech intenzivního úsilí provedli většinu kritických rozhodnutí týkajících se návrhu a nával práce Richardovi a Nicole poklesl. Mohli se vrátit k víceméně normálnímu životu s dětmi a Michaelem. Jednoho večera se u nich zastavil Orel a informoval rodinu, že Nový Eden prochází obdobím závěrečných zkoušek, hlavně ověřením činnosti nových algoritmů na sledování a řízení prostředí v širokém rozmezí možných podmínek.

„Mimochodem.“ pokračoval Orel. „zavedli jsme na všechna místa, kde posléze porostou rostliny dovezené ze Země – do Sherwoodského lesa, parků, podél břehů jezera a na úbočí hory – zařízení pro výměnu plynů, zkráceně ZVP. ZVP pracují jako rostliny, absorbují oxid uhličitý a vyrábějí kyslík, a jsou rovněž kvantitativně ekvivalentní. Brání nárůstu oxidu uhličitého v atmosféře, který by v dlouhém časovém úseku narušil účinnost algoritmů počasí. Činnost ZVP vyžaduje jistý příkon, proto jsme poněkud snížili příkon dosažitelný během počátečního období kolonie pro lidskou spotřebu. Jakmile se však začne dařit rostlinám, lze ZVP odstranit a pro jakýkoliv rozumný účel bude energie dostatek.“

„V pořádku, pane Orle,“ řekla Katie, když skončil. „Teď bychom všichni rádi věděli, kdy odjedeme.“

„Chtěl jsem vám to oznámit na Vánoce,“ odvětil Orel s malou vráskou tvořící se mu v koutku úst, která představovala úsměv, „a do těch chybí ještě dva dny.“

„Řekněte nám to teď, moc prosím, pane Orle,“ žadonil Patrick.

„No… dobrá,“ souhlasil jejich mimozemský společník. „Náš cílový termín pro ukončení prací v Hangáru na Rámovi je 11. ledna. Naložit vás do raketoplánu a odletět z Uzlu plánujeme o dva dny později, 13. ledna ráno.“

To jsou pouze tři týdny, pomyslela si Nicole a srdce jí vynechalo úder, když si uvědomila skutečnost jejich odjezdu. *Ještě toho zbývá tolik udělat.* Pohlédla přes pokoj, kde vedle sebe na pohovce seděli Simone a Michael. *Kromě jiných věcí, má krásná dcero, tě musím připravit na svatbu.*

„Tak se vezmeme v den tvých narozenin, maminko,“ řekla Simone. „Vždy jsme říkali, že obřad bude týden před odjezdem zbytku rodiny.“

Slzy se nechtěně vloudily Nicole do očí. Svěsila hlavu, aby je děti nespatřily. *Nejsem připravena říci sbohem*, blesklo jí myslí. *Nedokáži snést pomyšlení, že Simone už nikdy neuvidím.*

Nicole se rozhodla opustit rodinnou hru, která probíhala v obývaní pokoji. Jako záminku uvedla, že musí Orlovi dodat ještě nějaké poslední údaje k návrhu, ale ve skutečnosti zoufale potřebovala několik okamžiků samoty, aby připravila program posledních tří týdnů Uzlu. Po celou večeři přemýšlela o všech věcech, které je třeba dělat. Měla blízko k panice. Bála se, že nemá dost času, nebo že na něco důležitého úplně zapomene. Když si však připravila podrobný seznam zbývajících úkolů s časovým rozvrhem, kdy je splní, trochu se uvolnila. Nebylo nemožné ho splnit.

Jeden z úkolů, které si poznamenala do svého elektronického zápisníku, zapsaný velkými písmeny, byl BENJY?? Když seděla na kraji postele, přemýšlela o svém retardovaném nejstarším synovi a vyčítala si, že se léto otázce nevěnovala dřív, uslyšela hlasité zaklepání na dveře. Byla to úžasná koincidence.

„Ma-mi,“ řekl Benjy velice pomalu se svým širokým nevinným úsměvem, „můžu s tebou mluvit?“ Chvilku přemýšlel. „Teď?“

„Samozřejmě, drahoušku,“ odpověděla Nicole. „Pojď dál a posaď se vedle mne na postel.“

Benjy přišel k matce a silně ji objal. Díval se dolů do svého klína a mluvil přerývaně. Bylo zjevné, že zápasí s city. „Ty a Ri-chard a ostatní dě-ti od-jedete brzy na dlou-ho pryč,“ řekl.

„Je to tak,“ odvětila Nicole a snažila se, aby to znělo vesele.

„Tá-ta a Si-mone zde zů-stanou a vezmou se?“

Byla to spíš otázka. Benjy zvedl hlavu a čekal, až Nicole potvrdí jeho výrok. Když přikývla, slzy mu okamžitě vhrkly do očí a tvář se mu zkřivila. „A co Ben-jy? Co se stane s Ben-jym?“

Nicole si přivinula jeho hlavu k rameni a plakala se svým synem. Jeho celé tělo se otřásalo vzlykotem. Nicole teď na sebe zuřila, že tak dlouho otálela. *Ví to celou dobu*, myslela si. *Hned od prvního rozhovoru. Čeká. Myslí si, že ho nikdo nechce.*

„Můžeš si vybrat, drahoušku,“ dokázala ze sebe vypravit Nicole, když se jí podařilo ovládnout své emoce. „Byli bychom rádi, kdybys jel s námi. A tvůj otec a Simone by byli nadšeni, kdybys tady zůstal s nimi.“

Benjy zíral na matku, jako by jí nevěřil. Nicole velice pomalu zopakovala své tvrzení. „Ří-káš mi prav-du?“ zeptal se.

Nicole důrazně přikývla.

Benjy se na sekundu usmál a pak se díval jinam. Dlouhou dobu mlčel. „Ne-bu-de tady ni-kdo, s kým bych si hrál,“ řekl nakonec s pohledem ještě upřeným na stěnu. „A Si-mone bude muset být s tátou.“

Nicole udivilo, jak stručně Benjy shrnul své úvahy. Zdálo se, že čeká. „Tak pojď s námi,“ řekla mu tiše. „Strýček Richard, Katie, Patrick, Ellie a já tě máme všichni moc rádi a chceme tě mít s sebou.“

Benjy se otočil a podíval se na matku. Po lících se mu koulely čerstvé slzy. „Půjdu s tebou, ma-mi,“ řekl a položil jí hlavu na rameno.

Už se rozhodl, pomyslela si Nicole a tiskla Benjyho k sobě. *Je chytřejší, než si myslíme. Přišel sem jen proto, aby se přesvědčil, že ho chceme.*

7

„…. a drahý Bože, dovol mi chovat v lásce tuto nádhernou mladou dívku, s níž se ožením. Dovol nám sdílet Tvůj dar lásky a nechej nás společně růst v našem poznání Tebe… Žádám o to ve jménu Tvého syna, kterého jsi seslal na Zem na znamení Tvé lásky, aby nás vykoupil z našich hříchů. Amen.“

Michael Ryan O'Toole, dvaasedmdesátiletý, rozepjal své ruce a otevřel oči. Seděl za stolem ve své ložnici. Podíval se na hodinky. *Už jenom dvě hodiny*, přemýšlel, *než se ožením se Simone*. Michael krátce pohlédl na obraz Ježíše a malou bystu Svatého Michaela ze Sieny stojící před ním na psacím stole. *A potom později večer, po jídle, které je současně oslavou našeho sňatku a slavnostní večeří k narozeninám Nicole, budu držel toho anděla ve svých rukou*. Nemohl se ubránil další myšlence. *Drahý Bože, nedopusť, abych ji zklamal.*

O'Toole sáhl do stolu a vytáhl z něj malou bibli. Byla to jediná skutečná kniha, kterou vlastnil. Celý zbytek jeho písemností byly datakostky, které zasouval do svého elektronického zápisníku. Jeho bible byla zcela výjimečnou upomínkou na život prožitý kdysi na velice vzdálené planetě.

Během dětství a dospívání ho tato bible provázela všude. Když Michael obracel malou černou knihu v rukou, zaplavily ho vzpomínky. V první z nich byl malý chlapec, šesti či sedmiletý. Do ložnice za ním přišel otec. Michael hrál na svém osobním počítači baseball a byl poněkud na rozpacích – cítil se vždy nesvůj, když ho jeho seriózní otec přistihl při hře.

„Michaeli,“ řekl mu otec, „chci ti dát dárek. Tvou osobní bibli. Je to opravdová kniha, kterou čteš obracením stránek. Napsali jsme na ni tvé jméno.“

Otcova ruka mu podala knihu a Michael ji přijal s tichým „děkuji“. Měla kožené desky a byla příjemná na dotek. „Uvnitř tohoto svazku,“ pokračoval otec, „je jedno z nejlepších učení, které lidské bytosti kdy poznali. Čti ho pečlivě. Čti ho často. A řiď se v životě jeho moudrostí.“

Té noci jsem si dal bibli pod polštář, vzpomněl si Michael. *A zůstala tam. Po celé dětství. I během střední školy.* Vzpomněl si na machinace, když baseballové mužstvo jeho školy vyhrálo městský přebor a odjíždělo do Springfieldu na celostátní turnaj. Michael si vzal bibli s sebou, ale nechtěl, aby ji jeho spolužáci viděli. Bible nebyla pro středoškolského sportovce „přesná“ a mladý Michael O'Toole ještě neměl dostatek sebeúcty, aby překonal strach z výsměchu sobě rovných. Tak si navrhl pro bibli speciální přihrádku po straně svého vaku na toaletní potřeby a uložil knihu v ochranném obalu do ní. V hotelovém pokoji ve Springfieldu počkal, až se šel jeho spolubydlící vykoupat. Potom vyndal bibli z úkrytu a dal si ji pod polštář.

Vzal jsem si ji dokonce i na svatební cestu. Kathleen pro ni měla pochopení. Jako vždy pro všechno. Po krátké vzpomínce na jasné slunce a bílý písek u jejich apartmá na Kajmanských ostrovech se vzápětí dostavil mocný pocit ztráty. *Jak se ti vede, Kathleen?* řekl Michael nahlas. *Kam tě život zavál?* Viděl ji ve vzpomínkách, jak se lopotí kolem jejich domu z hnědého kamene na Commonwealth Avenue v Bostonu. *Náš vnuk Matt už musí být na střední škole*, říkal si v duchu. *Máme ještě další vnoučata? Kolik je jich dohromady?*

Bolest u srdce sílila, když si představoval svou rodinu – Kathleen, dceru Colleen, syna Stephena a všechna vnoučata – shromážděné na Vánoce kolem dlouhého stolu bez něj. V jeho vzpomínce venku na ulici slabě sněžilo. *Myslím, že Stephen se nyní za rodinu pomodlí, dumal. Byl vždy nejzbožnější z dětí.*

O'Toole zavrtěl hlavou, vrátil se k přítomnosti a otevřel bibli na první straně. V jejím záhlaví bylo krasopisně napsáno „Milníky“. Zápisů bylo jen několik, celkem osm, představovaly kroniku jeho života.

13/7/67 Sňatek	– Kathleen Murphy. Boston, Massachusetts
30/1/69 Syn	– Thomas Murphy O'Toole, Boston
13/4/70 Dcera	– Colleen Gavin O'Toole. Boston
27/12/71 Syn	– Stephen Molloy O'Toole, Boston
14/2/92 Zemřel	– Thomas Murphy O'Toole, Pasadena, Kalifornie

Zde, u smrti prvorozeného syna, se Michaelovy oči zastavily a v mžiku se zalily slzami. Vzpomněl si živě na ten hrozný den svatého Valentina před mnoha roky. Vzal Kathleen na večeři do půvabné restaurace s mořskými specialitami v bostonském přístavu. Čekali jen na moučník, když zaslechli zprávy. „Lituji, že vám nesu pozdě zákusek,“ omlouval se mladý číšník. „Díval jsem se v baru na zprávy. V jižní Kalifornii právě došlo k ničivému zemětřesení.“

Okamžitě dostali strach. Tommy, jejich pýcha a radost, získal po absolvování střední školy v Holly Cross stipendium ke studiu fyziky na vysoké škole Cal Tech. Manželé zanechali jídla a běželi do baru. Tam zjistili, že k zemětřesení došlo v 5.45 odpoledne pacifického času. Obrovský tektonický zlom nazvaný San Andreas se poblíž Cajon Pass rozestoupil a lidi, auta a budovy v okruhu sto mil od epicentra to smetlo jako figurky na šachovnici.

Michael a Kathleen poslouchali zprávy celou noc, střídavě si zoufali a zase doufali, když se dozvídali o celkovém rozsahu nejhoršího neštěstí ve státě ve dvacátém druhém století. Zemětřesení dosáhlo hrozných 8,2 stupňů Richterovy stupnice. Dvacet milionů lidí zůstalo bez vody, elektřiny, dopravy a bez

spojení. Patnáct metrů hluboké trhliny pohltily celá nákupní střediska. Téměř všechny silnice se staly neprůjezdnými. Poškození bylo horší a rozsáhlejší, než kdyby metropolitní oblast Los Angeles zasáhlo několik jaderných bomb.

Brzy ráno, ještě před rozedněním, oznámil Federální výbor pro stav nouze telefonní číslo, na němž se podávaly informace. Udali do telefonního záznamníku všechny údaje, které znali – adresu a telefonní číslo Tommyho bytu, jméno a adresu Mexické restaurace, kde pracoval, aby si vydělal na kapesné, a adresu s číslem telefonu jeho přítelkyně.

Čekali jsme celý den a dlouho do noci, vzpomněl si Michael. *Potom zavolala Cherryl. Nějak se jí podařilo dojít ke svým rodičům v Poway.*

„Restaurace se zřítila, pane O'Toole," dostala ze sebe Cherryl za neustálého vzlykání. „Pak začala hořet. Mluvila jsem s jedním z číšníků, který přežil, protože když došlo k zemětřesení, byl venku na dvoře. Tommy obsluhoval hned u kuchyně…"

Michael O'Toole se zhluboka nadechl. *To je špatné*, řekl si a bojoval, aby vytlačil z mysli bolestné vzpomínky na smrt svého syna. *To je špatné*, opakoval si. *Teď je čas radosti, ne lítosti. Kvůli Simone teď nesmím myslet na Tommyho.*

Zavřel bibli a utřel si oči. Vstal od stolu a šel do koupelny. Nejdříve se pomalu a s rozmyslem oholil, potom si dal horkou sprchu.

O patnáct minut později, když opět otevřel svou bibli, tentokrát s perem v ruce, Michael O'Toole se už zbavil démonů smrti svého syna. Ozdobně zapsal na stránku Milníky další údaj, potom si přečetl poslední čtyři řádky.

31/10/97	Vnuk – Matthew Arnold Rinaldi, Toledo, Ohio
27/8/06	Syn – Benjamin Ryan O'Toole, Ráma
7/3/08	Syn – Patrick Erin O'Toole, Ráma

Jsi starý muž, O'Toole, řekl si pro sebe, když se díval na své prořídlé šedivé vlasy v zrcadle. Před několika minutami zavřel svou bibli a vrátil se do koupelny naposled se učesat. *Příliš starý na to, aby ses opět ženil.* Vzpomněl si na svou první svatbu před čtyřiceti šesti roky. *Vlasy jsem měl tehdy husté a blond*, upamatoval se. *Kathleen byla krásná. Obřad byl velkolepý. Rozbrečel jsem se v okamžiku, kdy jsem ji uviděl na konci chrámové lodi.*

Obraz Kathleen ve svatebních šatech zavěšené do svého otce na druhém konci katedrály vystřídala další vzpomínka na ni, rovněž zahalená v slzách. V druhém obrázku patřily slzy jeho ženě. Seděla vedle něj v pokoji pro ženaté na Mysu Kennedy, když nadešel čas hlásit se k letu na NOD-3 (Nízká orbitální dráha), aby se připojil k ostatním v posádce Newtona. „Buď opatrný," řekla mu při loučení nezvykle překypujícím city. Objali se. „Jsem na tebe tak hrdá, drahý," pošeptala mu do ucha. „A velice tě miluji."

„Protože tě velice miluji." řekla také Simone, když se jí Michael ptal, chce-li si ho doopravdy, doopravdy vzít. a pokud ano, tedy proč. Když pomalu vymizela vzpomínka na konečné rozloučení s Kathleen, vstoupil mu do mysli měkký obraz Simone. *Jsi tak nevinná a důvěřivá, Simone,* uvažoval Michael přemýšlející o své mladičké nastávající. *Na Zemi by sis ještě ani nedávala schůzky. Ještě pořád by tě považovali za děvčátko.*

V okamžiku mu problesklo myslí třináct let na Rámovi. Vzpomněl si nejdříve na zápas, v němž se Simone rodila, včetně nádherného okamžiku, když konečně vykřikla a on ji něžně položil matce na břicho. Dalším obrazem byla mladičká Simone, šestiletá, vážná, horlivě studující pod jeho vedením katechizmus. V dalším snímku Simone přeskakovala s Katie švihadlo a radostně si prozpěvovala. Poslední letmý obraz ukazoval rodinný piknik v

Rámovi u Válcového moře. Simone zde hrdě stála vedle Benjyho, jako by byla jeho strážný anděl.

Když jsme přijeli na Uzel, byla už mladou ženou, pomyslel si generál O'Toole a přenesl se v mysli k novému sledu obrazů. *Nesmírně zbožná. Trpělivá s mladšími dětmi a nesobecká. A nikdo nikdy nerozesmál Benjyho jako ona.*

Všechny obrazy Simone měly něco společného. V Michaelově mysli z nich vyzařovala neobvyklá láska, kterou cítil ke své dětské nevěstě. Nebyl to ten druh lásky, kterou normálně muž cítí k ženě, kterou si bude brát – připomínala spíše zbožňování. Byla to však nicméně láska a tato láska ukovala mezi tímto nepravděpodobným párem mocné pouto.

Jsem velmi šťastný muž, pomyslel si Michael, když dokončoval úpravu svého zevnějšku. *Bohu se zlíbilo ukázat mi své divy mnoha způsoby.*

Ve velkém pokoji na druhé straně bytu pomáhala Nicole nevěstě s jejími šaty. Nebyly to svatební šaty v klasickém smyslu, ale byly bílé a dlouhé s úzkými ramínky. Určitě to nebyl obyčejný oděv, který všichni obvykle každodenně nosili.

Nicole pečlivě umístila hřebeny do dlouhých černých vlasů své dcery a prohlížela si ji v zrcadle. „Vypadáš krásně," řekla jí.

Mrkla na hodinky. Měly ještě deset minut. A Simone byla úplně připravena, chyběly jen boty. *Dobrá. Teď si můžeme promluvit*, problesklo Nicole myslí. „Drahoušku," začala a hlas se jí nečekaně zadrhl v hrdle.

„Copak je, mami?" zeptala se Simone příjemně. Seděla vedle matky na posteli a pečlivě si obouvala černé boty.

„Když jsme minulý týden hovořily o sexu," začala Nicole opět. „vynechaly jsme několik věcí." Simone vzhlédla k matce. Dívala se na ni tak pozorně, že Nicole zapomněla, co chtěla říci. „Přečetla sis ty knihy, které jsem ti dala…?" vykoktala nakonec.

Simonino svraštělé čelo naznačovalo její rozpaky. „Ano, samozřejmě, mluvily jsme o tom včera.“

Nicole vzala dceru za ruce. „Michael je obdivuhodný muž,“ řekla. „Laskavý, ohleduplný, milující – ale je starší. A když jsou muži starší…“

„Nejsem si jista, že ti rozumím, mami,“ přerušila ji Simone nenásilně. „Myslela jsem, že mi chceš říct něco o sexu.“

„Co se snažím říci,“ vypravila ze sebe Nicole po hlubokém nadechnutí, „je to, že budeš možná muset být s Michaelem v posteli velice trpělivá a něžná. Všechno se nemusí okamžitě zdařit.“

Simone na matku dlouho zírala. „Něco takového jsem tušila.“ řekla tiše, „cítila jsem to jak z tvé nervozity na toto téma, tak z jisté nevyřčené úzkosti, kterou jsem vyčetla v Michaelově obličeji. Nedělej si starosti, mami, nemám nerozumné naděje. Za prvé, nebereme se z touhy po sexuálním ukojení. A protože nemám vůbec žádné zkušenosti, kromě občasného držení se za ruce během tohoto týdne, jakoukoliv rozkoš pocítím, bude pro mne nová a tudíž nádherná.“

Nicole se na svou obdivuhodně dospělou třináctiletou dceru usmála. „Jsi klenot,“ řekla s očima naplněnýma po okraj slzami.

„Děkuji ti,“ odvětila Simone a objala matku. „Pamatuj si,“ dodala, „můj sňatek s Michaelem je požehnán od Boha. Setkáme-li se s nějakým problémem, poprosíme Boha, aby nám s ním pomohl. Bude nám dobře.“

Nicole náhle začalo bolet hrozně srdce. *Ještě týden*, řekl jí vnitřní hlas, *a už nikdy víc tuto milovanou dceru neuvidíš*. Objímala ji, dokud Richard nezaklepal na dveře a neřekl jim, že všichni jsou připraveni k obřadu.

8

„Dobrý den,“ řekla Simone s mírným pousmáním. Zbytek rodiny seděl u stolu, když ruku v ruce s Michaelem vešla.

„Do-brý den,“ odpověděl Benjy. Ústa měl plná toastu s máslem a džemem. Vstal ze židle, obešel pomalu stůl a objal svou nejoblíbenější sestru.

Patrick ho hned následoval. „Pomůžeš mi dnes s matematikou?“ zeptal se Simone. „Matka říká, že teď, když se vracíme, musím své studium brát vážně.“

Když se chlapci vrátili na svá místa, Michael a Simone si sedli ke stolu. Simone sáhla po konvici s kávou. V jednom ohledu byla jako matka. Dokud ráno nevypila kávu, nedokázala dobře fungoval.

„No, jsou už líbánky konečně u konce?“ zeptala se Katie svým obvyklým neuctivým způsobem. „Konce konců, už to byly tři noci a dva dny. Museli jste vyslechnout všechny záznamy klasické hudby, které v databázi jsou.“

Michael se nenuceně zasmál. „Ano, Katie,“ přitakal a usmíval se vřele na Simone. „Už jsme ze dveří sundali nápis ‚Nerušit‘. Chceme vám všem pomoci zabalit na cestu.“

„Jsme na tom vlastně docela dobře,“ poznamenala Nicole potěšená tím, že se Michael a její dcera po dlouhém pobytu v soukromí spolu tak dobře cítí. *Nemusela jsem si dělal starosti*, pomyslela si ihned. *V některých ohledech je Simone dospělejší než já*.

„Byl bych rád, kdyby nám Orel sdělil víc podrobností o naší zpáteční cestě,“ stěžoval si Richard. „Neřekne nám, jak dlouho cesta potrvá, ani zda celou cestu prospíme, nebo ne, prostě nic určitého.“

„Říká, že to neví jistě,“ připomněla mu Nicole. „Existují ‚nekontrolovatelné‘ proměnné, které mohou vést k různým scénářům.“

„Ty mu vždycky tak věříš,“ čelil jí Richard. „Jsi nejdůvěřivější…“

Jejich rozhovor přerušil zvonek u dveří. Katie se šla podívat a za chvilku se vrátila s Orlem. „Doufám, že vás nevyrušuji při snídani,“ omlouval se ptačí muž. „ale dnes toho musíme hodně stihnout. Potřebuji, aby paní Wakefieldová šla se mnou.“

Nicole si dala poslední doušek kávy a tázavě na Orla pohlédla. „Sama?“ zeptala se. Uvědomovala si nejasné obavy. Během šestnáctiměsíčního pobytu v Uzlu nikdy neopustila byt s Orlem sama.

„Ano,“ přisvědčil Orel. „Půjdete se mnou sama. Vyskytl se speciální úkol, který můžete splnit jedině vy.“

„Dáte mi deset minut na přípravu?“

„Jistě,“ souhlasil Orel.

Zatímco Nicole odešla z pokoje, zasypal Richard Orla otázkami. „Dobrá,“ řekl v jedné chvíli, „chápu, že jste si v důsledku všech těch testů jisti, že můžeme bezpečně prospat období zrychlování i zpomalování. Ale co se bude dít během normálního letu? Budeme spát, nebo budeme vzhůru?“

„Většinou spát,“ odvětil Orel, „protože tak můžeme zpomalit proces stárnutí i zajistit vám zdraví. Ale v časovém rozvrhu je mnoho neurčitostí. Možná bude nutné několikrát vás během cesty probudit.“

„Proč jste nám to neřekl dřív?“

„Protože o tom nebylo ještě rozhodnuto. Scénář vaší mise je dost komplikovaný a základní plán byl definován teprve nedávno,“

„Nechci, aby bylo mé stárnutí ‚zpomaleno‘,“ prohlásila Katie. „Chci být dospělá žena, až se setkáme s dalšími lidmi ze Země.“

„Jak jsem řekl včera tvé matce a otci,“ odpověděl jí Orel, „je důležité, abychom měli možnost zpomalit stárnutí, když budete všichni spát. Nevíme přesně, kdy se do sluneční soustavy dostanete. Kdybyste například spali padesát let…“

„Cožeee?“ přerušil ho Richard, konsternován. „Kdo říkal něco o padesáti letech? Sem jsme se dostali za dvanáct až třináct. Proč bychom…“

„Budu starší než máma,“ prohlásila Katie s ustaraným výrazem na tváři.

Z vedlejší místnosti vešla Nicole. „Co jsem to zaslechla o padesáti letech? Proč to bude trvat tak dlouho? Poletíme nejdřív někam jinam?“

„Zjevně,“ řekl Richard. Byl velmi rozzloben. „Proč jste nám to vše neřekli, než jsme rozhodli o ‚rozmístění‘? Mohli jsme něco udělat jinak… Můj Bože, bude-li to trval padesát lei, bude Nicole a mně sto let.“

„Ne, nebude,“ odpověděl Orel bez emocí. „Odhadujeme, že vy a paní Wakefieldová zestárnete o rok za pět, nebo šest let, pokud budete ‚zavěšeni‘. U dětí bude poměr blízký jedna ku dvěma, alespoň dokud nepřestanou růst. Obáváme se zasahovat moc do růstových hormonů. A kromě toho, padesát let je horní mez, co by lidský inženýr nazval číslem tři sigma.“

„Teď jsem úplně zmatená.“ řekla Katie, přešla místnost a postavila se Orlu tváří v tvář. „Jak budu stará, až se setkám s lidskými bytostmi, které nepatří k mé rodině?“

„Tuto otázku nemohu zodpovědět přesně, protože se zde uplatní statistické nejistoty,“ odpovídal jejich mimozemský kolega. „Ale tvé tělo by mělo být na vývojové úrovni odpovídající dvaceti až dvaceti pěti rokům. To je alespoň nejpravděpodobnější odpověď.“ Orel pokynul Nicole. „Pro teď je to vše, co řeknu. Mám práci s tvou matkou. Měli bychom se vrátit před večeří.“

„Jako obvykle,“ bručel Richard, „jsme se nedozvěděli skoro nic. Někdy mě mrzí, že jsme tak spolupracovali.“

„Mohli jste dělat větší potíže,“ poznamenal Orel, když s Nicole odcházeli, „a ve skutečnosti naše předpovědi založené na údajích z pozorování počítaly s menší spoluprací, než se nám dostalo. Nakonec by však výsledek byl stejný. Tímto způsobem to bylo pro vás příjemnější.“

„Sbohem,“ řekla Nicole.

„Sbo-hem,“ odpověděl Benjy a mával matce, než se dveře zavřely.

Byl to dlouhý dokument. Nicole spočítala, že by jí trvalo deset, možná dvacet minut přečíst ho celý nahlas.

„Končíte už se svým studiem?“ zeptal se opět Orel. „Rádi bychom začali s natáčením co nejdříve.“

„Vysvětlete mi ještě jednou, co se stane s tímto videozáznamem, když ho udělám,“ žádala Nicole.

„Budeme ho vysílat k Zemi několik let předtím, než přiletíte do sluneční soustavy. To dá vašim společníkům, lidským bytostem, dost času na přípravu a vyslání odpovědi.“

„Jak zjistíte, že ho opravdu zachytili?“

„Žádáme o prostý zpětný signál potvrzující příjem.“

„A co když tento zpětný signál nikdy nepřijde?“

„Na to jsou plány pro nepředvídané události.“

Nicole měla vážné pochybnosti o čtení poselství. Zeptala se, zda by mohla dostat nějaký čas, aby dokument prodiskutovala s Richardem a Michaelem.

„Kvůli čemu si děláte starosti?“ dotazoval se Orel.

„Kvůli všemu,“ odpověděla. „Prostě se mi to nezdá správné. Mám pocit, že mne využíváte k prosazování svých cílů – a protože přesně nevím, jaké ty cíle jsou, obávám se, že jsem zrádcem lidského druhu.“

Orel přinesl Nicole sklenici vody a sedl si v mimozemském studiu vedle ní. „Podívejme se na to logicky," začal. „Řekli jsme vám velmi jasně, že naším hlavním úkolem je získat podrobné informace o druzích kosmoplavců v galaxii. Je to tak?"

Nicole přikývla.

„Vytvořili jsme také uvnitř Rámy habitat pro dva tisíce obyvatel Země a posíláme vás a vaši rodinu zpět shromáždit tyto lidi na cestu za účelem pozorování. Vše, co tímto videozáznamem děláte, je informace pro Zemi, že jsme na cestě a že dva tisíce příslušníků vašeho druhu společně s podpůrnými předměty vaší kultury by se s námi mělo setkat na orbitě Marsu. Co na tom může být špatného?"

„Text tohoto dokumentu je ohromně neurčitý," protestovala Nicole a ukazovala na elektronický zápisník, který jí Orel dal. „Nikde například neříká, jaký bude konečný osud všech těch lidí – jen to, že o ně ‚bude postaráno' a že během nějaké cesty ‚budou pozorováni'. Není tam žádná zmínka, proč jsou lidské bytosti studovány, ani žádná zmínka o Uzlu a jeho řídící Inteligenci. Navíc, tón je jednoznačně výhružný. Říkám lidem na Zemi, kteří přijmou toto vysílání, že nepřijede-li toto předepsané množství lidí na setkání s Rámou na orbitu Marsu, pak se kosmická loď přiblíží k Zemi a ‚získá své vzorky méně organizovaným způsobem'. To je jasně nepřátelské konstatování."

„Chcete-li, můžete poznámky upravit, pokud nezměníte jejich smysl," odpověděl Orel. „Měl bych vám však říci, že máme s tímto typem sdělení značné zkušenosti. S druhy podobnými vašemu jsme byli vždy úspěšnější, když poselství nebylo příliš specifické."

„Ale proč mne nenecháte vzít dokument do bytu? Mohla bych ho projednat s Richardem a Michaelem a mohli bychom ho společně upravit, abychom změkčili jeho tón."

„Protože musíte ten záznam natočit dnes," odvětil Orel tvrdošíjně. „Jsme ochotni připustit některé úpravy obsahu a budeme s vámi pracovat tak dlouho, jak bude třeba. Záznam však musí být dokončen, než se vrátíte k rodině."

Hlas zněl přátelsky, avšak význam byl zcela jasný. *Nemám na vybranou,* pomyslela si Nicole. *Nařizují mi, abych ten záznam udělala.* Upřeně hleděla několik sekund na divného tvora sedícího vedle ní. *Tento Orel je pouze stroj,* řekla si pro sebe a cítila, jak v ní narůstá vztek. *Provádí své naprogramované instrukce… Nehádám se s ním.*

„Ne," řekla náhle a překvapila tím i sebe. Zavrtěla hlavou. „Neudělám to."

Orel nebyl na její odpověď připraven. Následovala dlouhá odmlka. Vzdor svému citovému vzrušení byla Nicole svým společníkem fascinována. *Co se v něm nyní děje?* přemýšlela. *Procvičují se nové logické smyčky v té jeho části, která je ekvivalentní mozku? Nebo snad odněkud přijímá signály?*

Nakonec se Orel zvedl. „No," řekl, „to je docela překvapení… Nikdy jsme nečekali, že odmítnete natočit záznam."

„Potom jste nevěnoval pozornost tomu, co jsem říkala… Mám pocit, že vy, nebo kdokoliv vám velí, mne využíváte… a záměrně mi říkáte co nejméně… Pokud chcete, abych pro vás něco udělala, potom byste mi měli zodpovědět alespoň nějaké z mých otázek."

„Co přesně chcete vědět?"

„Už jsem vám to řekla," odpověděla Nicole s neskrývaným podrážděním. „Co se tady k čertu doopravdy děje? Kdo, nebo co jste vy? Proč nás chcete pozorovat…? Co kdybyste mi nejdříve pořádně vysvětlil, proč jste potřebovali, abychom zde nechali ‚reproduktivní pár'? Nikdy se mi nelíbila ta myšlenka na roztržení své rodiny – měla jsem od začátku důrazněji protestovat. Když máte tak kvalitní technologii, že dokážete vytvořit něco tak

neuvěřitelného jako Uzel, proč nemůžete prostě vzít lidské vajíčko a nějakou spermii…“

„Uklidněte se, paní Wakefieldová,“ chlácholil ji Orel. „Nikdy předtím jsem vás neviděl tak vzrušenou. Měl jsem vás klasifikovánu jako nejstabilnějšího jedince ve vaší skupině.“

A také nejpoddajnějšího, vsadila bych se, pomyslela si Nicole. Počkala, až v ní vztek opadne. *Někde v tom bizarním mozku je nepochybně kvantitativní ocenění pravděpodobnosti, že budu pokorně plnit příkazy… No, tentokrát jsem vás převezla…*

„Podívejte se, pane Orle,“ řekla Nicole po několika sekundách, „nejsem hloupá. Vím, kdo tady poroučí. Myslím si jen, že my lidé si zasloužíme, aby se s námi zacházelo s většími ohledy. Naše otázky jsou zcela oprávněné.“

„A když je zodpovíme k vaší spokojenosti?“

„Pozorujete mne pečlivě už více než rok,“ řekla Nicole. Usmála se. „Byla jsem snad někdy nerozumná?“

„Kam jedeme?“ tázala se Nicole.

„Na krátkou projížďku.“ odvětil Orel. ,.To bude asi nejlepší způsob, jak se rozptýlit vaše nejistoty.“

Podivné vozidlo bylo malé a kulaté, právě dost velké pro Orla a Nicole. Celá přední polokoule byla průhledná. Za oknem, na straně, kde seděl mimozemský ptačí muž, se nacházel malý řídící panel. Během letu se ho Orel občas dotknul, ale většinou se zdálo, že vozidlo pracuje samo.

Sekundy poté, co se usadili, uháněla koule dlouhou chodbou a mnohonásobnou sadou dvojitých dveří do úplné temnoty. Nicole zalapala po dechu. Měla pocit, že se vznáší v prostoru.

„Každý ze tří kulových modulů Uzlu,“ řekl Orel, když se Nicole pokoušela vůbec něco uvidět, „má ve středu dutinu. Nyní se nacházíme v průchodu, který vede k jádru Obytného modulu.“

Po necelé minutě se před jejich malým vozidlem objevila nějaká vzdálená světla. Brzy nato se vozidlo vynořilo z temného průchodu a vjelo do obrovského dutého jádra. Koule se překlápěla a otáčela, dezorientovala Nicole, jak směřovala k temnotě, pryč od mnoha světel na ploše, která musela být vnitřkem hlavního tělesa Obytného modulu.

„Pozorujeme vše, co se stane se všemi druhy, které jsou našimi hosty, jak dočasnými, tak stálými," vysvětloval Orel. „Už jste se dovtípila, že máme stovky monitorovacích zařízení ve vašem bytě. Ale všechny vaše stěny jsou také z jedné strany průhledné – z této oblasti jádra můžeme pozorovat vaše činnosti ze širší perspektivy."

Nicole si už na divy Uzlu zvykla, ale nové výjevy kolem ji zase ohromily. V ohromné temnotě jádra se pohybovaly tucty, možná stovky maličkých blikajících světélek. Vypadaly jako skupina rozptýlených svatojánských mušek v temné letní noci. Některá světélka se vznášela blízko stěn, jiná se pomalu pohybovala dutinou. Některá byla tak daleko, že se zdálo, jako by stála.

„Máme zde rovněž hlavní středisko údržby," pravil Orel a ukázal před ně na hustý oblak světel v dálce. „V případě, že dojde k nějakým problémům, lze se ke každému prvku modulu z jádra velice rychle dostat."

„Co se děje tam?" zeptala se Nicole a poklepala na okno. Několik set kilometrů vpravo bylo vidět u velké osvětlené části Obytného modulu skupinu vozidel.

„Tam právě probíhá speciální pozorování pomocí našich nejdokonalejších dálkových monitorů." odpověděl Orel. „Právě v těch bytech je neobvyklý druh, jehož charakteristiky nebyly ještě nikdy v tomto sektoru galaxie zaznamenány. Mnoho z jeho jedinců umírá, a my nechápeme proč. Snažíme se přijít na to, jak je zachránit."

„Takže všechno vždy nevyjde, jak jste si naplánovali?"

„Ne,“ odvětil Orel. V odraženém světle se zdálo, že se stvoření usmívá. „Proto máme tolik variant plánů pro nepředvídatelné události.“

„Co byste udělali, kdyby nikdy žádní lidé nepřišli na Rámu?“ zeptala se Nicole náhle.

„Máme alternativní metody k dosažení stejného cíle,“ odpověděl Orel neurčitě.

Vozidlo podél své dráhy po tětivě v temnotě zrychlilo. Brzy se k nim zleva přiblížila podobná koule, trošku větší než jejich. „Chtěla byste se setkat s příslušníkem druhu, jehož vývojový stupeň je přibližně stejný jako váš?“ zeptal se Orel. Dotkl se řídícího panelu a uvnitř jejich vozidla se rozsvítila tlumená světla.

Než mohla Nicole odpovědět, bylo druhé vozidlo vedle nich. Mělo také průhlednou přední polokouli. Tato koule byla naplněna bezbarvou tekutinou, v níž plavala dvě stvoření. Vypadala jako velcí úhoři s ploutví ve tvaru kápě a pohybovala se v tekutině vlněním. Nicole odhadovala, že tvorové jsou asi tři metry dlouzí a dvacet centimetrů tlustí. Černá kápě, která se během pohybu roztáhla jako křídlo, byla asi metr široká, když se úplně rozvinula.

„Ten po vaší pravici, bez barevných skvrn,“ vysvětloval Orel, „je umělý inteligenční systém. Druhá bytost je kosmoplavec z jiného světa.“

Nicole zírala na mimozemce. Ten složil svou kápi kolem nazelenalého těla a seděl v tekutině téměř nehybně. Stvoření se zformovalo do tvaru podkovy a směřovalo oběma konci k Nicole. Z jednoho konce vyšel výbuch bublin.

„Říká: ‚Nazdar a jú, jste zajímavá‘,“ prohlásil Orel.

„Jak to víte?“ zeptala se Nicole neschopná odtrhnout oči z bizarního stvoření. Jeho dva konce, jeden jasně červený a druhý šedý, se nyní ovinuly kolem sebe. Oba se přitiskly k oknu vozidla.

„Můj kolega v druhém vozidle překládá a sděluje mi to… Přejete si odpovědět?“

Nicole měla v mysli prázdno. *Co mám říct?* přemýšlela, oči stále zaostřeny na neobvyklé záhyby a výčnělky na koncích mimozemského tvora. Na každém konci zjistila asi šest oddělených rysů včetně dvou bílých štěrbin na červeném ‚obličeji'. Žádný ze znaků nebyl podoben ničemu, co kdy Nicole viděla na Zemi. Mlčky zírala a vzpomínala na mnoho rozhovorů s Richardem a Michaelem o otázkách, které by položili, kdyby byli někdy schopni přímo komunikovat s inteligentním mimozemcem. *Ale nikdy jsme si nepředstavili takovou situaci,* uvažovala Nicole.

Okno proti ní zaplavily další bublinky. „Naše domovská planeta vznikla před pěti miliardami let," překládal Orel. „Naše binární hvězdy dosáhly stability o miliardu let později. Naše soustava má čtrnáct hlavních planet, na dvou z nich se vyvinul jistý způsob života. Naše oceánská planeta má tři druhy bytostí s inteligencí, ale my jediní jsme kosmoplavci. Svůj výzkum kosmu jsme začali před více než dvěma tisíci let."

Nicole byla nyní ze svého mlčení v rozpacích. „Nazdar… nazdar," začala váhavě. „Je mi potěšením setkat se s vámi… Náš druh je mezi kosmoplavci pouze tři sta roků. Jsme jediným vysoce inteligentním organizmem na planetě pokryté ze dvou třetin vodou. Naše světlo a teplo přichází z osamocené stabilní žluté hvězdy. Náš vývoj začal ve vodě před třemi až čtyřmi miliardami let, ale nyní žijeme na souši…"

Nicole přestala. Druhý tvor s propletenými konci přitiskl zbytek svého těla k oknu, takže bylo možno vidět jasněji podrobnosti jeho tělesné struktury. Nicole pochopila. Stoupla si k oknu a pomalu se otočila. Pak zvedla ruce a hýbala prsty. Následovaly další bublinky.

„Máte alternativní projevy?" přeložil po několika sekundách Orel.

„Nerozumím," odpověděla Nicole. Hostitel z Uzlu v druhé kouli sdělil její vzkaz jak pomocí pohybů těla, tak bublinek.

„My máme dva projevy,“ vysvětloval mimozemec. „Můj potomek bude mít přívěsky ne nepodobné vašim a bude sídlit především na dně oceánu, budovat naše domovy, továrny a kosmické lodi. Jeho potomci budou pak vypadat jako já.“

„Ne, ne,“ odpověděla Nicole. „Máme jen jeden projev. Naše děti vždy připomínají své rodiče.“

Rozhovor trval ještě dalších pět minut. Oba kosmoplavci mluvili hlavně o biologii. Na mimozemce obzvláště zapůsobil široký teplotní interval, v němž jsou lidé schopni úspěšně fungovat. Sdělil Nicole, že příslušníci jeho druhu by nepřežili, kdyby se teplota okolní kapaliny neudržovala v úzkém intervalu.

Nicole fascinovaně naslouchala tvorovu popisu vodní planety, jejíž povrch byl téměř zcela pokryt obrovskými koberci fotosyntetických organizmů. Úhoři s kápěmi, nebo cokoliv vlastně byli, žili v mělčinách těsně pod sty různých organizmů a používali fotosyntetizátory prakticky ke všemu – jako potravu, stavební materiál, dokonce jako pomůcku k reprodukci.

Nakonec Orel prohlásil, že je čas odjet. Nicole zamávala mimo-zemci, který byl stále přitisknut k oknu. Ten odpověděl konečným výbuchem bublinek a rozbalil své konce. O několik sekund později byla mezi koulemi už vzdálenost několik set metrů.

Uvnitř pohybující se koule byla opět tma. Orel mlčel. Nicole byla na výsost vzrušena. Mysl jí neustále bouřila, pořád formulovala dotazy pro mimozemské stvoření, s nímž se tak krátce setkala. *Máte rodiny? Pokud ano, jak spolu nepodobní tvorové žijí? Můžete komunikovat se svými dětmi, které žijí na dně?*

Do proudu myšlenek se vkradla otázka jiného typu a náhle pocítila zklamání. Byla jsem příliš klinická, příliš vědecká, uvažovala. Měla jsem se zeptat na Boha, život po smrti, dokonce na etiku.

„Bylo by v podstatě nemožné vést, jak byste to nazvala, filozofický rozhovor,“ řekl Orel o chvilku později, když Nicole

vyjádřila nespokojenost s otázkami, které kladla. „Pro takovou výměnu neexistoval vůbec společný základ. Dokud každý z vás neznal několik základních faktů o druhém, neexistovaly žádné reference pro diskuzi o hodnotách nebo jiných významných problémech.“

Přesto jsem to měla zkusit, přemítala Nicole. *Kdo ví? Ten podkovovitý mimozemec mohl znát nějaké odpovědi…*

Nicole vytrhl z jejího rozjímání zvuk lidských hlasů. Když se tázavě podívala na Orla, koule se otočila a Nicole viděla, že se vznášejí jen několik metrů od jejich bytu.

V ložnici, kterou sdíleli Michael a Simone, se rozsvítilo. „Je to Benjy?“ slyšela Nicole, jak se její dcera šeptem ptá svého manžela.

„Myslím, že ano,“ odpověděl Michael.

Nicole tiše pozorovala, jak Simone vstala z postele, oblékla si župan a vyšla do chodby. Když rozsvítila v obývacím pokoji, našla svého mladšího retardovaného bratra stočeného do klubíčka na pohovce.

„Co tady děláš, Benjy?“ zeptala se ho Simone laskavě. „Měl bys být v posteli – už je moc, moc pozdě.“ Pohladila ho po čele.

„Nemohl jsem spát,“ odpověděl Benjy s úsilím. „Bál jsem se o mámu.“

„Brzy bude doma.“ řekla Simone konejšivě. „Brzy bude doma.“

Nicole ucítila knedlík v krku a do očí jí vklouzlo trošku slzí. Podívala se na Orla, potom na osvětlený byt před sebou a konečně na vozidla připomínající svatojánské mušky nad sebou. Zhluboka se nadechla. „V pořádku,“ pravila, „jsem připravena udělat tu nahrávku.“

„Žárlím,“ řekl Richard, „doopravdy žárlím. Za rozhovor s tím stvořením bych byl ochoten dát obě ruce.“

„Bylo to úžasné.“ pravila Nicole. „Ještě teď mám potíže uvěřit, že se to skutečně stalo… Také je úžasné, že Orel nějak věděl, jak na to všechno budu reagovat.“

„Jen to odhadoval. Nemohl opravdu předpokládat, že vyřeší svůj problém s tebou tak snadno. Dokonce jsi ho ani nepřinutila, aby ti odpověděl na otázku, proč potřebují reproduktivní pár…“

„Ale ano, přinutila,"" odvětila Nicole poněkud defenzivně. „Vysvětlil mi, že lidská embryologie je tak úžasný proces, že ani oni nemohou znát přesnou roli, kterou hraje lidská matka, když nikdy neviděli zárodek zrát a vyvíjet se.“

„Promiň, miláčku,“ řekl Richard rychle. „Nechtěl jsem naznačit, že jsi měla doopravdy na vybranou…“

„Měla jsem pocit, že se alespoň snažili vyvrátit mé námitky.“ Nicole si vzdychla. „Možná si to jenom namlouvám. Ostatně nakonec jsem tu nahrávku udělala, přesně tak, jak si naplánovali.“

Richard ji objal. „Jak jsem řekl, neměla jsi opravdu na vybranou, miláčku. Nebuď na sebe příliš tvrdá.“

Nicole Richarda políbila a posadila se v posteli. „Ale co když shromažďují ty údaje proto, aby mohli připravit účinné přepadení, nebo něco podobného?“

„Tohle všechno jsme už mnohokrát probrali,“ odvětil Richard. „Mají takovou technologickou převahu, že by mohli převzít vládu nad Zemí v průběhu několika minut, kdyby to bylo jejich cílem. Orel sám zdůraznil, že kdyby chtěli provést invazi a zmocnit se vlády, dokázali by to daleko jednodušeji.“

„Tak kdo je teď tím důvěřivým?“ ptala se Nicole a dokázala se usmát.

„Ne důvěřivým, jen realistickým. Jsem si jistý, že blaho lidského rodu není v řadě priorit Inteligence Uzlu významným faktorem. Ale myslím, že by sis měla přestat dělat starosti, že jsi se svou nahrávkou stala jejich společníkem ve zločinu. Orel má

pravdu. S největší pravděpodobností jsi obyvatelům Země usnadnila *proces získávání*.“

Několik minut mlčeli. Nakonec se Nicole zeptala: „Miláčku, co myslíš, proč nesměřujeme přímo k Zemi?“

„Odhadoval bych, že se musíme nejdříve někde zastavit. Asi proto, abychom vyzvedli jiný druh pro stejnou fázi projektu, v níž jsme my.

„A ti budou žít v tom druhém modulu uvnitř Rámy?“

„To předpokládám,“ odtušil Richard.

9

Dnem odjezdu byl 13. leden 2215, podle kalendáře, který byl s velkou pečlivostí veden Richardem nebo Nicole od doby, kdy Ráma unikl z roje jaderných střel. Toto datum ve skutečnosti neznamenalo nic – mělo význam jen pro ně. Jejich dlouhá cesta k Siriu rychlostí o málo vyšší, než je polovina rychlosti světla, zpomalila čas uvnitř Rámy, aspoň relativně vůči Zemi, takže datum, které užívali, bylo zcela vykonstruované. Richard odhadoval, že skutečné datum na Zemi, v době jejich odletu z Uzlu, je o tři až čtyři roky dál, tedy 2218, nebo 2219. Nemohl spočítat datum na Zemi přesněji, protože neznal časový průběh rychlosti z let, kdy cestovali v Rámovi. Richard tedy mohl pouze aproximovat relativistickou korekci nutnou k transformaci jejich časové základny na tu, která se používá na Zemi.

„Nynější datum na Zemi pro nás stejně nemá žádný význam," vysvětloval Richard Nicole krátce poté, když se probudili do svého posledního dne na Uzlu. „Kromě toho," pokračoval, „je téměř jisté, že se budeme k naší sluneční soustavě vracet extrémními relativistickými rychlostmi, což znamená, že před setkáním na orbitě Marsu dojde k další časové dilataci."

Nicole nikdy skutečně relativitu nepochopila – zcela odporovala její intuici – a určitě nebude plýtvat energii na to, aby se jí zabývala v poslední den před odloučením od Simone a Michaela. Věděla, že konečné rozloučení bude pro všechny ohromně těžké, a chtěla koncentroval všechny své síly na tyto poslední silně emotivní okamžiky.

„Orel řekl, že pro nás přijde v jedenáct," sdělila Nicole Richardovi, když se oblékali. „Doufala jsem, že po snídani

bychom se všichni mohli posadit v obývacím pokoji. Chci povzbudit děti, aby vyjádřily své pocity.“

Snídaně byla nenucená, dokonce veselá, ale když se osm členů rodiny shromáždilo v obývacím pokoji, každý s myšlenkou, že jim už zůstávají necelé dvě hodiny, než přijede Orel, aby odvezl všechny kromě Simone a Michaela pryč, hovor začal zadrhávat.

Novomanželé seděli spolu na pohovce, tváří k Richardovi, Nicole a ostatním čtyřem dětem. Katie byla jako obvykle úplně zblázněná. Neustále mluvila. Přeskakovala z jednoho tématu na druhé a bezpečně se vyhýbala jakékoliv zmínce o nastávajícím odjezdu. Byla právě uprostřed dlouhého monologu o divokém snu, který měla noc předtím, když její příběh přerušil zvuk dvou hlasů přicházejících od vchodu do hlavní části bytu.

„Proklatě, sire Johne,“ řekl první pozměněným Richardovým hlasem, „to je naše poslední příležitost. Já tam půjdu říci sbohem, ať vy jdete nebo ne.“

„Tato sbohem, můj princi, mi drásají duši. Ještě jsem nevypil dost, abych umrtvil bolest. Sám jste řekl, že děvucha je věrným zobrazením anděla. Jak bych já mohl…“

„Dobrá, potom tam půjdu bez vás,“ řekl princ Jindra. Oči celé rodiny sledovaly Richardova maličkého robota, který přicházel halou do obývacího pokoje. Za ním se potácel Falstaff, po každých čtyřech či pěti krocích se zastavoval, aby se napil ze své čutory.

Jindra došel před Simone. „Nejdražší dámo,“ řekl a poklekl najedno koleno, „nemohu nalézti slova, abych patřičně vyjádřil, jak moc mi bude chybět pohled na vaši usměvavou tvář. V celém mém království se nenajde jediná příslušnice něžného pohlaví, která by se vám vyrovnala v kráse…“

„Klatě,“ přerušil ho Falstaff a vrhl se na obě kolena vedle svého prince. „Sir John možná udělal chybu. Proč odcházím s touto šaškovskou posádkou,“ (Ukázal rukou na Richarda, Nicole a další děti – které se všechny široce usmívaly.) „když jsem mohl

zůstat zde, v blízkosti takové velkolepé vznešenosti, a mít za soupeře pouze tohoto starého muže? Vzpomínám si, jak Doll Tearsheet…“

Zatímco pár dvaceticentimetrových robotů bavil rodinu, vstal Benjy se své židle a přišel k Michaelovi a Simone. „Si-mone,“ řekl a snažil se potlačit slzy, „bu-deš mi chybět. Miluji tě.“ Na chvilku se odmlčel, podíval se nejdříve na ni a potom na svého otce. „Doufám, že ty a tá-ta budete vel-mi šťast-ni.“

Simone vstala a objala svého roztřeseného bratříčka. „Ach, Benjy, děkuji ti. Budeš mi také chybět. Každý den na tebe budu myslet.“

Její objetí bylo pro chlapce příliš. Benjyho tělo se otřásalo vzlyky a jeho tiché, lítostivé steny rozplakaly všechny ostatní. V okamžiku se vyhrabal otci na klín Patrick. Zabořil své napuchlé oči Michaelovi do prsou. „Tati… tati,“ opakoval opět a opět.

Žádný režisér by nedokázal navrhnout krásnější scénu na rozloučenou. Půvabná Simone, vzdor slzám pořád stále zářící, přecházela po pokoji a přála každému členu rodiny šťastnou cestu. Michael O'Toole zůstal sedět na pohovce s Patrickem na klíně a s Benjym vedle sebe. Oči se mu opakovaně plnily slzami, když za ním odjíždějící členové rodiny po jednom přicházeli pro závěrečné objetí.

Chci si pamatoval tento okamžik navždy. Je v něm tolik lásky, řekla si Nicole, když se rozhlédla po pokoji. Michael držel v náruči malou Ellie; Simone říkala Katie, jak moc jí budou chybět jejich rozmluvy. Pro jednou zmítaly emoce i Katie – byla překvapivě potichu, když si šla Simone přes pokoj sednout ke svému muži.

Michael něžně sesunul Patricka ze svého klína a vzal Simone za nataženou ruku. Oba se otočili k ostatním, klesli na kolena a sepjali ruce k modlitbě. „Náš nebeský Otče,“ řekl Michael hlasitě. Odmlčel se na několik sekund, zatímco celá rodina, dokonce i Richard, poklekli na podlahu.

„Děkujeme Ti za to, že jsi nám dopřál radostnou lásku téhle obdivuhodné rodiny. Děkujeme Ti také za to, že jsi nám ukázal své zázračné dílo v celém vesmíru. V tomto okamžiku Tě prosíme, je-li to Tvůj záměr, opatruj každého z nás na našich rozdílných cestách. Nevíme, je-li Tvým plánem, abychom ještě jednou sdíleli přátelství a lásku, která nás všechny povznesla. Zůstaň s námi, kamkoliv nás naše cesty povedou v Tvém úžasném díle, a nech nás, ó Pane, abychom se někdy opět sešli – v tomto světě, nebo v příštím. Amen.“

Po několika sekundách zazněl u dveří zvonek. Přišel Orel.

Nicole vyšla ze dveří domu, záměrně navrženého jako menší vydání vily její rodiny v Beauvois ve Francii, a šla úzkou ulicí směrem ke stanici. Míjela další domy, všechny tmavé a prázdné, a snažila se představit si, jaké to bude, až budou plné lidí. *Můj život je jako sen*, řekla si. *Určitě nikdy neměl žádný člověk proměnlivější zážitky.*

Na prchavý okamžik myslela Nicole na ten modrý, oceánský svět vzdálený devět světelných let. V obrazu, který jí vytanul v mysli, stála před patnácti roky vedle Janoše Taboriho, když kosmická loď Newton odrazila z NOD-3. „To je Budapešť,“ řekl Janoš a obkroužil prsty místo na osvětleném glóbu tetelivě se třpytícím v pozorovacím okně.

Nicole pak našla Beauvois, nebo alespoň oblast kolem něj a sledovala zrakem řeku Loiru od místa, kde se vlévala do Atlantiku. „Můj domov je někde tam.“ řekla Janošovi. „Možná se můj otec a dcera právě teď dívají směrem k nám.“

Genevieve, přemýšlela Nicole, když krátká vzpomínka zmizela. *Má Genevieve. Teď z tebe bude mladá žena. Téměř třicetiletá.* Pokračovala v pomalé chůzi po ulici blízko svého nového domu v zemském habitatu uvnitř Rámy. Myšlenky na

dceru jí připomněly krátký rozhovor, který vedla s Orlem během přestávky při nahrávání videozáznamu v Uzlu.

„Budu moci spatřit svou dceru Genevievu, když budeme blízko Země?“ zeptala se ho.

„Nevíme,“ odpověděl Orel po krátkém zaváhání. „To zcela závisí na tom, jak vaši lidští společníci odpoví na vaše poselství. Vy sama zůstanete v Rámovi, i kdyby se uplatnily plány pro nepředvídané události, ale je možné, že vaše dcera bude jednou ze dvou tisíc lidí, kteří přijdou ze Země žít v Novém Edenu. Už se to stalo, s jinými kosmoplavci…“

„A co Simone?“ tázala se Nicole, když Orel skončil.

„To je obtížnější zodpovědět,“ odvětil Orel. „Uplatňují se zde mnohé, různorodé faktory.“ Cizí tvor zíral na svou zoufalou společnici. „Je mi líto, paní Wakefieldová,“ dodal.

Jedna dcera zanechaná na Zemi. Druhá v cizím kosmickém světě vzdáleném téměř sto tisíc miliard kilometrů. A já budu někde jinde. Kdo ví kde. Nicole se cítila strašně opuštěná. Zastavila se a zahleděla se na scénu kolem sebe. Stála vedle kruhové plochy parku sídliště. Uvnitř kamenného obvodu se nacházela skluzavka, pískoviště, prolézačka a kolotoč – perfektní dětské hřiště pro děti ze Země. Celé části parku, které budou nakonec obsahovat rostliny přivezené ze Země, byly vespod protkány sítí ZVP.

Nicole se sehnula, aby si mohla prohlédnout jednotlivé ZVP. Byly to kompaktní okrouhlé předměty o průměru pouze dva centimetry. Bylo jich tam několik tisíc uspořádaných v řadách a sloupcích, které procházely křížem krážem parkem. *Elektronické rostliny*, pomyslela si Nicole. *Měnící oxid uhličitý na kyslík. Umožňující, abychom my, živočichové, přežili.*

Okem své mysli viděla Nicole park s trávou, stromy a lekníny v malých rybníčcích, přesně jak vypadal v holografickém obrazu v konferenční místnosti na Uzlu.

I když věděla, že Ráma se vrací do sluneční soustavy „získat“ lidské bytosti, které zaplní technologickou rajskou zahradu, bylo pro ni pořád obtížné představit si tento park hemžící se dětmi. *Neviděla jsem jinou lidskou bytost, s výjimkou své rodiny, téměř patnáct let.*

Nicole opustila park a pokračovala v chůzi ke stanici. Obytné domy, které lemovaly úzké ulice, vystřídaly nyní řadové budovy, v nichž mají být nakonec malé obchody. Všechny byly samozřejmě prázdné, stejně jako velká pravoúhlá budova určená pro nákupní středisko, která stála hned naproti stanici.

Prošla bránou a nastoupila do čekajícího vlaku, na plošinu dopředu, hned za řídící kabinu, v níž seděla robotka Benita Garcia. „Už je skoro tma,“ řekla Nicole hlasitě.

„Za osmnáct minut,“ odvětila robotka.

„Jak je to daleko k somnariu?“ zeptala se.

„Cesta na Hlavní centrální stanici trvá deset minut,“ odpověděla Benita, když vlak opustil Jihovýchodní stanici. „Potom dvě minuty chůze.“

Nicole odpověď na svou otázku znala. Chtěla jen slyšet jiný hlas. Byla už druhý den sama a hovor s robotem byl lepší než samomluva.

Cesta vlakem ji přivedla z jihovýchodního rohu kolonie do jejího zeměpisného středu. Během jízdy viděla Nicole vlevo od vlaku jezero Shakespeare a vpravo svahy hory Olymp pokryté dalšími ZVP. Elektronické monitory uvnitř vlaku ukazovaly informace o tom, kolem čeho vlak projíždí, čas a ujetou vzdálenost.

Ty a Orel jste na tomto vlakovém systému odvedli dobrou práci, řekla si Nicole a myslela na svého manžela Richarda, nyní spícího se všemi ostatními členy rodiny. *Brzy se k vám ve velkém okrouhlém pokoji připojím.*

Somnarium bylo ve skutečnosti pouze přístavbou hlavní nemocnice umístěné asi dvě stě metrů od centrální vlakové stanice. Po vystoupení z vlaku minula knihovnu, vstoupila do nemocnice, prošla jí a potom se dlouhým tunelem dostala do somnaria. Ostatní členové její rodiny už spali ve velkém kruhovém pokoji na druhém podlaží. Každý byl ve svém lodním lůžku u zdi, v dlouhém hermeticky uzavřeném zařízení, připomínajícím rakev. Malými okénky poblíž hlav byly vidět pouze jejich obličeje. Jak ji vycvičil Orel, Nicole prohlédla monitory s údaji o fyzickém stavu manžela, dvou dcer a dvou synů. Všichni byli v pořádku. Nikde ani náznak nepravidelnosti.

Nicole se zastavila a dlouze se s láskou dívala na každého ze svých milovaných. Toto má být její poslední inspekce. Protože kritické parametry všech se nacházely uvnitř tolerancí, nastal podle procedury čas, aby i Nicole šla spát. Může to být mnoho let, než zase někoho z rodiny uvidí.

Drahý, drahý Benjy, vzdechla si Nicole, když si prohlížela svého retardovaného syna, jak odpočívá, z nás všech se tě toto přerušení života dotkne nejvíc. *Katie, Patrick a Ellie to doženou rychle. Mají bystrou a svižnou mysl. Ale tobě budou chybět roky, které by tě mohly udělal nezávislým.*

Lodní lůžka byla upevněna v kruhové stěně něčím, co vypadalo jako konstrukce z tepaného železa. Vzdálenost od hlavy jednoho lůžka k nohám druhého činila asi jen metr a půl. Nicolino prázdné lůžko se nacházelo uprostřed – Richard a Katie byli za její hlavou; Patrick, Benjy a Ellie u nohou.

Několik minut se zdržela u Richardova lůžka. Před dvěma dny byl posledním, kdo šel spát. Jak žádal, princ Jindra a Falstaff mu leželi na prsou uvnitř uzavřené schránky. *Ty poslední tři dny byly nádherné, má lásko,* řekla si Nicole, když přes okénko hleděla na klidnou tvář svého muže. *Nemohla bych si přát víc.*

Plavali a dokonce jezdili na vodních lyžích v jezeru Shakespeare, šplhali na horu Olymp a milovali se, kdykoliv po tom některý z nich zatoužil. Celou jednu noc se k sobě tulili ve velké posteli ve svém novém domě. Richard a Nicole kontrolovali spící děti jednou denně, ale většinou využívali čas k podrobnému prozkoumání svého nového království.

Bylo to vzrušující období, plné emocí. Richardova poslední slova, než Nicole aktivovala systém, který ho uspí, byla: „Jsi skvělá žena a moc tě miluji.“

Nyní byla na řadě Nicole. Už to nemohla déle odkládat. Vyšplhala se do svého lůžka, jak si mnohokrát během prvního týdne pobytu v Novém Edenu nacvičila, a překlopila všechny přepínače kromě jednoho. Pěna kolem ní byla neuvěřitelně pohodlná. Víko lůžka se jí uzavřelo nad hlavou. Zbývalo pouze stisknout poslední přepínač, aby si do své schránky pustila spací plyn.

Hluboce si povzdechla. Když ležela na zádech, připomněla si sen o Spící krasavici, který měla během svého posledního testu v Uzlu. Její mysl se pak ponořila zpět do dětství, k těm nádherným víkendům, které strávila s otcem při sledování Spící krasavice v Château d'Ussé.

To je krásné usínání, řekla si, když cítila ospalost, jak do jejího lůžka vnikal plyn. *Myslet si, že mne probudí nějaký krásný princ.*

SETKÁNÍ NA MARSU

1

„Paní Wakefieldová.“

Hlas se zdál hodně, hodně daleko. Něžně se jí vetřel do vědomí, ale zcela ji ze spánku neprobudil.

„Paní Wakefieldová.“

Tentokrát to bylo hlasitější. Nicole se snažila vybavit si, kde je, než otevřela oči. Trochu se pootočila a pěna se přelila, aby ji pohodlně podepřela. Pomalu začala její paměť vysílat signály do ostatních částí mozku. *Nový Eden. V Rámovi. Zpět ke Sluneční soustavě*, vybavilo se jí. *Je to všechno jenom sen?*

Konečně otevřela oči. Na několik sekund nic neviděla, všechno bylo strašně rozmazané. Nakonec se postava sklánějící se nad ní zaostřila. Byla to její matka oblečená do uniformy ošetřovatelky!

„Paní Wakefieldová,“ řekl hlas. „Nastal čas probudit se a připravit se na setkání.“

Na okamžik byla Nicole ve stavu šoku. Kde to je? Co zde dělá její matka? Pak si vzpomněla. *Roboti,* dovtípila si. *Matka je jedním z pěti lidských robotů. Robotka Anawi Tiasso je specialistkou na zdraví a tělesnou přípravu.*

Robotčina pomocná ruka přidržela Nicole, když si ve svém lůžku sedla. Místnost se během dlouhé doby, kdy spala, nezměnila. „Kde to jsme?“ ptala se Nicole, zatímco se připravovala vylézt z lůžka.

„Dokončili jsme velký zpomalovací manévr a vstoupili do vaší Sluneční soustavy,“ odpověděla uhlově černá Anawi Tiasso. „Ke vstupu na orbitu Marsu dojde za šest měsíců.“

Svaly se jí zdály být zcela v pořádku. Než opustili Uzel, Orel Nicole informoval, že každé z lůžek obsahuje speciální elektronické prvky, které budou nejen pravidelně procvičovat svaly a další biologické systémy, aby se předešlo atrofii, nýbrž i

sledovat zdravotní stav všech důležitých orgánů. Nicole sestoupila po žebříku. Když dosáhla podlahy, protáhla se.

„Jak se cítíte?“ zeptala se robotka. Byla to Anawi Tiasso číslo 017. Číslo měla viditelně umístěno na pravém rameni uniformy.

„Ne špatně,“ odpověděla Nicole. „Ne špatně, 017,“ zopakovala, zatímco zkoumala robotku. Nápadně se podobala matce. S Richardem viděli všechny prototypy, než opustili Uzel, ale pouze biotka Benita Garcia byla funkční během dvou týdnů, než se uložili ke spánku. Všechny ostatní roboty v Novém Edenu sestrojili a testovali během dlouhého letu. *Skutečně vypadá přesně jako matka*, přemítala Nicole a obdivovala zručnost neznámého rámanského umělce. *Provedli všechny změny, které jsem u toho prototypu navrhla.*

V dálce uslyšela kroky, které se k ní blížily. Nicole se otočila. Přicházela k nim druhá Anawi Tiasso, také oblečená do bílé uniformy ošetřovatelky. „Číslo 009 sem bylo rovněž přiděleno, aby pomohlo s Iniciační procedurou,“ řekla robotka Tiasso vedle ní.

„Kým přiděleno?“ zeptala se Nicole a snažila se ze všech sil vzpomenout si na diskuzi s Orlem o postupu buzení.

„Předprogramovaným plánem mise,“ odpovědělo číslo 017. „Jakmile budete vy lidé všichni vzhůru a čilí, budeme přijímat instrukce od vás.“

Richard se probudil rychleji, ale při sestupu po krátkém žebříku byl dost neohrabaný. Bylo nutné, aby ho obě robotky Tiasso podpíraly, jinak by upadl. Richard byl zřejmě potěšen, když uviděl svou ženu. Po dlouhém objetí a polibku se na Nicole několik sekund upřeně díval. „Nevypadáš vůbec obnošeně,“ řekl žertem. „Šedi v tvých vlasech sice přibylo, ale místy ti zůstaly tvé černé kudrny.“

Nicole se usmála. Mluvit zase s Richardem bylo bezvadné.

„Mimochodem,“ zeptal se o sekundu později, „jak dlouho jsme strávili v těch bláznivých rakvích?“

Nicole pokrčila rameny. „Nevím. Ještě jsem se neptala. První, co jsem udělala, bylo tvé vzbuzení.“

Richard se otočil ke dvěma robotkám. „Víte vy, příjemné dámy, jak je to dlouho, co jsme opustili Uzel?“

„Spali jste devatenáct let cestovního času,“ odpověděla Tiasso 009.

„Co míní tím ‚cestovním časem‘?“ tázala se Nicole.

Richard se usmál. „To je relativistický výraz, drahá,“ pravil. „Čas neznamená nic, pokud nemáš referenční systém. Uvnitř Rámy uplynulo devatenáct let, ale tyto roky se týkají pouze…“

„Neobtěžuj se,“ přerušila ho Nicole. „Nespala jsem celou tu dobu, abych se probudila na přednášku z relativity. Můžeš mi to vysvětlit později, při večeři. Zatím máme důležitější otázku. V jakém pořadí bychom měli vzbudit děti?“

„Mám jiný návrh,“ odpověděl Richard po chvilkovém váhání. „Vím, že dychtíš po tom spatřit děti. Já také. Proč je však nenechat ještě několik hodin spát? Určitě jim to neuškodí… A ty a já toho máme moc k diskuzi. Můžeme se začít připravovat na setkání, načrtnout, co podnikneme se vzděláním dětí, možná dokonce využít okamžik, nebo dva, abychom se znovu seznámili…“

Nicole toužila promluvit si s dětmi, ale logická část mysli chápala přednosti Richardova návrhu. Rodina měla jen hrubý plán na období, až se vzbudí, hlavně proto, že podle Orla bylo ve hře příliš mnoho nejistot, aby se daly podmínky přesně specifikovat. Bylo by mnohem snazší připravit plán dalšího období, než se děti vzbudí…

„Souhlasím,“ řekla Nicole nakonec, „pokud budu mít jistotu, že jsou všichni v pořádku…“ pohlédla na první robotku Tiasso.

„Údaje monitoru ukazují, že všechny vaše děti přežily období spánku bez jakýchkoliv významných nepravidelností," řekla biotka.

Nicole se otočila zpět k Richardovi a pečlivě zkoumala jeho tvář. Trošku zestárnul, ale ne tolik, kolik očekávala.

„Kde máš vousy?" vyhrkla znenadání, když si uvědomila, že jeho obličej je podivně hladce vyholený.

„Oholily jsme muže včera, zatímco spali," odpověděla Tiasso 009. „Také jsme všem ostříhaly vlasy a vykoupaly je – v souladu s předprogramovaným plánem mise."

Muže? přemýšlela Nicole. Byla v tu chvíli na rozpacích. Ovšem, řekla si. *Patrick a Benjy jsou teď muži!*

Vzala Richarda za ruku a spěchala k Patrickovu lůžku. Tvář, kterou viděli za okénkem, byla úžasná. Její malý Patrick už nebyl chlapcem. Jeho rysy se značně prodloužily a zaoblené kontury tváře zmizely. Nicole na něj přes minutu mlčky zírala.

„Jeho ekvivalentní věk je šestnáct až sedmnáct," odpověděla Tiasso 009 na Nicolin tázavý pohled. „Pan Benjamin O'Toole zůstává o rok a půl starší. Tyto údaje jsou ovšem jenom aproximacemi. Jak vám Orel před odjezdem z Uzlu vysvětlil, byli jsme schopni poněkud zpomalil klíčové enzymy stárnutí v každém z vás – ale ne stejným tempem. Když říkáme, že pan Patrick O'Toole je teď šestnáct, nebo sedmnáct let starý, máme na mysli jen jeho osobní, vnitřní biologické hodiny. Uvedený věk je jistým průměrem jeho vzrůstu, dospívání a subsystémových procesů stárnutí."

Nicole a Richard se zastavili u každého z dalších lůžek a zírali několik minut na své spící děti. Nicole stále vrtěla zmateně hlavou. „Kam zmizely mé dětičky?" ptala se, když viděla, že se z malé Ellie stala během dlouhé cesty středoškolačka.

„Věděli jsme, že se to stane,“ poznamenal Richard střízlivě, což Nicole jako matce nepomohlo vyrovnat se s pocitem ztráty, který ji zachvátil.

„Vědět to je jedna věc,“ prohlásila. „Ale vidět a zažít to je druhá. Já nejsem případ typické matky, která si uvědomí, že její chlapci a děvčátka vyrostli. Co se stalo našim dětem, je opravdu omračující. Jejich myšlenkový a sociální vývoj byl přerušen na dobu ekvivalentní deseti až dvanácti rokům. Máme teď malé děti, které chodí ve velkých tělech. Jak je můžeme za pouhých šest měsíců připravit, aby se setkali s jinými lidmi?“

Nicole byla ohromena. Nevěřilo něco v ní Orlovi, když popisoval, co se stane její rodině? Snad. Byla to jedna další neuvěřitelná událost v životě, který byl už tak dlouho těžko pochopitelný. *Ale jako jejich matka,* myslela si Nicole, *toho mám moc udělat, avšak nemám téměř žádný čas. Proč jsem se na to nepřipravila, než jsme opustili Uzel?*

Zatímco Nicole bojovala se silným pohnutím při pohledu na své děti náhle dospělé, Richard si povídal s oběma biotkami. Ty nenuceně odpovídaly na jeho dotazy. Udělaly na něj ohromný dojem svými schopnostmi, jak fyzickými, tak mentálními. „Máte všichni uloženo ve svých pamětích takové bohatství informací?“ ptal se robotek uprostřed rozhovoru.

„Pouze my, biotky Tiasso, máme podrobné zdravotní údaje o vaší rodině,“ odpověděla Tiasso 009. „Ale všichni lidští bioti mají přístup k širokému rozsahu základních informací. Část těchto znalostí bude však odstraněna v okamžiku prvního kontaktu s jinými lidmi. V té době budou paměťová zařízení všech typů biotů částečně propláchnuta. Jakákoli událost nebo údaj, vztahující se k Orlovi, Uzlu, nebo k libovolné situaci, která nastala, než jste se probudili, po setkání s jinými lidmi z našich databází zmizí. Z této doby zůstanou dostupné pouze informace o vašem osobním

zdravotním stavu – a tyto údaje budou lokalizovány u biotek Tiasso.“

Nicole už přemýšlela o Uzlu před touto poslední poznámkou. „Jste pořád ve styku s Orlem?“ zeptala se znenadání.

„Ne,“ odpověděla tentokrát Tiasso 017. „Dá se předpokládat, že Orel, nebo alespoň nějaký představitel Inteligence Uzlu, periodicky monitoruje naši misi, ale jakmile Ráma opustí Hangár, nedochází k žádné interakci. Vy, my, Ráma – si musíme poradit sami, dokud nesplníme cíle mise.“

Katie stála před zrcadlem, v němž se viděla celá, a studovala své nahé tělo. I po měsíci bylo pro ni ještě nové. Ráda se ho dotýkala. Obzvláště se jí líbilo přejíždět si prsty přes prsa a pozorovat, jak jí v odezvě na dráždění tuhnou bradavky. Líbilo se jí to ještě víc v noci, když byla pod prostěradly sama. Pak se mohla třít všude, až jí tělem projížděly vlny vzrušení a chtělo se jí křičet radostí.

Matka jí tento jev vysvětlila, ale zdála se být trochu na rozpacích, když o tom Katie chtěla mluvit podruhé a potřetí. „Masturbace je velice soukromá záležitost, miláčku.“ řekla jí Nicole jednoho dne před večeří, „a obvykle se o ní mluví, pokud vůbec, jen s nejbližšími přáteli.“

Ellie byla jiná. Katie nikdy neviděla, ani jednou, že by se její sestra prohlížela. *Pravděpodobně to vůbec nedělá*, myslela si Katie. *A určitě si o tom nechce povídat.*

„Už jsi se osprchovala?“ slyšela Katie volat Ellie z vedlejšího pokoje. Každá z nich měla vlastní ložnici, ale koupelnu měly společnou.

„Ano,“ zakřičela na odpověď.

Ellie přišla do koupelny decentně zahalena ručníkem a letmo pohlédla na svou sestru, úplně nahou, stojící před zrcadlem.

Mladší dívka chtěla něco říct, ale zjevně si to rozmyslela, protože shodila ručník a opatrně vstoupila do sprchy.

Katie ji pozorovala průhlednými dveřmi. Podívala se nejdřív na její tělo, potom pohlédla do zrcadla a porovnávala všechny anatomické rysy. Katie dávala přednost své tváři a barvě kůže – byla nejsvětlejším členem rodiny kromě otce – ale Ellie měla lepší postavu.

„Proč mám takovou chlapeckou postavu?“ zeptala se Katie jednoho večera o dva týdny později, když ukončila čtení údajů z datakostky obsahující nějaké velmi staré módní časopisy.

„Nedokáži to přesně vysvětlit,“ odpověděla jí Nicole, která vzhlédla od vlastní četby. „Genetika je úžasně komplikovaná záležitost, daleko složitější, než si Johann Gregor Mendel původně myslel.“

Nicole se zasmála sama sobě. když si uvědomila, že Katie nemohla pochopit, co jí právě řekla. „Katie,“ pokračovala méně pedantským tónem, „každé dítě je jedinečnou kombinací charakteristik svých rodičů. Tyto identifikační charakteristiky jsou uloženy v molekulách nazývaných geny. Existují doslova miliardy různých způsobů, kterými se geny jedné dvojice rodičů mohou projevit. Proto nejsou děti stejných rodičů všechny úplně stejné.“

Katie svraštila čelo. Očekávala jiný druh odpovědi. Nicole rychle pochopila. „Kromě toho.“ dodala utěšujícím tónem, „tvá postava není chlapecká. Atletická by bylo výstižnější slovo.“

„Rozhodně,“ opáčila Katie a ukázala na svou sestru, která usilovně studovala v koutě pokoje užívaného společně rodinou k zábavě, „rozhodně nevypadám jako Ellie. Má opravdu přitažlivé tělo – má dokonce větší a oblejší ňadra než ty.“

Nicole se od srdce zasmála. „Ellie má skutečně krásnou postavu. Ale tvá je právě tak hezká – je prostě jiná.“ A vrátila se ke své četbě. Myslela si. že tím rozhovor skončil.

„V těchhle starých časopisech není moc žen s mým typem postavy,“ nedala se Katie odbýt po krátkém mlčení. Ukazovala svůj elektronický zápisník, ale Nicole jí už nevěnovala pozornost. „Víš, mami,“ pokračovala Katie, „myslím si, že Orel udělal při programování mého lůžka nějakou chybu. Myslím, že jsem musela dostat nějaké hormony, které byly určeny Patrickovi, nebo Benjymu.“

„Katie, drahoušku.“ odvětila Nicole, když si konečně uvědomila, že její dcera je svým tělem posedlá, „je jisté, že se z tebe stala osoba, kterou tvé geny při tvém početí naprogramovaly. Jsi půvabná inteligentní mladá žena. Byla bys šťastnější, kdybys trávila čas přemýšlením o svých mnohých výborných vlastnostech, místo hledáním nedostatků a touhou být někým jiným.“

Od probuzení měly jejich rozhovory matka – dcera podobný charakter. Katie se zdálo, že se ji matka nesnaží pochopit a má vždy připravenou mravoučnou přednášku, nebo nějakou poučku. „V životě nejde jen o to cítit se dobře,“ byl její obvyklý refrén, který zněl Katie v uších. Na druhou stranu, matčina chvála Ellie se zdála Katie přehnaná. „Ellie je tak dobrá studentka, i když začala tak pozdě“, „Ellie mi vždy bez požádání pomůže“, nebo „Proč nemůžeš být trošku trpělivější s Benjym, jako je Ellie?“

Nejdříve Simone a teď Ellie, říkala si Katie, když ležela nahá v posteli pozdě v noci. potom co se pohádaly se sestrou, a matka pokárala jen ji. *Nikdy jsem neměla u matky šanci. Jsme přece jen příliš odlišné. Možná bych se měla přestat snažit.*

Prsty si přejížděla po těle, dráždila svou touhu a vzdychala v očekávání rozkoše. *Ještě že existují nějaké věci, myslela si, k nimž matku nepotřebuju.*

„Richarde,“ řekla Nicole jednoho večera v posteli, když byli od Marsu jen šest týdnů.

„Mmmmm.“ ozval se pomalu. Už skoro spal. „Znepokojuje mne Katie. Jsem spokojená s pokrokem, kterého dosahují ostatní děti – obzvláště Benjy, díky bohu. Ale s Katie mám opravdové starosti.“

„Co přesně tě trápí?“ tázal se Richard a opřel se o loket.

„Hlavně její přístup k okolí. Katie je neuvěřitelně sobecká. Je také prudká a nemá trpělivost s ostatními dětmi, ani s Patrickem. který ji úplně zbožňuje. Pořád se se mnou hádá, a často jde o nesmyslný spor. A myslím si, že tráví příliš moc času sama ve svém pokoji.“

„Jenom se nudí,“ odvětil Richard. „Nezapomínej, Nicole, fyzicky je mladou dvacetiletou ženou. Měla by chodit na rande, prosazovat svou nezávislost. Nemá zde opravdu nikoho, kdo by byl na její úrovni… A musíš připustit, že s ní někdy zacházíme jako s dvanáctiletou.“

Nicole neříkala nic. Richard se k ní naklonil a vzal ji za ruku. „Vždycky jsme věděli, že Katie je nejnervnější z dětí. Naneštěstí je mi hodně podobná.“

„Ale ty alespoň usměrňuješ svou energii na projekty, které stojí za to,“ prohlásila Nicole. „Katie může být stejně destruktivní jako konstruktivní… Doopravdy. Richarde, přála bych si, abys jí domluvil. Obávám se, že jinak budeme mít velké problémy, až se setkáme s dalšími lidmi.“

„Co chceš, abych jí řekl?“ zeptal se Richard po krátké odmlce. „Že život není jen jedno vzrušení za druhým?… A proč po ní mám chtít, aby se neuchylovala do svého světa fantazie ve vlastním pokoji? Je to tam pravděpodobně zajímavější. Naneštěstí právě teď není nikde v Novém Edenu nic pořádně vzrušujícího.“

„Doufala jsem, že budeš mít trošku víc pochopení,“ odvětila Nicole mírně rozladěná. „Potřebuji tvou pomoc, Richarde… a Katie na tebe víc dá.“

Richard mlčel. „No dobře,“ řekl nakonec otráveně. Lehl si do postele. „Vezmu zítra Katie na vodní lyže – líbí se jí to – a požádám ji, aby aspoň brala větší ohled na ostatní členy rodiny.“

„Velmi dobře. Výborně,“ prohlásil Richard, když dočetl záznamy v Patrickově zápisníku. Potom ho vypnul a pohlédl na syna, který seděl poněkud nervózně na židli proti otci. „Algebru ses naučil rychle,“ pokračoval Richard. „Pro matematiku máš určitě nadání. V době, kdy budeme mít v Novém Edenu jiné lidi, budeš téměř připraven na univerzitní přednášky – alespoň z matematiky a přírodních věd.“

„Ale matka říká, že jsem hodně pozadu v angličtině,“ odvětil Patrick. „Říká, že mé kompozice jsou jako od malého dítěte.“

Nicole vyslechla rozhovor a vyšla z kuchyně. „Patricku, drahoušku, Garcia 041 říká, že nebereš psaní dost vážně. Vím, že se nemůžeš naučit všechno přes noc, nechci však, abys byl uveden do rozpaků, až se setkáme s jinými lidmi.“

„Ale mně se víc líbí matika a přírodní vědy,“ protestoval Patrick. „Náš robot Einstein říká, že by mne mohl naučit diferenciální a integrální počet za tři až čtyři týdny – kdybych nemusel studovat tolik jiných předmětů.“

Hlavní dveře se náhle otevřely a Katie a Ellie vletěly dovnitř. Katie měla vzrušený výraz ve tváři. „Litujeme, že jsme se opozdily,“ řekla, „ale měly jsme velký den.“ Obrátila se k Patrickovi. „Řídila jsem člun přes jezero Shakespeare, sama. Garcia zůstala na břehu.“

Ellie nebyla tak nadšená jako její sestra. Ve skutečnosti vypadala trošku dotčeně. „Jsi v pořádku, miláčku?“ zeptala se Nicole tiše své mladší dcery, zatímco Katie oblažovala zbytek rodiny svými historkami z dobrodružství na jezeře.

Ellie přikývla a neříkala nic.

„Opravdu vzrušující.“ vyprávěla Katie nadšeně, „bylo přejíždění vysokou rychlostí přes vlastní vlny. Bum-bum-bum- odrážely jsme se z vlny na vlnu. Někdy jsem měla pocit, že letíme.“

„Co byste dělaly, kdyby se člun převrátil?“ zeptala se Nicole Katie, když všichni usedli.

„Biotky Garcii by nás zachránily,“ odpověděla Katie lehkomyslně. „Tři z nich nás pozorovaly z břehu… Konec konců, proto jsou tady… Kromě toho jsme obě měly plovací vesty a já přece umím plavat.“

„Ale tvá sestra neumí,“ odpověděla Nicole rychle s kritickým tónem v hlase. „A víš, že by ji to vyděsilo, kdyby spadla do jezera.“

Katie začala odporovat, ale Richard zasáhl a změnil téma, než se konflikt vyostřil. Po pravdě řečeno, celá rodina byla popudlivá. Ráma vstoupil na orbitu kolem Marsu už před měsícem a zatím nebylo ani vidu ani slechu po dodávce ze Země, s níž se měli setkat. Nicole vždy předpokládala, že k jejich setkání s lidmi dojde okamžitě po vstupu na orbitu kolem Marsu.

Po večeři šla rodina do Richardovy malé observatoře na zadním dvorku, aby se podívala na Mars. Observatoř měla přístup ke všem vnějším senzorům na Rámovi (ale k žádným vnitřním mimo Nového Edenu – Orel byl při jejich diskuzích o návrhu v tomto bodě neústupný) a skýtala skvělý výhled dalekohledem na Rudou planetu v části každého marťanského dne.

Benjymu se pozorování s Richardem obzvláště líbila. Hrdě ukazoval vulkány v oblasti Tharsis, velký kaňon nazvaný Valles Marineris a oblast Chryse, kde před více než dvěma sty lety přistála první kosmická loď Viking. Jižně od stanice Mulch, centra velké marťanské kolonie, která byla opuštěna v bouřlivých dnech následujících po období zvaném Velký chaos, se právě tvořila prašná bouře. Richard spekuloval, že bouře se může rozšířit na

celou planetu, protože pro takové globální bouře jsou odpovídající podmínky.

„Co se stane, když se očekávaní pozemšťané neobjeví?“ zeptala se Katie během chvilky ticha při pozorování Marsu. „A matko, prosím, dej nám tentokrát přímou odpověď. Už přece nejsme děti.“

Nicole ignorovala vyzývavý tón té poznámky. „Pokud si správně pamatuji, základní plán předpokládá, že zde, na orbitě kolem Marsu, počkáme šest měsíců.“ odpověděla. „Nedojde-li během této doby ke schůzce, Ráma se vydá k Zemi.“ Na několik sekund se odmlčela. „Ani váš otec, ani já nevíme, co potom nastane. Orel nám řekl, že se dozvíme, co bude třeba, kdyby došlo k použili plánu pro nepředvídané okolnosti.“

V místnosti bylo téměř minutu ticho, na obrovské obrazovce na zdi se objevovaly obrazy Marsu s různým rozlišením. „Kde je Země?“ zeptal se Benjy.

„Je to planeta právě uvnitř orbity Marsu, další bližší ke Slunci.“ odpověděl Richard. „Vzpomeň si, ukazoval jsem ti seřazení planet na subrutině ve svém počítači.“

„Tak jsem to nemyslel,“ odvětil Benjy velmi pomalu. „Chci Zemi vidět.“

Byl to dost jednoduchý požadavek. I když Richard přivedl rodinu do observatoře už několikrát předtím, nikdy ho nenapadlo, že by děti mohlo zajímat to slabě modré světlo na marťanské noční obloze. „Země z této vzdálenosti nedělá moc velký dojem,“ řekl Richard a dotazoval se své databáze, aby získal správný senzorový výstup. „Ve skutečnosti vypadá velice podobně jako kterýkoliv jiný jasný předmět, například tak jako Sirius.“

Richard to nepochopil. Jakmile Zemi ve specifickém nebeském záběru identifikoval a potom vycentroval obraz kolem toho zjevně nevýznamného odrazu, všechny děti se na ni napjatě a pozorně zahleděly.

Je to jejich domovská planeta, myslela si Nicole fascinovaná náhlou změnou nálady v místnosti, *i když tam nikdy nebyly*. Obrazy ze Země uchované v její paměti zaplavily Nicole při pohledu na malé světélko uprostřed obrazovky. Uvědomila si hluboký stesk po domově, touhu vrátil se k té požehnané oceánské planetě naplněné lakovým množstvím krásy. Slzy jí zaplavily oči, když se pohnula blíž k dětem a objala je.

„Kamkoliv v tomto úžasném vesmíru půjdeme," řekla tiše, „jak teď, tak v budoucnu, ta modrá skvrnka bude vždy naším domovem."

2

Nai Buatong vstala ve tmě před úsvitem. Vklouzla do bavlněných šálů bez rukávů, krátce se zastavila, aby složila poklonu svému osobnímu Buddhovi v rodinném *hawng-pra* přiléhajícím k obývacímu pokoji, a potom otevřela hlavní dveře, aniž vyrušila další členy rodiny. Letní vzduch byl dusně vlhký. Ve vánku cítila vůni květin smíchanou s kořením thai – někdo v sousedství už vařil snídani.

Její sandály nevydávaly na měkké hliněné cestě žádný zvuk. Nai šla pomalu, otáčela hlavou zprava doleva, očima vnímala všechny známé sliny, které se brzy slanou pouze vzpomínkami. *Můj poslední den,* pomyslela si. *Konečně nastal.*

Po několika minutách odbočila doprava na dlážděnou ulici, která vedla k malému obchodnímu okrsku Lamphun. Občas ji předjelo kolo, ale ráno bylo většinou tiché. Ještě nebyl otevřen žádný obchod.

Když se blížila k chrámu, prošla Nai kolem dvou buddhistických mnichů, každý stál na jedné straně ulice. Oba mniši byli oblečeni v obvyklých oranžových hábitech a každý nesl velkou kovovou urnu. Hledali si snídani, právě tak jako mniši každé ráno po celém Thajsku, a počítali se štědrostí obyvatel města Lamphunu. Ve vchodu obchodu na pravé straně se před Nai objevila žena a dala mnichovi do urny nějaké jídlo. Nezazněla žádná slova a mnichův výraz se ani nezměnil, aby vyjádřil vděk.

Nic jim nepatří, přemítala Nai, *ani ty hábity. A přesto jsou šťastni.* Rychle si přeříkala základní zásadu – „Příčinou utrpení je touha“ a připomněla si neuvěřitelné bohatství rodiny svého nového manžela v oblasti Higašijama na okraji Kjóta v Japonsku. Kendži

říká, že jeho matka má vše kromě klidu. Vyhýbá se jí, protože si ho nemůže koupit.

Na okamžik jí zaplnila mysl nedávná vzpomínka na velkolepý dům rodiny Watanabe a zapudila obraz prosté cesty v Thajsku, po níž šla. Nai byla ohromena bohatstvím sídla v Kjótu. Ale pro ni to nebylo přátelské místo. Hned postřehla, že Kendžiho rodiče v ní vidí vetřelce, cizinku nízkého rodu, která si vzala jejich syna bez jejich souhlasu. Nebyli nepříjemní, jenom chladní. Zpytovali ji otázkami o její rodině a vzdělání, které kladli s logickou přesností a chladně. Kendži ji později utěšoval tím, že jeho rodina s nimi na Marsu nebude.

Zastavila se na ulici v Lamphunu a dívala se přes ni na chrám královny Chamatevi. Bylo to její nejoblíbenější místo ve městě, pravděpodobně nejoblíbenější v celém Thajsku. Části chrámu byly patnáct set let staré: jeho mlčenliví kamenní strážci viděli historii tak odlišnou od dneška, že se mohla stejně dobře přihodit na jiné planetě.

Nai přešla ulici a stála na nádvoří, hned za zdmi chrámu. Bylo neobvykle jasné ráno. Hned nad nejvyšší *chedi* starého thajského chrámu zářilo v temné ranní obloze silné světlo. Nai si uvědomila, že to světlo je Mars, její příští cíl. Vzájemné postavení chrámu a Marsu bylo perfektní. Celých dvacet šest let svého života (kromě čtyř let strávených na univerzitě v Chiang Mai) bylo toto město Lamphun jejím domovem. Během šesti týdnů bude na palubě gigantické kosmické lodi, která ji odnese na příštích pět let do jejího bydliště, do kosmické kolonie na Rudé planetě.

Nai si sedla v koutě nádvoří do lotosové polohy a upřeně zírala na to světlo na obloze. *Jak příhodné*, myslela si, *že Mars na mne dnes ráno shlíží*. Začala s rytmickým dýcháním, které bylo předehrou k její ranní meditaci. Ale jak se připravovala na mír a klid, které se v ní obvykle „soustředily“ na celý den. Nai poznala, že má v sobě mnoho mocných a nevyjasněných tužeb.

Nejdříve si to musím rozmyslet, uvažovala Nai a rozhodla se zatím svou meditaci odložit. *V tento den, můj poslední den doma, se musím smířit s událostmi, které úplně změnily můj život.*

Před jedenácti měsíci seděla Nai Buatong na přesně stejném místě, vedle sebe měla položenou tašku s datakostkami obsahujícími lekce francouzštiny a angličtiny. Měla v plánu připravit si látku na nadcházející školní období a rozhodla se, že bude jako středoškolská učitelka jazyků zajímavější a ráznější.

Než začala toho osudového dne loňského roku pracoval na nástinech svých lekcí, Nai si přečetla deník Chiang Mai. Vsunula datakostku do svého čtecího zařízení, rychle obracela stránky, přeskakovala pohledem jen po titulcích. Na poslední straně byl inzerát, psaný v angličtině, který jí padl do oka.

LÉKAŘI, OŠETŘOVATELKY, UČITELÉ, FARMÁŘI

Máš odvahu, znalost jazyků, jsi zdravý?

Mezinárodní vesmírná služba (MVS) vypravuje velkou expedici ke znovuosídlení Marsu. Hledají se vynikající jednotlivci s výše uvedenými schopnostmi pro pětileté zaměstnání v kolonii. Osobní pohovory proběhnou v Chiang Mai v pondělí 23. srpna 2244. Výjimečné platy a odměny. Přihlášky si lze vyžádat od thajské telepošty na čísle 462-62-4930.

Ihned podala svou přihlášku na MVS, ale nemyslela si, že má moc velké šance. Byla si ve skutečnosti jistá, že neprojde prvním sítem a že se tedy ani nedostane k osobnímu pohovoru. Byla skutečně překvapená, když o šest týdnů později dostala do své elektronické poštovní schránky oznámení, že byla vybrána k pohovorům. Oznámení ji také informovalo, že podle pravidel může ještě před pohovorem žádat poštou odpověď na jakýkoliv

osobní dotaz. MVS zdůraznila, že chtějí pozvat k pohovoru pouze ty kandidáty, kteří mají v úmyslu přijmout místo v kolonii na Marsu, bude-li jim nabídnuto.

Nai odeslala telepoštou jedinou otázku. Mohla by značná část jejího výdělku, zatímco bude žít na Marsu, směřovat do banky na Zemi? Dodala, že je to podstatná podmínka, aby přijala nabídku.

Po deseti dnech jí přišlo elektronickou poštou další oznámení. Bylo velmi stručné. Ano, bylo ve vzkazu, část jejího výdělku může být pravidelně zasílána do banky na Zemi. Avšak Nai si bude muset být jistá rozdělením peněz – ať se osadník rozhodne jakkoliv, nemůže to změnit, až opustí Zemi.

Protože životní náklady v Lamphunu byly nízké, plat nabídnutý MVS učiteli jazyků v kolonii na Marsu byl téměř dvojnásobkem toho, co Nai potřebovala, aby se vypořádala se všemi závazky své rodiny. Mladá žena nesla zodpovědnost za mnoho svých blízkých. Byla jediná, kdo v pětičlenné rodině, která sestávala z invalidního otce, matky a dvou mladších sester, vydělávala.

Měla těžké dětství, ale její rodina dokázala přežít těsně nad hranicí bídy. Během posledního roku na univerzitě však udeřila pohroma. Nejdříve ranila otce mrtvice. Potom matka, které chyběl smysl pro obchod, ignorovala doporučení rodiny i přátel a snažila se vést malý rodinný obchod s uměleckými předměty sama. Během roku ztratila rodina všechno a Nai musela nejen použít svých osobních úspor k zajištění nejnutnějších potřeb rodiny, nýbrž i opustit svůj sen – živit se překládáním literatury pro jedno velké nakladatelství v Bangkoku.

Nai učila přes týden ve škole a o víkendech dělala průvodkyni turistů. V sobotu před pohovorem v MVS provázela skupinu v Chiang Mai, třicet kilometrů od svého domu. Měla ve skupině několik Japonců, z nichž jeden byl hezký výřečný mladý muž, málo přes třicet, který mluvil anglicky prakticky bez cizího

přízvuku. Jmenoval se Kendži Watanabe. Velice pozorně sledoval vše, co Nai řekla, vždy kladl inteligentní dotazy a byl mimořádně zdvořilý.

Před koncem prohlídky buddhistických svatých míst v Chiang Mai jela skupina pozemní lanovkou na horu Doi Suthep navštívit známý buddhistický chrám na jejím vrcholku. Většina turistů byla po dnu prohlídek unavena, ale Kendži Watanabe ne. Nejdříve trval na tom, že vystoupí po dlouhém dračím schodišti jako buddhistický poutník, místo aby použil lanovku od stanice pozemní dráhy na vrchol. Potom měl spoustu otázek, když Nai vyprávěla nádherný příběh o založení chrámu. Nakonec, když se dostali dolů a Nai seděla sama v hezké restauraci na úpatí hory a pila čaj, Kendži nechal ostatní turisty v obchodech se suvenýry a přišel k jejímu stolu.

„*Kaw tode krap*," řekl výbornou thajštinou, kterou slečnu Buatong ohromil, „mohu si sednout? Mám ještě několik otázek."

„*Khun pode pasa thai dai niai ka*?" zeptala se Nai, ještě šokována.

„*Pohm kao jai pasa thai dai nitnoy,*" odpověděl a říkal tím, že rozumí thajsky jen trochu. „A co vy? *Anata wa Nihonqo hanashimasu ka?"*

Nai zavrtěla hlavou. „*Nihongo o hanašimasen,*" usmála se. „Pouze anglicky, francouzsky a thajsky. I když někdy porozumím jednoduché japonštině, když se mluví velmi pomalu."

„Fascinovaly mě," řekl Kendži anglicky, když si sedl proti Nai. „nástěnné malby zobrazující založení chrámu na Doi Suthep. Je to nádherná legenda – směsice historie a mystiky – ale jako historika mne zajímají dvě věci. Za prvé, nemohl ten ctihodný mnich ze Srí Lanky vědět z nějakých náboženských pramenů mimo království Lanna, že v té blízké opuštěné pagodě byla relikvie Buddhy? Zdá se mi nepravděpodobné, že by jinak riskoval svou reputaci. Za druhé, vypadá to příliš perfektní, příliš moc jako

život, který imituje umění, aby ten bílý slon nesoucí relikvii vylezl náhodou na Doi Sutheb a potom zemřel, právě když dosáhl vrcholu. Existují nějaké nebuddhistické prameny z patnáctého století, které tento příběh potvrzují?“

Nai několik sekund upřeně hleděla na horlivého pana Watanabeho, než se slabým úsměvem odpověděla: „Pane, během svého dvouletého průvodcovství po buddhistických místech této oblasti se mne nikdo na něco takového nezeptal. Já sama odpovědi neznám, chcete-li však, mohu vám dát jméno profesora na univerzitě v Chiang Mai, který se výborně vyzná v buddhistické historii království Lanna. Je expertem na celé období, jehož prvním představitelem byl král Men-grai…“

Jejich rozhovor přerušilo oznámení, že lanovka je připravena k nástupu cestujících na cestu zpět do města. Nai se zvedla ze židle a omluvila se. Kendži se připojil k ostatním ze skupiny. Když ho Nai zpovzdáli pozorovala, pořád si vybavovala napětí v jeho očích. *Byly neuvěřitelné,* přemýšlela, *nikdy jsem neviděla oči tak jasné a plné zvědavosti.*

Uviděla je opět v pondělí odpoledne, když navštívila hotel Dusit Thani v Chiang Mai na pohovor s MVS. Ohromilo ji, když uviděla, že Kendži sedí za stolem s oficiálním symbolem MVS na košili. Nai to nejdříve rozčílilo. „Neviděl jsem vaše materiály před sobotou,“ řekl jí Kendži jako omluvu. „Ujišťuji vás. Kdybych byl věděl, že jste jednou z přihlášených, vybral bych si jinou skupinu.“

Pohovor nakonec proběhl hladce. Kendži ji nesmírně chválil, jak za výborné studijní výsledky, tak za dobrovolnou práci v sirotčincích v Lamphunu a Chiang Mai. Nai čestně přiznala, že neměla vždy „neodolatelnou touhu“ cestovat do kosmu, ale protože má v podstatě „dobrodružnou povahu“ a toto místo u MVS by jí také dovolilo postarat se o svou rodinu, podala si přihlášku k umístění na Mars.

Ke konci pohovoru nastala odmlka. „Je to vše?“ zeptala se Nai mile a zvedla se ze židle.

„Snad ještě jedna věc,“ řekl Kendži Watanabe, znenadání neohrabaný.

Nai se usmála a opět se posadila. „Pokračujte,“ vyzvala ho.

Kendži se zhluboka nadechl. „V noci ze soboty na neděli se mi zdálo, že jsem byl v džungli, někde blízko úpatí Doi Suthep – věděl jsem kde, protože jsem viděl zlaté *chedi* nahoře na své snové obrazovce. Řítil jsem se mezi stromy, snažil jsem se najít cestu, když jsem se setkal s obrovskou krajtou, která seděla na tlusté větvi vedle mé hlavy.

‚Kam jdeš?‘ zeptala se mne krajta.

‚Hledám své děvče,‘ odvětil jsem.

‚Je na vrcholku hory,‘ řekla krajta.

Vymanil jsem se z džungle do slunečního svitu a podíval se na vrcholek hory Doi Suthep. Můj miláček z dětství, Keiko Murosawa, tam stála a mávala na mne. Obrátil jsem se a podíval se na krajtu.

‚Podívej se znovu,‘ řekla mi.

Když jsem se podíval na horu podruhé, tvář ženy se změnila. Už to nebyla Keiko – byla jste to vy, kdo mi mával z vrcholku Doi Suthep.“

Kendži se na několik sekund odmlčel. „Nikdy jsem neměl tak neobvyklý, ani tak živý sen. Myslel jsem, že snad…“

Nai naskočila husí kůže na rukou, když Kendži popisoval svůj sen. Znala předem konec – že ona, Nai Buatong, bude mávat z vrcholku hory. Naklonila se dopředu. „Pane Watanabe,“ řekla pomalu, „doufám, že to, co řeknu, se vás nijak nedotkne…“

Na několik sekund se odmlčela. „Máme známé thajské přísloví,“ řekla konečně a vyhýbala se očima jeho očím, „které říká, že když k tobě mluví ve snu had, našel jsi partnera, jehož si vezmeš.“

Po šesti týdnech jsem dostala oznámení, vzpomínala Nai. Pořád seděla v nádvoří před chrámem královny Chamatevi v Lamphunu. *Balíček s materiály od MVS přišel o tři dny později. Současně s květinami od Kendžiho.*

Kendži se objevil v Lamphunu o dalším víkendu. „Promiň, že jsem nezavolal," omlouval se, „ale prostě nemělo smysl prohlubovat vzájemný vztah, pokud bys také nejela na Mars."

V neděli odpoledne ji požádal o ruku a Nai bez rozmýšlení souhlasila. Vzali se v Kjótu o tři měsíce později. Rodina Watanabe velkomyslně zaplatila jejím dvěma sestrám a třem přítelkyním cestu do Japonska na svatbu. Její matka nemohla bohužel jet, protože by se neměl kdo starat o otce.

Když v mysli pečlivě prošla nedávné změny ve svém životě, byla Nai konečně připravena začít s meditací. Po třiceti minutách byla zcela klidná, šťastná a plná očekávání neznámého života, který měla před sebou. Slunce už vyšlo a do chrámu přišli další lidé. Pomalu obešla obvod nádvoří, snažila se vychutnat poslední okamžiky ve svém rodném městě.

Uvnitř hlavní svatyně nazvané *viharn*, po odevzdání milodaru a zapálení kadidla na oltáři, Nai pečlivě studovala každý výjev z maleb na stěnách, které už tolikrát předtím viděla. Obrazy vyprávěly příběh královny Chamatevi, její jediné hrdinky už od dětství. V sedmém století měly mnohé kmeny v Lamphunu rozdílné kultury a často mezi sebou válčily. Vše, co měly v té době společného, byla legenda, mýtus, který říkal, že z jihu přijede mladá královna. „nesená obrovskými slony", a sjednotí rozličné kmeny do království Haripunchai.

Chamatevi bylo pouze třiadvacet, když ji starý věštec označil nějakým vyslancům ze severu za budoucí královnu říše Haripunchai. Byla to mladá a krásná princezna rodu Mons, národa Khmer, který později vytvořil Angkor Wat. Chamatevi byla také

velice inteligentní vzácná žena své doby a velmi oblíbená u všech z královského dvora.

Monsové byli tudíž ohromeni, když oznámila, že se vzdává života v pohodlí a hojnosti a vydává se na sever, na mučivou šestiměsíční cestu, kterou tvoří přes sedm set kilometrů hor, džungle a močálů. Když Chamatevi a její družina, „neseni obrovskými slony“, došly do zeleného údolí, v němž leží Lamphun, její budoucí poddaní okamžitě zanechali svých sporů a posadili krásnou mladou královnu na trůn. Vládla padesát let moudře a spravedlivě a pozvedla své království z neznáma do věku společenského pokroku a uměleckého rozmachu.

Když jí bylo sedmdesát, Chamatevi se vzdala trůnu a rozdělila království na poloviny, v nichž vládli její synové – dvojčata. Královna pak oznámila, že zasvěcuje zbytek života Bohu. Vstoupila do buddhistického kláštera a vzdala se všeho vlastnictví. Žila prostě a zbožně v klášteře, zemřela ve věku 99 let. V té době už zlatý věk říše Haripunchai skončil.

Na posledním výjevu uvnitř chrámu odvážejí asketickou a scvrklou ženu v nádherném voze do nirvány. Mladá královna Chamatevi, zářivě krásná vedle svého Buddhy, sedí v nádheře nebes nad vozem. Nai Buatong Watanabe, vybraná za osadnici Marsu, klečela v chrámu v Lamphunu v Thajsku a mlčky se modlila k duchu své hrdinky ze vzdálené minulosti.

Drahá Chamatevi, říkala si. *Bděla jsi nade mnou po těchto šestadvacet let. Nyní odcházím do neznámého světa, podobně jako ty, když jsi přišla na sever najít Haripunchai. Veď mne svou moudrostí a předvídavostí, když se vydávám do toho nového a úžasného světa.*

3

Jukiko měla oblečenou černou hedvábnou košili, bílé kalhoty a černobílý baret. Přešla obývací pokoj, aby promluvila s bratrem. „Byla bych ráda, kdybys přišel, Kendži.“ řekla mu. „Bude to největší demonstrace za mír, kterou kdy svět viděl.“

Kendži se na svou nejmladší sestru usmál a odpověděl: „Rád bych, Juki. Ale už mám jen dva dny, než budu muset odjet, a chci je strávit s matkou a otcem.“

Z druhé strany vešla do pokoje matka. Vypadala utrápeně, jako obvykle, a nesla velký kufr. „Všechno je teď správně sbaleno,“ prohlásila. „Ale pořád bych byla radši, kdybys své rozhodnutí změnila. V Hirošimě bude blázinec. Asahi Sinbun píše, že očekávají milion návštěvníků, téměř polovinu z nich z ciziny.“

„Děkuji ti, matko,“ řekla Jukiko a vzala si kufr. „Jak víš, Satoko a já budeme v hirošimském hotelu Prince. Nedělej si starosti. Zavoláme každé ráno, než se bude něco dít. A v pondělí odpoledne budu doma.“

Dívka otevřela kufr a sáhla do zvláštní přihrádky, z níž vyndala diamantový náramek a prsten se safírem. Oba si navlékla. „Nemyslíš, že bys je měla nechat doma?“ dělala si starosti matka. „Nezapomeň, budou tam všichni ti cizinci. Tvé šperky pro ně můžou být moc velkým pokušením.“

Jukiko se zasmála svým nespoutaným způsobem, který Kendži zbožňoval, a řekla matce: „Matko, děláš si pořád zbytečné starosti. Pořád myslíš jen na to, co se může stát zlého… Jedeme do Hirošimy na oslavy připomínající třísté výročí svržení atomové bomby. Bude tam náš ministerský předseda a také tři členové ústředního výboru Rady vlád. Po večerech budou vystupovat mnozí z nejslavnějších světových hudebníků. Bude to něco, čemu

otec říká obohacující zážitek – a ty myslíš jen na to, kdo by mi mohl ukrást šperky.“

„Když jsem byla mladá, bylo neslýchané, aby dvě dívky, které ještě neskončily univerzitu, cestovaly po Japonsku bez dozoru…“

„Matko, už jsme to probíraly dříve,“ přerušila ji Jukiko. „Je mi už skoro dvaadvacet. Příští rok, až ukončím studium, odejdu z domu, budu žít sama, možná i v jiné zemi. Už nejsem dítě. A Satoko a já jsme schopny se o sebe postarat.“

Jukiko mrkla na hodinky. „Musím běžet. Už na mne asi čeká na stanici metra.“

Dlouhými kroky půvabně přešla k matce a formálně ji políbila. Objetí s bratrem trvalo déle.

„Měj se dobře, ani-san,“ zašeptala mu do ucha. „Dej na sebe a svou milou ženu na Marsu pozor. Jsme na tebe všichni moc pyšní.“

Kendži nikdy Jukiko opravdu dobře neznal. Byl konec konců téměř o dvanáct let starší. Byly jí čtyři, když byl pan Watanabe jmenován prezidentem americké pobočky firmy International Robotics. Rodina se tehdy přestěhovala přes Tichý oceán na předměstí San Francisca. Kendži v těch dnech nevěnoval své mladší sestře větší pozornost. V Kalifornii se mnohem víc zajímal o svůj nový život, obzvláště když začal studovat na Kalifornské univerzitě v Los Angeles.

Rodiče a Jukiko se vrátili do Japonska v roce 2232 a Kendži zůstal jako student druhého ročníku historie na univerzitě. Od té doby se s Jukiko moc nestýkal. Při svých každoročních návštěvách domova v Kjótu jí vždy chtěl věnovat nějaký čas, nikdy k tomu však nedošlo. Buď byla zaneprázdněna ona, nebo jeho rodiče naplánovali příliš mnoho společenských povinností, nebo si prostě Kendži sám nevyšetřil dost času.

Když stál Kendži ve dveřích a pozoroval Jukiko, jak mizí v dálce, měl v sobě neurčitý pocit smutku. *Opouštím tuto planetu,*

myslel si, *a přesto jsem si nikdy neudělal čas, abych poznal vlastní sestru.*

Paní Watanabe za ním monotónně mluvila, vyjadřovala svůj pocit, že v životě neuspěla, protože nikdo z dětí k ní nemá žádný respekt a všechny ji opustily. Teď její jediný syn, který se oženil s ženou z Thajska, jen aby je přivedl do nepříjemností, odjíždí žít na Mars a ona ho nejméně pět let neuvidí. A co se týká prostřední dcery a jejího manžela, který je bankéř, ti jí aspoň dali dvě vnučky, ale ty jsou stejně nevýrazné a nudné jako jejich rodiče…

„Jak se daří Funiko?“ přerušil Kendži matku. „Budu mít příležitost vidět ji a své neteře, než odjedu?“

„Zítra večer přijedou z Kote na večeři,“ odvětila matka. „I když vůbec nevím, co jim dám k jídlu… Víš, že Tacuo a Funiko holky vůbec neučí, jak používat hůlky? Dovedeš si to představit? Japonské dítě, které neví, jak použít hůlky? Copak už jim není nic svaté? Vzdali jsme se identity, abychom zbohatli. Říkala jsem tvému otci…“

Kendži se omluvil z matčina hádavého monologu a hledal útočiště v otcově pracovně. Stěny pokoje lemovaly zarámované fotografie, archivy muže úspěšného jak v osobním životě, tak v zaměstnání. Dva obrázky měly pro Kendžiho mimořádný význam. Na jednom z nich drželi společně s otcem velkou trofej, kterou uděloval golfový klub vítězům každoročního turnaje dvojic otec-syn. Na druhé předával zářící pan Watanabe svému synovi velkou medaili, když Kendži získal první cenu v celoměstské soutěži středoškoláků v Kjótu.

Kendži už zapomněl, než opět spatřil fotografie, že Tošio Nakamura, syn otcova nejbližšího přítele a obchodního společníka, obsadil v obou soutěžích druhé místo. Na obou fotografiích měl mladý Nakamura, téměř o hlavu vyšší než Kendži, na tváři výrazně zlobný úšklebek.

To bylo dávno před jeho všemi potížemi, pomyslel si Kendži. Vzpomněl si na titulek „Významný podnikatel uvězněn“, který před čtyřmi roky oznamoval obvinění Tošio Nakamury. Článek pod titulkem vysvětloval, že pan Nakamura, který byl tehdy už viceprezidentem hotelové společnosti Tomozawa, byl obviněn z velmi vážných přestupků, počínaje podplácením, přes kuplířství a konče obchodem s otroky. Během čtyř měsíců byl Nakamura uznán vinným a odsouzen k několika rokům vězení. Kendžiho to ohromilo. *Co se to pro všechno na světě s Nakamurou stalo?* tázal se během těch čtyř roků mnohokrát.

Když si Kendži připomněl svého chlapeckého soka, bylo mu velice líto Keiko Murosawy, jeho ženy, k níž choval v šestnácti obzvláštní náklonnost. Kendži a Nakamura ve skutečnosti skoro rok soupeřili o její lásku. Když Keiko konečně dala jasně najevo, že dává přednost Kendžimu, mladý Nakamura zuřil. Dokonce si jednou ráno u chrámu Ryoanji na Kendžiho počkal a chtěl ho zbít.

Mohl jsem si vzít Keiko já sám, myslel si Kendži, *kdybych byl zůstal v Japonsku*. Zíral z okna na zahradu s lišejníky. Venku pršelo. Náhle se mu vybavila bolestná vzpomínka na deštivý den z doby, kdy dospíval.

Hned jak mu otec řekl tu novinu, šel Kendži za ní domů. V okamžiku, kdy zabočil do ulice vedoucí k jejich domu, pozdravila ho Chopinova klavírní skladba. Paní Murosawa otevřela dveře a řekla mu přísně: „Keiko teď cvičí. Bude jí to trvat ještě přes hodinu.“

„Prosím, paní Murosawa,“ žadonil šestnáctiletý, „je to velice důležité.“

Její matka chtěla zavřít dveře, když Keiko sama zahlédla Kendžiho oknem. Přestala hrát a přiběhla. Svým zářivým úsměvem zažehla v mladém muži náhlý příval radosti. „Ahoj, Kendži,“ řekla. „Co se děje?“

„Něco velice důležitého,“ odpověděl záhadně. „Můžeš jít se mnou na procházku?“

Paní Murosawa bručela něco o blížícím se recitálu, ale Keiko ji přesvědčila, že si může dovolit jeden den vynechat. Děvče popadlo deštník a připojilo se před domem ke Kendžimu. Jakmile byli z dohledu, zavěsila se do něj, jako vždycky, když byli spolu.

„Tak, příteli,“ řekla Keiko, když kráčeli svou obvyklou cestou k pahorkům za jejich částí Kjóta. „Co je tak velice důležité?“'

„Nechci ti to říct teď,“ odvětil Kendži. „Aspoň ne tady. Chci počkat, až budeme na správném místě.“

Kendži a Keiko si jen tak povídali a smáli se, když směřovali k Cestě filozofa, překrásné stezce, která se klikatila několik kilometrů podél úpatí východních pahorků. Trasa se stala známou díky tomu, že po ní každé ráno chodil filozof dvacátého století Nišida Kitaró. Vedla podél některých z nejslavnějších scenerií Kjóta, včetně Ginkakudži, Stříbrného pavilonu, a Kendžiho nejoblíbenějšího místa, starého buddhistického chrámu nazvaného Čion-in.

Za chrámem a po jedné jeho straně byl malý hřbitov s asi sedmdesáti až osmdesáti hroby a náhrobními kameny. Kendži a Keiko nedávno při jedné své dobrodružné výpravě objevili, že na hřbitově jsou uloženy pozůstatky některých nejprominentnějších občanů Kjóta dvacátého století: mimo jiné tam ležel proslavený romanopisec Džun'ičiró Tanizaki a lékař-básník Iwao Macuo. Po svém objevu si hřbitov zvolili za místo svých obvyklých schůzek. Jednou, když oba přečetli *Sestry Makiokovy*, Tanizakiho mistrovské dílo o životě v Ósace v třicátých letech dvacátého století, se přes hodinu se smíchem dohadovali – seděli přitom u autorova náhrobního kamene – o tom, kterou ze sester připomíná Keiko nejvíc.

Toho dne, kdy pan Watanabe informoval Kendžiho, že rodina odjíždí do Ameriky, začalo pršet, když Kendži a Keiko dorazili k

chrámu Čion-in. Kendži se vydal uličkou vpravo a zamířil ke staré bráně s doškovou střechou. Jak Keiko očekávala, nevešli do chrámu, ale šli po schodech vedoucích ke hřbitovu. Kendži však nezastavil u Tanizakiho hrobu. Stoupal dál, k jinému hrobu.

„Zde je pohřben doktor Iwao Macuo.“ prohlásil a vytáhl svůj elektronický zápisník. „Přečteme si několik jeho básní.“

Keiko si sedla vedle přítele, oba se schovali před mírným deštěm pod jejím deštníkem a Kendži četl tři básně. Potom řekl: „Mám poslední báseň, *haiku,* které napsal básníkův přítel.

V jednom červnovém dni,
Porcí zmrzliny ochlazeni,
Popřejeme si sbohem.

Když Kendži zarecitoval *haiku* zpaměti podruhé, oba několik sekund mlčeli. V Keiko vzrůstal pocit nepokoje a dokonce strachu, když se Kendžiho vážný výraz neměnil. Nakonec řekla tiše: „Báseň mluví o loučení. Říkáš mi, že…“

„Nemám na vybranou, Keiko,“ přerušil ji. Několik sekund váhal. „Otce přeložili do Ameriky,“ pokračoval konečně. „Odjedeme tam příští měsíc.“

Kendži nikdy neviděl na jejím krásném obličeji tak beznadějný výraz. Když k němu vzhlédla hrozně smutnýma očima, myslel si, že mu pukne srdce. Přitiskl ji v odpoledním dešti k sobě, oba se rozplakali, a přísahal, že bude navždy milovat jen ji.

4

Mladší servírka, ta v bleděmodrém kimonu se starodávným pásem *obi*, odtáhla posuvnou zástěnu a vstoupila do místnosti. Nesla podnos, na němž bylo pivo a saké.

„*O-sake onegai šimasu,*“ řekl Kendžiho otec zdvořile a držel svůj kalíšek na saké, když nalévala.

Kendži se napil svého chlazeného piva. Starší servírka nehlučně přinesla malý podnos s předkrmem. Uprostřed byla nějaká mušle v jemné omáčce, Kendži však nedokázal identifikovat ani měkkýše ani omáčku. Během sedmnácti let, kdy byl mimo Kjóto, jenom párkrát jedl tato *kaiseki* jídla.

„*Kanpai,*“ řekl Kendži a přiťukl si svou sklenicí s pivem s otcovým kalíškem saké. „Děkuji ti, otče. Večeřet zde s tebou je pro mne čest.“

Kičó byl nejproslavenější restaurant v oblasti Kansai, snad i v celém Japonsku. Byl také děsně drahý, protože zachovával tradice osobní obsluhy, soukromých jídelních salonků a sezónních jídel připravovaných ze surovin nejvyšší kvality. Každý chod byl potěšením pro oči a rovněž pro žaludek. Když pan Watanabe informoval syna. že budou večeřet sami, jen oni dva, Kendžiho ani ve snu nenapadlo, že to bude v Kičó.

Hovořili o expedici na Mars. „Kolik dalších osadníků je z Japonska?“ zeptal se pan Watanabe.

„Docela slušný počet,“ odvětil Kendži. „Téměř tři sta, pokud se správně pamatuji. Z Japonska přišlo mnoho vysoce kvalitních zájemců. Jen Amerika má větší podíl.“

„Znáš nějaké z Japonska osobně?“

„Dva nebo tři. Jasuko Horikawa byla se mnou krátce ve třídě na střední škole v Kjótu. Můžeš si ji pamatovat. Velice, velice

chytrá. Zuby jako králík. Silné brýle. Dělá, vlastně bych měl říct dělala, chemičku u firmy Dai-Nippon.“

Pan Watanabe se usmál. „Myslím, že si ji pamatuji. Přišla k nám domů ten večer, kdy Keiko hrála na klavír.“

„Ano, myslím, že ano,“ odpověděl Kendži nenuceně. Zasmál se. „Ale velice obtížně si pamatuji z toho večera něco jiného než Keiko.“

Pan Watanabe dopil svůj kalíšek saké. Mladší servírka, která nenápadně klečela v rohu místnosti pokryté rohožemi tatami, přišla ke stolu, aby mu ho doplnila. „Kendži, zneklidňují mne trestanci,“ prohlásil pan Watanabe, když odešla.

„O čem to mluvíš, otče?“ divil se Kendži.

„Četl jsem dlouhý článek v časopise, který uváděl, že MVS najala několik set odsouzených, aby se stali částí vaší Lowellovy kolonie. Článek zdůraznil, že všichni trestanci měli během věznění perfektní záznamy a také vynikající dovednosti. Ale proč vůbec bylo nutné přijímat odsouzené?“

Kendži upil doušek piva a pak odpověděl: „Po pravdě řečeno, otče, měli jsme s náborem jisté potíže. Za prvé, neodhadli jsme reálně, kolik lidí se přihlásí, a nasadili jsme příliš vysoké požadavky pro přijetí. Za druhé, požadavek minimálně pěti let byl chybou. Zvláště pro mladé lidi představuje rozhodnutí dělat něco po tak dlouhou dobu ohromný závazek. Nejdůležitější bylo to, že tisk závažně uškodil celému procesu náboru. V době, kdy jsme shromažďovali přihlášky, se objevily nesčetné články v časopisech a „speciální“ pořady v televizi o ponechání osad na Marsu před sto lety svému osudu. Lidi polekalo, že by se historie mohla opakovat a že by na Marsu mohli zůstat natrvalo.“

Kendži se krátce odmlčel, ale pan Watanabe nic neříkal. „Kromě toho, jak dobře víš, projekt se dostával do neustálých finančních krizí. Bylo to při loňském snížení rozpočtu, kdy jsme poprvé začali uvažovat o kvalifikovaných vzorných odsouzených

jako o způsobu, jak vyřešil nějaké z našich personálních a rozpočtových potíží. Ačkoliv dostanou nižší platy, zbyla pro odsouzené ještě řada pohnutek, které je vedly k podání přihlášek. Výběr znamená udělení úplné milosti a tudíž svobody, až se po pěti letech vrátí na Zemi. Bývalí vězni budou navíc plnoprávnými občany Lowellovy kolonie jako všichni ostatní, nebudou už podléhat omezujícímu dozoru nad svou veškerou činností…“

Kendži přestal, když na stůl přinesli dva malé kousky vařené ryby, lahodné, krásné a posazené do lože z rozmanitých listů. Pan Watanabe uchopil jednu ze dvou ryb svými hůlkami a malý kousek si ukousl. „*Oišii desu*,“ poznamenal, aniž na syna pohlédl.

Kendži sáhl po svém kousku ryby. Diskuze o odsouzených v Lowellově kolonii zjevně skončila. Kendži se podíval za svého otce, kde bylo vidět rozkošnou zahradu, která restaurant tak proslavila. Po vyleštěných stupíncích stékal podél několika vybraných zakrslých stromů malý potůček. Pozice čelem do zahrady byla při tradičním japonském jídle vždy čestným místem. Pan Watanabe trval na tom, aby při své poslední večeři na Zemi měl výhled na zahradu Kendži.

Když dojedli ryby, otec se zeptal: „Nedokázali jste přilákat žádné čínské osadníky?“ Kendži zavrtěl hlavou. „Jenom několik ze Singapuru a z Malajsie. Jak čínská, tak brazilská vláda zakázala svým občanům, aby se hlásili. Brazilské rozhodnutí se dalo čekat – jejich Jihoamerické impérium je vlastně s Radou vlád ve válce – ale doufali jsme, že Číňané by mohli svůj postoj zmírnit. Myslím, že sto let izolace neumírá tak snadno.“

„Nemůžeš jim doopravdy dávat vinu,“ poznamenal pan Watanabe. „Jejich národ během Velkého chaosu hrozně trpěl. Celý zahraniční kapitál přes noc zmizel a jejich hospodářství se okamžitě zhroutilo.“

„Podařilo se nám získat několik černých Afričanů, možná celkem sto, a hrstku Arabů. Ale většina osadníků je ze zemí, které významně přispívají do MVS. To se pravděpodobně dalo čekat.“

Kendži náhle zrozpačitěl. Celá konverzace od jejich příchodu do restaurantu se točila jen kolem něj a jeho práce. Během několika dalších chodů se ptal otce na jeho práci v International Robotics. Pan Watanabe, který byl nyní hlavním výkonným představitelem korporace, se vždy dmul pýchou, když mluvil o „své“ společnosti. Byl to největší světový výrobce robotů pro továrny a kanceláře. Roční prodej IR, jak se korporace nazývala, ji řadil mezi padesát nejúspěšnějších výrobců na světě.

„Příští rok mi bude dvaašedesát,“ řekl pan Watanabe, po mnoha kalíšcích saké nezvykle hovorný, „a myslel jsem si, že bych mohl odejít do penze. Ale Nakamura tvrdí, že by to byla chyba. Říká, že mne společnost pořád potřebuje…“

Než přinesli ovoce, Kendži a otec opět diskutovali o nadcházející expedici na Mars. Kendži vysvětloval, že Nai a většina dalších asijských kolonistů, kteří cestují na kosmické lodi Pinta nebo Nina, jsou už v japonském výcvikovém středisku na jihu ostrova Kjúšú. Jakmile Kendži odjede z Kjóta, připojí se ke své ženě, a po dalších deseti dnech tréninku budou všichni, kteří poletí kosmickou lodí Pinta, přesunuti na vesmírnou stanici na NOD, Nízkou orbitální dráhu, kde podstoupí týden výcviku v beztížném stavu. Posledním úsekem jejich cesty blízko Země bude jízda na vesmírné vlečné lodi z NOD na geostacionární vesmírnou stanici na GOD-4, Geostacionární orbitální dráhu, kde se právě teď Pinta montuje, podstupuje konečné zkoušky a vybavuje se na dlouhou cestu na Mars.

Mladší servírka jim přinesla dvě sklenky koňaku. „Tvá žena je opravdu nádherné stvoření,“ řekl pan Watanabe a trošku upil. „Vždy jsem si myslel, že thajské ženy jsou nejkrásnější na světě.“

„Je také krásná uvnitř,“ dodal Kendži kvapně a náhle svou ženu postrádal. „A je rovněž inteligentní.“

„Mluví výborně anglicky,“ poznamenal pan Watanabe. „Ale tvá matka říká, že její japonština je hrozná.“

Kendži se naježil. „Nai se snažila mluvit japonsky – i když se mimochodem tuto řeč nikdy neučila – protože matka odmítla mluvit anglicky. Udělala to záměrně, aby se Nai cítila nesvá…“

Kendži se zarazil. Jeho poznámky bránící Nai se k této příležitosti nehodily.

„*Gomen nasai*,“ řekl otci.

Pan Watanabe dlouze upil ze svého koňaku a potom začal: „No. Kendži, to je aspoň na pět let naposled, co jsme spolu sami. Jsem velice spokojen s večeří i s naším rozhovorem.“ Na chvilku se odmlčel. „Je zde však ještě jeden bod, který jsem s tebou chtěl projednal.“

Kendži trochu změnil polohu (nebyl už zvyklý sedět na podlaze se zkříženýma nohama celé čtyři hodiny) a sedl si zpříma, snažil se pročistit si mysl. Z otcova tónu bylo jasné, že „ještě jeden bod“ bude vážný.

„Můj zájem o zločince ve vaší Lowellovč kolonii není jen pouhá zvědavost,“ začal pan Watanabe. Na chvilku se odmlčel, aby si uspořádal myšlenky, než pokračoval. „Nakamura-san přišel koncem minulého týdne na závěr pracovní doby do mé kanceláře a řekl mi, že druhá žádost jeho syna o umístění v Lowellově kolonii byla také zamítnuta. Požádal mne, abych s tebou promluvil, zda se na to nemůžeš podívat.“

Poznámka zasáhla Kendžiho jako úder z jasného nebe. Nikdy ani nezaslechl, že jeho rival z dětství žádal o přijetí do Lowellovy kolonie. A teď jeho otec…

„Nezabýval jsem se výběrem odsouzených kolonistů,“ odpověděl pomalu. „To je zcela jiné oddělení projektu.“

Pan Watanabe několik sekund nic neříkal. „Naši známí nám sdělili," pokračoval nakonec, když dopil svůj koňak, „že jediným opravdovým odpůrcem jeho přijetí je psychiatr, doktor Ridgemore z Nového Zélandu, který navzdory Tošiově výbornému chování v době vazby zastává názor, že Nakamurův syn pořád ještě neuznal, že udělal něco špatného… Domnívám se, že jsi byl osobně zodpovědný za získání doktora Ridgemora do týmu Lowellovy kolonie."

Kendžiho to ohromilo. Tohle, co otec chtěl, nebyl žádný bezdůvodný požadavek. Udělal rozsáhlý průzkum celé situace. Ale proč? přemítal Kendži. Proč se o to tolik zajímá?

„Nakamura-san je výborný inženýr," řekl pan Watanabe. „Je osobně odpovědný za mnoho výrobků, které nás přivedly na první místo v našem oboru. Ale poslední dobou nemá jeho laboratoř moc nápadů. Ve skutečnosti začala její produktivita v době zatčení a odsouzení jeho syna klesat."

Pan Watanabe se naklonil ke Kendžimu a opřel si lokty o stůl.

„Pan Nakamura ztratil sebedůvěru. On a jeho žena musí jednou měsíčně navštěvovat syna ve vězeňské cele. Je to pro něj stálá připomínka toho, jak byla jeho rodina zneuctěna. Kdyby mohl syn odjet na Mars, potom snad…"

Kendži rozuměl příliš dobře, co jeho otec žádá. Emoce, které byly dlouho potlačeny, hrozily vybuchnout. Kendži byl rozzloben a zmaten. Chtěl otci říct, že jeho žádost je „nepatřičná", když ten opět promluvil.

„Je to stejně kruté pro Keiko a její děvčátko. Aiko je už skoro sedm let. Každý druhý víkend jedou oddaně vlakem…"

Ač se snažil, seč mu síly stačily, Kendži nedokázal zabránit slzám, které mu vstoupily do očí. Obraz Keiko, zlomené a sklíčené, vedoucí každých čtrnáct dní svou dceru do hlídané oblasti na návštěvu jejího otce, byl víc, než dokázal snést.

„Mluvil jsem minulý týden s Keiko sám," dodal otec, „na Nakamurovu žádost. Byla velmi nešťastná. Ale zdálo se, že se vzchopila, když jsem jí řekl, že tě požádám o přímluvu za jejího manžela."

Kendži se zhluboka nadechl a zíral do bezvýrazné tváře svého otce. Věděl, co udělá. Věděl také, že je to vskutku „nepatřičné" – ne špatné, jen nepatřičné. Nemělo však smysl mučit se nad rozhodnutím, které bylo samozřejmé.

Kendži dopil svůj koňak. „Řekni panu Nakamurovi, že se zítra s doktorem Ridgemorem telefonicky spojím."

Co když ho jeho intuice zklame? Pak ztratím hodinu, nanejvýš devadesát minut, myslel si Kendži, když se omluvil z rodinného sezení se sestrou Funiko a jejími dcerami a vyběhl ven na ulici. Okamžitě zamířil k pahorku. Bylo asi půl hodiny před západem slunce. Bude tam, *řekl si. To bude má jediná příležitost říct sbohem.*

Kendži šel nejdříve do malého chrámu Ginkakudži. Přehlédl *hondó*, vešel dovnitř, očekával, že najde Keiko na jejím oblíbeném místě, před postranním dřevěným oltářem připomínajícím dvě buddhistické jeptišky z dvanáctého století, předtím členky dvorního harému, které spáchaly sebevraždu, když jim císař Go-Toba nařídil vzdát se učení Hónena. Keiko tam nebyla. Nebyla ani venku, kde byly dvě jeptišky pohřbeny, na okraji borového lesa. Kendži si začal myslet, že se zmýlil. *Keiko nepřišla*, myslel si. *Má pocit, ze příliš ztratila tvář.*

Jeho jedinou nadějí zůstalo, že Keiko na něj čeká na hřbitově vedle chrámu Čion-in, kde jí před sedmnácti roky řekl, že odjíždí z Japonska. Když šel cestou k chrámu, vynechalo mu srdce. Po své pravici spatřil v dálce ženskou postavu. Měla na sobě prosté černé šaty a stála u hrobky, kde byl pohřben Džun'ičiró Tanizaki.

Ačkoliv se dívala opačným směrem a v přibývajícím soumraku neviděl jasně, byl si jist, že je to Keiko. Utíkal po schodech a na hřbitov, konečně se zastavil asi pět metrů před ženou v černém.

„Keiko," řekl, lapaje po dechu. „Jsem tak rád…"

„Watanabe-san," řekla osoba formálně, otočila se s hlavou skloněnou a očima upřenýma na zem. Uklonila se velmi hluboce, jako by byla služebnou. „*Dómo arigato gozaimasu*," opakovala dvakrát. Konečně se napřímila, ale stále na Kendžiho nevzhlédla.

„Keiko," řekl tise. „Je to jen Kendži. Jsem sám. Prosím, podívej se na mne."

„Nemůžu," odpověděla hlasem sotva slyšitelným, „Ale můžu ti poděkovat za všechno, co jsi udělal pro Aiko a pro mne." Opět se uklonila a dodala: „*Dómo arigato gozaimasu*."

Kendži se impulzivně sklonil a dal jí ruku pod bradu. Jemně jí zvedl hlavu, až viděl její tvář. Keiko byla stále krásná. Kendžiho však šokovalo, když spatřil v jejích něžných rysech trvale vrytý hluboký smutek.

„Keiko," zamumlal. Její slzy se mu zabodávaly do srdce jako maličké nože.

„Musím jít," řekla. „Přeji ti štěstí." Odtáhla se z jeho doteku a opět se uklonila. Vzpřímila se, nepodívala se na něj a pomalu odešla stezkou do stínů soumraku.

Kendži ji sledoval očima, dokud nezmizela v dálce. Až potom si uvědomil, že se opírá o Tanizakiho náhrobní kámen. Několik sekund zíral na dvě Kandži postavy na šedých tabulkách, Ku a Džaku. Na jedné stálo Prázdnota, na druhé Samota.

5

Když bylo poselství z Rámy v roce 2241 předáno ze systému sledování satelitů na Zemi, způsobilo okamžitě ohromení. Nicolin videozáznam byl samozřejmě okamžitě označen za přísně tajný, zatímco Mezinárodní informační služba (MIS), bezpečnostní oddělení Rady vlád, se snažila pochopit, o co se jedná. Krátce nato byl vyslán tucet nejlepších agentů do tajného střediska v Novosibirsku, aby analyzovali signál, který přišel z dalekého kosmu, a připravili celkový plán, podle nějž by se Rada vlád zachovala.

Jakmile se zjistilo, že ani Číňané, ani Brazilci nedokáží signál dekódovat (jejich technologické možnosti nebyly ještě na stejné úrovni jako Rady vlád), bylo směrem k Rámovi vysláno požadované potvrzení příjmu, aby se zabránilo dalšímu přehrávání Nicolina videozáznamu. Potom se superagenti soustředili na podrobnosti obsahu samotného poselství.

Začali tím, že se vrhli na historický výzkum. Všeobecně se akceptovalo, navzdory jistým předkládaným (avšak zdiskreditovaným) důkazům opaku, že kosmická loď Ráma II byla v dubnu 2200 salvou jaderných střel zničena. Nicole des Jardinsová, údajná bytost vystupující ve videozáznamu, byla považována za mrtvou dokonce předtím, než vědecká kosmická loď Newton opustila Rámu. Nicole, nebo co z ní zůstalo, musela zahynout při jaderném zničení Rámy. Takže mluvčí v záznamu vlastně nemohla být ona.

Pokud však osoba, nebo věc, která hovořila z videozáznamu, byla robotem imitujícím madame des Jardinsovou, nebo jí zdánlivě podobným, byla mnohem dokonalejší než jakékoliv návrhy umělé inteligence na Zemi. Dospělo se tedy k předběžnému závěru, že

Země má opět co do činění s vyspělou civilizací neuvěřitelných schopností, takových, které odpovídaly technologické úrovni dvou předchozích kosmických lodí Ráma.

Neexistovala ani žádná pochybnost o nevyslovené hrozbě obsažené v poselství, na tom se superagenti zcela shodli. Pokud vskutku mířil další Ráma ke Sluneční soustavě (ačkoliv zatím dvě stanice Excalibur nic nezachytily), Země absolutně nemohla vzkaz ignorovat. Existovala samozřejmě jistá možnost, že celá věc byla pečlivě zpracovaný podvod připravený čínskými fyziky (ti byli jednoznačně hlavními podezřelými), dokud to však nebude potvrzená skutečnost, musela mít Rada vlád určitý plán.

Naštěstí byl už schválen plán vytvořit na Marsu kolem roku 2245 nevelkou mnohonárodní kolonii. Během dvou předchozích desetiletí rozdmýchalo několik výzkumných výprav na Mars opět zájem o velkou ideu, že člověk přetvoří Rudou planetu a udělá ji obyvatelnou pro lidský druh. Na Marsu už byly vědecké laboratoře bez lidí provádějící experimenty, které byly buď příliš nebezpečné, nebo sporné, aby se vykonávaly na Zemi. Nejsnadnější cestou, jak vyhovět záměru v záznamu Nicole des Jardinsové – a nepoplašit populaci planety Země – bude ohlásit a financovat na Marsu značně větší kolonii, než se zamýšlelo. Kdyby se posléze ukázalo, že celá záležitost je podvod, může se velikost kolonie snížit na původně navrhovanou.

Jeden z agentů, Ind jménem Ravi Srinivasan, pečlivě propátral rozsáhlé archivy dat MVS od roku 2200 a nabyl přesvědčení, že Ráma II nebyl jaderným rojem zničen. „Je možné," prohlásil pan Srinivasan, „že tento videozáznam je pravý a že mluvčí je skutečně vážená madame des Jardinsová."

„Ale té by dnes bylo dvaasedmdesát," odporovali další agenti.

„V záznamu není nic, co ukazuje, kdy byl natočen," dokazoval pan Srinivasan. „A když porovnáte fotografie madame des Jardinsové z průběhu mise s obrázky ženy v signálu, který jsme

zachytili, jsou rozhodně různé. Její tvář je starší, možná o deset let. Je-li mluvčí v záznamu podvod, nebo napodobenina, potom to udělali velmi obratně.“

Pan Srinivasan však souhlasil, že plán přijatý nakonec MIS je správný, i kdyby byl videozáznam pravdivý. Takže nebylo potřeba přesvědčit všechny, že jeho pohled na věc je správný. Co však bylo absolutně nutné, na tom se shodli všichni superagenti, bylo to, aby o existenci záznamu vědělo co nejméně lidí.

Během čtyřiceti let od začátku třiadvacátého století došlo na planetě Zemi k významným změnám. Po Velkém chaosu se stala Rada vlád monolitní organizací, která řídila, nebo aspoň manipulovala politiku planety. Jedině Čína, která se po ničivé zkušenosti během chaosu vrátila do izolace, byla vně sféry vlivu Rady vlád. Po roce 2200 se však objevily známky toho, že uznávaná moc Rady vlád začíná erodovat.

Nejdříve přišly korejské volby v roce 2209, kdy lidé tohoto národa znechucení po sobě jdoucími režimy zkorumpovaných politiků, kteří bohatli na úkor obyvatelstva, skutečně hlasovali pro federaci s Číňany. Z velkých zemí světa měla jedině Čína významně odlišný systém než řízený kapitalizmus praktikovaný bohatými národy a konfederacemi Severní Ameriky, Asie a Evropy. Čínská vláda byla odrůdou socialistické demokracie založené na principech, které zastával za svatého prohlášený italský katolík dvaadvacátého století Svatý Michael ze Sieny.

Rada vlád (a s ní skutečně celý svět) byla ohromena překvapujícími výsledky voleb v Koreji. V době, kdy se MIS podařilo podnítit občanskou válku (r. 2211 – 2212), získala už nová korejská vláda a její čínští spojenci srdce a mysli lidí. Vzpoura byla snadno potlačena a Korea se stala stálou částí Čínské federace.

Číňané otevřeně prohlásili, že nemají v úmyslu vyvážet svou formu vlády za pomoci vojenské síly, ale zbytek světa jim nevěřil.

Rozpočet Rady vlád pro armádu a rozvědku se mezi roky 2210 až 2220 zdvojnásobil a na světovou scénu se vrátilo politické napětí.

Mezitím, v roce 2218, zvolilo tři sta padesát milionů Brazilců do čela svého národa charismatického generála, který se jmenoval Joao Pereira. Generál Pereira se domníval, že Jižní Amerika je Radou vlád přehlížena a podceňována (to se nemýlil), a požadoval, aby byly v chartě Rady vlád provedeny změny, které by to napravily. Když Rada vlád odmítla, Pereira oživil jihoamerický nacionalizmus jednostranným odmítnutím charty Rady vlád. Brazílie tedy vystoupila z Rady vlád a během dalšího desetiletí následovala její příklad většina zbývajících národů Jižní Ameriky, povzbuzená velkou vojenskou silou Brazílie, která úspěšně čelila mírovým sílám Rady vlád. Na světovou geopolitickou scénu tak vstoupil třetí hráč, Brazilská říše, vedená energicky generálem Pereirou.

Zpočátku hrozila embarga vyhlášená Radou vlád uvrhnout Brazílii a zbytek Jižní Ameriky do chudoby, která pustošila oblast už v dobách Velkého chaosu. Ale Pereira se nedal. Protože vyspělé národy Severní Ameriky, Asie a Evropy nekupovaly jeho legální export, rozhodl, že on a jeho spojenci budou vyvážet nelegální produkty. Hlavním obchodním artiklem Brazilské říše se staly drogy. Byla to hospodářsky nesmírně úspěšná politika. V roce 2240 proudil silný tok všech druhů drog z Jižní Ameriky do zbytku světa.

Za této politické situace zachytili na Zemi Nicolin videozáznam. I když se v kontrole Rady vlád nad planetou objevily jisté trhliny, organizace ještě pořád reprezentovala téměř sedmdesát procent populace a devadesát procent materiálního bohatství Země. Bylo přirozené, že zodpovědnost za organizaci odezvy převezme Rada vlád a její výkonná vesmírná agentura MVS. Za pečlivého dodržení bezpečnostních pravidel určených MIS byl v únoru 2242 ohlášen pětinásobný počet lidí, kteří

pojedou na Mars do Lowellovy kolonie. Odjezd ze Země se plánoval v pozdním létě nebo brzy na podzim v roce 2245.

Další čtyři lidé v místnosti, modroocí členové jedné rodiny z Malmö ze Švédska odešli a Kendži a Nai Watanabe zůstali sami. Ona stále hleděla dolů na Zemi vzdálenou třicet pět tisíc kilometrů. Kendži se k ní u velkého pozorovacího okna připojil.

„Nikdy jsem si plně neuvědomila," řekla Nai svému muži, „co to přesně znamená nacházet se na geostacionární orbitě. Země se odsud nepohybuje. Vypadá jako zavěšená v prostoru."

Kendži se zasmál. „Ve skutečnosti se pohybuje jak Země, tak my – a velice rychle. Ale protože naše orbitální perioda je stejná jako perioda rotace Země, nabízí nám Země pořád stejný pohled."

„Na té druhé vesmírné stanici to bylo jiné," řekla Nai a šourala se ve svých trepkách od okna. „Tam byla Země majestátní, v pohybu, daleko působivější."

„Ale byli jsme pouze tři sta kilometrů od povrchu. Samozřejmě to bylo…"

„Do prdele!" uslyšeli výkřik z druhé strany pozorovací haly. Velký mladý muž v černobíle kostkované košili a modrých džínách sebou plácal ve vzduchu, o něco výš než metr nad podlahou, a v důsledku svých prudkých pohybů se přetáčel do strany. Kendži mu pomohl postavit se na nohy.

„Díky," řekl muž. „Zapomněl jsem mít pořád jednu nohu na podlaze. Ta beztíže je pro farmáře setsakra nezvyklá." Měl silný jižanský přízvuk.

„Ouvej, omlouvám se za výrazy, ma'am. Žil jsem moc dlouho mezi krávami a prasaty." Napřáhl ruku ke Kendžimu. „Jsem Max Puckett z města DeQueen v Arkansasu."

Kendži představil sebe a svou ženu. Max Puckett měl upřímnou tvář a otevřeně se zubil. „Víte," řekl, „když jsem se upsal, že půjdu na Mars, nikdy jsem si neuvědomil, že budeme

celou tu proklatou cestu beztížní… Co se stane s ubohými slepicemi? Pravděpodobně už nikdy nesnesou žádné vejce.“

Max přešel k oknu. „Teď je v mém domově tam dole, na té legrační planetě, skoro poledne. Můj bratr Clyde si asi právě otevřel láhev piva a jeho žena Winona mu dělá sendvič.“ Na několik sekund se odmlčel a pak se otočil k nim. „Co budete vy dva na Marsu dělat?“

„Já jsem historik kolonie,“ odvětil Kendži, „nebo alespoň jeden z nich. Má žena Nai je učitelkou angličtiny a francouzštiny.“

„Do prdele,“ vyjekl Max Puckett. „doufal jsem, že jste párek farmářů z Vietnamu nebo Laosu. Chci se naučit něco o rýži.“

„Zaslechla jsem něco o slepicích?“ zeptala se Nai po krátké odmlce. „Budeme mít na lodi Pinta kuřata?“

„Ma'am,“ odvětil Max Puckett, „v klecích v nákladní vlečné lodi zaparkované na druhém konci této stanice je patnáct tisíc našich nejlepších kuřat. MVS za ně zaplatila dost, aby Clyde a Winona mohli odpočívat celý dlouhý rok, kdyby chtěli… Jestli s námi ty slepice nepoletí, rád bych věděl, co s nimi k čertu udělají.“

„Cestující na lodi Pinta i Santa Maria zabírají pouze dvacet procent místa,“ připomněl Kendži Nai. „Zásoby a další náklad zabírá zbytek. Na naší lodi bude celkem tři sta cestujících, většinou představitelů MVS a dalšího klíčového personálu nutného k inicializaci kolonie…“

„I-ni-ci-a-li-za-ci kolonie?“ přerušil ho Max. „Kruci, člověče, ty mluvíš jako nějakej robot.“ Zazubil se na Nai. „Po dvou letech s jedním z těch mluvících kultivátorů jsem toho čubčího syna zahodil a nahradil ho jedním z dřívějších němejch typů.“

Kendži se nenucené zasmál. „Řekl bych, že hodně užívám žargonu MVS. Byl jsem jedním z prvních civilistů vybraných pro Nový Lowell a řídil jsem nábor v Orientu.“

Max si dal cigaretu do úst. Rozhlédl se po pozorovací hale. „Nevidím nikde ‚kouření dovoleno‘. Kdybych si zapálil, nejspíš

spustím poplašné zařízení.“ Strčil si cigaretu za ucho. „Winona nenávidí, když já a Clyde kouříme. Říká, že teď už kouří jenom farmáři a kurvy.“

Max se zachichotal. Kendži a Nai se rovněž smáli. Byl to legrační muž. „Když mluvím o kurvách.“ řekl Max a zamrkal, „kde jsou všechny ty odsouzený ženský, který jsem viděl v televizi? Teda, některý z nich byly moc pěkný. Vypadaly sakra o moc líp než moje kuřata a prasata.“

„Všichni osadníci, kteří byli na zemi drženi ve vazbě, cestují na lodi Santa Maria,“ řekl Kendži. „My přijedeme asi dva měsíce před nimi.“

„Víte toho o téhle misi hrozně moc,“ řekl Max. „A nemluvíte zkomolenou angličtinou jako Japončíci, s kterými jsem se setkal v Little Rocku a Texarkaně. Jste nějaké velké zvíře?“

„Ne,“ odpověděl Kendži, neschopen potlačit smích. „Jak jsem vám řekl, jsem jen první historik kolonie.“

Kendži chtěl říct Maxovi, že žil šest let ve Spojených státech – což vysvětlovalo, proč mluví tak dobře anglicky – když se otevřely dveře z haly a vešel jimi důstojný starší pán v šedém obleku s tmavou kravatou. „Promiňte,“ řekl Maxovi, který si zase dal nezapálenou cigaretu do úst, „dostal jsem se omylem do kuřárny?“

„Ne, otecko,“ odvětil Max. „Tahle místnost je pozorovací hala. Je moc pěkná na to, aby to byla kuřárna. Kouření je asi omezeno na malou místnost bez oken poblíž záchodů. Při pohovoru mně zástupce MVS říkal…“

Starší pán zíral na Maxe, jako kdyby byl biolog a Max vzácný, ale nepříjemný exemplář. „Mé jméno, mladý muži,“ přerušil ho, „není ‚Otecko‘. Jmenuji se Pjotr. Pjotr Myškin, abych byl přesný.“

„Rád vás poznávám, Petere,“ řekl Max a podával mu ruku. „Já jsem Max. Tohle jsou manželé Wabanyabe. Jsou z Japonska.“

„Kendži Watanabe,“ opravil ho Kendži. „To je má žena Nai, z Thajska.“

„Pane Maxi,“ řekl Pjotr Myškin formálně, „mé křestní jméno je Pjotr, ne Peter. Je dost zlé, že musím pět let mluvit anglicky. Mohu jistě žádat, aby si mé jméno zachovalo svůj původní ruský zvuk.“

„Oukej, Pí-jot-ur.“ prohlásil Max a zase se zubil. „Co vlastně děláte? Ne, nechte mě hádat… Vy jste pohřební zřízenec kolonie.“

Na zlomek sekundy se Kendži obával, že pan Myškin vybuchne hněvem. Místo toho se mu však na tváři začal tvořit nepatrný úsměv. „Je zřejmé,“ řekl pomalu, „že máte jistý komický dar. Myslím, že na dlouhé a nudné cestě vesmírem by to mohla být výhoda.“ Na okamžik se odmlčel. „Pro vaši informaci, nejsem pohřební zřízenec. Vystudoval jsem práva. Až do doby před dvěma roky, kdy jsem z vlastní vůle odstoupil, abych hledal ‚nové dobrodružství‘, jsem byl členem Nejvyššího Sovětského soudu.“

„Do prdele práce,“ vykřikl Max Puckett. „Teď si vzpomínám. Četl jsem o vás v časopisu Time… Jo. Soudce Myškine, omlouvám se. Nepoznal jsem vás…“

„To vůbec nevadí,“ přerušil ho soudce Myškin s pobaveným úsměvem rozlévajícím se mu po tváři. „Je to fascinující být na okamžik neznámým a být považován za pohřebního zřízence. Pravděpodobně navyklý výraz soudce je velmi blízký zasmušilému výrazu účastníka pohřbu. Mimochodem, pane…“

„Puckett, pane.“

„Mimochodem, pane Puckette,“ pokračoval soudce Myškin, „nepřipojil byste se ke mně v baru na skleničku? Vodka by teď chutnala obzvláště dobře.“

„Stejně tak nějaká tequila,“ odpověděl Max a šel se soudcem Myškinem ke dveřím. „Předpokládám, že nevíte, co se stane, když dáte tequilu prasatům, že ne?… Myslel jsem si to… No, já a můj bratr Clyde…“

Zmizeli za dveřmi a nechali Kendžiho a Nai Watanabe opět samotné. Ti se na sebe podívali a rozesmáli se. „Nemyslíš si," zeptal se Kendži, „že se z těch dvou stanou přátelé, že ne?"'

„V žádném případě," odvětila Nai s úsměvem. „To je ale povedený pár!"

„Myškin je považován za jednoho z nejlepších právníků našeho století. Jeho názory jsou povinnou literaturou na všech sovětských právnických fakultách. Puckett byl prezidentem Sdružení farmářů jihozápadního Arkansasu. Má neuvěřitelné znalosti o rostlinné i živočišné výrobě."

„Víš všechno o všech lidech z Nového Lowellu?"

„Ne," odpověděl Kendži. „Ale studoval jsem materiály všech, kteří budou na lodi Pinta."

Nai svého muže objala. „Řekni mi něco o Nai Buatong Watanabe."

„Thajská učitelka, mluví plynně anglicky a francouzsky, IO rovno 2,48 a SK rovno 91…-

Nai ho přerušila polibkem. „Zapomněl jsi nejdůležitější vlastnost," poznamenala.

„Která to je?"

Opět ho políbila. „Zbožňující nová žena Kendžiho Watanabe, historika kolonie."

6

Většina lidí světa sledovala televizi, když byla Pinta se svými cestujícími a nákladem několik hodin před plánovaným odletem na Mars formálně pokřtěna. K slavnostnímu obřadu přiletěl na GOD-4 druhý viceprezident Rady vlád, vysoký švýcarský úředník, který se jmenoval Heinrich Jenzer. Pronesl krátký projev, aby připomněl jak dokončení tří kosmických lodí, tak zahájení „nové éry kolonizace Marsu“. Když skončil, představil pana Iana Macmillana, skotského velitele lodi Pinta. Macmillan, nudný řečník, který byl typickým příkladem byrokrata MVS, četl šestiminutovou řeč připomínající světu základní cíle projektu.

„Tyto tři dopravní prostředky,“ řekl na začátku, „ponesou téměř dva tisíce lidí na sto milionů kilometrů dlouhou cestu k jiné planetě, Marsu, kde bude tentokrát vytvořena stálá kolonie lidí. Většina našich budoucích marťanských osadníků bude dopravena na druhé lodi, pojmenované Nina, která odletí odsud, z GOD-4, za tři týdny. Naše loď, Pinta, a poslední kosmická loď, Santa Maria, povezou každá asi tři sta cestujících a rovněž tisíce kilogramů zásob a zařízení, nutných k vybavení kolonie.“

Pečlivě se vyhýbal jakékoliv zmínce o osudu první řady předsunutých skupin na Marsu a snažil se být poetický, přirovnával nastávající expedici k cestě Kryštofa Kolumba před sedmi sty padesáti roky. Styl proslovu, který byl pro něj napsán, byl výborný, ale Macmillanův jednotvárný přednes změnil slova, která by v ústech vynikajícího řečníka byla inspirující, v těžkopádnou a prozaickou lekci.

Svou řeč končil tím, že charakterizoval osadníky jako skupinu, citoval statistiky o jejich věku, zaměstnání a zemích původu. „Tito muži a ženy,“ shrnoval Macmillan. „jsou reprezentativním

vzorkem lidského druhu v téměř všech směrech. Říkám téměř, protože této skupině jsou společné alespoň dva rysy, které by se nenašly v náhodné skupině lidí této velikosti. Za prvé, budoucí usedlíci Lowellovy kolonie jsou extrémně inteligentní – jejich průměrný IO je maličko nad 1.86. Za druhé, a to je samozřejmé, musí být odvážní, protože jinak by se nepřihlásili a nepřijali dlouhý a obtížný úkol v novém a neznámém prostředí.“

Když skončil, podali mu maličkou láhev šampaňského a kapitán Macmillan ji rozbil o model lodi Pinta zhotovený v měřítku 1:100, který byl vystaven za ním a dalšími hodnostáři na pódiu. Chvilku poté, když osadníci opouštěli hlediště a připravovali se k nástupu na loď. Macmillan a Jenzer začali plánovanou tiskovou konferenci.

„Je to pako.“

„Nepříliš kompetentní byrokrat.“

„Je to podělanej pako.“

Max Puckett a soudce Myškin hodnotili při obědě kapitána Macmillana.

„Nemá sakra ani trochu smyslu pro humor.“

„Není prostě schopen ocenit věci, které se vymykají normálu.“

Max byl podrážděný. Během neformálního ranního výslechu byl pokárán členy velení lodi. Jeho přítel, soudce Myškin, ho při výslechu zastupoval a zabránil, aby se jednání vymklo kontrole.

„Ty čuráci nemají žádný právo soudit mé chování.“

„V obecném smyslu máš zcela pravdu, příteli,“ odvětil soudce Myškin. „Ale na této lodi máme řadu jedinečných podmínek. Oni jsou zde autoritou, alespoň dokud nepřijedeme do Lowellovy kolonie a neustavíme vládu… Rozhodně se nic tak zlého nestalo. Nejsi nijak znevýhodněn jejich vyhlášením, že tvé akce byly ‚neudržitelné‘. Mohlo to být mnohem horší.“

Před dvěma dny se konala party na oslavu překročení poloviny vzdálenosti mezi Zemí a Marsem. Max přes hodinu vehementně flirtoval s půvabnou Angelou Rendino, jednou z Macmillanových asistentek. Nudný Skot vzal Maxe stranou a důrazně ho žádal, aby ji nechal na pokoji.

„Ať mně to řekne sama," řekl Max rozumně.

„Je to nezkušená mladá žena," odpověděl Macmillan. „A je moc laskavá, aby vám řekla, jak odporný je váš přízemní humor."

Max se až do té chvíle výborně bavil. „O co vám jde, veliteli?" zeptal se, když nejdříve vypil další margaritu. „Je to vaše soukromá narážečka, nebo co?"

Macmillan se zbarvil do karmínova a po několika sekundách prohlásil: „Pane Puckette, nezlepší-li se vaše chování, budu nucen vykázat vás do vaší kajuty."

Konfrontace s Macmillanem otrávila Maxovi večer. Popudilo ho, že velitel lodi použil oficiální moci ve zřejmě osobní situaci. Max se vrátil do svého pokoje, který sdílel s dalším Američanem, zadumaným lesníkem ze státu Oregon jménem Dave Denison a rychle vypil celou láhev tequily. V opilosti se mu stýskalo po domově a upadl do deprese. Rozhodl se jít do komunikačního střediska a zavolat bratrovi do Arkansasu.

To už bylo hodně pozdě. Aby došel do komunikačního střediska, musel projít celou lodí, nejdříve společenskou halou, kde právě končila party, a potom důstojnickými ubikacemi. Tam letmo zahlédl Iana Macmillana a Angelu Rendino, jak jdou zavěšeni do sebe do velitelova soukromého bytu.

„Ten čubčí syn," řekl si Max v duchu.

Opilý Max přecházel před velitelovými dveřmi a narůstal v něm vztek. Po pěti minutách dostal nápad, který se mu zalíbil. Vzpomněl si, jak za studií na univerzitě v Arkansasu vyhrál cenu za nejlepší napodobení prasečího kvičení, a proťal noční ticho strašlivým řevem.

„*Súú-íí, pig, pig*,“ zaječel.

Zopakoval zachrochtání ještě jednou a pak bleskově zmizel, právě včas, než všichni v důstojnickém křídle (včetně Macmillana) otevřeli dveře, aby zjistili, co se děje. Kapitána Macmillana nepotěšilo, že celá jeho posádka viděla jeho i slečnu Rendino neoblečené.

Cesta na Mars byla pro Kendžiho a Nai druhými líbánkami. Neměli moc práce. Cesta probíhala, aspoň z pohledu historika, bez významných událostí a Nai neměla mnoho povinností, protože většina jejích žáků byla na palubě dalších dvou lodí.

Kendži a Nai trávili mnohé večery se soudcem Myškinem a Maxem Puckettem. Často hráli karty (Max byl stejně dobrý v pokeru jako špatný v bridži), mluvili o svých představách Lowellovy kolonie a diskutovali o životě, který zanechali za sebou na Zemi.

Když byli tři týdny od Marsu, oznámila posádka připravovaný dvoudenní komunikační výpadek a vybízela všechny, aby zavolali domů, než budou radiové systémy dočasně mimo provoz. Protože bylo období svátků konce roku, všem se to hodilo.

Max nenáviděl časovou prodlevu a dlouhé povídání jedním směrem. Když rozkouskovaně vyslechl plány na oslavy Vánoc v Arkansasu, oznámil bratrovi a jeho ženě, že jim už nebude volat, protože nenávidí „čekat patnáct minut, aby zjistil, zda se někdo směje jeho vtipům“.

V Kjótu brzy napadl sníh. Kendžiho otec a matka natočili záznam na video, na němž je Ginkakudži a Čion-in pod měkkou sněhovou přikrývkou: kdyby s ním nebyla Nai, Kendžimu by se nesnesitelně stýskalo po domove. V krátkém hovoru do Thajska blahopřála Nai jedné ze sester, že získala stipendium na univerzitu.

Pjotr Myškin netelefonoval nikomu. Jeho žena byla mrtvá a neměl žádné děti. „Mám nádherné vzpomínky," řekl Maxovi, „ale nic osobního jsem na Zemi nezanechal."

První den plánovaného komunikačního výpadku se objevilo na všech kanálech oznámení, že ve dvě hodiny odpoledne bude promítán důležitý program – shlédnutí povinné pro všechny. Kendži a Nai pozvali Maxe a soudce Myškina do svého bytu, aby se dívali společně.

„Jsem zvědavej, co to bude za pitomou přednášku," řekl Max. bránící se jako vždy všemu, čím by ztrácel čas.

Video začalo tím, že prezident Rady vlád a ředitel MVS seděli spolu u velkého stolu. Prezident Rady vlád zdůraznil důležitost oznámení, které přednese Werner Koch, ředitel MVS.

„Cestující na lodi Pinta," začal doktor Koch, „před čtyřmi roky náš systém sledování satelitů dekódoval souvislý signál, který zjevně pocházel z dalekého vesmíru ze směru hvězdy Epsilon Eridani. Když byl patřičně zpracován, zjistilo se, že obsahuje úžasný videozáznam, který asi za pět minut celý uvidíte.

Jak uslyšíte, nahrávka oznamuje návrat kosmické lodi Ráma do naší soustavy. V roce 2130 a 2200 navštívily naši rodinu planet na orbitě kolem Slunce obrovité válce, padesát kilometrů dlouhé a dvacet kilometrů široké, vytvořené neznámou mimozemskou inteligencí za účelem, který jsme ještě nepochopili. Druhý vetřelec, obvykle nazývaný Ráma dvě, provedl uvnitř orbity Venuše korekci rychlosti, která ho dostala do kurzu srážky se Zemí. Byl vyslán roj jaderných střel, aby se s cizím válcem setkala a zničila ho, než se Ráma dostane natolik blízko k naší planetě, aby jí způsobil nějakou škodu.

Záznam, který uvidíte, tvrdí, že teď přilétá do našeho sousedství další kosmická loď Ráma s jediným účelem – ‚získat' reprezentativní vzorek dvou tisíc lidí na ‚pozorování'. I když toto tvrzení se zdá bizarní, je důležité poznamenat, že náš radar

vskutku potvrdil, že plavidlo třídy Ráma vstoupilo před necelým měsícem na orbitu kolem Marsu.

Zdá se, že musíme toto fantastické sdělení z dalekého vesmíru brát vážně. Vy, osadníci na lodi Pinta, jste tudíž byli pověřeni setkáním s novým předmětem na orbitě kolem Marsu. Uvědomujeme si, že tato zpráva bude pro většinu z vás těžký šok, ale neměli jsme mnoho jiných možností, jak tuto situaci řešit. Jestliže nějaký popletený génius naplánoval a zaranžoval komplikovaný podvod, jak se domníváme, pak budete po krátké zajížďce pokračovat ve své kolonizaci Marsu, jak byla původně navržena. Jestliže však videozáznam skutečně říká pravdu, potom se z vás a vašich společníků na palubách lodí Nina a Santa Maria stane požadovaný vzorek lidských bytostí, které bude rámanská inteligence pozorovat.

Jistě chápete, že vaše mise má nyní mezi všemi činnostmi Rady vlád nejvyšší prioritu. Chápete také nutnost utajení. Od tohoto okamžiku, dokud se jedním, nebo druhým způsobem otázka Rámy nevyjasní, budou všechny komunikace mezi Zemí a lodí přísně kontrolovány. MIS bude monitorovat všechny hlasové smyčky. Vašim přátelům a rodinám bude řečeno, že jste v bezpečí a že jste nakonec přistáli na Marsu, ale že komunikační systémy na lodi zcela selhaly.

Videonahrávku uvidíte teď, aby vám zůstaly tři týdny na přípravu setkání. Základní plán a doprovodné postupy pro setkání, vypracované podrobně MIS ve spolupráci s MVS, byly už odeslány veliteli lodi zhuštěným tokem dat. Každý z vás dostane speciální řadu úkolů. Každému z vás je také určen osobní soubor, který vám zajistí nutné informace, abyste mohli plnit své povinnosti.

Samozřejmě vám přejeme štěstí. S největší pravděpodobností z této záležitosti s Rámou nebude nic: v tom případě se prostě zpozdí založení Lowellovy kolonie. Pokud je však tento

videozáznam pravdivý, musíte rychle a pečlivě připravit plány, které zvládnou příjezd lodí Nina a Santa Maria – nikdo z cestujících na těchto lodích nebude věděl nic o Rámovi ani o změně poslání.“

V bytě rodiny Watanabe se rozhostila chvilka ticha, když video náhle skončilo a na obrazovce se objevil text: DALŠÍ VIDEO ZA DVĚ MINUTY. „No, proklatě,“ byl jediný komentář, na nějž se Max Puckett zmohl.

7

V nahrávce seděla Nicole na obyčejné hnědé židli před nevýraznou stěnou. Byla oblečena v jedné z leteckých kombinéz MVS, které byly jejím obvyklým oblečením během Newtonovy mise. Nicole četla poselství z elektronického zápisníku, který držela v rukou.

„Mí drazí pozemšťané," začala, „jsem Newtonova kosmonautka Nicole des Jardinsová, mluvím k vám ze vzdálenosti miliard kilometrů. Jsem na palubě kosmické lodi Ráma, podobné dvěma velkým válcovým kosmickým lodím, které navštívily naši sluneční soustavu během dvou posledních století. Tato třetí loď Ráma směřuje také k naší nepatrné oblasti galaxie. Asi čtyři roky poté, co poprvé zachytíte tento videozáznam, Ráma tři vstoupí na orbitu kolem planety Mars.

Od doby, kdy jsem opustila Zemi, jsem zjistila, že dopravní prostředky třídy Ráma jsou budovány pokročilou mimozemskou inteligencí jako prvky rozsáhlého systému ke sběru informací, jehož konečným cílem je získání a katalogizace údajů o životě ve vesmíru. Návrat třetí kosmické lodi Ráma do blízkosti naší domovské planety je částí tohoto úkolu.

Uvnitř Rámy tři bylo vytvořeno prostředí podobné Zemi, které pojme dva tisíce lidských bytostí plus významné množství zvířat a rostlin z naší domovské planěly. Přesné specifikace týkající se biomasy a dalších charakteristik těchto zvířat a rostlin jsou obsaženy v první příloze této nahrávky: je však nutné zdůraznit, že rostliny, obzvláště ty, které jsou vysoce účinné při konverzi oxidu uhličitého na kyslík, tvoří klíčový rys základního návrhu zemského habitatu na palubě Rámy. Bez rostlin by byl život pro lidi v Rámovi závažně ztížen.

Jako výsledek tohoto přenosu se očekává, že Země pošle reprezentativní skupinu svých obyvatel – společně s dostatečnými zásobami specifikovanými podrobně v druhém dodatku – na setkání s Rámou tři na orbitě kolem Marsu. Cestující budou převzati do Rámy a pečlivě pozorováni, zatímco budou žít v habitatu, který reprodukuje podmínky životního prostředí na Zemi. Vzhledem k nepřátelské reakci vůči Rámovi dvě, která měla mimochodem za následek jen malé poškození mimozemské kosmické lodi, nepočítá základní plán mise tohoto dopravního prostředku Ráma s větším přiblížením Zemi než na orbitu kolem Marsu. Tento základní plán ovšem předpokládá, že výkonná moc na Zemi skutečně vyhoví požadavkům obsaženým v tomto přenosu. Nebudou-li žádné lidské bytosti na setkání s Rámou tři na orbitu kolem Marsu vyslány, nevím, jaká odezva byla kosmické lodi pro takový případ naprogramována. Ze svého vlastního pozorování však mohu říci, že mimozemská inteligence je schopna bez potíží získat požadované údaje jinými, méně mírnými metodami.Co se týká lidských bytostí, které budou přepraveny na Mars, je samozřejmé, že vybraní jednotlivci by měli představovat široký průřez lidstva zahrnující obě pohlaví, všechna stáří a tolik kultur, kolik jen lze. Velká knihovna informací o Zemi, která se vyžaduje ve třetím dodatku videa, zajistí dodatečné údaje, které lze korelovat s pozorováními v Rámovi.

Já sama nevím, jak dlouho lidské bytosti uvnitř Rámy zůstanou, ani přesně, kam je kosmická loď vezme, dokonce ani proč nadřazená inteligence, která vytvořila plavidla Ráma, shromažďuje informace o životě ve vesmíru. Mohu však prohlásit, že divy, kterých jsem byla svědkem po opuštění naší sluneční soustavy, mi umožnily zcela nově pochopit naše místo ve vesmíru.“

Celková doba trvání videozáznamu, z něhož více než polovina byla věnována podrobným dodatkům, byla něco přes deset minut. Během přenosu se základní záběr neměnil. Nicolin přednes byl odměřený a rozvážný, zdůrazněný krátkými odmlkami, když pohybovala očima od kamery k zápisníku, který držela v rukou. Ačkoliv v jejím tónu byla jistá modulace, Nicolin naléhavý výraz v tváři se v podstatě neměnil. Pouze tehdy, když naznačila, že by Rámané mohli k získání svých údajů použít „jiných, méně mírných metod“, problesklo jí v temných očích silné pohnutí.

Kendži Watanabe sledoval první polovinu videozáznamu zcela soustředěně. Během dodatků však jeho mysl začala odbíhat a klást otázky. *Kdo jsou ti mimozemšťané?* ptal se. *Odkud přišli? Proč nás chtějí pozorovat? A proč si vybrali Nicole des Jardinsovou za svou mluvčí?*

Kendži se pro sebe zasmál, když si uvědomil, že takových naléhavých otázek je proud bez konce. Rozhodl se soustředit na snadnější otázky.

Kdyby byla Nicole dnes naživu, přemítal potom Kendži, *pak by jí bylo jedenaosmdesát.* Žena na televizní obrazovce měla nějaké šedivé vlasy a mnohem více vrásek, než měla kosmonautka des Jardinsová, když byla ze Země vyslána loď Newton, ale její věk na videu určitě nebyl blízko osmdesátky. *Možná dvaapadesát, nebo nanejvýš třiapadesát*, řekl si Kendži.

Natočila tedy tento videozáznam před třiceti roky? dumal. *Nebo byl nějak zpomalen její proces stárnutí?* Nenapadlo ho pochybovat o tom, že mluvčí byla opravdu Nicole. Kendži strávil dost času v archivech Newtona, aby okamžitě poznal mimiku její tváře. *Natočila ho asi před čtyřmi roky*, přemýšlel Kendži, *pokud však.…* Pořád zápasil s tímto problémem, když Nicolino vystoupení skončilo a na monitoru se opět objevil ředitel MVS.

Doktor Koch rychle vysvětlil, že videozáznam bude přehrán dvakrát úplně celý na všech kanálech a potom bude k dispozici každému z cestujících a posádky, kdy se mu zachce.

„Co se tady skutečně děje?“ chtěl vědět Max Puckett, jakmile se Nicolina tvář objevila opět na monitoru. Svůj dotaz adresoval Kendžimu.

„Pokud jsem to správně pochopil.“ odpověděl Kendži po několika sekundách sledování obrazovky, „byli jsme MVS záměrně klamáni o jednom z hlavních účelů naší expedice. Zjevně dostali toto poselství před čtyřmi roky, v době, kdy financování Lowellovy kolonie bylo ještě nejisté, a tehdy se rozhodli – když všechno úsilí dokázat, že videozáznam je podvod, skončilo neúspěchem – že tajným úkolem našeho projektu bude prozkoumat Rámu tři.“

„Do prdele,“ ulevil si Max Puckett a rázně vrtěl hlavou. „Proč nám kruci neřekli pravdu?“

„Mysl se mi plaší před myšlenkou, že nějací supertvorové posílají takovou děsivou technologii jen proto, aby o nás shromáždili údaje,“ poznamenal soudce Myškin po krátkém mlčení. „Na druhé straně však alespoň teď chápu jisté zvláštnosti procesu výběru. Byl jsem ohromen, když asi před osmi měsíci byla ke kolonii přidána skupina amerických adolescentních bezdomovců. Teď vidím, že výběrová kritéria byla založena na ‚širokém průřezu‘ požadovaném madame des Jardinsovou: zda naše zvláštní směsice jednotlivců a zručností vytvoří sociologicky přijatelnou kolonii na Marsu, či nikoliv, muselo být vždy až sekundární.“

„Nenávidím lži a lháře,“ prohlásil nyní Max. Vstal ze židle a přecházel po pokoji. „Všichni ti politikové a vládní manažeři jsou stejní – bastardi, lžou bez výčitek svědomí.“

„Ale co mohli dělat, Maxi?“ odporoval soudce Myškin. „Téměř určitě nebrali videozáznam opravdu vážně. Alespoň do té

doby, než se ukázala na orbitě kolem Marsu tato nová loď. A kdyby řekli od začátku pravdu, došlo by k celosvětové panice.“

„Podívejte se, soudce,“ řekl Max zklamaně, „myslel jsem, že mne sakra najali jako farmáře do kolonie na Marsu. Nevím nic o tvorech typu ET a zcela upřímně řečeno, nechci nic vědět. Stačí mi, když se musím namáhat s kuřaty, prasaty a lidmi.“

„Obzvláště s lidmi,“ řekl soudce Myškin a usmíval se na svého přítele. Volky nevolky se Max zachichotal.

Po několika minutách se soudce Myškin a Max rozloučili a nechali manžele o samotě. Brzy potom zazvonil u nich v bytě videofon. „Watanabe?“ slyšeli hlas Iana Macmillana.

„Ano, pane,“ odpověděl Kendži.

„Omlouvám se, že vyrušuji, Watanabe,“ řekl velitel. „Ale mám první úkol pro někoho jiného než pro mé lidi. Mezi úkoly přidělené vám patří povinnost seznámit v devatenáct nula nula podrobně celou osádku lodi Pinta s Newtonovou expedicí, Rámany a kosmonautkou des Jardinsovou. Myslel jsem si, že byste mohl chtít začít s přípravou.“

„… Všechny sdělovací prostředky v roce 2200 uvedly, že Ráma dvě byl úplně zničen, odpařen mnohonásobnými jadernými bombami, které vybuchly v jeho blízkosti. Chybějící kosmonauti, des Jardinsová, O'Toole, Takagiši a Wakefield byli samozřejmě považováni za mrtvé. Podle oficiálních dokumentů Newtonovy mise i podle velmi úspěšných knih a televizního seriálu rozšiřovaných Hagenestem a Schmidtem vlastně Nicole des Jardinsová pravděpodobně zemřela někde v New Yorku, ostrovním městě uprostřed Válcového moře, týdny předtím, než vědecká loď Newton opustila Rámu a vrátila se na Zemi.“

Kendži se odmlčel, aby se podíval na své posluchače. I když kapitán Macmillan vysvětlil cestujícím i posádce, že videozáznam Kendžiho přednášky bude ihned k dispozici, mnozí z posluchačů si dělali poznámky. Kendži vychutnával svůj okamžik ve středu

všeobecného zájmu. Letmo pohlédl na Nai a usmál se, než pokračoval.

„Kosmonautka Francesca Sabatiniová, nejslavnější z těch, kteří přežili nešťastnou Newtonovu expedici, tvrdila ve svých pamětech, že se doktorka des Jardinsová mohla setkat s nepřátelským biotem, nebo snad někam spadnout v jedné z temných oblastí New Yorku. Protože obě ženy byly většinu dne spolu – hledaly japonského vědce jménem Sigeru Takagiši, který záhadně zmizel noc před tím z tábora Beta – signora Sabatiniová dobře věděla, jaké množství jídla a vody si kosmonautka des Jardinsová nesla. ‚I s její dokonalou znalostí lidského těla,' psala Sabatiniová. ‚Nicole nemohla přežít déle než týden. A kdyby se ve stavu deliria snažila získat vodu z ledu jedovatého Válcového moře, zemřela by dokonce dříve.'

Z šestice kosmonautů expedice Newton, kteří se nevrátili ze setkání s Rámou dvě, je to Nicole des Jardinsová, která vždy přitahovala nejvíce zájmu. Dokonce před tím, než brilantní statistik Roberto Lopez před sedmi lety vyslovil na základě evropských informací o genomech uchovávaných v Haagu správnou domněnku, že zemřelý anglický král Henry XI. byl otcem Nicoliny dcery Genevievy, se stala doktorka des Jardinsová legendární. Nedávno značně vzrostla návštěvnost jejího památníku poblíž vily její rodiny v Beauvois ve Francii, obzvláště mezi mladými ženami. Lidé se tam shromažďují nejen k uctění památky kosmonautky des Jardinsové a ke shlédnutí mnoha fotografií a videozáznamů připomínajících její vynikající osobnost, nýbrž i proto, aby uviděli dvě nádherné bronzové sochy, které vytvořil řecký sochař Theo Pappas. Jedna z nich zobrazuje mladičkou Nicole ve sportovním tričku a trenkách se zlatou olympijskou medailí kolem krku; na druhé je jako dospělá žena oblečená v letecké kombinéze MVS podobné té, kterou jste viděli na videu."

Kendži ukázal v malé posluchárně kosmické lodi Pinta dozadu a světla zhasla. Chvilku potom se na jedné ze dvou obrazovek za ním začaly promítat diapozitivy. „Toto je několik fotografií Nicole des Jardinsové, které byly uloženy v našem archivu na lodi. Referenční databáze udává, že mnoho dalších obrázků a historických filmových sekvencí je k dispozici v záložní knihovně v nákladní části lodi, ale ty údaje nelze získat během cesty, vzhledem k omezením počítačové sítě za letu. Další data nejsou však třeba, protože z těchto fotografií je jasné, že jedinec, který dnes odpoledne vystupoval v přenosu, je buď Nicole des Jardinsová, nebo její absolutně perfektní kopie.“

Blízký záběr z odpoledního videozáznamu byl zastaven na levé obrazovce a vedle něj se objevila fotografie hlavy Nicole z oslavy příchodu Nového roku ve vile Adriáni blízko Říma. Nebylo o tom pochyb. Dva obrázky určitě ukazovaly stejnou ženu. Když se Kendži ve svém vystoupení odmlčel, rozlehlo se mezi diváky souhlasné mručení.

„Nicole des Jardinsová se narodila,“ pokračoval Kendži poněkud tišším hlasem. „6. ledna 2164. Mělo by jí tudíž být, pokud videozáznam, který jsme odpoledne sledovali, byl skutečně natočen před čtyřmi roky, v té době sedmasedmdesát. Všichni víme, že doktorka des Jardinsová byla ve špičkové fyzické kondici a že pravidelně cvičila, pokud však bylo ženě, kterou jsme odpoledne viděli, sedmasedmdesát, potom mimozemšťané, kteří vybudovali Rámu, museli také objevit pramen mládí.“

Ačkoliv bylo pozdě v noci a Kendži byl velmi unaven, nemohl usnout. Události toho dne se mu neustále vracely a opět ho vzrušovaly. Nai Buatong Watanabe ležící vedle něj na malé dvojité posteli si byla velmi dobře vědoma, že její muž nespí.

„Jsi si absolutně jist, že jsme viděli opravdovou Nicole des Jardinsovou, drahý, že ano?“ řekla Nai tiše. když se Kendži posté obrátil na posteli.

„Ano,“ přisvědčil Kendži. „Ale Macmillan není. Požadoval, abych udělal to prohlášení o možnosti perfektní kopie. Myslí si, že je vše podvod…“

„Po našem dnešním odpoledním rozhovoru,“ pokračovala Nai po krátké pauze, „jsem si vzpomněla na ten velký rozruch o Nicole a králi Henrym před sedmi roky. Bylo to ve většině časopisů zabývajících se významnými osobnostmi. Ale něco jsem zapomněla. Jak nepochybně zjistili, že Henry byl otcem Genevievy? Nebyl už král mrtev? A neuchovává královská rodina v Anglii informace o svých genomech v soukromí a v tajnosti?“

„Lopez použil genomy, které patřily rodičům a dětem lidí, kteří se do královské rodiny dostali sňatkem. Potom, použitím postupu korelace dat, který sám vyvinul, doktor Lopez dokázal, že Henry, který byl během olympiády v roce 2184 ještě princem z Walesu, byl s více než trojnásobnou pravděpodobností otcem Nicolina dítěte, než kterýkoliv jiný muž přítomný v té době v Los Angeles. Když Darren Higgins na smrtelné posteli připustil, že Henry a Nicole spolu během olympiády strávili jednu noc, královská rodina povolila genetickému specialistovi přístup do její genomové databáze. Expert dospěl k závěru, že Henry byl nepochybně otcem Genevievy.“

„Jaká úžasná žena,“ prohlásila Nai.

„Opravdu byla.“ souhlasil Kendži, „ale co tě vedlo k té poznámce právě teď?“

„Jako žena obdivuji více než kterékoliv jiné její činy to, že chránila své tajemství a vychovala svou princeznu sama.“

8

Eponine našla Kimberly v koutě zakouřené místnosti a přisedla si k ní. Vzala si cigaretu, kterou jí přítelkyně nabídla, zapálila si a hluboce vdechla kouř.

„To je požitek," řekla Eponine potichu, když vypouštěla kouř v malých kroužcích a pozorovala je, jak pomalu stoupají k ventilátorům.

„I když máš moc ráda tabák a nikotin," zašeptala jí Kimberly, „vím, že bys absolutně zbožňovala kokomo." Američanka potáhla ze své cigarety. „Vím. že mi nevěříš, Eponine, ale je to fakticky lepší než sex."

„Ne pro mne, mon amie," odpověděla Eponine vřelým přátelským tónem. „Mám dost neřestí. A nikdy, nikdy bych nedokázala ovládnout něco, co by bylo skutečně lepší než sex."

Kimberly Hendersonová se srdečně zasmála a dlouhé blonďaté kadeře jí přitom poskakovaly po ramenou. Bylo jí čtyřiadvacet, o rok méně než její francouzské kolegyni. Obě seděly v kuřácké místnosti vedle ženských sprch. Byla to malá čtvercová místnost se stranou ne větší než čtyři metry, v níž právě teď stálo nebo sedělo tucet žen a všechny kouřily cigarety.

„Tahle místnost mi připomíná zadní pokoj ve Willieho hostinci v Evergreenu, hned vedle Denveru," řekla Kimberly. „Zatímco sto, nebo možná víc kovbojů a farmářů tancovalo a pilo v baru, naše parta se vytratila do Willieho posvátné ‚kanceláře', jak to nazýval, a úplně jsme se zmrskali kokomo."

Eponine hleděla skrz kouř na Kimberly. „Aspoň tady nás ti chlapi neobtěžují. Jsou úplně nemožní, ještě horší než chlápci ve vězeňské vesnici v Bourges. Ti tady snad myslí celý den jenom na sex."

„To je jasný," odvětila Kimberly a zase se zasmála. „Poprvé za celý roky nejsou přísně hlídaní. Když Tošiovi muži zničili všechny skryté monitory, byli náhle všichni volní." Pohlédla letmo na Eponine. „Ale má to také negativní stránku. Dnes došlo ke dvěma dalším znásilněním, k jednomu ve společné rekreační ploše."

Kimberly dokouřila jednu cigaretu a okamžitě si zapálila druhou. „Potřebuješ někoho, kdo tě bude chránit," pokračovala, „a já vím, že Walter by takovou práci rád měl. Kvůli Tošiovi se odsouzení většinou přestali o mě snažit. Teď mi nejvíc vadí hlídky MVS – myslí si, bůhví co nejsou. Jenom ten nádhernej italskej kus, nějakej Marcello, by za to stál. Včera mi řekl, že by mě donutil ‚sténat rozkoší', kdybych za ním zašla do jeho pokoje. Docela ráda bych to zkusila, ale všimla jsem si jednoho z Tošiových poskoků, jak z nás nespouští oči."

Eponine si také zapálila další cigaretu. Věděla, že je směšné kouřit jednu po druhé, ale cestující na lodi Santa Maria měli každý den povoleny jen tři půlhodinové přestávky a v přecpaných obytných prostorách nebylo kouření dovoleno. Zatímco Kimberly věnovala momentálně pozornost hřmotné ženě kolem čtyřicítky, která se na ni obrátila s nějakou otázkou. Eponine přemýšlela o prvních několika dnech po tom, co opustili zemi. *Náš třetí den na cestě,* vzpomínala, *za mnou Nakamura poslal svého prostředníka. Musel si mne vybrat jako první.*

Obrovský Japonec, zápasník sumo a poté vymahač dluhů pro známý hráčský gang, se formálně uklonil, když za ní přišel do společné haly. „Slečno Eponine," řekl angličtinou s těžkým přízvukem, „můj přítel Nakamura-san mě požádal, abych vám řekl, že vás považuje za moc krásnou. Nabízí vám úplnou ochranu výměnou za vaši společnost a občasné potěšení."

Nabídka byla svým způsobem přitažlivá, vybavovala si Eponine, *a ne nepodobná tomu, co většina slušně vypadajících žen na lodi Santa Maria nakonec přijala. Věděla jsem tehdy, že*

Nakamura bude mít velkou moc. Ale nelíbila se mi jeho chladnost. A mylně jsem se domnívala, že můžu zůstat volná.

„Hotovo?“ opakovala Kimberly. Eponine se vytrhla ze svého rozjímání. Zamáčkla cigaretu a šla se svou přítelkyní do šatny. Když si odkládaly šaty a připravovaly se do sprchy, páslo se na jejich nádherných tělech aspoň tucet očí.

„Neotravuje tě,“ ptala se Eponine, když stály bok po boku ve sprše, „že tě ty lesby hltají očima?“

„Ne-e,“ odvětila Kimberly. „Svým způsobem z toho mám požitek. Je to přece lichotivý. Není tady moc žen, které vypadají jako my. Vzrušuje mne to, když na mne tak hladově čumí.“

Eponine si opláchla mýdlovou pěnu z plných, pevných ňader, naklonila se ke Kimberly a zeptala se: „Mělas někdy něco s jinou ženou?“

„Samozřejmě,“ odpověděla Kimberly a zasmála se. „Ty ne?“ Bez čekání na odpověď se pustila do jedné ze svých historek. „Má první dodavatelka drog v Denveru byla lesba. Bylo mi jenom osmnáct a byla jsem od hlavy až k patě absolutně perfektní. Když mě Loretta poprvé viděla nahou, myslela si, že umřela a přišla do nebe. Začala jsem právě chodit do školy pro ošetřovatelky a nemohla jsem si dovolit moc drog. Tak jsem s Lorettou udělala obchod. Mohla mě šukat, ale jen když mi bude dodávat kokain. Náš románek trval skoro šest měsíců. Potom už jsem sama prodávala a kromě toho jsem se zamilovala do Kouzelníka.

Chudáček Loretta,“ pokračovala Kimberly, když si s Eponine navzájem v záchodě u sprchy utíraly záda. „Úplně ji to zlomilo. Nabízela mi všechno, včetně seznamu svých klientů. Nakonec byla otravná, tak jsem ji podtrhla a přiměla Kouzelníka, aby ji vyhnal z Denveru.“

Kimberly si všimla letmého výrazu nesouhlasu na tváři své přítelkyně. „Ježíši,“ řekla, „už zase začínáš moralizovat. Jsi kruci

nejměkčí vražedkyně, kterou jsem kdy potkala. Někdy mi připomínáš všechny ty dobráky v mý maturitní třídě.“

Když odcházely ze sprch, přišla za nimi maličká černoška s culíky. „Kimberly Hendersonová?“ zeptala se.

„Ano.“ přikývla Kimberly a otočila se. „Ale proč…“

„Je tvůj mužskej Král Japík Nakamura?“ přerušila ji dívka.

Kimberly neodpověděla. „Jestli jo, potřebuju tvou pomoc,“ pokračovala černoška.

„Co chceš?“ zeptala se Kimberly neutrálně.

Dívka náhle začala plakat. „Ten můj, Reuben, tím nic nemyslel. Byl zlitej z tý sračky, co prodává stráž. Nevěděl, že mluví s Králem Japíkem.“

Kimberly počkala, až si dívka osuší slzy, a zašeptala: „Co máš?“

„Tři nože a dvě žvára dynamitovýho kokomo,“ odpověděla černoška také šeptem.

„Přines mi to,“ řekla Kimberly s úsměvem. „A já to domluvím, aby se tvůj Reuben mohl přijít panu Nakamurovi omluvit.“

„Ty nemáš rád Kimberly, že ne?“ ptala se Eponine Waltera Brackeena. Byl to obrovitý americký černoch s měkkýma očima a dokonale kouzelnickými prsty na klaviatuře. Hrál lehkou džezovou směs a hleděl na svou krásnou dámu, když jeho tři spolubydlící po dohodě odešli do společných místností.

„Ne, nemám,“ odpověděl Walter pomalu. „Ona není jako my. Dokáže být moc legrační, ale myslím, že pod tím je doopravdy zlá.“

„Co tím myslíš?“

Walter přešel na měkkou baladu s lehčí melodií a hrál skoro minutu, než odpověděl. „V oku zákona jsme všichni stejní, vrazi. Ale v mých očích ne. Vymáčkl jsem život z chlapa, kterej prznil mýho malýho bráchu. Tys zabila bláznivýho bastarda, kterej ti

ničil život.“ Walter se na chvilku odmlčel a zakoulel očima. „Ale ta tvoje kámoš-ka, Kimberly, ona a její přítel oddělali tři lidi, který ani neznali, jenom kvůli drogám a prachům.“

„Byla tehdy grogy.“

„Nehraje roli,“ řekl Walter. „Každej z nás pořád odpovídáme za svý chování. Když do sebe dám sračku, která ze mě dělá zvíře, je to moje chyba. Ale nemůžu se zbavit zodpovědnosti za svý jednání.“

„Ve vazbě se chovala perfektně. Všichni lékaři, kteří s ní pracovali, říkali, že je výborná ošetřovatelka.“

Walter přestal hrát a několik sekund upřeně na Eponine hleděl. „Nebudeme se už bavit o Kimberly,“ řekl. „Máme málo času… Přemýšlelas o mým návrhu?“

Eponine si povzdechla. „Ano, přemýšlela, Waltře. A ačkoliv tě mám ráda a těší mě se s tebou milovat, uspořádání, které jsi navrhl, vypadá moc jako závazek… Kromě toho si myslím, že to děláš hlavně pro své ego. Pokud se nemýlím, dáváš přednost Malcolmovi…“

„Malcolm nemá s náma nic co dělat,“ přerušil ji Walter. „Je mým blízkým přítelem celé roky, od prvních dnů, kdy jsem se dostal do vězení v Georgii. Hrajeme spolu muziku. Když jsme oba osamělí, vlezeme spolu do postele. Rozumíme si…“

„Já vím, já vím… Malcolm vlastně není hlavní problém, je to víc princip, co mě trápí. Mám tě ráda, víš to. Ale…“ Její hlas slábl, jak bojovala se svými smíšenými pocity.

„Jsme tři týdny od Země,“ řekl Walter, „a máme před sebou ještě šest týdnů, než dorazíme na Mars. Jsem největší muž na této lodi. Když řeknu, že patříš mně, nebude tě šest týdnů nikdo obtěžovat.“

Eponine si připomněla nepěknou scénu z toho rána, kdy si dva Němci vedle ní povídali, jak by bylo snadné dopustit se znásilnění

v části lodi, kde jsou odsouzení. Věděli, že je může slyšet, ale vůbec se nesnažili ztišit hlas.

Nakonec spočinula ve Walterových velkých rukou. „Dobrá," řekla tiše. „Ale nečekej moc… Je to se mnou těžké."

„Myslím si, že Walter má asi problém se srdcem," zašeptala Eponine. Bylo to uprostřed noci a jejich další dvě spolubydlící spaly. Kimberly, na palandě pod ní, byla ještě rozjařená z kokomo, které vykouřila před dvěma hodinami. Ještě několik hodin nedokáže usnout. „Pravidla na této lodi jsou podělaně stupidní. Kriste, dokonce ve věznici v Pueblu bylo míň předpisů. Proč k sakru nemůžeme zůstat o půlnoci ve společných místnostech? Komu by to škodilo?"

„Občas má bolest na prsou. Když se při sexu trochu odvážeme, často si potom stěžuje na krátký dech… Myslíš, že bys ho mohla prohlédnout?"

„A ten Marcello? Bože! To je ale stupidní osel! Řekl mi, že můžu být vzhůru celou noc, kdybych chtěla přijít do jeho pokoje. A vedle mě sedí Tošio. Co si o sobě myslí, že dělá? Ani dozorce si přece nemůže začínal nic s Králem Japíkem… Cos to říkala. Eponine?"

Eponine se zvedla na loket a naklonila se přes stranu postele. „Walter Brackeen, Kim," řekla. „Mluvím o Walterovi. Můžeš se zabrzdit a sledovat, co říkám?"

„Jo, jo, dobrá. Co je s tvým Walterem? Co chce? Od Krále Japíka každej něco chce. Myslím, že to ze mne dělá královnu, aspoň…"

„Myslím, že Walter má špatné srdce," opakovala rozrušená Eponine hlasitě. „Ráda bych, abys ho prohlédla."

„Pšš," odpověděla Kimberly. „Přijdou nás zmlátit, jako to udělali ty bláznivý Švédce… Do řiti, Ep, já nejsem doktor. Dokážu poznat, když srdce bije nepravidelně, ale to je všechno… Měla bys

vzít Waltera k tomu odsouzenýmu doktorovi, kterej je opravdu kardiolog. Jak se jmenuje, ten strašně tichej, kterej je pořád sám, když někoho neprohlíží…“

„Doktor Robert Turner.“ přerušila ji Eponine.

„To je on… velkej profík, povznesenej, vzdálenej, nikdy nemluví o ničem jiným než o doktořině, těžko uvěřit, že ustřelil brokovnicí hlavy dvěma chlapům v soudní síni, nějak to nesedí…“

„Jak tohleto víš?“ zeptala se Eponine.

„Marcello mi to řekl. Byla jsem zvědavá, smáli jsme se, on se do mě navážel a vyptával se: ‚Donutí tě ten Japík sténat?‘ a ‚co ten tichý doktor přes srdce, donutí tě sténat?‘…“

„Kriste, Kim,“ přerušila ji Eponine, teď vylekaná, „ty lezeš do postele taky s Marcellem?“

Její spolubydlící se zasmála. „Jenom dvakrát. Mluví líp, než šuká. A jaký má ego. Král Japík je aspoň uznalej.“

„Ví to Nakamura?“

„Myslíš si, že jsem blázen?“ odpověděla Kimberly. „Nechci zhebnout. Ale může mít podezření… Už to víckrát neudělám, ale kdyby mi doktor Turner jenom zašeptal do ucha, byla bych bez sebe blahem…“

Kimberly pokračovala ve svém nesouvislém tlachání. Eponine krátce přemýšlela o doktoru Robertu Turnerovi. Prohlížel ji brzy po startu, když doslala nějakou podivnou vyrážku. *Vůbec si nevšiml půvabů mého těla*, vzpomněla si. *Byla to dokonale profesionální prohlídka.*

Eponine vymazala Kimberly z mysli a soustředila se na obraz hezkého doktora. S překvapením zjistila, že cítí jiskru romantického zájmu. Na doktorovi bylo určitě něco záhadného, protože v jeho způsobech nebo osobnosti nebylo nic, co by aspoň trochu odpovídalo dvojnásobné vraždě. *Tady musí být zajímavý příběh*, pomyslela si.

Eponine měla sen. Byla to ta samá noční můra, kterou měla od vraždy stokrát. Profesor Moreau ležel na podlaze svého studia, oči zavřené, krev mu vytékala z prsou. Eponine přešla k umyvadlu, očistila velký nůž na krájení masa a položila ho zpět na pult. Když překračovala tělo, ty nenáviděné oči se otevřely. Viděla v nich divoké šílenství. Sáhl po ní svými pažemi…

„Sestro Hendersonová. Sestro Hendersonová.“ Klepání na dveře bylo hlasnější. Eponine se probudila ze snu a protřela si oči. Kimberly a další z jejích spolubydlících došly ke dveřím skoro současně.

Ve dveřích stál Walterův přítel Malcolm Peabody, drobný, slaboučký běloch, něco přes čtyřicet. Byl rozrušený. „Doktor Turner mě poslal pro ošetřovatelku. Pojďte rychle. Walter měl infarkt.“

Když se Kimberly začala oblékat, Eponine sjela se své palandy. „Jak je mu, Malcolme?“ ptala se a oblékala si šaty. „Je mrtvý?“

Malcolm byl na okamžik zmaten. „Ach, ahoj, Eponine,“ řekl pokorně. „Zapomněl jsem, že ty a sestra… když jsem odcházel, ještě dýchal, ale …“

Opatrně, aby měla pořád jednu nohu na podlaze, spěchala Eponine ze dveří, chodbou do středových společných prostor a potom do mužské části. Ozvala se poplašná zařízení, jak hlavní monitory sledovaly její postup. Když došla ke vchodu do křídla, kde byl ubytován Walter, na okamžik se zastavila, aby popadla dech.

V chodbě před Walterovým pokojem stál hlouček lidí. Dveře byly široce otevřené a dolní třetina jeho těla ležela venku, v chodbě. Eponine si prorazila cestu hloučkem do pokoje.

Doktor Robert Turner klečel vedle pacienta a držel elektronické stimulátory na Walterových nahých prsou. Obrovité

tělo sebou při každém šoku trhlo, a pak se trochu zvedlo z podlahy, než ho doktor stlačil dolů.

Když Eponine vešla, doktor Turner vzhlédl. „Jste sestra?“ zeptal se příkře.

Na prchavý okamžik ztratila Eponine řeč. A upadla do rozpaků. Tady její přítel umírá, nebo je mrtev, a ona myslí na téměř perfektně modré oči doktora Turnéra. „Ne,“ řekla nakonec, hodně rozrušená. „Jsem přítelkyně… Sestra Hendersonová je má spolubydlící… Bude tady hned.“

V tom okamžiku přišli Kimberly a dva dozorci MVS. „Před čtyřiceti pěti sekundami se mu úplně zastavilo srdce,“ řekl jí doktor Turner. „Teď už ho nemůžeme přenést na ošetřovnu. Otevřu ho a zkusím použít Komoriho stimulátor. Vzala jste si rukavice?“

Zatímco si je Kimberly navlékala, nařídil doktor Turner lidem v hloučku, aby odstoupili od jeho pacienta. Eponine se nepohnula. Když ji dozorci chytili za ramena, doktor něco zamumlal a oni ji pustili.

Doktor Turner podal Kimberly svou sadu chirurgických nástrojů a pak s neuvěřitelnou rychlostí a zručně udělal hluboký řez do Walterových prsou. Odhrnul záhyby kůže a odhalil srdce. „Už jste tento postup někdy dělala, sestro?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděla Kimberly.

„Komoriho stimulátor je elektrochemické zařízení, které se připojí k srdci a nutí ho bít a pokračovat v pumpování krve. Pokud je zástava dočasná, způsobená krevní sraženinou, nebo spasmatickou chlopní, potom lze problém někdy odstranit a pacientovo srdce začne zase pracovat.“

Doktor Turner vsunul Komoriho stimulátor, velký jako poštovní známka, za levou srdeční komoru a připojil ho k přenosnému ovládacímu systému na podlaze vedle něj. Po třech nebo čtyřech sekundách začalo Walterovo srdce slabě bít. „Teď

máme asi osm minut na to, abychom našli příčinu selhání,“ řekl si doktor pro sebe.

Rozbor primárních srdečních subsystémů mu trval necelou minutu. „Žádné sraženiny,“ mumlal, „a žádné špatné cévy ani chlopně… Tak proč přestalo bít?“

Doktor Turner opatrně nadzvedl pulzující srdce a prohlížel svaly pod ním. Svalové tkanivo kolem pravé srdeční síně bylo měkké a znetvořené. Dotkl se ho velice jemně koncem jednoho špičatého nástroje a část tkáně odpadla. „Můj Bože,“ řekl doktor, „pro všechno na světě, co je tohle?“ Zatímco doktor Turner držel srdce nahoře, to se stáhlo a jedna z dlouhých vláknitých struktur uprostřed znetvořené svalové tkáně se začala rozplétat. „Co se…?“ Turner dvakrát zamrkal a položil si pravou ruku na tvář.

„Podívejte se na to, sestro,“ řekl klidně. „Je to úplně ohromující. Svaly zde zcela atrofovaly. Nikdy jsem nic takového neviděl… Tomuto muži nemůžeme pomoct.“

Eponine měla oči plné slzí, když doktor Turner vyňal Komoriho stimulátor a Walterovo srdce přestalo opět bít. Kimberly začala odstraňovat, svorky přidržující kůži kolem srdce, doktor ji však zarazil. „Ještě ne,“ řekl. „Vezmeme ho do pokoje pro nemocné, abych mohl udělat kompletní pitvu. Chci se naučit, co můžu.“

Dozorci a dva z Walterových spolubydlících ho naložili na nosítka a odnesli tělo. Malcolm Peabody tiše vzlykal na Walterově palandě. Eponine k němu přistoupila. Tiše se objali a potom se drželi za ruce a seděli spolu zbytek noci.

9

„Převezmete zde velení, zatímco budu uvnitř,“ řekl kapitán Macmillan svému zástupci, hezkému mladému ruskému inženýrovi, který se jmenoval Dmitrij Uljanov. „Za všech okolností jste hlavně zodpovědný za bezpečnost cestujících a posádky. Uslyšíte-li, nebo uvidíte něco nebezpečného, nebo jen podezřelého, rozdmýchejte ohně a odjeďte s Pintou od Rámy.“

Bylo ráno první průzkumné mise z lodi Pinta do vnitřku Rámy. Kosmická loď ze Země přistála předchozího dne na jednom z kruhových konců obrovské válcové kosmické lodi. Pinta zaparkovala hned vedle vnějšího uzávěru, na stejném místě jako dřívější expedice do Rámy v roce 2130 a 2200.

V rámci příprav pro zahájení průzkumu seznámil Kendži Watanabe večer předtím určenou skupinu s geografií prvních dvou Rámů. Když dokončil své poznámky, přišel k němu jeho přítel Max Puckett.

„Myslíš si. že náš Ráma bude vypadat jako ty obrázky, které jsi nám ukazoval?“ zeptal se.

„Ne přesně,“ odpověděl Kendži. „Očekávám nějaké změny. Vzpomeň si, že ve videozáznamu se říká, že někde uvnitř bylo vybudováno zemské prostředí. Protože však vnější část této lodi je shodná s předchozími dvěma, myslím, že se uvnitř všechno nezměnilo.“

Max vypadal zmateně. „To přesahuje mé chápání,“ řekl a vrtěl hlavou. „Mimochodem,“ dodal po několika sekundách, „nejsi zodpovědný za to, že jsem ve výzvědné skupině?“

„Jak jsem vám řekl dnes odpoledne,“ odpověděl Kendži, „nikdo z nás na palubě neměl s výběrem co dělat. Všech šestnáct členů bylo vybráno MVS a MIS na Zemi.“

„Ale proč mě vybavili tímhle proklatým arzenálem? Mám nejmodernější laserový kulomet, samonaváděcí granáty, dokonce sadu min citlivých na hmotu. Mám větší palebnou sílu, než jsem měl během invaze mírových sil do Belize.“

Kendži se usmál. „Kapitán Macmillan a rovněž mnoho členů vojenského personálu na velitelství Rady vlád pořád věří, že celá tato záležitost je nějaká past. Tvé označení v této výzvědné operaci je ‚vojín‘. Já si osobně myslím, že ani jedna tvá zbraň nebude nutná.“

Max bručel ještě další ráno, když Macmillan předal velení Dmitriji Uljanovovi a osobně vedl výzvědnou skupinu do Rámy. Neforemné vojenské vybavení nesl zavěšené přes svůj kosmický oblek, a i když byl bez tíže, značně ho omezovalo ve volnosti pohybu. „To je směšné,“ mumlal si. „Jsem farmář, ne proklaté komando.“

K prvnímu překvapení došlo hned po několika minutách, když průzkumníci z Pinty vešli do prostoru vnějšího uzávěru. Po několika krocích širokou chodbou přišli do kruhové místnosti, z níž vedly hlouběji do mimozemské kosmické lodi tři tunely. Dva z nich byly přehrazeny mnohonásobnými kovovými vraty. Kapitán Macmillan zavolal Kendžiho na poradu.

„To je úplně odlišná konstrukce,“ odpověděl Kendži na velitelovy otázky. „Naše mapy můžeme klidně zahodit.“

„Dá se tedy předpokládat, že bychom se měli vydat volným tunelem?“ zeptal se velitel.

„To je na vás,“ odvětil Kendži. „ale nevidím jinou možnost, kromě návratu na Pintu.“

Šestnáct mužů se pomalu plahočilo ve svých kosmických oblecích otevřeným tunelem. Každých několik minut vystřelili světlice do temnoty před sebou, aby viděli, kam jdou. Když ušli asi pět set metrů do Rámy, objevily se náhle na druhém konci tunelu

dvě malé postavy. Všichni čtyři vojáci a kapitán Macmillan rychle vytáhli dalekohledy.

„Jdou k nám," řekl jeden z průzkumníků vzrušeně.

„No, ať se propadnu," řekl Max Puckett. kterému mráz přebíhal po zádech, „to je Abraham Lincoln!"

„A žena," řekl druhý, „v nějaké uniformě."

„Připravte se k palbě," nařídil lan Macmillan.

Čtyři vojáci přispěchali do čela skupiny a zaklekli se zbraněmi namířenými do tunelu. „Stát," zakřičel Macmillan, když se dvě podivné postavy přiblížily na dvě stě metrů k průzkumné skupině.

Abraham Lincoln a Benita Garcia se zastavili. „Uveďte svůj záměr," slyšeli výkřik velitele.

„Přišli jsme vás přivítat," řekl Abraham Lincoln hlasitě hlubokým hlasem.

„A dovést vás do Nového Edenu." dodala Benita Garcia.

Kapitán Macmillan byl úplně zmaten. Nevěděl, co má udělat. Zatímco váhal, další ve skupině mluvili mezi sebou.

„Je to Abraham Lincoln, vrátil se jako duch," řekl Američan Terry Snyder.

„Ta žena je Benita Garcia – viděl jsem jednou její sochu v Mexiko City."

„Zmizme odtud, sakra. Naskakuje mi z toho husí kůže."

„Co by dělali duchové na orbitě kolem Marsu?"

„Promiňte, veliteli," řekl nakonec Kendži úplně zpitomělému Macmillanovi, „co zamýšlíte udělat teď?"

Skot se obrátil, aby byl čelem ke svému expertovi na Rámu. „Je obtížné rozhodnout o správném postupu akce," pravil. „Myslím, že ti dva vypadají dost neškodně, ale vzpomeňte si na trojského koně. Kruci!… No, Watanabe, co navrhujete?"

„Co kdybych šel k nim, třeba sám, nebo možná s jedním vojínem, a promluvil si s nimi? Potom budeme vědět…"

„To je od vás jistě odvážné, Watanabe, ale není to nutné. Ne, myslím, že půjdeme všichni. Samozřejmě opatrně. Dva muže necháme vzadu, aby to oznámili do lodi, kdyby nás náhle zabili paprskovou zbraní, nebo něčím takovým.“

Velitel zapnul vysílačku. „Zástupce Uljanove, tady Macmillan. Setkali jsme se se dvěma bytostmi. Jsou to buď lidé, nebo jsou za ně přestrojeni. Jeden vypadá jako Abraham Lincoln a druhý jako slavná mexická kosmonautka… Co je to, Dmitriji?… Ano, rozumíš správně… Lincoln a Garcia. Setkali jsme se s nimi v tunelu v Rámovi. Můžeš to sdělil ostatním… Dále, ponechávám dva muže, Snydera a Finziho, na místě a my ostatní postoupíme k mimozemšťanům.“

Dvě postavy se nepohnuly, když se čtrnáct průzkumníků z Pinty přiblížilo. Vojíni se rozvinuli před skupinou, připraveni pálit při první známce potíží.

„Vítejte v Rámovi,“ pravil Abraham Lincoln, když byl první průzkumník vzdálen jen dvacet metrů. „Jsme zde, abychom vás odvedli do vašich nových domovů.“

Velitel Macmillan neodpověděl ihned. Ticho přerušil nezkrotný Max Puckctl. „Jste duch?“ zakřičel. „Chci říct, jste skutečně Abraham Lincoln?“

„Ovšem že ne,“ odvětila postava Lincolna věcně. „Benita Garcia i já jsme lidští bioti. V Novém Edenu najdete pět kategorií lidských biotů, každou navrženou se speciálními schopnostmi, aby osvobodila lidi od jednotvárných opakovaných úkonů. Mými speciálními oblastmi jsou úřednická práce, účetnictví, revizní činnost, vedení domácností, řízení kanceláře, péče o dům a další organizační úkoly.“

Max byl ohromen. Ignoroval rozkaz svého velitele „držte se zpět“ a došel až na několik centimetrů k Lincolnovi. „Je to nějaký podělaný robot,“ mumlal si pro sebe. Neuvědomil si možné nebezpečí, napřáhl ruku a dotkl se prsty Lincolnovy tváře, nejdříve

kůže kolem nosu a potom vousů v dlouhé černé bradce. „Neuvěřitelné," řekl nahlas. „Absolutně neuvěřitelné."

„Byli jsme vyrobeni s velmi pečlivou pozorností k detailům," řekl nyní Lincoln. „Naše kůže je podobná vaší a naše oči pracují na stejných základních optických principech jako vaše, ale nejsme dynamickými, stále se obnovujícími tvory jako vy. Naše subsystémy se musí udržovat a někdy i vyměnit. To dělají technici."

Maxův odvážný krok rozehnal všechno napětí. Teď už celá průzkumná skupina, včetně velitele Macmillana, šťouchala do obou biotů a zkoumala je. Během této prohlídky jak Lincoln, tak Garcia odpovídali na dotazy o svém návrhu a poslání. V jedné chvilce si Kendži uvědomil, že Max Puckett se vzdálil od skupiny a sedí sám opřený o stěnu tunelu.

Kendži došel ke svému příteli a zeptal se: „Co se děje, Maxi?" Max vrtěl hlavou. „Jaký génius dokázal vyrobit ty dva? Je to naprosto úděsné." Na několik sekund se odmlčel. „Možná jsem divný, ale ti dva bioti mě vystrašili mnohem víc než tenhle obrovský válec."

Lincoln a Garcia šli s průzkumnou skupinou k něčemu, co se zdálo být koncem tunelu. V několika sekundách se ve stěně otevřely dveře a bioti pokynuli lidem, aby vešli dovnitř. Na Macmillanovy otázky vysvětlili, že lidé vstoupí do „dopravního zařízení", které je doveze k zemskému habitatu.

Macmillan sdělil, co řekli bioti, Dmitriji Uljanovovi na lodi Pinta a nařídil svému ruskému zástupci, aby „odfrčel", kdyby se mu do čtyřiceti osmi hodin neozvali.

Jízda v trubici byla úžasná. Max Puckett si připomněl obří horskou dráhu ve státním zábavním parku v Dallasu. Vozidlo tvaru střely se řítilo po uzavřené spirálovité dráze, která klesala od severního konce Rámy, tvarovaného jako mísa, k Hlavní rovině

dole. Vně trubice, která byla uzavřena do nějaké silné průhledné plastické hmoty, zahlédli Kendži a ostatní ohromnou síť žebříků a schodišť, které procházely stejnou oblastí jako jejich cesta. Neuviděli však neskutečné panoráma, o němž psali předchozí průzkumníci Rámy – výhled k jihu jim blokovala ohromně vysoká kovově šedivá stěna.

Jízda netrvala ani pět minut. Skončila v uzavřeném prstenci, který zcela obklopoval zemský habitat. Když průzkumníci z Pinty vystoupili z trubice, beztíže, v níž žili od doby, co opustili Zemi, zmizela. Tíže byla blízká normální pozemské.

„Atmosféra v této chodbě, stejně jako v Novém Edenu, je podobná té na vaší domovské planetě," vysvětloval jim biot Lincoln. „Ale ne v oblasti po vaší pravici, za stěnami chránícími váš habitat."

Prstenec obklopující Nový Eden byl osvětlen jen mdle, takže kolonisté nebyli připraveni na jasné sluneční světlo, jež je pozdravilo, když se otevřela obrovská vrata a oni vstoupili do svého nového světa. Při krátké chůzi k nejbližší vlakové stanici si nesli přilby v rukou. Muži šli kolem prázdných budov po obou stranách stezky – nízkých domů, které by mohly být obytnými domky nebo obchody, a rovněž jednoho většího („To bude základní škola," informovala je Benita Garcia.), stojícího přímo proti stanici.

Došli k vlaku, který na ně už čekal. Elegantní vůz podzemní dráhy s měkkými pohodlnými sedadly a stále se doplňující elektronickou tabulí s údaji uháněl k centru Nového Edenu, kde měli dostat „podrobný výklad", jak jim řekl biot Lincoln. Vlak jel nejdříve po břehu krásného průzračného jezera („Jezero Shakespeare," řekla Benita Garcia.) a potom zatočil doleva, od světle šedých stěn obklopujících kolonii. V poslední části jízdy dominovaly krajině velké holé hory po pravé straně vlaku.

Během celé jízdy byli všichni ve skupině z Pinty velice tiší. Popravdě řečeno, byli všichni zcela ohromeni. Dokonce ani v tvořivé představivosti Kendžiho Watanabeho se nikdy nic z toho, co viděli, nevyskytlo. Všechno bylo mnohem větší, mnohem nádhernější, než si představovali.

Centrum města, kam návrháři Nového Edenu umístili všechny budovy, bylo poslední omračující ranou. Členové skupiny stáli mlčky a civěli na uspořádání velkých a působivých staveb, které tvořily srdce kolonie. Že byly budovy pořád prázdné, pouze dodalo celému zážitku mystický nádech. Kendži Watanabe a Max Puckett byli poslední, kdo vešli do budovy, kde se měla konat přednáška.

„Co tomu říkáš?“ zeptal se Kendži Maxe, když stáli na vrcholu schodiště administrativní budovy a přehlíželi úžasný komplex kolem sebe.

„Nedokážu myslet,“ odvětil Max a zbožná úcta v jeho hlase byla zcela zjevná. „Tohle celé místo se vzpírá myšlení. Je to nebe, Alenčina Říše divů a všechny pohádky z mého dětství zabalené do jednoho balíčku. Nepřestávám se štípat, abych se ujistil, že to není sen.“

„Na obrazovce před vámi,“ začal biot Lincoln, „je přehledná mapa Nového Edenu. Každý z vás dostane celý balík map, včetně všech cest a staveb v kolonii. Jsme tady, v City, které bylo navrženo jako administrativní centrum Nového Edenu. Obytné domy a obchody jsou vybudovány ve čtyřech rozích čtverce, který je uzavřen vnější zdí. Protože pojmenování těchto čtyř míst bude ponecháno na obyvatelích, budeme se na ně dnes odvolávat jako na severovýchodní, severozápadní, jihovýchodní a jihozápadní čtvrti. Přitom dodržujeme konvenci, kterou přijali předchozí průzkumníci Rámy ze Země, označujeme konec Rámy, kde je zakotvena vaše kosmická loď, jako severní…

Každé ze čtyř stran Nového Edenu byla přidělena geografická funkce. Sladká voda podél jižní hrany kolonie, jak vám bylo již

řečeno, se jmenuje jezero Shakespeare. Většina ryb a vodních živočichů, které jste přivezli, bude žít tam, i když některé druhy mohou být vhodné pro umístění do dvou řek, které stékají do jezera Shakespeare z hory Olymp, zde na východní straně kolonie, a ze Sherwoodského lesa na západní straně…

Nyní jsou jak úbočí hory Olymp, tak všechny oblasti Sherwoodského lesa a rovněž parky v sídlištích a pásy zeleně v celé kolonii pokryty jemnou mřížkou zařízení pro výměnu plynu, kterým říkáme ZVP. Tyto malé přístroje mají jen jednu funkci – mění oxid uhličitý na kyslík. Jsou to tedy vlastně mechanické rostliny. Budou nahrazeny všemi skutečnými rostlinami, které jste přivezli ze Země…

Severní strana kolonie, mezi sídlišti, je vyhrazena pro farmaření. Zemědělské budovy jsou postaveny zde, podél cesty, která spojuje dvě severní čtvrti. V této oblasti si vypěstujete většinu potravy. Zásoby potravy, které jste si přivezli s sebou, a syntetická potrava, uskladněná ve vysokých silech tři sta metrů severně od této budovy, by měly pro dva tisíce lidí vystačit alespoň na rok, možná osmnáct měsíců, když zamezíte plýtvání. Potom se musíte o sebe postarat sami. Je samozřejmé, že zemědělství včetně vodního hospodářství, kterému bylo vyhrazeno východní pobřeží jezera Shakespeare, bude důležitou složkou vašeho života v Novém Edenu…“

Pro Kendžiho byla přednáška jako pití z požární hadice. Biot Lincoln udržoval po devadesát minut velmi vysoký informační příkon, všechny otázky odbýval buď prohlášením „to je mimo mou databázi znalostí“, nebo odkazem na čísla stran a paragrafů v Základním manuálu k Novému Edenu, který všem rozdal. Konečně byla přestávka a všichni se přesunuli do vedlejší místnosti, kde se podával nápoj, který chutnal jako kokakola.

„Júú,“ oddechl si Terry Snyder, když si utíral čelo, „jsem sám, kdo je zahlcený informacemi?“

„Hovno, Snydere,“ odpověděl mu Max Puckett s klaunským zazubením. „Chceš říct, že jsi něco míň než ten podělanej robot? Ten sakra určitě není unavenej. Vsadím se, že by dokázal přednášet celej den.“

„Možná i celý týden,“ prohlásil Kendži Watanabe. „Zajímalo by mne, jak často potřebují tito bioti servis. Společnost mého otce dělá roboty, některé velmi složité, ale žádného jako tohle. Informační obsah Lincolna musí být astronomický…“

„Instruktáž bude pokračovat za pět minut,“ oznámil jim Lincoln. „Buďte přesní, prosím.“

V druhé části instruktáže byly předvedeny a vysvětleny různé druhy biotů v Novem Edenu. Kolonisté, kteří nedávno studovali předchozí expedice do Rámy, byli připraveni na bioty-metaře a bioty-buldozery. Pět kategorií lidských biotů však vzbudilo emocionálnější odezvu.

„Naši návrháři rozhodli,“ řekl jim Lincoln, „omezit fyzický zjev lidských biotů, aby nevyvstala otázka, že by si někdo spletl jednoho z nás s jedním z vás. Už jsem vám uvedl své základní funkce – všichni ostatní Lincolnové, tři z nich se k nám teď připojí – byli naprogramováni zcela stejně. Aspoň původně. Jsme však schopni jistého nízkoúrovňového učení, které dovolí, aby naše databáze byly různé, jak se vyvinou naše specifická použití.“

„Jak rozeznáme jednoho Lincolna od druhého?“ ptal se zmatený člen průzkumné skupiny, když tři noví Lincolnové popocházeli kolem místnosti.

„Každý z nás má identifikační číslo vyryté jak zde, na rameni, tak zde, vzadu na levém stehně. Stejný systém se používá pro jiné kategorie lidských biotů. Já například jsem Lincoln číslo 004. Tři, kteří právě vešli, jsou 009, 024 a 071.“

Když bioti Lincolnové odešli z místnosti, vstoupila Benita Garcia – v pěti vydáních. Jedna z nich nastínila speciální zaměření

jejich kategorie – policie a protipožární ochrana, zemědělství, zdravotnická zařízení, doprava, pošta – zodpověděla několik otázek a pak všechny odešly.

Dalšími bioty byli Einsteinové. Průzkumníci vybuchli smíchem, když do místnosti vešli společně čtyři Einsteinové, všichni rozcuchaní, neupravení, s bílými vlasy, kopie vědeckého génia dvacátého století. Vysvětlili, že jsou inženýry a vědci kolonie. Jejich základní funkcí, životně důležitou a zahrnující mnoho povinností, je „zajistit uspokojivý chod infrastruktury kolonie“, samozřejmě včetně armády biotů.

Skupina vysokých, uhlově černých biotek se představila jako Tiasso: specializovaly se na péči o zdraví. Budou pracovat jako lékařky, ošetřovatelky, zdravotní úřednice, pečovat o děti, když nebudou k dispozici rodiče. Když jejich část instruktáže končila, vešel do místnosti štíhlý orientálec s pronikavým pohledem. Nesl si lyru a elektronický malířský stojan. Představil se jako Jasunari Kawabata, a pak zahrál krásnou krátkou skladbu na lyru.

„My Kawabatové jsme tvůrčí umělci,“ řekl prostě. „Hudebníci, herci, malíři, sochaři, spisovatelé a také fotografové a filmaři. Je nás málo, jsme však pro kvalitní život v Novém Edenu velmi důležití.“

Když oficiální instruktáž konečně skončila, dostala průzkumná skupina ve velké hale výbornou večeři. K lidem se přidalo asi dvacet biotů, i když samozřejmě nic nejedli. Simulovaná pečená kachna byla neuvěřitelně autentická a dokonce i vína by prošla inspekcí znalců vín na Zemi.

Později večer, když se lidé cítili se svými společníky bioty pohodlněji a zasypávali je otázkami, objevila se ve dveřích osamělá ženská postava. Nejdřív si jí nikdo nevšiml. Ale místnost okamžitě ztichla, když Kendži Watanabe vyskočil ze sedadla a blížil se k nově příchozí s napřaženou rukou. „Doktorka des Jardinsová, předpokládám,“ řekl s úsměvem.

10

Přes Nicolino ujištění, že všechno v Novém Edenu zcela odpovídá jejím informacím, které jim sdělila na videozáznamu, odmítl kapitán Macmillan dovolit cestujícím a posádce Pinty vstoupit do Rámy a obsadit jejich nové domy, dokud si nebyl jist, že neexistuje žádné nebezpečí. Dlouze se radil s pracovníky MVS na Zemi a potom poslal do Rámy skupinku vedenou Dmitrijem Uljanovem, aby získali dodatečné informace. Hlavní lékař Pinty, podmračený Holanďan jménem Darl van Roos, byl nejdůležitějším členem Uljanovovy skupiny. Ruského inženýra doprovázeli také Kendži Watanabe a dva vojíni z první výzvědné skupiny.

Doktor měl jasné instrukce. Měl prohlédnout Wakefieldovy, celou rodinu, a potvrdit, že jsou vskutku lidé. Jeho druhým úkolem bylo analyzovat bioty a roztřídil jejich nebiologické rysy. Všeho bylo dosaženo bez scén, ačkoliv Katie Wakefieldová odmítala při prohlídce spolupracovat a byla sarkastická. Na Richardův návrh rozebral biot Einstein jednoho Lincolna a předvedl, jak nejdokonalejší subsystémy pracují. Na zástupce velitele Uljanova to udělalo patřičný dojem.

O dva dny později začali cestující z Pinty stěhovat své věci do Rámy. S vykládáním kosmické lodi a přesunem všech zásob do Nového Edenu pomáhala velká skupina biotů. Celý proces trval téměř tři dny. Ale kde se kdo usídlí? Při rozhodování, které bude mít později pro kolonii závažné důsledky, si téměř všichni ze tří set cestujících na lodi Pinta zvolili jihovýchodní čtvrt, kde si vybrali svůj domov také Wakefieldovi. Jen Max Puckett a hrstka farmářů, kteří se přesunuli přímo do zemědělské oblasti podél severní hranice Nového Edenu, se rozhodli žít jinde.

Watanabeovi se nastěhovali do domku hned vedle Richarda a Nicole. Od samého počátku si Kendži a Nicole přirozeně padli do oka a jejich přátelství rostlo každým dalším setkáním. První večer, kdy Kendži a Nai bydleli ve svém novém domě, byli pozváni na večeři k rodině Wakefieldových.

„Nepůjdeme do obývacího pokoje? Je to tam pohodlnější," řekla Nicole, když dojedli. „Lincoln sklidí se stolu a postará se o nádobí."

Watanabeovi se zvedli a následovali Richarda průchodem na konci jídelny. Mladší Wakefieldovi zdvořile počkali, až Kendži a Nai s rodiči odejdou, a pak se k nim v útulném obývacím pokoji v přední části domu připojili.

Od doby, kdy průzkumná skupina z Pinty vstoupila poprvé do Rámy, uplynulo pět dnů. *Pět úžasných dnů*, myslel si Kendži, když si sedal v obývacím pokoji. V mysli rychle procházel kaleidoskopem smíchaných dojmů, které jeho mozek nedokázal utřídit. *A v mnoha ohledech byla tato večeře nejúžasnější ze všeho. Čím tato rodina prošla, je neuvěřitelné.*

„Příběhy, které jste nám vyprávěli," řekla Nai Richardovi a Nicole, když se všichni usadili, „jsou absolutně úžasné. Existuje tolik otázek, které bych ráda položila, že nevím, kde začít… Obzvláště mě fascinuje to stvoření, kterému říkáte Orel. Nejdříve bych chtěla vědět – byl jedním z mimozemšťanů, kteří postavili Uzel a Rámu?"

„Ne," odvětila Nicole. „Orel byl také biot. Alespoň nám to říkal a my nemáme žádný důvod nevěřit mu. Byl vytvořen inteligencí ovládající Uzel, abychom s ní měli specifický fyzický kontakt."

„Ale kdo potom Uzel postavil?"

„To je určitě otázka třetí úrovně," řekl Richard s úsměvem.

Kendži a Nai se zasmáli. Nicole a Richard jim vysvětlili během dlouhého povídání při večeři Orlovu informační hierarchii.

„Rád bych věděl, je-li vůbec možné,“ hloubal Kendži, „abychom si představili bytosti tak pokročilé, že jejich stroje mohou vytvořit další stroje chytřejší, než jsme my?“

„Byla bych ráda,“ vmísila se nyní do hovoru Katie, „kdybychom mohli dostat odpovědi i na nějaké obyčejnější otázky. Například, kde jsou všichni mladí lidé mého věku? Zatím jsem, myslím, neviděla než dva osadníky mezi dvanácti a pětadvaceti.“

„Většina mládeže je na palubě lodi Nina,“ reagoval Kendži. „Ta by měla dorazit s převážnou částí obyvatel kolonie asi za tři týdny. Cestující na lodi Pinta byli vybráni pro úkol ověřit věrohodnost videozáznamu, který jsme zachytili.“

„Co je to věrohodnost?“ zeptala se Katie.

„Pravda a přesnost,“ řekla Nicole. „To bylo jedno z nejoblíbenějších slov tvého dědečka… A když už o něm mluvím, tvůj dědeček také vyznával, že mladí lidé by měli mít vždy možnost naslouchat rozhovoru dospělých, ale ne ho přerušovat… Máme dnes s manžely Watanabeovými moc věcí k diskuzi. Vy čtyři nemusíte zůstat…“

„Já chci jít ven a dívat se na světla,“ řekl Benjy. „Půjdeš se mnou, prosím, Ellie?“

Ellie Wakefieldová vstala a vzala Benjyho za ruku. Oba řekli zdvořile dobrou noc a za nimi vyšli Katie a Patrick. „Podíváme se, nenajdeme-li něco vzrušujícího, co bychom mohli podniknout,“ řekla Katie, když odcházeli. „Dobrou noc, pane a paní Watanabe. Matko, vrátíme se asi za dvě hodiny.“

Nicole kroutila hlavou, když poslední dítě odešlo. „Katie je od příjezdu lodi Pinta tak rozrušená,“ vysvětlovala, „že v noci téměř nespí. Chce se setkat a mluvit s každým.“

Biot Lincoln, který ukončil úklid kuchyně, stál nenápadně u dveří za Benjyho židlí. „Dali byste si něco k pití?“ zeptala se Nicole Kendžiho a Nai a pokynula k biotovi. „Nemáme nic tak lahodného jako nápoje z čerstvého ovoce, které jste přivezli ze

Země, ale Lincoln může ušlehat nějaké zajímavé syntetické směsi.“

„Je mi dobře,“ řekl Kendži a zavrtěl hlavou. „Ale právě jsem si uvědomil, že jsme strávili celý večer povídáním o vaší neuvěřitelné pouti. Určitě musíte mít nějaké otázky pro nás. Konec konců, na Zemi uběhlo pětačtyřicet let od doby, kdy odstartovala loď Newton.“

Pětačtyřicet let, prolétlo Nicole hlavou. *Je to možné? Může být Genevievě opravdu už téměř šedesát?* Nicole si pamatovala zřetelně, kdy naposled viděla svého otce a dceru na Zemi. Pierre a Genevieve ji doprovodili na letiště v Paříži. Dcera pevně objímala Nicole až do posledního hlášení nástupu na palubu a potom se na matku dívala s horoucí láskou a pýchou. Oči měla plné slzí. Nebyla schopna nic vyslovil. *A během těch pětačtyřiceti let zemřel můj otec. Z Genevievy se stala starší žena. Dokonce babička. Zatímco já jsem se toulala v čase a prostoru. V říši divů.*

Vzpomínky byly pro Nicole příliš silné. Zhluboka se nadechla a uklidnila se. V obývacím pokoji jejich domu se rozhostilo ticho a ona se vrátila do přítomnosti.

„Je vše v pořádku?“ ptal se Kendži citlivě. Nicole přikývla a dívala se do měkkých nezáludných očí svého nového přítele. Na krátký okamžik si představila, že mluví ke svému společníkovi z Newtona, kosmonautu jménem Šigeru Takagiši. *Tento muž je plný zvědavosti, jako byl Šigeru. Mohu mu věřit. A mluvil s Genevievou pouze před několika roky.*

„Většinu ze všeobecné historie Země už známe, v kouscích a útržcích, z rozhovoru s ostatními cestujícími z lodi Pinta,“ řekla Nicole po dlouhé odmlce. „Nevíme však vůbec nic o našich rodinách, kromě toho, co jste nám řekl krátce první večer. Richard i já bychom rádi věděli, zda jste si nevzpomněl na nějaké další podrobnosti, které jste mohl při prvním rozhovoru vynechat.“

„Jistě,“ začal Kendži, „dnes odpoledne jsem prošel své deníky a opět si přečetl poznámky, které jsem si dělal při předběžném průzkumu pro svou knihu o expedici Newton. Nejdůležitější věc, o níž jsem se při našem prvním rozhovoru nezmínil, je ta, jak moc vaše Genevieve vypadá jako její otec, alespoň od úst dolů. Tvář krále Henryho byla pozoruhodná, jak si jistě pamatujete. V dospělosti se Genevievin obličej prodloužil a začal se podobat jeho obličeji zcela zjevně… Podívejte se na tyhle fotografie, podařilo se mi najít dvě ze třídenního pobytu v Beauvois uložené v mé databázi.“

Pohled na obrázky Genevievy Nicole ohromil. Okamžitě se jí nahrnuly slzy do očí a stékaly jí po tváři. Ruce se jí třásly, když držela dvě fotografie Genevievy a jejího muže Louise Gastona. Ach, Genevievo, říkala si pro sebe, jak jsi mi chyběla. Jak bych tě ráda držela aspoň na okamžik v náručí.

Richard se jí naklonil přes rameno, aby viděl obrázky. Přitom ji něžně hladil. „Vypadá trošku jako princ,“ poznamenal, „ale myslím si, že mnohem víc se podobá matce.“

„Genevieve byla také nesmírně zdvořilá,“ dodal Kendži, „což mne překvapilo, uváží-li se, jak hodně trpěla během rozruchu ve všech sdělovacích prostředcích v roce 2238. Odpovídala velice trpělivě na mé otázky. Měl jsem v úmyslu udělat z ní jednu z ústředních postav své knihy o Newtonovi, dokud mi můj editor můj projekt úplně nerozmluvil.“

„Kolik z Newtonových kosmonautů je ještě naživu?“ zeptal se Richard a udržoval rozhovor, zatímco Nicole pořád zírala na dvě fotografie.

„Pouze Sabatiniová, Tabori a Jamanaka,“ odvětil Kendži. „Doktor David Brown měl těžký infarkt a po šesti měsících za poněkud neobvyklých okolností zemřel. Myslím, že to bylo v roce 2208. Admirál Heilmann zemřel na rakovinu asi v roce 2214. Irinu Turgeněvovou postihlo úplné mentální zhroucení, stala se obětí

syndromu ‚Návratu na Zemi' identifikovaného mezi některými kosmonauty jedenadvacátého století, a nakonec, v roce 2211, spáchala sebevraždu."

Nicole stále bojovala se svými emocemi. „Až do doby před třemi dny," řekla Kendžimu a Nai, když se v místnosti zase rozhostilo ticho, „jsem nikdy neřekla ani Richardovi, ani dětem, že otcem Genevievy byl Henry. Když jsem žila na Zemi, znal pravdu pouze můj otec. Henry mohl mít podezření, nevěděl to však jistě. Pak, když jste mi řekl o Genevieve, jsem si uvědomila, že bych to své rodině měla sdělit sama. Já…"

Její hlas se vytratil a v očích se objevily další slzy. Otřela si tvář jedním z ubrousků, které jí podala Nai. „Promiňte," omlouvala se, „nikdy taková nejsem. Je to šok vidět fotografie dcery a vzpomenout si na tolik věcí…"

„Když jsme žili na Rámovi dvě a potom na Uzlu," řekl Richard, „Nicole byla modelem stability. Byla skálou. S čímkoliv jsme se setkali, ať to bylo jakkoliv bizarní, Nicole byla neotřesitelná. Děti, Michael O'Toole a já jsme na ni všichni spoléhali. Je velice vzácné vidět ji…"

„Stačí," zvolala Nicole, když si otřela tvář. Odložila fotografie stranou. „Pojďme k dalším věcem. Povídejme si o kosmonautech z Newtona – zvláště mne zajímá Francesca Sabatiniová. Získala, co chtěla? Slávu a bohatství přesahující všechny meze?"

„V podstatě ano," přisvědčil Kendži. „Nebyl jsem naživu v době její největší slávy, v prvním desetiletí tohoto století, ale i nyní je velice slavná. Byla jednou z těch, s nimiž byly nedávno rozhovory v televizi o významu opětné kolonizace Marsu."

Nicole se naklonila na své židli dopředu. „Neřekla jsem vám to během večeře, jsem si však jista, že Francesca a Brown dali Borzovovi drogy a vyvolali tak u něj příznaky zánětu slepého střeva. A mne nechala úmyslně na dně té jámy v New Yorku. Ta ženská byla zcela bez skrupulí."

Kendži několik sekund mlčel. „V roce 2208, právě před svou smrtí, měl doktor Brown občasná jasná období ve svém celkově blouznivém stavu. Během jednoho z takových období dal reportéru časopisu fantastické interview, v němž přiznal částečnou vinu za smrt Borzova a naznačil, že Francesca zodpovídá za vaše zmizení. Signora Sabatiniová prohlásila, že celý příběh je ‚pitomost – šílené výlevy chorého mozku', soudila se s časopisem o sto milionů marek a pak se s ním pohodlně mimosoudně vyrovnala. Časopis reportéra vyhodil a formálně se jí omluvil."

„Francesca vždy nakonec vyhraje." poznamenala Nicole.

„Před třemi roky jsem málem celý příběh oživil," pokračoval Kendži, „když jsem sbíral materiál pro svou knihu. Protože to už bylo víc než pětadvacet let, byly všechny údaje z Newtonovy mise odtajněny, a tudíž k dispozici komukoliv, kdo o ně požádal. Našel jsem obsah vašeho osobního počítače, byl rozptýlen mezi přerušovanými telemetrickými údaji, včetně datakostky, která musela pocházet od Henryho. Přesvědčil jsem se, že interview doktora Browna bylo vskutku zčásti pravdivé."

„A co bylo dál?"

„Požádal jsem o interview: Francesca mi ho udělila, ve svém paláci v Sorentu. Brzy poté jsem přestal na knize pracovat…"

Kendži na okamžik váhal. *Měl bych říct víc?* přemýšlel. Pohlédl letmo na svou milovanou ženu. *Ne, řekl si, toto není správná doba ani správné místo.*

„Promiň. Richarde."

Už skoro spal, když uslyšel v ložnici tichý hlas své ženy.

„Copak, říkala jsi něco, miláčku?"

„Promiň," opakovala Nicole. Převalila se k němu a pod pokrývkou její ruka našla jeho. „Měla jsem ti povědět o Henrym už dávno… Hněváš se ještě?"

„Nikdy jsem se nehněval,“ řekl Richard. „Překvapilo mě to, to ano, možná dokonce ohromilo. Ale ne rozhněvalo. Měla jsi své důvody, abys to držela v tajnosti.“ Stiskl jí ruku. „Kromě toho, to bylo na Zemi, v jiném životě. Kdybys mi to byla řekla, když jsme se poprvé setkali, tak to mohlo hrát roli. Možná bych byl žárlil a téměř určitě bych měl komplex méněcennosti. Nyní však ne.“

Nicole se naklonila a políbila ho. „Miluji tě, Richarde Wakefielde,“ řekla mu.

„A já tě také miluji,“ odvětil.

Kendži a Nai se milovali, poprvé od té doby, co odešli z Pinty, a ona ihned usnula. Kendži byl ještě překvapivě čilý. Ležel v posteli a přemýšlel o večeru u Wakefieldových. Z nějakého důvodu mu přišel na mysl obraz Francescy Sabatiniové. *Nejkrásnější sedmdesátiletá žena, kterou jsem kdy viděl*, byla jeho první myšlenka. *A jaký fantastický život.*

Kendži si jasně vybavil letní odpoledne, kdy jeho vlak vjel do stanice v Sorentu. Řidič elektrického taxi poznal adresu okamžitě. „Capisco,“ řekl, zamával rukama a pak zamířil ve směru „il palazzo Sabatini.“

Francesca žila v přestavěném hotelu, z něhož byl výhled na Neapolský záliv. Dům měl dvacet pokojů a kdysi patřil baronu ze sedmnáctého století. Z kanceláře, kde Kendži čekal, až se signora Sabatiniová objeví, byla vidět lanovka odvážející koupající dolů hlubokým srázem k tmavě modrému zálivu.

La signora přišla o půl hodiny později a potom se snažila interview rychle ukončit. Dvakrát Kendžimu řekla, že souhlasila s rozhovorem jen proto, že její vydavatel jí o něm řekl, že je „vynikající mladý spisovatel“. „Zcela upřímně,“ řekla svou vynikající angličtinou, „v této době se mi zdají všechny diskuze o Newtonovi nesmírně nudné.“

Její zájem o konverzaci značně vzrostl, když jí Kendži řekl o „nových údajích“, záznamech z Nicolina osobního počítače, které byly odeslány na Zem během posledních několika týdnů mise, promíchány po kapkách s jinými daty. Francesca ztichla, dokonce se zadumala, když Kendži srovnal osobní poznámky, které si Nicole udělala, „s přiznáním“, které doktor Brown učinil reportérovi časopisu v roce 2208.

„Podcenila jsem vás,“ řekla Francesca s úsměvem, když sejí Kendži tázal, zda nepovažuje za „pozoruhodnou shodu“, že Nicolin deník z Newtona a přiznání Davida Browna souhlasí v tolika bodech. Na tuto otázku nikdy přímo neodpověděla. Místo toho v kanceláři povstala, trvala na tom, aby zůstal na večeři, a řekla Kendžimu, že si s ním promluví později.

Před soumrakem dostal Kendži do svého pokoje ve Francescině paláci vzkaz, že večeře bude v osm třicet a že si má vzít sako a kravatu. Ve smluvenou dobu přišel robot a zavedl ho do nádherné jídelny se stěnami pokrytými nástěnnými malbami a tapiseriemi a se třpytivými lustry visícími z vysokého stropu. Bylo prostřeno pro deset hostů. Francesca už tam byla, stála vedle malého obslužného robota u jedné strany ohromné místnosti.

„*Kon bon wa,* Watanabe-san,“ řekla Francesca japonsky, když mu nabídla sklenici šampaňského. „Renovuji přijímací salon, obávám se tedy, že musíme mít koktajly zde. Je to všechno velmi nešikovné, jak by řekli Francouzi, ale musí to stačit.“

Francesca vypadala nádherně. Své blond vlasy měla sčesané dozadu a sepjaté velkým řezbami zdobeným hřebenem. Kolem krku měla diamantový náhrdelník, na kterém se uprostřed houpal ohromný safír. Měla na sobě bílé roucho bez ramínek, se záhyby a sklady, které zdůrazňovaly křivky jejího ještě mladistvého těla. Kendži nemohl uvěřit, že je jí už sedmdesát.

Vzala ho za ruku, když mu předtím vysvětlila, že dala rychle dohromady slavnostní večeři „na jeho počest“, a zavedla ho k

tapiseriím na vzdálené stěně. „Slyšel jste někdy o aubussonské škole?“ zeptala se. Když zavrtěl hlavou, pustila se do diskuze o historii evropských tapiserií.

O půl hodiny později se Francesca usadila do čela stolu. Profesor hudby z Neapole a jeho žena (zřejmě herečka), dva statní snědí profesionální fotbalisté, italská básnířka středního věku a dvě mladé ženy něco přes dvacet, obě ohromně přitažlivé, obsadili další místa. Po krátké poradě s paní domu si jedna z mladých žen sedla naproti Kendžimu a druhá vedle něj.

Z počátku byla židle naproti Francesce na vzdáleném konci stolu prázdná. Francesca však zašeptala něco hlavnímu číšníkovi a o pět minut později přivedli do místnosti velmi starého muže, kulhajícího a téměř slepého. Kendži ho okamžitě poznal. Byl to Janos Tabori.

Jídlo bylo báječné, konverzace živá. Byli obsluhováni číšníky, nikoliv roboty užívanými všude kromě nejelegantnějších restaurantů, a každý chod byl zdůrazněn jiným italským vínem. A jaká pozoruhodná společnost! Všichni, dokonce i fotbalisté, mluvili slušně anglicky. Všichni se také o historii vesmíru jak zajímali, tak se v ní i vyznali. Mladá žena naproti Kendžimu dokonce četla jeho nejznámější knihu o počátečním průzkumu Marsu. V průběhu večeře začal Kendži, který byl svobodný a bylo mu tehdy třicet, postupně ztrácet zábrany. Vzrušovalo ho všechno – ženy, víno, rozhovory o historii, poezii a hudbě.

Jen jednou se během dvou hodin u stolu objevila zmínka o odpoledním interview. Během přestávky v konverzaci, po moučníku a před koňakem, Francesca skoro křičela na Janose. „Tento mladý Japonec – je velice bystrý – si myslí, že našel v záznamech z Nicolina osobního počítače důkaz, který podepírá ty hrozné lži, jež řekl David, než umřel.“

Janoš to nekomentoval. Jeho výraz se nezměnil. Ale po jídle podal Kendžimu vzkaz a potom zmizel. „Neznáš nic kromě pravdy

a nemáš žádný cit.“ stálo na něm. „Proto soudíš nespravedlivě.“ Aglaja Jepančinová knížeti Myškinovi. Idiot od Fjodora Dostojevského.

Kendži byl ve svém pokoji jen pět nebo deset minut, když se ozvalo zaklepání na dveře. Když je otevřel, spatřil mladou Italku, která u večeře seděla proti němu. Měla na sobě jen maličké bikiny, které odhalovaly většinu jejího výjimečného těla. V ruce držela mužské plavky.

„Pane Watanabe,“ řekla se sexy úsměvem, „prosím, připojte se k nám. Jdeme si zaplavat. Tyto plavky by vám měly být.“

Kendži pocítil okamžité a ohromné vzedmutí sexuální touhy, které ne a ne polevit. Mírně na rozpacích počkal převléknut nějakou dobu, než se připojil k ženě v hale.

Po třech letech, dokonce ležící na posteli v Novém Edenu vedle ženy, kterou miloval, nedokázal nevzpomínat se sexuální touhou na noc, kterou strávil ve Francescině paláci. Šest jich sjelo lanovkou do zálivu a plavalo za měsíčního svitu. V hospůdce u vody pili, tančili a smáli se. Byla to dokonale snová noc.

Za necelou hodinu, vzpomínal Kendži, *jsme byli všichni blaženě nazí. Plán hry byl jasný. Dva fotbalisté byli pro Francescu. Dvě madony byly pro mne.*

Kendži se svíjel v posteli, když si vzpomněl na prudkost své rozkoše i na Francescin nevázaný smích, když ho našla za úsvitu na jednom velkém lehátku u zálivu propleteného s oběma mladými ženami.

Když jsem po čtyřech dnech přijel do New Yorku, můj vydavatel mi řekl, že bych měl opustit Newtonův projekt. Nedohadoval jsem se s ním. Pravděpodobně bych to navrhl sám.

11

Ellie fascinovaly porcelánové figurky. Zvedla jednu, děvčátko oblečené do světlemodrého baletního úboru, a otáčela jí v rukou. „Podívej se na to, Benjy," vyzvala bratra. „Někdo to udělal – úplně sám."

„Tato je vlastně kopie," řekl španělský obchodník, „ale umělec udělal originál, z něhož byl pořízen počítačový otisk. Proces reprodukce je nyní tak přesný, že dokonce expertům dělá potíže rozhodnout, co jsou kopie."

„A vy jste shromáždil všechno tohle na Zemi?" mávla Ellie rukou na asi sto figurek na stole a v malých skleněných pouzdrech.

„Ano," přisvědčil pan Murillo pyšně. „Ačkoliv jsem byl v Seville státním úředníkem – stavební povolení a podobné záležitosti, vlastnili jsme s ženou také malý obchod. Zamilovali jsme se do porcelánu asi před deseti roky a od té doby jsme ho náruživě sbírali."

Paní Murillo, také skoro padesátnice vyšla ze zadní místnosti, kde ještě rozbalovala zboží. „Rozhodli jsme se," řekla, „dlouho před tím, než jsme se dozvěděli, že nás MVS skutečně vybrala, že bez ohledu na to, jak omezené množství zavazadel bylo pro cestu Ninou povoleno, přivezeme celou sbírku porcelánu s sebou."

Benjy držel tanečnici jen několik centimetrů od obličeje. „Pře-krás-ná," řekl se širokým úsměvem.

„Děkuji," řekl pan Murillo. „Doufali jsme, že založíme v Lowellově kolonii spolek sběratelů," dodal. „Tři nebo čtyři další cestující na Nině si rovněž přivezli několik kousků."

„Můžeme si je prohlédnout?" zeptala se Ellie. „Budeme velice opatrní."

„Poslužte si,“ souhlasil pan Murillo. „Nakonec, až se všechno usadí, začneme nějaké předměty – samozřejmě duplikáty – prodávat, nebo vyměňovat. Teď jsou zde pouze vystaveny, aby je lidé mohli obdivovat.“

Zatímco Ellie a Benjy zkoumali porcelánové výtvory, vešlo do obchodu několik dalších lidí. Murillovi otevřeli obchod teprve před několika dny. Prodávali svíčky, módní ubrousky a další malé ozdoby domácnosti.

„Vy jste určitě nemrhal časem, Carlosi.“ řekl o několik minut později panu Murillovi hřmotný Američan. Z jeho počátečního pozdravu bylo zřejmé, že to je spolucestující z Niny.

„Pro nás to bylo lehčí, Travisi.“ odvětil pan Murillo. „Nemáme rodinu a k bydlení nám stačí malý domek.“

„My jsme se ještě ani nenastěhovali do domu,“ stěžoval si Travis. „Určitě budeme žít v této čtvrti, ale Chelsea a děti nemůžou najít dům, který by se všem líbil… Chelsea je ještě tím vším vystrašena. Myslí si, že MVS nám neříká pravdu ani teď.“

„Připouštím, že je ohromně obtížné akceptovat, že tato kosmická stanice byla postavena mimozemšťany jen proto, aby nás mohli pozorovat… A bylo by jistě snadnější věřit tomu, co MVS říká, kdyby existovaly obrázky z toho Uzlu. Ale proč by nám lhali?“

„Lhali předtím. Nikdo se o tomto místě ani nezmínil až do dne před setkáním… Chelsea si myslí, že jsme částí pokusu MVS s vesmírnou kolonií. Říká, že tady nějakou dobu zůstaneme a potom nás přesunou na Mars, aby mohli porovnat oba typy kolonií.“

Pan Murillo se rozesmál. „Vidím, že se od té doby, co jsme opustili Ninu, Chelsea nezměnila.“ Zvážněl. „Víte, Juanita a já jsme také pochybovali, obzvláště když uběhl první týden a nikdo neviděl žádnou známku mimozemšťanů. Strávili jsme celé dva dny potulováním se kolem, rozhovory s ostatními lidmi – v podstatě jsme vedli své soukromé vyšetřování. Nakonec jsme dospěli k

závěru, že MVS musí říkat pravdu. Za prvé, je to prostě příliš absurdní, aby to byla lež. Za druhé, paní Wakefieldová byla velice přesvědčivá. Při veřejném vystoupení odpovídala na otázky skoro dvě hodiny a ani Juanita, ani já jsme neobjevili jedinou nesrovnalost.“

„Je pro mne obtížné představit si. že někdo spí dvanáct let,“ řekl Travis a kroutil hlavou.

„Samozřejmě. Pro nás také. Ale my jsme si skutečně prohlédli somnarium, kde měli Wakefieldovi spát. Všechno bylo přesně tak, jak to Nicole na shromáždění popsala. Celá budova je mimochodem ohromná. Je tam dost lůžek a místností, aby se tam vešli všichni kolonisté, kdyby to bylo nutné… To určitě nedává smysl, aby MVS postavila takové ohromné zařízení jenom proto, aby podpořila lež.“

„Možná máte pravdu.“

„Ať už je to jak chce, my jsme se rozhodli podle toho zařídit. Aspoň prozatím. A určitě si nemůžeme stěžovat na naše životní podmínky. Všechno ubytování je prvotřídní. Juanita a já dokonce máme svého vlastního robota Lincolna, aby nám pomáhal, jak doma, tak v obchodě.“

Ellie velice pozorně naslouchala rozhovoru. Pamatovala si, co jí řekla matka den předtím, když se jí ptala, mohou-li Benjy a ona jít do čtvrti na procházku. „Myslím, že ano,“ řekla Nicole, „ale když vás někdo pozná jako Wakefieldovy a začne se vás vyptávat, nemluvte s ním. Buďte zdvořilí a pak přijďte co nejrychleji domů. Pan Macmillan nechce, abychom zatím mluvili o svých zážitcích s někým jiným než se zaměstnanci MVS.“

Zatímco Ellie obdivovala porcelánové figurky a pozorně naslouchala rozhovoru mezi panem Murillem a mužem jménem Travis, Benjy se někam zatoulal. Když si Ellie uvědomila, že není vedle ní, začala panikařit.

„Na co čumíš, kámo?“ uslyšela Ellie nepříjemný mužský hlas z druhé strany obchodu.

„Má moc pěk-né vla-sy,“ odpověděl Benjy. Stál v uličce a bránil muži a jeho ženě v postupu. Usmíval se a vztáhl ruku k ženině nádherným dlouhým blond vlasům. „Můžu se jich dotknout?“ ptal se.

„Jsi blázen?… Samozřejmě ne… Teď se kliď z…“

„Jasone, myslím si, že je retardovaný,“ řekla žena klidně a chytila muže za ruku, než Benjyho odstrčil.

V tom okamžiku došla k bratrovi Ellie. Uvědomila si, že muž se hněvá, ale nevěděla, co má dělat. Šťouchla Benjyho něžně do ramene. „Podívej se, Ellie,“ vykřikl a v rozrušení polykal slova, „podívej se na její pěk-né žlu-té vla-sy.“

„Je ten grázl tvůj přítel?“ ptal se vysoký muž Ellie.

„Benjy je můj bratr,“ odpověděla Ellie s obtížemi.

„No, odveď ho odsud… Obtěžuje mou ženu.“

„Pane,“ řekla Ellie, když sebrala odvahu, „můj bratr to nemyslí zle. Ještě nikdy neviděl z blízka blond vlasy.“

Muž svraštil vztekem a rozpaky tvář. „Cožeeeee?“ Podíval se na svou ženu. „Co je s těma dvěma? Jeden je panák a druhá…“

„Nejste vy dvě z Wakefieldových dětí?“ přerušil ho příjemný ženský hlas za Ellie.

Zneklidněná Ellie se otočila. Paní Murillo vkročila mezi sourozence a manželský pár. Ona i její muž přešli obchod, hned jak uslyšeli zvýšené hlasy. „Ano, paní,“ řekla Ellie tiše. „Ano, jsme.“

„Chcete říct, že tohle jsou dvě z dětí, které přiletěly z dalekého vesmíru?“ ptal se muž jménem Jason.

Ellie se podařilo odtáhnout rychle Benjyho ke dveřím obchodu. „Velice se omlouváme," řekla Ellie, než ona i Benjy odešli. „Nechtěli jsme způsobil žádné potíže.“

„Zrůdy!“ slyšela Ellie někoho vykřiknout, když za sebou zavírala dveře.

Byl to další vyčerpávající den. Nicole byla velmi unavená. Stála před zrcadlem a čistila si pleť obličeje. „Ellie a Benjy měli nepříjemný zážitek ve čtvrti,“ řekl Richard z ložnice. „Nechtěli mi o tom moc povědět.“

Nicole strávila ten den třináct dlouhých hodin tím, že pomáhala vyřizovat cestující z Niny. I když ona, Kendži Watanabe a další usilovně pracovali, zdálo se, jako by nikdo nebyl spokojen, a pořád zbývaly další věci, které bylo třeba udělat. Mnozí z nových osadníků byli přímo nedůtkliví, když se jim snažila vysvětlit postupy, které MVS stanovila pro přidělování potravy, bydlení a pracovních oblastí.

Už se mnoho dnů pořádně nevyspala. Nicole se dívala na váčky pod svýma očima. *Musíme však skončit s touto skupinou, než přijede Santa Maria,* říkala si. *Ti budou mnohem obtížnější.*

Nicole si utřela tvář ručníkem a vešla do ložnice, kde na posteli seděl Richard. „Jak se ti dnes vedlo?“ zeptala se.

„Ne špatně… Bylo to ve skutečnosti dost zajímavé… Pomalu, ale jistě se inženýři ze Země cítí s Einsteiny lépe.“ Odmlčel se. „Slyšelas, co jsem říkal o Ellie a Benjym?“

Nicole si vzdychla. Z tónu Richardova hlasu porozuměla jeho opravdovému vzkazu. Vzdor své únavě vyšla z ložnice a šla přes halu.

Ellie už spala, ale Benjy, v pokoji, který sdílel s Patrickem, byl ještě vzhůru. Nicole si sedla vedle Benjyho a vzala ho za ruku. „A-hoj, mami,“ řekl chlapec.

„Strýček Richard se zmínil, že jste ty a Ellie šli dnes odpoledne do čtvrti,“ pravila Nicole svému nejstaršímu synovi.

Na několik sekund se na chlapcově tváři objevil výraz bolesti, a pak se zase ztratil. „Ano, ma-mi,“ přisvědčil.

„Ellie mi řekla, že je poznali a že jim jeden z nových osadníků nadával,“ řekl Patrick z druhé strany pokoje.

„Je to tak, drahoušku?“ zeptala se Nicole Benjyho, jehož stále držela za ruce a hladila.

Chlapec téměř nezřetelně přikývl a mlčky se díval na matku.

„Co je to grázl, ma-mi?“ zeptal se znenadání a oči se mu zalily slzami.

Nicole ho k sobě přivinula. „Nazval tě dnes někdo grázlem?“ zeptala se šeptem.

Benjy přikývl. „To slovo nemá speciální význam,“ odvětila Nicole. „Komukoliv, kdo je jiný, nebo proti komu snad mohou byl námitky, by se mohlo říci grázl.“ Opět Benjyho polaskala. „Lidé užívají podobná slova, když nepřemýšlejí. Kdokoliv tě takto nazval, byl asi zmatený, nebo rozrušený jinými událostmi ve svém životě a posmíval se ti, protože ti nerozuměl… Udělal jsi něco, co ho obtěžovalo?“

„Ne, ma-mi. Jenom jsem mu řekl, že se mi líbí že-ni-ny žluté vlasy.“

Trvalo to několik minul, ale Nicole se nakonec dozvěděla podstatu toho, co se v obchodě s porcelánem stalo. Když se jí zdálo, že už je Benjy uklidněný, přešla pokoj, aby políbila na dobrou noc Patricka. „A co ty?" zeptala se ho. „Tvůj den byl bez problémů?“

„Většinou,“ řekl Patrick. „Měl jsem jenom jednu pohromu – dole v parku.“ Snažil se usmál. „Několik nových chlapců hrálo košíkovou a vyzvalo mne, abych se přidal – byl jsem úplně strašný. Dva z nich se mi vysmáli.“

Nicole Patricka dlouze a něžně objala. *Patrick je silný*, řekla si, když byla venku v hale a směřovala k ložnici. *I on však potřebuje podporu*. Zhluboka se nadechla. *Dělám správnou věc?* Ptala se tak sama sebe už mnohokrát od té doby, kdy se zapojila do všech otázek plánování kolonie. *Cítím se za všechno zde tak zodpovědná.*

Chci, aby Nový Eden začal, jak se sluší a patří… Ale moje děti ještě potřebují víc mého času… Dosáhnu vůbec někdy správné rovnováhy?

Richard byl ještě vzhůru, když se Nicole k němu přitulila. Podělila se s ním o Benjyho příběh. „Je mi líto, že jsem mu nedokázal pomoci," řekl Richard. „Existují prostě věci, které jenom matka…"

Nicole byla tak vyčerpaná, že usnula, než Richard dokončil vetu. Chytil ji pevně za ruku. „Nicole," začal, „je zde ještě něco, o čem si musíme promluvit. Na neštěstí to nemůže počkat – ráno nemusíme mít žádný čas v soukromí."

Nicole se přetočila a tázavě na něj pohlédla. „Týká se to Katie," řekl. „Doopravdy potřebuji tvou pomoc… Zítra večer se koná další z těch tanečních zábav, aby se mladí poznali – pamatuješ se, minulý týden jsme Katie řekli, že může jít, ale jedině tehdy, když s ní půjde Patrick a když přijde domů v rozumnou dobu… No, dnes jsem ji náhodou viděl stál v nových šatech před zrcadlem. Byly krátké a příliš ji odhalovaly. Když jsem se jí zeptal na šaty, a pak jí řekl, že se mi nezdají jako patřičné oblečení na obyčejný taneční večírek, rozzuřila se. Trvala na tom, že ‚ji špehuji', a potom mne informovala, že jsem ‚beznadějný ignorant', co se módy týká."

„Co jsi řekl ty?"

„Pokáral jsem ji. Chladně na mne zírala a neřekla nic. O několik minut později odešla beze slova z domu. Večeřeli jsme s dětmi bez ní… Vrátila se domů asi třicet minut před tebou. Byla cítit tabákem a pivem. Když jsem se snažil s ní promluvit, řekla jenom ‚neotravuj mě', šla do svého pokoje a práskla dveřmi."

Toho jsem se obávala, myslela si Nicole, jak ležela v tichu vedle Richarda. *Už od doby, kdy byla malá holčička, se objevovaly všechny příznaky. Katie je brilantní, je však také sobecká a plachá…*

„Chtěl jsem jí říct, že se zítřejšího tance nezúčastní," říkal Richard, „ale pak jsem si uvědomil, že podle jakékoliv normální definice je dospělá. Konec konců, v registrační kartě na administrativním úřadě má zapsán věk dvacet čtyři. Opravdu s ní nemůžeme jednat jako s dítětem."

Ale emocionálně je jí možná čtrnáct, myslela si Nicole, plna nevole, když Richard začal vypočítávat všechny potíže, které měli s Katie od doby, kdy přišli na Rámu první další lidé. *Nezáleží jí na ničem kromě vlastních dobrodružství a vzrušení.*

Nicole si vzpomněla na den, který strávila s Katie v nemocnici. Bylo to týden předtím, než přijeli osadníci z Niny. Katie fascinovalo všechno složité lékařské zařízení a opravdově se zajímala, jak pracuje: když jí však Nicole navrhla, že by mohla pracovat v nemocnici, dokud nebude otevřena univerzita, Katie se hlasitě smála. „Děláš si legraci?" ptala se. „Nedovedu si představit nic nudnějšího. Obzvláště, když se tu objeví stovky nových lidí, s nimiž se lze setkat."

Ani Richard, ani já toho nemůžeme moc udělat, řekla si Nicole s povzdechem. *Můžeme si o ni dělat starosti a nabídnout jí svou lásku, ona se však už rozhodla, že všechny naše znalosti a zkušenosti jsou k ničemu.*

V ložnici se rozhostilo ticho. Nicole se naklonila a políbila Richarda. „Promluvím zítra s Katie o šatech," řekla, „ale pochybuji, že to bude něco platné."

Patrick seděl sám ve skládací židli u stěny školní tělocvičny. Upil ze své sody a mrkl na hodinky, když pomalá hudba skončila a tucet párů tančících na velké ploše se zastavilo. Katie a Olaf Larsen, vysoký Švéd, jehož otec byl členem štábu kapitána Macmillana, se krátce políbili, než se vydali zavěšeni k Patrickovi.

„Olaf a já půjdeme ven na cigaretu a další lok whisky," řekla Katie, když došli k Patrickovi. „Nechceš jít s námi?"

„Už máme zpoždění, Katie,“ odpověděl Patrick. „Řekli jsme, že přijdeme domů ve dvanáct třicet.“

Švéd Patricka blahosklonně poplácal po zádech. „Pojď, chlapče,“ řekl. „Uvolni se. Tvá sestra a já se dobře bavíme.“

Olaf už byl opilý. Obličej měl zarudlý od pití a tance. Ukázal přes místnost. „Vidíš to děvče s rusými vlasy, bílými šaty a velkými kozami? Jmenuje se Beth a je to pořádné číslo. Celou noc čekala, že ji požádáš o tanec. Chtěl bys, abych tě představil?“

Patrick zavrtěl hlavou. „Podívej se, Katie,“ řekl, „já chci jít. Seděl jsem tady trpělivě…“

„Ještě půl hodiny, bratříčku,“ přerušila ho Katie. „Půjdu na chvilku ven, pak se vrátím na dva tance. A potom odejdeme. Oukej?“

Políbila Patricka na tvář a šla s Olafem ke dveřím. Ve zvukovém systému tělocvičny se rozezněl rychlý tanec. Patrick fascinovaně pozoroval, jak se mladé páry pohybují v souladu s prudkým rytmem hudby. „Ty netancuješ?“ zeptal se ho mladík, který obcházel po obvodu tanečního parketu.

„Ne,“ odvětil Patrick. „Nikdy jsem to nezkusil.“

Mladík se na Patricka divně podíval. Pak se zastavil a usmál se. „Ovšem,“ řekl, „ty jsi jeden z Wakefieldových… Ahoj, jmenuji se Brian Walsh. Jsem z Wisconsinu, uprostřed Spojených států. Moji rodiče by měli organizovat univerzitu.“

Patrick nevyměnil víc než pár slov s nikým kromě Katie od doby, kdy před několika hodinami přišli. Ochotně si s Brianem Walshem potřásl rukou a oba si několik minut přátelsky povídali. Brianovi, který měl polovinu studia počítačového inženýrství za sebou, když jeho rodinu vybrali do Lowellovy kolonie, bylo dvacet a byl jedináček. Byl také ohromně zvědavý na zážitky svého společníka.

„Řekni mi,“ žádal Patricka, když se začali spolu cítit pohodlněji, „existuje opravdu to místo jménem Uzel? Nebo je to jenom část nějakého neuvěřitelného příběhu vysněného MVS?“

„Ne,“ odpověděl Patrick, který zapomněl, že nemá o takových věcech diskutovat. „Uzel existuje. Můj otec říká, že je to mimozemská postupná zpracovávací stanice.“

Brian se nenuceně zasmál. „Takže někde blízko Siria je gigantický trojúhelník postavený neznámým superdruhem? A jeho účelem je pomoct jim studovat jiné tvory, kteří cestují vesmírem? Prima. To je nejfantastičtější historka, jakou jsem kdy slyšel. Ve skutečnosti skoro všechno, co nám tvá matka na otevřeném setkání řekla, je neuvěřitelné. Připouštím však, že existence této vesmírné stanice a technologická úroveň robotů dělá její příběh věrohodnější.“

„Všechno, co má matka řekla, je pravda,“ prohlásil Patrick. „A některé z nejneuvěřitelnějších příhod byly záměrně vynechány. Na příklad moje máma hovořila s úhořem s kápí, který mluvil bublinami. Také…“

Patrick se zarazil, vzpomněl si na Nicolina varování.

Brian byl fascinován. „Úhoř s kápí? Jak věděla, co říká?“

Patrick se podíval na hodinky. „Omluv mne, Briane,“ řekl stroze, „ale jsem tady se svou sestrou a mám se s ní setkat…“

„Je to ta v krátkých červených šatech s opravdu velkým výstřihem?“

Patrick přikývl. Brian objal svého nového přítele kolem ramen. „Něco ti poradím.“ řekl. „Někdo by měl tvé sestře domluvit. Chová ke všem těm chlápkům tak, že si o ní každý myslí, že je rozhoďnožka.“

„To je celá Katie,“ řekl Patrick defenzivně. „Nikdy nebyla s nikým kromě rodiny.“

„Promiň,“ řekl Brian a pokrčil rameny. „Stejně mi do toho nic není… Poslyš, proč mě někdy nenavštívíš? Náš rozhovor se mi moc líbil.“

Patrick se s Brianem rozloučil a šel ke dveřím. Kde je Katie? Proč se nevrátila do tělocvičny?

Uslyšel její hlasitý smích několik sekund poté, co vyšel ven. Katie stála na hřišti se třemi muži. Jedním z nichž byl Olaf Larsen. Všichni kouřili, smáli se a popíjeli z láhve, kterou si podávali kolem.

„Tak jakou pozici máš nejraději ty?“ ptal se tmavý mladík s knírkem.

„Ah, dávám přednost tomu být nahoře.“ řekla Katie se smíchem. Dala si lok z láhve. „Tak mám kontrolu.“

„To se mi líbí,“ odpověděl muž, který se jmenoval Andrew. Zachichotal se a dal jí ruku sugestivně na zadek. Katie ji se smíchem odstrčila. Potom uviděla blížícího se Patricka.

„Pojď sem, bratříčku,“ zakřičela. „Tahle břečka, co pijeme, je dynamit.“

Tři muži, kteří byli těsně u Katie, trošku odstoupili, když se k nim Patrick blížil. I když byl ještě hubený a nevyvinutý, jeho výška z něj dělala v mdlém osvětlení impozantní postavu.

„Odcházím domů, Katie,“ řekl Patrick, když došel k ní a odmítl láhev, „a myslím, že bys měla jít se mnou.“

Andrew se zasmál. „To tedy máš sakra fajnové děvče na večírek, Larsene.“ řekl sarkasticky, „s nedospělým bratrem jako gardedámou.“

Katie vzplanul v očích hněv. Dala si další pořádný lok z láhve a předala ji Olafovi. Pak popadla Andrewa, políbila ho divoce na rty a přitiskla k němu své tělo.

Patrick byl v rozpacích. Olaf a třetí muž je povzbuzovali a hvízdali, když Andrew její polibek opětoval. Po téměř minutě se

Katie odtáhla. „Jdeme, Patricku,“ řekla s úsměvem a s očima upřenýma na muže, kterého líbala. „Myslím, že na jednu noc to stačí.“

12

Eponine zírala z okna v druhém podlaží na mírný svah. Celý ho pokrývala ZVP, jejich jemná mřížková struktura téměř zastiňovala hnědou půdu pod nimi.

„Tak co, Ep, co tomu říkáš?“ zeptala se jí Kimberly. „Je to docela pěkné. A až tady bude jasanový les, budeme mít za naším domem stromy, trávu a možná dokonce jednu nebo dvě veverky. To už bude lepší.“

„Já nevím,“ odpověděla roztržitá Eponine po několika sekundách. „Ten byt je trošku menší, než ten, který se mi včera líbil ve čtvrti Positano. A nevím, máme-li se usadil právě tady, v Hakone. Neznám tolik orientálců…“

„Podívej, spolubydlící, nemůžeme pořád čekat. Řekla jsem ti včera, že bychom si měly vybrat náhradní byty. Byt v Positanu chtělo sedm párů a protože v celé čtvrti už zůstaly jenom čtyři volné byty, neměly jsme prostě štěstí. Všechno, co teď zůstalo kromě těch maličkých bytů nad obchody na hlavní třídě v Beauvois – a tam já žít nechci, protože tam není vůbec žádné soukromí – je buď tady, nebo ve čtvrti San Miguel, kde žijí všichni černí a hnědí.“

Eponine si sedla do jednoho z křesel. Nacházely se v obývacím pokoji malého dvoupokojového bytu. Byl zařízen skromně, ale přiměřeně, dvěma křesly a velkou pohovkou stejné hnědé barvy jako pravoúhlý kávový stolek. Byt, který měl mimo obývací pokoj a dvě ložnice jednu velkou koupelnu a malou kuchyni, byl o něco větší než sto čtverečných metrů.

Kimberly Hendersonová přecházela netrpělivě po pokoji. „Kim,“ řekla Eponine pomalu, „promiň, ale je pro mne těžké soustředit se na výběr bytu, když prožíváme tolik nových věcí. Co

je tohleto za místo? Kde to jsme? Proč tady jsme?“ V mysli se přenesla rychle k té neuvěřitelné instruktáži před třemi dny, kdy je kapitán Macmillan informoval, že jsou uvnitř kosmické lodi postavené a vybavené mimozemšťany „za účelem pozorování pozemšťanů“…

Kimberly Hendersonová si zapálila cigaretu a mocně vyfoukla kouř do vzduchu. Pokrčila rameny a řekla: „Kruci, Eponine, neznám odpověď na žádnou z těch otázek… Ale vím, že když si nevybereme byt, zůstane nám to, co nikdo jiný nechtěl.“

Eponine se několik sekund dívala na svou přítelkyni a pak si povzdechla. „Myslím, že tento postup nebyl moc fér,“ stěžovala si. „Cestující z Pinty a Niny si mohli vybrat domy, než jsme vůbec přijeli. Nás nutí vybrat si z toho, co ostatní odmítli.“

„Cos čekala?“ reagovala Kimberly rychle. „Naše loď měla na palubě odsouzené – samozřejmě, že jsme dostali zbytky. Ale aspoň jsme konečně svobodní.“

„Zdá se, že tobě se tu líbí?“ zeptala se posléze Eponine.

„Ano,“ odvětila Kimberly. „A chci se taky přihlásit na dva další byty, které jsme viděly dnes ráno, poblíž trhu v Hakone, pro případ, že tohle nedostaneme. Nebudeme-li mít nějaký domov po losování dnes večer, tak se obávám, že na tom budeme špatně.“

Byla to chyba, myslela si Eponine, když pozorovala Kimberly přecházející po pokoji. *Neměla jsem nikdy souhlasil s tím, že budu její spolubydlící… Ale jaký jsem měla výběr? Byty, které zůstaly pro osamělé, jsou obrovské.*

Eponine nebyla zvyklá na rychlé změny v životě. Na rozdíl od Kimberly Hendersonové, která toho spoustu zažila, než byla v devatenácti odsouzena za vraždu, prožívala Eponine poměrně klidné dětství a dospívání. Vyrostla v sirotčinci blízko Limoges ve Francii, a než ji profesor Moreau vzal do Paříže na prohlídku velkých muzeí, když jí bylo sedmnáct, nebyla nikdy ani za hranicemi své rodné provincie. Rozhodnutí upsat se do Lowellovy

kolonie pro ni bylo zpočátku velmi obtížné. Ale před Eponine byla doživotní vazba v Bourges a nebo svoboda na Marsu. Po dlouhém váhání se odvážně rozhodla podat přihlášku MVS.

Byla vybrána do kolonie, protože měla vynikající výsledky ve škole, obzvláště ve všech uměních, mluvila plynně anglicky a byla vzornou vězeňkyní. V jejím záznamu ve složkách MVS je doporučení, aby byla v Lowellově kolonii umístěna jako „učitelka střední školy se zaměřením na herectví nebo umění“. Přes potíže spojené s letovou fází cesty po opuštění Země, cítila Eponine vzrušení, když se v pozorovacím okně lodi Santa Maria poprvé objevil Mars. Bude to nový život v novém světě.

Dva dny před naplánovaným setkáním však dozorci MVS oznámili, že kosmická loď nepoužije své přistávací raketoplány, jak měla v plánu. Místo toho, řekli odsouzeným cestujícím, Santa Maria udělá „dočasnou zajížďku na setkání s kosmickou stanicí obíhající Mars“. Eponine byla oznámením zmatena i znepokojena. Na rozdíl od většiny svých společníků si pečlivě přečetla všechny materiály MVS pro kolonisty a nikdy neviděla žádnou zmínku o stanici obíhající Mars.

Dokud nebyla Santa Maria úplně vyložena a všichni lidé i zásoby v Novém Edenu, nikdo Eponine a dalším odsouzeným neřekl, co se vlastně děje. I po Macmillanově instruktáži velmi málo odsouzených věřilo, že jim řekl pravdu. „Hele,“ pronesl Willis Meeker, „věří doopravdy, že jsme takoví blbci? Tohle místo a všecky ty bláznivý roboty postavil houf mimozemšťanů? To všecko je finta. Jenom testujou nějakej novej typ basy.“

„Ale Willisi,“ namítl Malcolm Peabody, „co všichni ti ostatní, kteří přiletěli na Pintě a Nině? S několika z nich jsem mluvil. Jsou to normální lidi, chci říct, nejsou odsouzení. Jestli je tvá teorie správná, co tady dělají oni?“

„Jak to sakra můžu vědět, teplouši? Nejsem žádnej génius. Já jenom vím, že ten chlápek Macmillan na nás něco koulí.“

Eponine se nenechala odradit svými pochybnostmi o pravdivosti Macmillanových prohlášení od toho, aby šla s Kimberly do City podat žádost o tři byty v Hakone. Tentokrát měly při losování štěstí a dostaly, co si daly na první místo. Další den strávily stěhováním do bytu na okraji Sherwoodského lesa a potom se přihlásily na pracovním úřadě v administrativním komplexu o zaměstnání.

Protože další dvě kosmické lodi přiletěly dost dlouho před lodí Santa Maria, postupy pro zapojení odsouzených do života v Novém Edenu byly pečlivě definovány. Kimberly, která měla opravdu vynikající záznam jako ošetřovatelka, byla umístěna skutečně ihned, a to do ústřední nemocnice.

Eponine hovořila s ředitelkou a čtyřmi dalšími učiteli, než přijala místo na Centrální střední škole. Do práce musela dojíždět vlakem, kdežto kdyby se rozhodla učit na střední škole v Hakone, mohla chodit pěšky. Ale Eponine si řekla, že to bude stát za tu potíž. Moc se jí líbila ředitelka i ostatní učitelé.

Zpočátku se dalších sedm doktorů pracujících v nemocnici dívalo úkosem na dva odsouzené lékaře, obzvláště na doktora Turnera, jehož záznam se tajemně zmiňoval o jeho brutálních vraždách, bez rozvádění jakýchkoliv polehčujících okolností. Ale asi po týdnu, během nějž každý mohl poznat jeho výjimečnou zručnost, znalosti a profesionalizmus, ho personál jednomyslně vybral za ředitele. Doktor Turner byl svým zvolením zcela ohromen a v krátké řeči, kterou volbu přijal, slíbil věnovat se cele prospěchu kolonie.

Jeho prvním oficiálním činem byl návrh prozatímní vládě, aby se každý občan Nového Edenu podrobil celkové zdravotní prohlídce, aby se mohly doplnit osobní lékařské záznamy. Když byl jeho návrh přijat, doktor Turner umístil v celé kolonii robotky Tiasso jako para-mediky. Bioti prováděli všechny rutinní

prohlídky a shromažďovali údaje, které potom budou analyzovat lékaři. Současně, když si vzpomněl na výtečnou datovou síť, která existovala mezi všemi nemocnicemi v Dallasu, začal neúnavný doktor Turner pracovat s několika Einsteiny na návrhu zcela automatizovaného počítačového systému ke sledování zdravotního stavu osadníků.

Jeden večer během třetího týdne po zakotvení lodi Santa Maria u Rámy byla Eponine jako obvykle doma sama (denní program Kimberly už byl pravidelný – skoro nikdy nebyla v bytě. Když nebyla v práci v nemocnici, pak byla venku s Tošio Nakamurou a jeho kumpány), když zazvonil její videofon. Na obrazovce se objevila tvář Malcolma Peabodyho. „Eponine," řekl plaše, „chci tě požádat o laskavost."

„O co jde, Malcolme?"

„Před pěti minutami mně zavolal doktor Turner z nemocnice. Řekl, že v údajích, které zjistil jeden z těch robotů minulý týden, jsou jisté ‚nepravidelnosti'. Chce, abych přišel na podrobnější vyšetření."

Eponine trpělivě několik sekund čekala, nakonec řekla: „Nerozumím ti, jakou laskavost máš na mysli?"

Malcolm se zhluboka nadechl. „Musí to být vážné, Eponine. Chce mě vidět teď… Půjdeš se mnou?"

„Teď?" zeptala se Eponine a mrkla na hodinky. „Je už skoro jedenáct v noci." Bleskem si vzpomněla, jak si Kimberly Hendersonová stěžovala, že doktor Turner je „workoholik, stejně jako ty černé ošetřovatelky-robotky". Eponine si také vybavila úžasnou modř jeho očí.

„Dobrá," řekla Malcolmovi. „Setkáme se za deset minut na stanici."

Eponine nechodila v noci často ven. Od svého nástupu do školy strávila většinu večerů nad plány svých lekcí. Jednou v sobotu večer šla s Kimberly, Tošio Nakamurou a několika dalšími

lidmi do nově otevřené japonské restaurace. Jídlo však bylo divné, společnost většinou orientálská a několik mužů, když se moc napili, se ji pokoušelo sbalit. Kimberly ji peskovala, že je „vybíravá a nepřístupná“, ale Eponine odmítla další pozvání své spolubydlící na vycházky s touto společností.

Eponine přišla na stanici dříve než Malcolm. Když na něj čekala, podivovala se, jak se přítomností lidí čtvrt úplně změnila. *Podívejme se,* přemýšlela, *Pinta přijeta před třemi měsíci. Nina o pět týdnů později. Už jsou všude obchody, jak kolem stanice, tak v samotném sídlišti. Stopy lidské existence. Zůstaneme-li zde rok nebo dva, bude tahle kolonie k nerozeznání od Země.*

Malcolm byl během krátké jízdy vlakem hodně nervózní a mnohomluvný. „Vím, že je to mé srdce, Eponine. Ostře mne píchá, tady, od doby, kdy Walter zemřel. Z počátku jsem si myslel, že je to všechno jenom sugesce.“

„Nedělej si starosti.“ utěšovala Eponine svého přítele. „Vsadím se, že to není nic doopravdy vážného.“

Eponine měla potíže, aby udržela oči otevřené. Bylo po třetí hodině ráno. Malcolm spal na lavici vedle ní. *Co ten doktor dělá?* přemýšlela. *Říkal, že to nebude dlouho trvat.*

Brzy po jejich příjezdu prohlédl doktor Turner Malcolma počítačovým stetoskopem a potom ho odvedl do oddělené části nemocnice. Říkal, že potřebuje „obsažnější testy“. Malcolm se vrátil do čekárny za hodinu. Eponine viděla doktora jen krátce, když na začátku vyšetřování přijal Malcolma ve své kanceláři.

„Jste přítelkyní pana Peabodyho?“ řekl hlas. Eponine si musela zdřímnout. Když zaostřila svůj zrak, zíraly na ni krásné modré oči ze vzdálenosti jednoho metru. Doktor vypadal unaveně a smutně.

„Ano,“ přisvědčila Eponine šeptem, aby nevyrušila muže, který spal na jejím rameni.

„Velmi brzy zemře.“ řekl doktor Turner. „Možná během dvou týdnů.“

Eponine cítila, jak se jí nahrnula krev do hlavy. *Slyším správně?* Přemýšlela. *Říkal, že Malcolm během dvou týdnů zemře?* Eponine nebyla mocna slova.

„Bude potřebovat podporu.“ říkal doktor. Na chvilku se odmlčel a hleděl na ni. Snažil se vzpomenout si, kde ji viděl předtím. „Budete schopna mu pomoci?“ zeptal se.

„Já… doufám, že ano,“ odpověděla.

Malcolm se začal vrtět. „Musíme ho vzbudit,“ řekl doktor.

V jeho očích se nedala zjistit žádná emoce. Vyslovil svou diagnózu, ne, své tvrzení, bez náznaku citu. *Kim má pravdu,* myslela si Eponine. *Je stejný automat jako ty robotky Tiasso.*

Na doktorův návrh doprovodila Eponine Malcolma chodbou do místnosti plné lékařských přístrojů. „Někdo inteligentní,“ řekl doktor Turner Malcolmovi. „vybral zařízení, které sem přivezli ze Země. I když máme málo personálu, máme prvotřídní diagnostické přístroje.“

Všichni tři šli k průhledné krychli o straně asi jeden metr. „Tento úžasný přístroj,“ vysvětloval doktor Turner, „se jmenuje zobrazovač orgánu. Dokáže rekonstruovat do detailů věrně téměř všechny hlavní orgány lidského těla. Co teď vidíme, když se podíváme dovnitř, je počítačové grafické zobrazení vašeho srdce, pane Peabody, právě tak, jak se objevilo před třiceti minutami, když jsem do vašich cév injekcí dodal indikátor.“

Doktor Turner ukázal na sousední místnost, kde Malcolm podstoupil testy. „Zatímco jste seděl na tomto stole,“ pokračoval, „byl jste miliónkrát za sekundu zkoumán tímto přístrojem s velkou čočkou. Z umístění indikátoru a těch milionů miliard okamžitých odečtu byl sestrojen nesmírně přesný trojrozměrný obraz vašeho srdce. Ten vidíte uvnitř krychle.“

Doktor Turner se na chvilku zastavil, rychle se podíval jinam a potom upřel oči na Malcolma. „Nesnažím se udělat to pro vás horším, pane Peabody,“ řekl tiše, „ale chtěl jsem vám vysvětlit, jak mohu vědět, co je s vámi v nepořádku. Abyste rozuměl, že nedošlo k žádnému omylu.“

Malcolm měl v očích šílený strach. Doktor ho vzal za ruku a vedl ho na vybrané místo vedle krychle. „Podívejte se tam, na zadní stranu srdce, nahoře. Vidíte ty divné tkaničky a rýhy v tkáních? To jsou vaše srdeční svaly, a v nich došlo k nenapravitelnému rozpadu.“

Malcolm civěl do krychle po dobu, která se zdála nekonečná, a potom svěsil hlavu. „Umřu, doktore?“ zeptal se pokorně.

Doktor Turner ho vzal za druhou ruku. „Ano, zemřete, Malcolme. Na Zemi bychom možná mohli čekat na srdce, které by se dalo transplantovat, zde to však nepřipadá v úvahu, protože nemáme ani správné vybavení, ani patřičného dárce… Kdybyste si přál, mohl bych vás otevřít a na vaše srdce se podívat. Je však nanejvýš nepravděpodobné, že bych viděl něco, co by mohlo změnit předpověď.“

Malcolm zavrtěl hlavou. Slzy mu začaly kanout po tvářích, Eponine ho přivinula k sobě a začala rovněž plakat. „Promiňte, že mi trvalo tak dlouho dokončení diagnózy, ale v případě tak vážném jsem chtěl mít absolutní jistotu,“ řekl doktor Turner.

Za několik okamžiků odcházeli Malcolm a Eponine ke dveřím. Malcolm se otočil a zeptal se doktora: „Co mám teď dělat?“

„Cokoliv se vám zlíbí,“ odpověděl mu doktor Turner.

Když odešli, vrátil se doktor Turner do své kanceláře, kde měl na stole pohozeny výtisky diagramů a záznamů Malcolma Peabodyho. Doktor měl velké starosti. Byl si téměř jist – nemohl to vědět zcela určitě, dokud neprovede pitvu – že Peabodyho srdce trpí stejným neduhem, který zabil Waltera Brackeena na lodi Santa

Maria. Oba byli několik let blízkými přáteli, od začátku vazby v Georgii. Bylo nepravděpodobné, že by oba současně doslali stejnou srdeční nemoc. Když to však není náhoda, pak musí být patogen přenosný.

Doktor Turner kroutil hlavou. Jakákoliv nemoc, která napadá srdce, je alarmující. Ale nemoc, která je přenosná z jedné osoby na druhou? To by bylo hrozné.

Byl velmi unaven. Než mu klesla hlava na stůl, udělal si seznam odkazů na viry napadající srdce, které chtěl získat z databáze. Pak rychle usnul.

Po patnácti minutách ho náhle vzbudil telefon. Na druhém konci byla Tiasso, volala z chirurgické ambulance. „Dvě biotky Garcia našly v Sherwoodském lese lidské tělo.“ řekla, „a teď jedou sem. Z obrázků, které mi vyslaly, mohu říct, že tento případ bude vyžadovat vaši osobní pozornost.“

Doktor Turner si vydrhnul ruce, opět si oblékl plášť a dorazil do chirurgické ambulance těsně před tím, než přijely biotky s tělem. I když byl doktor Turner zkušený, musel se od hrozně zmrzačené mrtvoly odvrátit. Hlava byla téměř úplně oddělena od těla – visela jen na tenkém pramenu svalu – a tvář byla zkopána a znetvořena k nerozeznání. Navíc v oblasti genitálií zela v kalhotách krvavá díra.

Dvě biotky Tiasso začaly okamžitě pracovat, omývaly krev a připravovaly tělo k pitvě. Doktor Turner si sedl na židli, otočil se zády k tělu a vyplnil první hlášení o smrti v Novém Edenu.

„Jak se jmenoval?“ zeptal se biotek..

Biotka Tiasso se probrala tím, co zbylo z šatů mrtvého, a našla jeho identifikační kartu od MVS.

„Danni,“ odpověděla. „Marcello Danni.“

SVATEBNÍ PÍSEŇ

1

Vlak z Positana byl plný. Zastavil v malé stanici na břehu jezera Shakespeare, na polovině cesty do Beauvois, a vyvrhl směsici lidí a biotů. Mnozí nesli košíky s jídlem, deky a skládací lehátka. Malé děti utíkaly ze stanice na hustý čerstvě posekaný trávník, který rostl kolem jezera. Smály se a hrnuly se po mírném sto padesát metrů dlouhém svahu mezi stanicí a okrajem vodní plochy.

Pro ty, kteří nechtěli sedět na trávě, byly postaveny dřevěné tribuny hned proti úzkému přístavišti, které vybíhalo padesát metrů do jezera, než se rozšířilo do pravoúhlé plošiny. Na ní byl připraven mikrofon, řečniště a několik židlí; odtud pronese guvernér Watanabe po ukončení ohňostroje projev ke Dni Osídlení,

Čtyřicet metrů vlevo od tribun si postavili Wakefieldovi a Watanabeovi dlouhý stůl pokrytý modrými a bílými ubrusy. Na stole bylo vkusně naaranžováno jídlo, které se dalo jíst rukama. Termosky pod stolem byly plné nápojů. Obě rodiny a jejich přátelé se shromáždili poblíž a buď jedli, hráli nějakou hru nebo rozmlouvali. Kolem skupiny procházeli dva Lincolnové a nabízeli nápoje a chlebíčky těm, kteří byli příliš vzdáleni od stolu a termosek.

Odpoledne bylo horké. Ve skutečnosti příliš horké, třetí výjimečně horký den po sobě. Jak však umělé slunce v kupoli vysoko nad jejich hlavami dokončovalo svůj minioblouk a začalo se zvolna stmívat, davy na březích jezera Shakespeare plné očekávání zapomněly na horko.

Poslední vlak přijel jen několik minut předtím, než se úplně setmělo. Dorazil z Centrální stanice ze severu a přivážel osadníky, kteří žili v Hakone nebo San Miguelu. Pozdních příchozích nebylo mnoho. Většina lidí přijela brzy, aby si připravila na trávě občerstvení. V posledním vlaku byla Eponine. Původně měla v

úmyslu vůbec se oslavy nezúčastnit, na poslední chvíli se však rozhodla jinak.

Když vyšla ze stanice na trávník, byla Eponine zmatena. Bylo tam tolik lidí! *Musí tady být celý Nový Eden*, myslela si. Na okamžik zalitovala, že přišla. Každý byl s rodinou a přáteli, a ona byla úplně sama.

Ellie Wakefieldová házela právě s Benjym podkovami, když Eponine vystoupila z vlaku. Ihned svou učitelku poznala, i na velkou vzdálenost, podle její jasně rudé pásky na rukávě. „To je Eponine, mami.“ řekla Ellie, když přiběhla k Nicole. „Můžu ji pozvat k nám?“

„Samozřejmě,“ odvětila Nicole.

Hlas ve veřejném audiosystému přerušil hudbu hranou malou skupinou, aby oznámil, že ohňostroj začne za deset minut. Sem tam se ozval potlesk. „Eponine,“ křičela Ellie. „Pojďte k nám.“ Ellie mávala rukama.

Eponine slyšela, že ji někdo volá jménem, ale v šeru stmívání špatně viděla. Po několika sekundách se vydala směrem k Ellie. Po cestě neúmyslně narazila do batolete, které se toulalo samo v trávě. „Kevine,“ vykřikla matka, „Nepřibližuj se k ní!“

V okamžiku schmatnul chlapečka hřmotný muž s blond vlasy a držel ho stranou. „Neměla byste tady být.“ řekl muž, „ne se slušnými lidmi."

Trochu otřesena pokračovala Eponine k Ellie, která jí šla po trávě naproti. „Běž domů, jednačtyřicítko!“ zakřičela žena, která pozorovala předcházející výstup. Tlustý desetiletý chlapec s baňatým nosem ukázal na Eponine prstem a říkal něco své sestře.

„Jsem tak ráda, že vás vidím,“ řekla Ellie, když přišla k učitelce. „Půjdete si vzít něco k jídlu?“

Eponine přikývla. „Je mi líto všech těch lidí,“ řekla Ellie dost hlasitě, aby ji všichni kolem slyšeli. „Je to hanba, že jsou tak netaktní.“

Ellie vedla Eponine k velkému stolu a všem ji představila, „Hej, pro ty, kteří ji neznají, to je moje učitelka a přítelkyně Eponine. Nemá žádné příjmení, tak se jí na ně neptejte.“

Eponine a Nicole se už několikrát setkaly. Vyměňovaly si zdvořilosti, zatímco Lincoln Eponine nabídl nějaké zeleninové tyčinky a sodu. Nai Watanabe, aby to všichni viděli, k ní přinesla své syny –dvojčata, Keplera a Galilea, kteří před týdnem oslavili druhé narozeniny, aby se setkali s Eponine. Kolonisté okolo zírali, když Eponine vzala Keplera do náruče. „Pěkná,“ řekl chlapeček a ukazoval na Eponinin obličej.

„Musí to být hodně těžké,“ řekla Nicole francouzsky a pokynula hlavou ve směru okolních čumilů.

„Oui,“ odvětila Eponine. *Těžké?* Myslela si. *To je velice mírně řečeno. Co tak absolutně nemožné? Nestačí, že mám nějakou strašnou nemoc, která mne skoro určitě zabije. Ne. Musím ještě nosit pásku na rukávě, aby se mi mohli ostatní vyhnout, pokud chtějí.*

Max Puckett vzhlédl od šachovnice a zpozoroval Eponine. „Ahoj, ahoj,“ řekl. „Vy musíte být ta učitelka, o níž jsem tolik slyšel.“

„To je Max,“ řekla Ellie a vedla Eponine k němu. „Rád flirtuje, ale je neškodný. A starší muž, který nás ignoruje, je soudce Pjotr Myškin… Řekla jsem to správně, soudce?“

„Ano, ovšem, mladá dámo,“ odpověděl soudce Myškin, ale od šachovnice nevzhlédl. „Proklatě, Puckette, pro všechno na světě, co chcete s tím jezdcem dělat? Vaše hra je jako obvykle buď stupidní, nebo brilantní, a já se nemůžu rozhodnout, jaká je.“

Soudce nakonec vzhlédl, uviděl pásku a zvedl se. „Je mi líto, slečno, opravdově líto,“ řekl. „Musíte vydržet dost i bez toho, abyste ještě trpěla přezíráním od tohoto sobeckého starého podivína.“

Minutu či dvě před začátkem ohňostroje bylo vidět velkou jachtu, která se blížila ze západní strany jezera k oblasti určené na pikniky. Její dlouhou palubu zdobila jasná barevná světla a hezká děvčata. Na boku jachty byl namalován nápis *Nakamura*. Nad hlavní palubou rozeznala Eponine Kimberly Hendersonovou, která stála vedle Tošio Nakamury u kormidla.

Skupina na jachtě mávala na lidi na břehu. Patrick Wakefield přiběhl vzrušeně ke stolu. „Podívej, mami," řekl, „na lodi je Katie."

Nicole si nasadila brýle, aby lépe viděla. Byla to opravdu její dcera v bikinách, která mávala z paluby. „To nám ještě scházelo," zamumlala si Nicole pro sebe, když nad nimi vybuchly první světlice a zalily temnou oblohu barvou a světlem.

„Dnes jsou to tři roky," začal Kendži Watanabe svou řeč, „co průzkumná skupina z Pinty poprvé vkročila do tohoto nového světa. Nikdo z nás nevěděl, co ho čeká. Všichni jsme se ptali, obzvláště během těch dvou dlouhých měsíců, kdy jsme každý den trávili osm hodin v somnariu, zda bude vůbec možné vybudovat zde, v Novém Edenu, existenci připomínající normální život.

Naše první obavy se nenaplnily. Naši mimozemští hostitelé, ať jsou kdokoliv, ani jednou nezasáhli do našich životů. Může být pravda, jak tvrdí Nicole Wakefieldová a další, že nás neustále pozorují, my však jejich přítomnost nijak nepociťujeme. Vně naší kolonie se kosmická loď Ráma řítí neuvěřitelnou rychlostí ke hvězdě, kterou jsme pojmenovali Tau Ceti. Uvnitř lodě zůstávají naše denní činnosti téměř neovlivněny pozoruhodnými vnějšími podmínkami naší existence.

Předtím, než jsme trávili dny v somnariu, pokud jsme ještě byli cestujícími v planetární soustavě, která obíhá kolem naší domácí hvězdy Slunce, si mnozí z nás mysleli, že ‚období pozorování' bude krátké. Věřili jsme, že se po několika měsících,

nebo tak nějak, vrátíme na Zemi, nebo možná na náš původní cíl, Mars, a že tato třetí kosmická loď Ráma zmizí do vesmírných dálav jako její dvě předchůdkyně. Naši navigátoři mi však říkají, že se stále od našeho Slunce vzdalujeme, jak se už dalo po více než dva a půl roku, rychlostí rovnou přibližně polovině rychlosti světla. Kdybychom vskutku měli to štěstí a vrátili se někdy do naší vlastní sluneční soustavy, ten den by mohl nastat až v poměrně daleké budoucnosti.

Tyto faktory určují hlavní téma tohoto mého posledního vystoupení na oslavu Dne Osídlení. Téma je prosté: Spoluobčané osadníci, my sami musíme převzít plnou zodpovědnost za náš osud. Nemůžeme očekávat, že děsivé síly, které v počátku vytvořily náš minisvět, nás uchrání před vlastními chybami. Musíme řídit Nový Eden, jako kdybychom zde my a naše děti měli žít navždy. Je na nás, abychom si zde zajistili kvalitní život jak pro sebe, tak pro budoucí generace.

Nyní stojí před kolonií řada výzev. Všimněte si, že je nazývám výzvami, ne problémy. Budeme-li pracovat společně, můžeme jim dostát. Budeme-li pečlivě vážit dlouhodobé důsledky svých akcí, rozhodneme se správně. Nebudeme-li však schopni pochopit pojmy ‚odloženého uspokojení' a ‚pro dobro všech', potom bude budoucnost Nového Edenu chmurná. Dovolte mi uvést na ilustraci svých tvrzení příklad. Richard Wakefield vysvětlil, jak v televizi, tak na veřejných shromážděních, jak je řízení našeho počasí založeno na jistých předpokladech o atmosférických podmínkách v našem habitatu. Přesně řečeno, náš algoritmus řízení počasí předpokládá, že hladiny oxidu uhličitého i koncentrace kouřových částic jsou nižší než dané hodnoty. Aniž rozumíte přesně, jak matematika funguje, můžete si uvědomit, že výpočty řídící vnější vstupy do našeho habitatu nebudou správné, když výchozí předpoklady nebudou přesné.

Není dnes mým úmyslem proslovit vědeckou přednášku o velice složitém předmětu. O čem chci opravdu mluvit, je politika. Protože většina našich vědců věří, že neobvyklé počasí v posledních čtyřech měsících je důsledkem příliš vysokých úrovní oxidu uhličitého a kouřových částic v atmosféře, vláda navrhla, jak se s těmito otázkami vypořádat. Senát všechna naše doporučení zamítl.

A proč? Náš návrh zakázat postupně krby – které především nejsou v Novém Edenu vůbec nutné – byl nazván ‚omezením osobní svobody'. Naše pečlivě detailní doporučení uvést opět do provozu část sítě ZVP, aby se kompenzovala ztráta části Sherwoodského lesa a Severních pastvin užitých k výstavbě, byla rovněž zamítnuta. Důvod? Opozice tvrdila, že kolonie si tento úkol nemůže dovolit, a navíc, že energie spotřebovaná novými úseky sítě ZVP by měla za následek bolestně přísné omezení spotřeby.

Dámy a pánové, je směšné schovávat hlavy do písku a doufat, že tyto problémy životního prostředí zmizí. Pokaždé když odložíme přijetí pozitivního kroku, znamená to větší strádání pro kolonii v budoucnosti. Nemohu uvěřit, že tak mnozí z vás přijímají přehnaný optimizmus opozice, který předpokládá, že se nám nějak podaří zjistit, jak vlastně mimozemský algoritmus řízení počasí funguje, a vyladit ho tak. aby správně pracoval i za podmínek vyšších úrovní oxidu uhličitého a kouřových částic. Jaká přehnaná sebedůvěra!"

Nicole i Nai velice pečlivě sledovaly reakci na Kendžiho proslov. Několik z jeho příznivců Kendžiho přesvědčovalo, aby promluvil v lehkém optimistickém tónu, bez probírání klíčových otázek. Guvernér však stál pevně za svým odhodláním pronést významnou řeč.

Nai se naklonila k Nicole a pošeptala jí: „Ztratil jejich pozornost, je příliš pedantský."

Na tribunách, kde nyní seděla asi polovina posluchačů, se vzmáhal neklid. Nakamurova jachta, která během ohňostroje kotvila nedaleko pobřeží, odjela okatě brzy poté, kdy guvernér Watanabe začal hovořit.

Kendži změnil téma ze životního prostředí na retrovirus RV-41. Protože to byla otázka, která vyvolávala v kolonii silné emoce, pozornost posluchačů značně vzrostla. Guvernér vysvětlil, jaké hrdinské kroky udělal lékařský personál Nového Edenu pod vedením doktora Turnera při zkoumání této nemoci, že však potřebuje ještě rozsáhlejší výzkum, aby zjistil, jak ji léčit. Potom odsoudil hysterii, která si vynutila, dokonce přes jeho veto, přijetí zákona, jenž vyžaduje, aby všichni osadníci, kteří mají ve svých systémech protilátky vůči RV-41, pořád nosili rudé pásky na rukou.

„Fuj," křičela velká skupina převážně orientálců na druhé straně tribuny od Nicole a Nai.

„… tito ubozí, nešťastní lidé musí čelit duševním mukám…" říkal Kendži.

„*Jsou to kurvy a teplouši*," křičel muž za skupinou, kde byly Nai a Nicole. Lidé kolem něj se smáli a tleskali.

„…Doktor Turner opakovaně potvrdil, že tato nemoc, jako většina retrovirů, se přenáší jedině krví a chámem…"

Dav se stával vzpurným. Nicole doufala, že Kendži dává pozor a zkrátí své poznámky. Zamýšlel promluvit také o moudrosti (nebo nedostatku moudrosti) rozšíření průzkumu Rámy mimo Nový Eden, musel však vidět, že ztratil posluchače.

Guvernér Watanabe se na sekundu odmlčel a potom vydal do mikrofonu hvizd, který drásal uši. To dočasně všechny posluchače ztišilo.

„Mám jen několik dalších poznámek," řekl. „a ty by se neměly nikoho dotknout…"

„Jak víte, má žena Nai a já máme dva syny – dvojčata. Cítíme, že jsme bohatě požehnáni. V tento Den Osídlení žádám každého z vás, aby myslel na svoje děti a představil si další Den Osídlení, po stu, nebo možná tisíci letech. Představte si, že stojíte tváří v tvář těm, které jste počali, dětem dětí vašich dětí, jak k nim hovoříte a držíte je v náručí – budete jim moci povědět, že jste dělali všechno, co bylo ve vašich silách, abyste jim zanechali svět, který by jim dal šanci nalézt štěstí?“

Patrick byl opět vzrušený. Když piknik končil, pozval ho Max, aby strávil noc a další den na Puckettově farmě. „Nový semestr na univerzitě začíná až ve středu,“ řekl mladík matce. „Můžu jít? Prosím?“ Nicole byla ještě vyvedena z míry reakcí davu na Kendžiho řeč a nejdříve nerozuměla, co její syn chce. Když ho požádala o zopakování požadavku, podívala se na Maxe. „Dáte mi na mého syna dobrý pozor?“

Max Puckett se zazubil a přikývl. Max a Patrick počkali, dokud bioti neuklidili všechny odpadky z pikniku, a potom se vydali společně na stanici vlaku. Po půl hodině byli na Centrální stanici a čekali na vlak s dlouhými intervaly, který jel přímo do farmářské oblasti. Naproti nim přes nástupiště nastupovala skupina Patrickových spolužáků na vlak do Hakone. „Měl bys jít s námi.“ zakřičel jeden z mladíků na Patricka. „Celou noc bezplatné pití pro všechny.“

Max pozoroval, jak Patrick očima sleduje své přátele nastupující do vlaku. „Byl jsi někdy ve Vegas?“ zeptal se Max.

„Ne, pane,“ odpověděl. „Má matka a strýček…“

„Chtěl bys tam jít?“

Patrickovo váhání Maxovi stačilo. O několik sekund později nasedli do vlaku do Hakone s celým tím rozjařeným davem. „Nemám to místo sám moc rád,“ poznamenal Max, když jeli. „Zdá

se mi příliš falešné, příliš povrchní… Ale určitě stojí zato ho vidět a není to špatné místo pro pobavení, když jsi úplně sám.“

Dříve než před dva a půl rokem, brzy poté, co skončilo denní zrychlování, dospěl Tošio Nakamura ke správnému závěru, že kolonisté zůstanou s velkou pravděpodobností v Novém Edenu a Rámovi po dlouhou dobu. Dokonce ještě před první schůzí ústavního výboru a zvolením Nicole des Jardinsové za prozatímní guvernerku, se Nakamura rozhodl, že se stane nejbohatší a nejmocnější osobou v kolonii. Na základě podpory odsouzených, kterou získal během cesty ze Země na Mars lodí Santa Maria, rozšířil své osobní styky a zahájil, jakmile byli v kolonii zavedeny banky a peníze, budování své říše.

Nakamura byl přesvědčen, že v Novém Edenu půjdou nejlépe na odbyt ty výrobky, které poskytují potěšení a vzrušení. Jeho první podnik, malé kasino, byl okamžitě úspěšný. Potom koupil část farmářské půdy na východ od Hakone a postavil v kolonii svůj první hotel, současně s druhým větším kasinem, hned proti vchodu do hotelu. Přidal malý intimní klub s hosteskami vycvičenými v japonských způsobech a potom drsnější dívčí klub. Vše, co udělal, prosperovalo. Chytře rozšiřoval své investice a brzy nato, když byl Kendži Watanabe zvolen guvernérem, nabídl Nakamura vládě, že odkoupí jednu pětinu Sherwoodského lesa. Jeho nabídka dovolila senátu, aby nemusel zvýšit daně na zaplacení počátečního výzkumu RV-41, což by jinak bylo nutné.

Část rašícího lesa byla vykácena a nahrazena Nakamurovým osobním palácem a rovněž novým třpytícím se hotelem s kasinem, zábavnou arénou, komplexem restaurantů a několika kluby. Když upevnil svůj monopol, působil Nakamura intenzivně (a úspěšně) na legislativu, aby omezila hazardní hry na oblast kolem Hakone. Jeho pochopové potom přesvědčili všechny případné podnikatele, že vlastně doopravdy nechtějí „králi Japíků“ konkurovat.

Když získal neotřesitelnou pozici, dovolil Nakamura svým společníkům, aby se pustili do prostituce a drog: žádná z těchto činností nebyla v Novém Edenu nezákonná. Ke konci Watanabeho funkčního období, když se politika vlády dostávala stále více do konfliktu s jeho zájmy, se Nakamura rozhodl, že bude řídit i vládu. Ale nechtěl se nudnou prací obtěžovat sám. Potřeboval loutku. Tak získal Iana Macmillana, nešťastného bývalého velitele lodi Pinta, jenž skončil na druhém místě v prvních volbách, které vyhrál Kendži Watanabe. Nakamura nabídl Macmillanovi guvernérství výměnou za Skotovu lenní věrnost.

V kolonii neexistovalo nic podobného jako Vegas. Základní architektura Nového Edenu navržená Wakefieldovými a Orlem byla úsporná, extrémně funkční, s jednoduchou geometrií a jednoduchými fasádami. Vegas bylo přehnané, křiklavé, nesourodé – mišmaš architektonických stylů. Ale bylo zajímavé a na mladého Patricka O'Toola viditelně udělalo dojem, když s Maxem Puckettem vešli do vnější brány areálu.

„Júú," řekl a zíral na obrovský blikající nápis nad vchodem.

„Nechci srážet tvůj obdiv, chlapče," řekl Max a zapaloval si cigaretu, „ale energie potřebná na tento nápis by stačila skoro na čtverečný kilometr sítě ZVP."

„Mluvíte jako má matka a strýček," odvětil Patrick.

Před vstupem do kasina nebo některého z klubů se musel každý návštěvník zapsat do hlavního registru. Nakamura neponechával nic náhodě. Měl úplné záznamy, co každý návštěvník Vegas dělal pokaždé, když vešel dovnitř. Tak věděl, které části podniku by měl rozšířit, a navíc, což bylo důležitější, znal speciální a oblíbenou neřest (nebo neřesti) každého zákazníka.

Max a Patrick šli do kasina. Když stáli vedle jednoho ze dvou stolů, kde se hrály kostky, snažil se Max vysvětlit mladíkovi systém hry. Patrick však nemohl odtrhnout oči od hostesek ve sporých kostýmech roznášejících koktajly.

„Už ti někdy nějaká dala, chlapče?“ zeptal se Max.

„Prosím, pane?“

„Provozovals někdy sex, víš, styk s ženou?“

„Ne, pane,“ odvětil mladík.

Hlas v Maxově hlavě mu říkal, že není jeho povinností uvést mladého muže do světa rozkoše. Stejný hlas také Maxovi připomněl, že tohle je Nový Eden, ne Arkansas, neboť jinak by vzal Patricka do Xanadu a dopřál mu jeho první sexuální zkušenost.

V kasinu bylo přes sto lidí, velká návštěva, uváží-li se velikost kolonie, a zdálo se, že se všichni baví. Servírky opravdu roznášely bezplatné pití, tak rychle, jak dokázaly – Max popadl dvě margarity a jednu dal Patrickovi.

„Nevidím žádné bioty,“ poznamenal Patrick.

„V kasinu žádní nejsou,“ odvětil Max. „Ani u stolů, kde by byli úspěšnější než lidi. Král Japík věří, že jejich přítomnost potlačuje hráčské pudy. Ale ve všech restaurantech používá výhradně bioty.“

„Max Puckett, no to mě podrž.“

Max a Patrick se otočili. Blížila se k nim krásná mladá žena v hebkých růžových šatech. „Neviděla jsem tě celé měsíce,“ řekla.

„Ahoj, Samantho,“ odvětil Max, poté, co měl na něj nezvykle několik sekund svázaný jazyk.

„A kdo je tenhle hezký mladý muž?“ zeptala se Samantha a zamrkala svými dlouhými řasami na Patricka.

„To je Patrick O'Toole, je to…“

„Ach, můj bože,“ vykřikla Samantha. „Ještě nikdy jsem se nesetkala s nikým z pů-vod-ních osadníků.“ Několik sekund Patricka studovala a pak pokračovala: „Řekněte mi, pane O'Toole, je to skutečně pravda, že jste celé roky spal?“

Patrick stydlivě přikývl.

„Má přítelkyně Goldie říká, že celý ten příběh je krávovina, že vy a celá vaše rodina jste ve skutečnosti agenti MIS. Ona ani nevěří, že jsme opustili orbitu kolem Marsu… Goldie říká, že celá ta hrozná doba v nádržích je taky částí podvodu.“

„Ujišťuji vás, madam,“ odpověděl Patrick zdvořile, „že jsme doopravdy spali celé roky. Bylo mi šest, když mne mí rodiče dali do lůžka. A vypadal jsem skoro jako teď, když jsem se poprvé probudil.“

„No, to mě fascinuje, i když nevím, co si z toho všeho vybrat… Tak, Maxi, k čemu se chystáte? A mimochodem, představíš mě vlastně?“

„Promiň… Patricku, to je slečna Samantha Porterová z velkého státu Mississippi. Pracuje v Xanadu…“

„Jsem prostitutka, pane O'Toole. Jedna z nejlepších… Setkal jste se už s prostitutkou?“

Patrick se zarděl a odpověděl: „Ne, madam.“

Samantha mu dala prst pod bradu. „Je roztomilý,“ řekla Maxovi. „Přiveď ho. Je-li panic, můžu ho udělat zadarmo.“ Políbila Patricka krátce na ústa, pak se otočila a odešla.

Max nemohl přijít na nic vhodného, co by řekl, když Samantha odešla. Přemýšlel, že se omluví, ale pak se rozhodl, že to není nutné. Objal Patricka kolem ramen a šli spolu do zadní části kasina, kde se nacházely ohrazené stoly s vyššími sázkami.

„V pořádku, teď, a jedem!“ křičela mladá žena zády k nim. „Pět a šest, je to tady!“

Patrick s překvapením pohlédl na Maxe. „To je Katie,“ prohlásil a spěchal k ní.

Katie byla zcela zabrána do hry. Rychle potáhla z cigarety, hodila do sebe drink, který jí podal snědý muž po její pravici, a potom zvedla kostky vysoko nad hlavu. „Všechna čísla,“ řekla a podávala kupony krupierovi. „Tady je dvacet šest plus pět na

tvrdou osmu… Teď, ať je tam, čtyřicet čtyři,“ řekla a hodila švihem zápěstí kosíky za opačnou stranou stolu.

„Čtyřicet-čtyři,“ zakřičel dav kolem stolu jednohlasně. Katie vyskočila, objala svého společníka, vypila další skleničku a dlouze, zasněně potáhla z cigarety.

„Katie,“ zavolal na ni Patrick, když už chtěla znovu hodit kostky. Zastavila se uprostřed pohybu a otočila se s tázavým výrazem na tváři. „No ať se propadnu,“ řekla. „Můj bratříček.“

Katie k němu doklopýtala, aby ho pozdravila, když na ni krupieři a další hráči u stolu pokřikovali, aby pokračovala ve hře.

„Jsi opilá, Katie,“ řekl jí Patrick tiše, když ji držel v náručí.

„Ne, Patricku,“ odpověděla a vytrhla se zpět ke stolu. „Já letím. Jsem na své vlastní osobní cestě ke hvězdám.“ Obrátila se zpět ke stolu s kostkami a zvedla pravou ruku nahoru. „V pořádku, teď, a jedem!“ zakřičela.

2

Sny přišly opět brzy ráno. Nicole se probudila a snažila se vzpomenout si, co sejí zdálo, ale vše, co si dokázala vybavit, byly jen jednotlivé obrazy. V jednom snu viděla Omehovu tvář bez těla. Její pradědeček z národa Senoufo ji před něčím varoval, Nicole však nedokázala porozuměl, co říká. Ve druhém snu viděla Richarda, jak vchází do moře, těsně předtím, než se k břehu přivalila zničující vlna.

Nicole si protřela očí a mrkla na hodiny. Bylo krátce před čtvrtou. *Téměř ve stejnou dobu každé ráno tento týden*, myslela si. *Co to znamená?* Vstala a šla do koupelny.

O chvilku později byla v kuchyni oblečená do cvičebního úboru. Vypila sklenici vody. Biot Abraham Lincoln, který nehybně odpočíval u stěny na konci kuchyňského pultu, se aktivoval a přiblížil se k Nicole.

„Dala byste si kávu, paní Wakefieldová?“ zeptal se a vzal od ní prázdnou sklenici.

„Ne, Lincolne,“ odvětila. „Jdu teď ven. Vzbudí-li se někdo, řekněte mu, že se vrátím před šestou.“

Nicole šla chodbou ke dveřím. Než vyšla z domu, minula pracovnu na pravé straně chodby. Na Richardově stole byly poházeny papíry, vedle nového počítače, který sám navrhl a sestrojil, i na něm. Richard byl nesmírně pyšný na svůj nový počítač, k jehož postavení ho Nicole pobízela, i když bylo nepravděpodobné, že někdy úplně nahradí jeho oblíbenou elektronickou hračku, standardní kapesní počítač MVS. Richard zbožně nosil malý přenosný přístroj už od doby před vypuštěním Newtona.

Nicole poznala Richardovo písmo na některých stránkách, nedokázala však přečíst nic z jeho symbolického počítačového jazyka. *V poslední době zde strávil mnoho dlouhých hodin*, myslela si Nicole a pocítila výčitky svědomí. *I když je přesvědčen, že co dělá, je špatně.*

Zpočátku Richard odmítl zúčastnit se úsilí dekódovat algoritmus, který ovládal počasí v Novém Edenu. Nicole si jasně vzpomínala na jejich diskuzi. „Souhlasili jsme s účastí v této demokracii," tvrdila. „Když se ty a já rozhodneme ignorovat zákon, dáme nebezpečný příklad druhým…"

„To není zákon," přerušil ji Richard. „Je to jen rezoluce. A víš stejně dobře jako já, že je to neuvěřitelně hloupý nápad. Ty i Kendži jste proti tomu bojovali. A kromě toho, neřeklas mi jednou, že máme povinnost protestovat proti hlouposti většiny?"

„Prosím, Richarde," odpověděla mu Nicole. „Můžeš samozřejmě každému vysvětlit, proč si myslíš, že je rezoluce nesprávná. Ale úsilí o algoritmus se stalo volební otázkou. Všichni osadníci vědí, že máme blízko k Watanabemu. Budeš-li rezoluci ignorovat, bude to vypadat, že Kendži se záměrně snaží podkopat…"

Zatímco si Nicole vzpomínala na dřívější rozhovor s Richardem, přejížděla mimoděk očima po pracovně. Když se jí mysl opět soustředila na přítomnost, zjistila s trochou překvapení, že hledí na tři figurky v otevřené poličce nad Richardovým stolem. *Princ Jindra, Falstaff, SB*, myslela si. *Jak dlouho nás už Richard s vámi nebavil?*

Nicole si vzpomněla na dlouhé, jednotvárné týdny poté, co se její rodina probudila z roků spánku. Když čekali na příjezd nových osadníků, byli Richardovi roboti hlavním zdrojem jejich zábavy. V paměti stále slyšela radostný smích svých dětí a viděla, jak se její muž potěšeně usmívá. *To byly jednodušší, snazší časy*, řekla si. Zavřela dveře do pracovny a pokračovala v cestě halou. *Před tím,*

než se život stal příliš komplikovaným pro hru. Teď tví malí přátelé jenom tiše sedí na poličce.

Venku na ulici, pod pouličním světlem, se Nicole na okamžik zastavila u stojanu s jízdními koly. Váhala, dívala se na své kolo, potom se obrátila a zamířila na zadní dvorek. O minutu později přešla trávník za domem a byla na stezce, která se vinula na horu Olymp.

Nicole šla rychle. Byla hluboce zamyšlena. Dlouho nevěnovala žádnou pozornost svému okolí. Mysl jí skákala z jedné věci na druhou, z problémů týkajících se Nového Edenu k podivným obrazcům jejích snů, k úzkosti o děti, obzvlášť o Katie.

Přišla na rozcestí. Malý vkusný nápis vysvětloval, že cesta vlevo vede ke stanici lanovky, vzdálené osmdesát metrů, odkud se dá vyjet na vrchol Olympu. Nicolina přítomnost na rozcestí byla elektronicky zjištěna a pobídla biotku Garciu, aby se k ní ze směru lanovky vydala.

„Neobtěžujte se," křikla Nicole. „Půjdu pěšky."

V zákrutech stezku na úbočí se otvíral pozoruhodný výhled na kolonii. Nicole se zastavila na jedné vyhlídce, pět set metrů vysoko a necelé tři kilometry chůze od jejich domu, a dívala se přes Nový Eden. Byla jasná noc s malou vlhkostí vzduchu.

Dnes nebude pršet, myslela si Nicole, protože věděla, že ve dnech, kdy prší, jsou rána vždy nasycena vodní párou. Právě pod sebou měla čtvrt Beauvois – světla v nové továrně na nábytek jí umožnila identifikovat většinu známých budov i z této vzdálenosti. Čtvrt San Miguel, severněji, byla ukryta za horou. Ale na druhé straně kolonie, daleko za City, mohla Nicole postřehnout záblesky světla, kterými zářilo Nakamurovo Vegas.

Okamžitě upadla do špatné nálady. *To proklaté místo je otevřeno celou dlouhou noc*, bručela, *spotřebovává kritické zdroje energie a nabízí nechutné zábavy.*

Když se dívala na Vegas, nedokázala nemyslel na Katie. *Takový přirozený talent,* povzdechla si Nicole, když obraz její dcery doprovodilo píchnutí u srdce. Nemohla si pomoci a přemýšlela, je-li Katie v třpytícím se fantastickém životě na druhé straně kolonie ještě vzhůru. *A taková ohromná ztráta*, myslela si Nicole a kroutila hlavou.

Richard a ona hovořili o Katie často. Existovaly jen dvě oblasti, v nichž se střetávali – Katie a politika v Novém Edenu. A nebylo zcela přesné říkat, že se o politiku přeli. Richard přirozeně cítil, že všichni politici, kromě Nicole a možná Kendžiho Watanabeho, jsou v podstatě bez principů. Jeho metoda diskuze spočívala v tom, že udělal obšírné prohlášení o nechutných postupech v senátu, nebo dokonce v Nicolině soudní síni, a potom odmítl dál o tom uvažovat.

Katie byla jiná záležitost. Richard vždy tvrdil, že Nicole byla na Katie příliš tvrdá. *Dává mi také vinu*, myslela si Nicole, když hleděla na vzdálená světla, *že s ní netrávím dost času. Tvrdí, že můj skok do politiky kolonie nechal dětem matku na částečný úvazek, a to v nejkritičtějším údobí jejich života*.

Katie už nebyla skoro nikdy doma. Ještě pořád měla v jejich domě pokoj, ale většinu svých nocí trávila v jednom z luxusních bytů, které Nakamura postavil uvnitř komplexu Vegas.

„Jak tam platíš nájem?“ zeptala se Nicole jeden večer své dcery, těsně před obvyklým nepříjemným výstupem.

„Jak si myslíš, mami?“ reagovala Katie bojovně. „Pracuji. Mám spoustu času. Na univerzitě jsem si zapsala jenom tři kurzy.“

„Jakou práci děláš?“ ptala se Nicole.

„Jsem hosteska, bavička… víš, co je potřeba,“ odpověděla Katie neurčitě.

Nicole se odtrhla od světel Vegas. *Ovšem,* řekla si, *je zcela pochopitelné, že je Katie zmatená. Neměla nikdy žádné dospívání.*

Ale přece jen, nezdá se, že by se lepšila… Nicole se vydala zase do kopce, snažila se rozptýlit narůstající chmury.

Ve výšce mezi pěti sty a tisícem metrů byla hora pokryta hustými stromy, které byly už pět metrů vysoké. Tady vedla cesta k vrcholku mezi horou a vnější zdí kolonie v tmavém úseku, který byl delší než kilometr. Temnota byla jednou přerušena, blízko konce, vyhlídkou ve směru na sever.

Nicole dosáhla nejvyššího místa svého výstupu. Zastavila se na vyhlídce a dívala se na San Miguel. *Zde je důkaz,* myslela si a kroutila hlavou, *že jsme v Novem Edenu zklamali. Přese všechno existuje v Ráji chudoba a beznaděj.*

Viděla, jak ten problém vzniká, dokonce ho ke konci svého jednoletého funkčního období prozatímní guvernérky přesně předpověděla. Ironií je, že proces, kterým vznikl San Miguel, kde je životní standard poloviční než v ostatních třech čtvrtích Nového Edenu, začal vzápětí po příjezdu Pinty. První skupina osadníků se většinou usadila v jihovýchodní čtvrti, z níž se později stalo Beauvois, a ustavila tak precedens, který se ještě zvýraznil, když k Rámovi dorazila Nina. Protože se praktikoval volný plán osídlování, téměř všichni orientálci se rozhodli žít společně v Hakone: Evropané, bílí Američané a lidé ze Střední Asie si vybrali buď Positano, nebo co zbylo v Beauvois. Mexičané, další Latinoameričané, černí Američané a Afričané se všichni usadili v San Miguel.

Jako guvernérka se Nicole snažila vyřešit faktickou segregaci v kolonii pomocí utopického plánu přesídlení, který by přidělil každé čtvrti rasový podíl, jenž byl v celé kolonii. Její návrh by mohl být přijat v počátcích kolonie, obzvláště po dnech v somnariu, kdy se většina občanů dívala na Nicole jako na bohyni. Ale jak uplynul rok, už bylo příliš pozdě. Svobodné podnikání už vytvořilo rozdíly, jak v osobním bohatství, tak v

hodnotách realit. I její nejloajálnější příznivci si uvědomili, že v této situaci je Nicolin plán přesídlení nerealistický.

Když Nicolino funkční období guvernérky skončilo, senát jednoznačně potvrdil její jmenování za jednoho z pěti stálých soudců Nového Edenu. Nicméně její pověst v kolonii značně utrpěla, když se veřejnost seznámila s poznámkami, které pronesla na obranu svého neuskutečněného plánu. Nicole tvrdila, že je nutné, aby osadníci žili v malých integrovaných sousedstvích, aby skutečně pochopili rasové a kulturní odlišnosti. Její kritikové považovali tyto názory za „beznadějně naivní".

Nicole chtěla vychladnout po usilovném výstupu nahoru, hleděla tedy několik minut na blikající světla čtvrti San Miguel. Než se obrátila a namířila si to zpět domů, vzpomněla si náhle na jinou řadu blikajících světel – města Davosu, ve Švýcarsku, na planetě Zemi. Během své poslední dovolené na lyžích večeřela s dcerou Genevievou na hoře nad Davosem a po jídle se držely za ruce v tuhém mrazu na balkonu restaurantu. Mnoho kilometrů pod nimi zářila jako maličké drahokamy světla Davosu. Při vzpomínce na vznešenost a humor své první dcery, kterou neviděla tak mnoho let, se Nicole vedraly do očí slzy. *Děkuji ti opět, Kendži,* zamumlala, když začala sestupovat a vzpomněla si na fotografie, které její nový přítel přivezl ze Země, *za to, že jsi se se mnou podělil o svou návštěvu Genevievy.*

Kolem Nicole byla opět tma, když scházela po úbočí hory. Vnější zeď kolonie měla nyní nalevo. Dál přemýšlela o životě v Novém Edenu. *Potřebujeme teď zejména odvahu,* řekla si. *Odvahu, hodnoty a perspektivu.* V hloubi srdce se však bála, že to nejhorší osadníky ještě čeká. *Na neštěstí,* uvědomila si pesimisticky, *Richard, já i děti jsme zůstali vetřelci, navzdory všemu, co jsme se snažili udělat. Je nepravděpodobné, že budeme schopni něco podstatně změnit.*

Richard překontroloval, že tři Einsteinové správně okopírovali procedury a údaje, které byly na několika monitorech v jeho pracovně. Když všichni čtyři odcházeli, Nicole ho políbila.

„Jsi úžasný muž, Richarde Wakefielde," řekla.

„Jsi jediná, kdo si to myslí," odpověděl s nuceným úsměvem.

„Jsem také jediná, kdo to ví," prohlásila Nicole. Na okamžik se odmlčela. „Vážně, miláčku." pokračovala, „oceňuji, co děláš. Vím…"

„Nezdržím se moc," přerušil ji. „Třem Albertům a mně zůstaly už jen dvě základní myšlenky, které můžeme zkusit… Neuspějeme-li dnes, vzdáváme to."

Richard sledován třemi Einsteiny spěchal na stanici v Beauvois a chytil vlak do Positana. Vlak krátce zastavil u velkého parku na jezeře Shakespeare, kde se před dvěma měsíci konala oslava Dne Osídlení. Richard a jeho společníci vystoupili o několik minut později v Positanu a prošli čtvrtí do jihozápadního kouta kolonie. Tam, po kontrole jejich identifikace jedním člověkem a dvěma bioty, jim bylo povoleno projít východem z kolonie do prstence, který obklopoval Nový Eden. Po další krátké elektronické inspekci došli k jediným dveřím umístěným v tlusté vnější zdi obklopující habitat. Ty se otevřely a Richard vedl bioty do prostor Rámy, které byly za zdmi habitatu.

Richard měl výčitky, když senát před osmnácti měsíci odhlasoval plán na vývoj a použití průnikové sondy k testování podmínek životního prostředí v Rámovi, vně jejich modulu. Richard byl členem výboru, který kontroloval inženýrský návrh sondy: obával se, že vnější prostředí by mohlo být silně nepřátelské a že návrh sondy by nemusel dostatečně chránit celistvost jejich habitatu. Mnoho času a peněz se vydalo na zajištění, že hranice Nového Edenu budou během celé procedury hermeticky uzavřeny, i když si sonda bude razit cestu zdí.

Richardovi přestali v kolonii důvěřovat, když se prostředí v Rámovi ukázalo nepříliš odlišné od prostředí v Novém Edenu. Byla tam pořád tma a docházelo tam k malým, periodickým změnám v atmosférickém tlaku a koncentraci jednotlivých složek ovzduší, ale prostředí bylo tak podobné tomu v kolonii, že lidští průzkumníci dokonce ani nepotřebovali kosmické obleky. Dva týdny poté, kdy první sonda odhalila přátelskou atmosféru v Rámovi, skončili osadníci mapování plochy Hlavní roviny, která jim byla dostupná.

Nový Eden a druhá, skoro identická pravoúhlá oblast na jihu, o níž Richard a Nicole věřili, že je to habitat pro druhou formu života, byly společně uzavřeny do větší, také pravoúhlé oblasti, jejíž ohromně vysoké kovově šedé bariéry ji oddělovaly od zbytku Rámy. Bariéry na severní a jižní straně této větší oblasti byly prodloužením stěn habitatu. Na východní a západní straně v obou uzavřených habitatech však byly asi dva kilometry otevřeného prostoru.

Ve čtyřech rozích tohoto vnějšího pravoúhelníku se nacházely čtyři masivní válcové struktury. Richard a další technologický personál v kolonii byli přesvědčeni, že neproniknutelné válce v rozích obsahují tekutiny a čerpací mechanizmy, jimiž se udržují podmínky životního prostředí v habitatech.

Nová vnější oblast, která neměla žádný strop kromě protější strany Rámy, pokrývala většinu severního poloválce kosmické lodi. Jedinou stavbou na Hlavní rovině mezi oběma habitaty byla velká kovová chýše ve tvaru iglú. Tato chýše představovala řídící centrum Nového Edenu a byla umístěna asi dva kilometry jižně od stěny kolonie.

Když vyšli z Nového Edenu, mířili Richard a tři Einsteinové k řídícímu centru, kde už pracovali téměř dva týdny a snažili se vniknout do hlavní řídící logiky, která ovládá počasí v Novém Edenu. Přes námitku Kendži Watanabeho uvolnil senát fondy na

„celkové úsilí“ pro „nejlepší inženýry“ kolonie, aby změnili mimozemský algoritmus řízení počasí. Tento zákon vyhlásili, když vyslechli svědectví skupiny japonských vědců, kteří navrhli, že stabilní počasí v Novém Edenu by se opravdu mohlo udržet i při vyšších úrovních oxidu uhličitého a kouře v atmosféře.

Pro politiky to byl lákavý závěr. Kdyby snad nebylo opravdu nutné zakázat pálení dřeva ani obnovit síť ZVP a kdyby bylo třeba jen upravit několik parametrů v cizokrajném algoritmu, který byl konec konců původně navržen za nějakých předpokladů, jež už neplatí, pak tedy…

Richard nenáviděl tento způsob myšlení. Říkal tomu – vyhýbat se co nejdéle problému. Kvůli Nicoliným prosbám i proto, že další inženýři kolonie neuspěli v pochopení žádné stránky procesu řízení počasí, souhlasil nicméně, že se do toho pustí. Trval však na tom, že bude pracovat v podstatě sám, pouze s pomocí Einsteinů.

Toho dne, kdy měl Richard v plánu udělat poslední pokus dekódovat algoritmus řízení počasí v Novém Edenu, se s bioty nejdříve zastavil u místa vzdáleného kilometr od východu z kolonie. Pod silnými světly tam u dlouhatánského stolu viděl pracovat skupinu architektů a inženýrů.

„Nebude obtížné vybudovat kanál – půda je velice měkká.“

„Ale co s odpadními kaly? Měli bychom vyhloubit žumpy, nebo odvážet odpadní materiál na zpracování do Nového Edenu?“

„Požadavky na energii pro toto sídliště budou značné. Nejen světlo, protože všude kolem je tma, ale také všechno zařízení. Navíc jsme dost daleko od Nového Edenu, takže musíme počítat s nezanedbatelnými ztrátami ve vedení… Naše nejlepší supravodivé materiály jsou pro toto použití příliš drahé.“

Richard cítil směsici znechucení a vzteku, když poslouchal ten rozhovor. Architekti a inženýři prováděli studii proveditelnosti stavby vnější vesnice, kde by mohli být umístěni nosiči RV-41. Projekt, který byl nazván Avalon, byl výsledkem delikátního

politického kompromisu mezi guvernérem Watanabem a jeho opozicí. Kendži povolil peníze na tuto studii, aby ukázal, že k otázce, jak se vypořádal s problémem RV-41, přistupuje „nezaujatě“.

Richard a tři Einsteinové pokračovali v cestě na jih. Kousek od řídícího střediska se setkali se skupinou lidí a biotů směřujících k místu sondy do druhého habitatu s jakýmsi působivým vybavením.

„Ahoj, Richarde,“ řekla Marilyn Blackstoneová, kterou Richard doporučil, aby vedla sondážní práce. Marilyn byla z Tauntonu v Somersetu. Svůj inženýrský titul získala v roce 2232 v Cambridge a byla ohromně kompetentní.

„Jak pokračuje práce?“ zeptal se Richard.

„Máš-li minutu, pojď se podíval,“ navrhla Marilyn.

Richard nechal tři Einsteiny u řídícího střediska a doprovodil Marilyn a její skupinu přes Hlavní rovinu do druhého habitatu. Při chůzi si vzpomněl na svůj rozhovor s Kendžim Watanabem a Dmitrijem Uljanovem v kanceláři guvernéra jedno odpoledne předtím, než byl projekt oficiálně schválen.

„Chci, aby bylo jasné,“ řekl tehdy Richard, „že jsem kategoricky proti jakýmkoliv snahám vtírat se do posvátnosti druhého habitatu. Nicole a já jsme si téměř jisti, že přechovává jiný způsob života. Neexistuje žádný přesvědčivý důvod k průniku.“

„A co když je prázdný?“ namítal Dmitrij. „Co když habitat tam byl umístěn pro nás s předpokladem, že jsme dost chytří, abychom vymysleli, jak ho využít?“

„Dmitriji,“ skoro křičel Richard, „poslouchals vůbec něco, co jsme vám celé ty měsíce s Nicole říkali? Pořád se ještě držíš té absurdní homocentrické představy o našem místě ve vesmíru. Protože jsme dominujícím druhem na planetě Zemi, předpokládáš, že jsme nejlepší tvorové. To nejsme. Musí existovat stovky…“

„Richarde,“ přerušil ho Kendži tiše, „známe tvé názory na tuto záležitost. Ale kolonisté Nového Edenu s tebou nesouhlasí. Nikdy neviděli Orla, oktopavouky ani další úžasná stvoření, o nichž vyprávíš. Chtějí vědět, máme-li prostor k rozšiřování…“

Kendži se už tehdy bál, přemýšlel Richard, když se on a průzkumná skupina blížili k druhému habitatu. *Je pořád naplněn hrůzou, že Macmillan porazí ve volbách Uljanova a předá kolonii Nakamurovi.*

Jakmile skupina došla na místo, začali dva bioti, Einsteinové, pracovat. Pečlivě usadili kompaktní laserovou vrtačku do místa, kde už byla díra do stěny. V pěti minutách vrtačka pomalu zvětšovala díru v kovu.

„Jak daleko jste pronikli?“ zeptal se Richard.

„Zatím jenom pětatřicet centimetrů,“ odpověděla Marilyn. „Postupujeme velmi pomalu. Pokud má stěna stejnou tloušťku jako naše, bude to trvat ještě další tři až čtyři týdny, než se skrz ni dostaneme… Mimochodem, spektrografická analýza části zdi ukazuje, že je ze stejného materiálu jako naše.“

„A když proniknete dovnitř?“

Marilyn se zasmála. „Nedělej si starosti, Richarde. Dodržujeme všechny postupy, které jsi doporučil. Minimálně dva týdny budeme pasivně pozorovat, než přistoupíme k další fázi. Dáme jim příležitost reagovat – pokud tam oni jsou.“

Skepse v jejím hlase byla zjevná, „I ty, Marilyn?“ divil se Richard. „Co se to se všemi děje? Myslíš si, že Nicole, děti a já jsme si všechny ty události vymysleli?“

„Neobyčejná tvrzení vyžadují neobyčejné důkazy.“ odvětila.

Richard kroutil hlavou. Začal se s Marilyn přít, uvědomil si však, že má na práci důležitější věci. Po několika minutách zdvořilé odborné diskuze se vrátil k řídícímu středisku, kde ho čekali jeho Einsteinové.

Při práci s Einsteiny bylo ohromné, že Richard mohl mnoho nápadů hned zkusit. Kdykoliv měl na mysli konkrétní postup, mohl ho jednomu z biotů načrtnout a být si úplně jist, že bude správně proveden. Einsteinové nikdy sami novou metodu nenavrhli; byli však perfektními paměťovými přístroji a nezřídka Richarda upozornili, když se některý z jeho nápadů podobal dřívějšímu postupu, jenž nevyšel.

Všichni ostatní inženýři z kolonie, kteří se snažili upravit algoritmus řídící počasí, se pokoušeli nejdříve pochopit činnost mimozemského superpočítače umístěného uprostřed řídícího střediska. To byl jejich základní omyl. Richard, který věděl předem, že vnitřní činnost superpočítače bude pro něj jako čáry kouzelné skříňky, se zaměřil na to, aby izoloval a identifikoval výstupní signály, které z ohromného procesoru vycházejí. Konec konců, uvažoval, základní struktura procesu musí být prostá. Nějaká řada měření definuje v libovolném daném čase podmínky uvnitř Nového Edenu. Cizí algoritmy musí použít tyto naměřené údaje, aby se spočetly příkazy, které jsou nějak předány obrovským válcům, kde dochází ke skutečné fyzikální aktivitě, jež vede ke změně atmosféry v habitatu.

Richardovi netrvalo dlouho nakreslení funkčního blokového schématu procesu. Protože mezi řídícím střediskem a válcovými strukturami nebylo žádné přímé elektrické spojení, bylo zřejmé, že mezi těmito objekty musí existovat nějaká elektromagnetická komunikace. Ale jaká? Když Richard proměřoval frekvenční spektrum, aby zjistil, v jakých vlnových délkách ke komunikaci dochází, našel mnoho možných signálů.

Analýza a interpretace těchto signálů připomínaly trochu hledání jehly v kupce sena. Za pomoci Einsteinů Richard nakonec zjistil, že nejčastější vysílání probíhala v mikrovlnné části pásma. Celý týden spolu s Einsteiny zaznamenávali mikrovlnné výměny, sledovali podmínky počasí v Novém Edenu před nimi a po nich a

snažili se určit speciální řadu parametrů, které upravují velikost odezvy na straně interface odpovídající válcům. Během toho týdne Richard také testoval a schválil přenosný mikrovlnný vysílač, který za pomoci biotů postavil. Jeho cílem bylo vytvořit příkazový signál, který bude vypadat, jako by přišel z řídícího střediska.

Jeho první vážný pokus v posledním dnu skončil naprostým neúspěchem. Vytušil, že problém by mohl být v přesnosti časování vysílání. Proto s Einsteiny vytvořil sekvenční řídící rutinu, která jim umožní vyslat signál s femtosekundovou přesností, aby válce přijaly příkaz v extrémně krátkém časovém úseku.

Okamžik poté, když Richard vyslal, o čem si myslel, že je to nová řada parametrů pro válce, se v řídícím středisku ozval hlasitý poplach. V několika sekundách se ve vzduchu nad Richardem a bioty objevil příznačný obraz Orla.

„Lidské bytosti," řekl holografický Orel. „Buďte velice opatrní. K návrhu křehké rovnováhy vašeho habitatu byly použity velké znalosti a velká pečlivost. Neměňte tyto kritické algoritmy, pokud se nenacházíte v naprostém stavu nouze."

I když byl šokován, Richard okamžitě jednal. Nařídil biotům zaznamenat, co vidí. Orel zopakoval své varování podruhé a potom zmizel, ale celá scéna byla uložena ve videozáznamových subsystémech biotů.

3

„No tak, přestaň se trápit,“ řekla Nicole a dívala se při snídani přes stůl na Richarda. „Kromě toho, zatím se nic hrozného nestalo. Počasí je pěkné.“

„Myslím, že je lepší než předtím, strýčku Richarde." přidal se Patrick. „Na univerzitě jsi hrdina – i když si někteří kluci myslí, že jsi zčásti mimozemšťan.“

Richardovi se podařilo usmát. „Vláda nedodržuje má doporučení,“ řekl tiše, „a vůbec nedbá Orlova varování. V technickém úřadě dokonce nějací lidé říkají, že jsem hologram Orla vytvořil sám. Dokážeš si to představit?“

„Kendži věří tomu, co jsi mu řekl, miláčku.“

„Tak proč nechá ty lidi přes počasí neustále zvyšovat sílu přikazované odezvy? Nedokáží předpovědět dlouhodobé efekty.“

„Kvůli čemu si děláš starosti, tati?“ zeptala se Ellie o chvilku později.

„Zvládnout takový velký objem plynu je velice komplikovaný proces, Ellie, a já mám především velký respekt k mimozemšťanům, kteří navrhli infrastrukturu Nového Edenu. Oni trvali na tom, že se koncentrace oxidu uhličitého a částic musí udržet pod danými úrovněmi. Museli něco vědět.“

Patrick a Ellie dosnídali a omluvili se. Po několika minutách, když děti odešly z domu, obešla Nicole stůl a položila ruce Richardovi na ramena. „Pamatuješ si tu noc, kdy jsme s Patrickem a Ellie mluvili o Albertu Einsteinovi?“

Richard se díval na Nicole se svraštělým čelem.

„Později té noci, když už jsme leželi v posteli, jsem poznamenala, že Einsteinův objev vztahu mezi hmotností a energií

byl hrozný, protože vedl k existenci jaderných zbraní… Pamatuješ si svou reakci?“

Richard zavrtěl hlavou.

„Řekl jsi mi, že Einstein byl vědec, jehož životní prací bylo hledání vědění a pravdy. ‚Neexistuje znalost, která je hrozná, jenom to, co další lidské bytosti s tou znalostí dělají, může být nazváno hrozné,‘ řekl jsi.“

Richard se usmál. „Snažíš se mne v otázce počasí zprostit zodpovědnosti?“

„Možná,“ odvětila Nicole. Sklonila se a políbila ho na rty. „Vím, že jsi jedním z nejchytřejších, nejtvořivějších lidských bytostí, které kdy žily, a nelíbí se mi, když vidím, jak neseš všechna břemena kolonie na svých bedrech.“

Richard ji také políbil a zdálo se, že ho pochmurná nálada opouští. „Myslíš, že to stihneme, než se Benjy probudí?“ zašeptal. „Nemá dnes školu a byl včera dlouho vzhůru.“

„Možná,“ odpověděla Nicole s koketním úsměvem. „Můžeme to aspoň zkusit. První případ mám až v deset.“

Eponinin předmět v nejvyšší třídě Centrální střední školy, nazvaný jednoduše Umění a literatura, se zabýval kulturou, kterou nechali kolonisté aspoň dočasně za sebou. Ve svém základním kurzu se Eponine zaměřila na celou řadu zdrojů popisujících různé kultury a povzbuzovala studenty, aby se věnovali samostatnému studiu v jakékoliv oblasti, která je zajímá. Ačkoliv při výuce vždy používala plány hodin a stavby, byla z těch učitelů, kteří přizpůsobují svou výuku zájmům studentů.

Eponine sama považovala *Bídníky* od Victora Huga za nejlepší román, který byl kdy napsán, a malíře-impresionistu devatenáctého století Pierra Augusta Renoira, pocházejícího z jejího rodného města Limoges, za nejlepšího malíře, který kdy žil. Zahrnula do

výuky práce obou svých krajanů, ale pečlivě si roztřídila další zdroje, aby dobře obsáhla i jiné národy a kultury.

Protože jí každý rok pomáhali ve výuce bioti Kawabata, bylo přirozené, že použila romány skutečného Kawabaty Tisíc jeřábů a Sněhová země jako příklady japonské literatury. Tři týdny určené na probírání poezie zahrnovaly básně od Roberta Prosta, přes Rilkeho po Omara Chajjáma. Ale hlavní důraz kladla na básně Benity Garcii, nejen proto, že všude v Novém Edenu byly tyto biotky, nýbrž i proto, že její poezie i život mladé lidi fascinovaly.

V roce, kdy Eponine musela začít nosit na ruce rudou pásku, protože měla pozitivní testy na protilátky vůči RV-41, bylo v nejvyšší třídě jen jedenáct studentů. Výsledky jejího testu postavily vedení školy před obtížné dilema. Ačkoliv ředitelka odvážně odolávala snahám vřeštivé skupiny rodičů, většinou z Hakone, kteří požadovali, aby Eponine byla ze střední školy „propuštěna“, musela se ona i jí personál poněkud sklonit před hysterií kolonie tím, že prohlásila její předmět v nejvyšším ročníku za volitelný. Výsledkem bylo, že měla ve třídě mnohem méně studentů než v předchozích dvou letech.

Ellie Wakefieldová byla Eponininou nejoblíbenější studentkou. Navzdory velkým mezerám v jejích znalostech, způsobeným roky spánku po cestě z Uzlu zpět do Sluneční soustavy, její přirozená inteligence a hlad po učení z ní dělaly nejlepší a nejbystřejší studentku ve třídě. Eponine ji často žádala o provedení speciálních úkolů. V den, kdy třída začala probírat dílo Benity Garcii, což byl náhodou den, kdy Richard Wakefield hovořil se svou dcerou o svých obavách s řízením počasí v kolonii, ji požádala, aby se naučila jednu z básní z první knihy Benity Garcii, Sny mexické dívky, napsané ještě v době jejího dospívání. Ještě předtím, než Ellie recitovala, se Eponine snažila zažehnout představivost studentů krátkou lekcí o Benitině životě.

„Skutečná Benita Garcia byla jednou z nejúžasnějších žen, které kdy žily,“ začala Eponine a pokynula do rohu místnosti k bezvýrazné biotce-Garcii, která jí pomáhala se všemi rutinními pracemi při vyučování. „Básnířka, kosmonautka, politická, mystická – její život byl současně odrazem historie její doby a inspirací pro všechny.

Její otec byl velkým vlastníkem půdy v mexickém státě Yucatan, daleko od uměleckého a politického srdce národa. Benita byla jeho jediné dítě, dcera mayské matky a mnohem staršího otce. Strávila většinu svého dětství sama na rodinných plantážích, které sousedily s nádhernými mayskými ruinami v Uxmalu. Jako malá holčička si Benita často hrála mezi pyramidami a stavbami tohoto tisíc let starého obřadního centra.

Byla od začátku nadanou studentkou, ale byla to její představivost a elán, co ji opravdu oddělovalo od ostatních ve třídě. Benita napsala první báseň, když jí bylo devět, a ve věku patnácti let, kdy byla v Katolické internátní škole v hlavním městě státu Yucatan – Meridě, byly dvě její básně zveřejněny v prestižním časopise Diario de Mexico.

Když skončila střední školu, překvapila Benita své učitele i svou rodinu oznámením, že se chce stát kosmonautkou. V roce 2129 byla první Mexičankou, kterou kdy přijali na Vesmírnou akademii v Coloradu. Když po čtyřech letech ukončila studium, začalo už velké omezování kosmických letů. Po Krachu v roce 2134 se svět ponořil do deprese známé jako Velký chaos a v podstatě veškerý průzkum kosmu se zastavil. Benita byla v roce 2137 MVS propuštěna a myslela si, že její kosmická kariéra skončila.

V roce 2144 dokulhal z Marsu k Zemi jeden z posledních meziplanetárních dopravních křižníků, James Martin, na palubě měl většinou ženy a děti z marťanských kolonií. Kosmická loď stěží dosáhla orbity kolem Země a vypadalo to, že cestující

zahynou. Benita Garcia a tři z jejích přátel z jednotky kosmonautů spěšně připravili záchranné plavidlo a v nejsenzačnější kosmické misi všech dob se jim podařilo zachránit dvacet čtyři cestujících…“

Ellie se v mysli odpoutala od Eponinina vyprávění a představovala si, jak to na Benitině záchranné výpravě muselo být vzrušující. Benita řídila své vesmírné plavidlo manuálně, bez spojení s řídícím střediskem na Zemi, a riskovala svůj život, aby zachránila druhé. Může existovat nějaká větší oběť pro druhé příslušníky svého druhu?

Jak přemýšlela o Benitině nesobeckosti, vytanul jí v mysli obraz matky. Pak následovala celá řada obrazů Nicole. Nejdříve viděla svou matku v soudcovském taláru hovořit před senátem. V dalších masírovala Nicole pozdě v noci v pracovně otci krk, trpělivě učila denně Benjyho číst, odjížděla s Patrickem na kole zahrát si v parku tenis, říkala Lincolnovi, co má připravit k večeři. V posledním obrazu seděla Nicole pozdě v noci u Ellie na posteli a odpovídala na její otázky o životě a lásce. *Mou hrdinkou je má matka*, uvědomila si Ellie znenadání. *Je tak nesobecká jako Benita Garcia.*

„… Představte si, pokud dokážete, mladou mexickou dívku, šestnáctiletou, doma o prázdninách z internátní školy, jak vystupuje po příkrých schodech pyramidy do svatyně čaroděje v Uxmalu. Pod ní, v už teplém jarním ránu. mezi kameny a ruinami dovádějí ještěrky…“

Eponine pokynula Ellie. Byl čas na báseň. Ellie povstala a přednášela.

Zahlédla's to stará ještěrko?
Naše radosti i naše slzy
Naše srdce přetékající sny
A zničující touhou?

Cožpak se nezměním?
Což na těchto stupních neseděla
Moje indiánská babička
Dávno před tisíci lety
A nevyprávěla ti o milenci
O lásce již nesměla opětovat?

Celou noc se dívám na hvězdy
A zaujímám mezi nimi místo
Mé srdce se vznáší nad pyramidami
Letí do končin kde vše je dovoleno
Ano Benito ještěrka mi přitakává
Přitakává tobě i tvé babičce
A její staré touhy její dávné snění
Skrze tebe v skutečnost se změní

Když Ellie skončila, leskly se jí tváře od stékajících tichých slzí. Učitelka a ostatní studenti si pravděpodobně mysleli, že ji hluboce dojala báseň a výklad o Benitě Garcii. Nedokázali by pochopit, že Ellie právě zažila citový zázrak, že právě objevila opravdovou hloubku své lásky a úcty k matce.

Probíhal poslední týden zkoušek na školní divadelní představení. Eponine vybrala starou hru, *Čekání na Godota*, od laureáta Nobelovy ceny z dvacátého století. Samuela Becketta, protože její téma se přímo vztahovalo k životu v Novém Edenu. Dvě hlavní postavy, obě oblečené po celou hru do roztrhaných šatů, hráli Ellie Wakefieldová a Pedro Martinez, hezký devatenáctiletý mládenec, který byl jedním z „problémových“ adolescentů vybraných pro kolonii v posledních měsících před odletem.

Eponine by nedokázala udělat představení bez pomoci biotů Kawabatů. Ti navrhli a vytvořili kulisy a kostýmy, řídili světla a dokonce vedli zkoušky, když ona nemohla být přítomna. Škola měla celkem čtyři Kawabaty a tři z nich měla během šesti týdnů bezprostředně před představením k dispozici.

„Jde to dobře," zvolala Eponine a blížila se ke scéně. „Pro dnešek toho už necháme."

„Slečno Wakefieldová," řekl Kawabata číslo 052. „byla tam tři místa, kde vaše slova nebyla přesně správná. Ve vaší větě začínající…"

„Řeknete jí to zítra," přerušila ho Eponine a jemně biota odháněla. „Potom to bude pro ni znamenat víc." Otočila se tváří k hercům. „Máte nějaké otázky?"

„Vím, že jsme o tom už mluvili, slečno Eponine," řekl váhavě Pedro Martinez, „ale mně by pomohlo, kdybychom to mohli ještě probrat… Řekla jste nám, že Godot nebyl osoba, že on, nebo to, byl vlastně pojem, nebo úmysl… že my všichni na něco čekáme… Lituji, ale je pro mě těžké pochopit, nač přesně…"

„Celá hra je v podstatě komentováním absurdity života," odpověděla Eponine po několika sekundách. „Smějeme se, protože v těch vandrácích na scéně vidíme sebe, když mluví, slyšíme svá slova. Co Beckett zachytil, je základní touha lidského ducha. Ať je kdokoliv, Godot uvede vše do pořádku. Nějakým způsobem změní naše životy a udělá nás šťastnými."

„Nemohl by Godot být Bůh?" zeptal se Pedro.

„Určitě," souhlasila Eponine. „Nebo dokonce superpokročilí mimozemšťané, kteří postavili kosmickou loď Ráma a dohlíželi na Uzel, kde přebývaly Ellie a její rodina. Godot by mohla být jakákoliv moc, nebo síla, nebo stvoření, které je univerzálním lékem na strasti světa. Proto je ta hra tak univerzální."

„Pedro," ozval se naléhavý hlas ze zadní části malého hlediště, „končíš už?"

„Jenom minutu, Mariko,“ odpověděl mladík, „vedeme zajímavý rozhovor. Proč se k nám nepřipojíš?“

Japonka zůstala ve dveřích. „Ne,“ řekla nerudně. „Já nechci – pojďme už.“

Eponine propustila herce a Pedro seskočil ze scény. Když mladík spěchal ke dveřím, přešla Ellie k učitelce.

„Proč ji nechá, aby se tak chovala,“ přemítala nahlas.

„Mne se neptej,“ odvětila Eponine s pokrčením ramen. „Já nejsem žádný expert na vzájemné vztahy.“

Ta Mariko Kobajaši je nepříjemná, myslela si Eponine. když si vzpomněla, jak se jednou večer po zkoušce chovala k Ellie i k ní, jako by byly hmyz. *Muži jsou někdy hloupí.*

„Eponine,“ zeptala se Ellie. „měla byste nějaké námitky, kdyby rodiče přišli na generální zkoušku? Beckett je oblíbeným otcovým autorem a…“

„To by bylo prima,“ odpověděla Eponine. „Tví rodiče jsou kdykoliv vítáni. Kromě toho, chci jim poděkovat…“

„Slečno Eponine,“ křičel mladý muž přes celou místnost. Byl to Derek Brewer, jeden z jejích studentů, který byl do ní zblázněný. Derek uběhl několik kroků a pak opět zakřičel: „Slyšela jste zprávy?“

Eponine zavrtěla hlavou. Derek byl zjevně velice vzrušen. „Soudce Myškin rozhodl, že pásky na rukávě jsou protiústavní!“

Trvalo jí několik sekund, než tuto informaci absorbovala. Potom už byl Derek u ní, potěšen, že je to on, kdo jí oznamuje novinu. „Jsi… jsi si jist?“ ptala se Eponine.

„Právě jsme to slyšeli v kanceláři – v rádiu.“

Eponine sáhla na paži na nenáviděnou rudou pásku. Pohlédla letmo na Dereka a Ellie a jedním rychlým pohybem stáhla pásku a hodila ji do vzduchu. Jak ji pozorovala padat obloukem k zemi, zalily se jí oči slzami.

„Děkuji ti, Dereku,“ vyhrkla.

V okamžiku pocítila, jak ji objímají mladé paže. „Blahopřeji,“ řekla Ellie tiše.

4

Prodejna hamburgerů v City byla zcela provozována bioty. Dva Lincolni vedli hojně navštěvovaný restaurant a čtyři biotky Garcii plnily objednávky zákazníků. Přípravou jídel se zabývali Einsteini a celou jídelnu udržovala bez poskvrny jediná Tiasso. Prodejna přinášela svému majiteli ohromný zisk, protože neměla žádné výdaje, kromě počáteční přestavby budovy a surovin.

Ellie zde jedla každý čtvrtek večer, když pracovala v nemocnici jako dobrovolnice. V den rozhodnutí, jež se stalo známým jako Myškinova Proklamace, se k ní u pultu na hamburgery přidala její učitelka Eponine, nyní už bez pásky.

„Ráda bych věděla, proč tě nikdy v nemocnici nevidím," řekla Eponine, když si kousla do francouzských smažených brambor. „Co tam vlastně děláš?"

„Většinou si povídám s nemocnými dětmi." odpověděla Ellie. „Jsou tam čtyři vážně nemocné, jeden malý chlapec dokonce s RV-41, a mají radost z návštěv lidí. Biotky Tiasso jsou velmi dobré v řízení nemocnice a v provádění různých léčebných postupů, ale neprojevují soucit."

„Nevadí-li ti, že se ptám," řekla Eponine, když rozkousala a polkla kousek hamburgeru, „proč to děláš? Jsi mladá, krásná, zdravá. Musí existoval tisíc věcí. které bys dělala raději."

„Ve skutečnosti ne," odvětila Ellie. „Má matka má velice silný smysl pro pospolitost, jak víte, a já se cítím prospěšná, když si povídám s dětmi." Okamžik váhala. „Kromě toho, jsem společensky neohrabaná… Fyzicky je mi devatenáct, nebo dvacet, což je moc pro střední školu, ale nemám skoro žádnou společenskou zkušenost." Ellie se zarděla. „Jedna z mých přítelkyň

ve škole mi řekla, že kluci jsou přesvědčeni, že jsem mimozemšťanka.“

Eponine se na svou oblíbenkyni usmála. *Dokonce být mimozemšťanem by bylo lepší, než mít RV-41*, myslela si. *Ale mladí muži opravdu o něco přicházejí, když tě přehlížejí.*

Obě ženy dojedly a opustily malou restauraci. Vyšly na náměstí Čily. Uprostřed náměstí stál pomník, ve tvaru válce, který byl slavnostně odhalen při prvních oslavách Dne Osídlení. Pomník byl dva a půl metru vysoký. Ve válci byla ve výšce očí ponořena průhledná koule o průměru padesáti centimetrů. Malé světélko v jejím středu představovalo Slunce, rovina rovnoběžná s terénem ekliptickou rovinu, která obsahovala Zemi a další planety Sluneční soustavy, a světélka rozmístěná v kouli ukazovala správné relativní polohy hvězd v poloměru dvaceti světelných let od Slunce.

Svítící čára spojující Slunce a Sirius naznačovala dráhu, kterou Wakefieldovi urazili na své pouti k Uzlu a nazpět. Další slabá světelná čára vycházela ze Sluneční soustavy po dráze, po níž se pohybuje Ráma III od doby, kdy na své orbitě kolem Marsu získal lidské osadníky. Hostitelská kosmická loď, kterou představovalo velké blikající rudé světlo, byla nyní v poloze odpovídající jedné třetině vzdálenosti mezi Zemí a hvězdou Tau Ceti.

„Doslechla jsem se, že nápad postavit tento pomník vyšel původně od tvého otce,“ poznamenala Eponine, když stály před nebeskou koulí.

„Ano,“ přisvědčila Ellie. „Otec je opravdu ohromně tvořivý, co se týká vědy a elektroniky.“

Eponine zírala na blikající rudé světlo. „Vadí mu vůbec, že směřujeme jinam, ne k Siriu a Uzlu?“

Ellie pokrčila rameny. „Myslím, že ne,“ řekla. „Moc o tom nemluvíme… Řekl mi jednou, že nikdo z nás stejně není schopen pochopit, co mimozemšťané dělají.“

Eponine se rozhlédla kolem po náměstí. „Podívej se na všechny ty lidi spěchající sem a tam. Většina z nich se nikdy nezastaví, aby se podívali, kde jsme… Já kontroluji naši polohu aspoň jednou týdně.“ Náhle velice zvážněla. „Od doby, kdy mi zjistili RV-41, mám neúnavnou potřebu vědět přesně, kde ve vesmíru jsem… Ráda bych věděla, je-li to část mého strachu ze smrti.“

Po dlouhém mlčení položila Eponine ruku Ellie na rameno. „Ptala ses někdy Orla na smrt?“

„Ne,“ odvětila Ellie liše. „Byly mi jenom čtyři, když jsme opustili Uzel. O smrti jsem neměla ponětí.“

„Když jsem byla dítě, myslela jsem jako dítě…“ řekla Eponine pro sebe. Zasmála se. „O čem jsi s Orlem mluvila?“

„Nevzpomínám si přesně,“ odvětila Ellie. „Patrick mi říkal, že Orel nás obzvlášť rád pozoroval, jak si hrajeme s hračkami.“

„Doopravdy?“ podivila se Eponine. „To je překvapení. Z popisu tvé matky jsem si představovala, že Orel byl příliš vážný na to, aby se zajímal o hru.“

„Dokážu si ho ještě jasně vybavit,“ řekla Ellie, „i když jsem byla tak malá. Ale nepamatuji si, jak mluvil.“

„Zdálo se ti o něm někdy?“ zeptala se Eponine po několika sekundách.

„To ano. Mnohokrát. Jednou stál na vrcholku obrovského stromu a díval se na mne z oblak.“

Eponine se opět zasmála. Potom se rychle podívala na hodinky. „To je hodin,“ vyjekla. „Přijdu pozdě. Kdy máš být v nemocnici?“

„V sedm,“ řekla Ellie.

„Pak bychom raději měly jít.“

Když se Eponine přihlásila v ordinaci doktora Turnera k pravidelné čtrnáctidenní kontrole, odvedla ji Tiasso, která měla

službu, do laboratoře, odebrala jí vzorky krve a moči a pak ji požádala, aby počkala. Biotka jí sdělila, že doktor „to nestíhá“.

V čekárně už seděl tmavý černoch s pronikavýma očima a přátelským úsměvem. „Ahoj,“ řekl, když se jejich oči setkaly, „jsem Amadou Diaba, lékárník.“

Eponine se představila a měla dojem, že už ho někde viděla.

„Dnes je velký den, co?“ prohlásil muž po krátkém mlčení. „Jaká úleva, sundat si tu proklatou pásku z rukávu.“

Eponine si teď vzpomněla. Viděla ho asi dvakrát na skupinových setkáních nosičů RV-41. Někdo jí řekl, že Amadou získal retrovirus při transfuzi krve na počátku osídlení. *Kolik nás celkem je?* uvažovala Eponine. *Devadesát tři. Nebo devadesát čtyři? Pět jich dostalo nemoc po transfuzi…*

„Zdá se, že velké zprávy vždycky chodí po dvou,“ řekl Amadou. „Myškinova Proklamace byla zveřejněna jen několik hodin předtím, než poprvé uviděli ty nohatce.“

Eponine se na něj tázavě podívala. „O čem to mluvíte?“ zeptala se.

„Vy jste ještě neslyšela o nohatcích?“ zasmál se lehce Amadou. „Kde jste proboha byla?“

Amadou několik sekund počkal, než se vrhl do vysvětlování. „Průzkumný tým v druhém habitatu se několik posledních dnů zabýval rozšiřováním otvoru. Dnes se náhle objevilo šest divných tvorů, kteří vylezli z té díry ve stěně. Tito nohatci, jak je televizní reportér nazýval, žijí zjevně v druhém habitatu. Vypadají jako chlupaté golfové míčky se šesti obřími nohami opatřenými klouby a velice rychle se pohybují… Lezli všude, po lidech, po biotech a zařízení, více než hodinu. Potom zase zmizeli do díry.“

Eponine se právě chtěla na něco o nohatcích zeptat, když z ordinace vyšel doktor Turner. „Pane Diabo a slečno Eponine, mám pro vás oba podrobnou zprávu. Kdo chce být první?“

Doktor měl pořád nejnádhernější modré oči. „Pan Diaba tu byl přede mnou," odvětila Eponine. „Takže…"

„Dámy mají přednost," přerušil ji Amadou. „I v Novém Edenu."

Eponine vešla do ordinace. „Zatím je to dobré," sdělil jí doktor, když byli sami. „Určitě máte v organizmu virus, nejsou však vidět žádné známky zhoršení poškození srdečního svalu. Nevím jistě proč, ale nemoc určitě postupuje u někoho rychleji než u jiného…"

Jak je možné, můj hezký doktore, myslela si Eponine, *že tak pečlivě sleduješ údaje o mém zdravotním stavu, ale ani jednou sis nevšiml pohledů, které ti celou tu dobu věnuji?*

„Budeme vám dále podávat běžný lék k posílení imunity systému. Nemá žádný vedlejší účinek a může částečně působit tak, že nejsou vidět důkazy ničivé činnosti viru… Jinak se cítíte dobře?"

Šli spolu do čekárny. Doktor Turner popisoval Eponine příznaky, které ukazují, že se virus dostal do dalšího stadia vývoje. Zatímco mluvil, otevřely se dveře a do místnosti vešla Ellie Wakefieldová. Z počátku doktor její přítomnost nevnímal, ale vzápětí si to zjevně dvojnásobně vynahradil.

„Mohu vám pomoci, mladá dámo?" otázal se Ellie.

„Přišla jsem se na něco zeptat Eponine," odpověděla Ellie uctivě. „Jestli vyrušuji, počkám venku."

Doktor Turner zavrtěl hlavou a pak byl při závěrečných poznámkách k Eponine mluvil nezvykle nesouvisle. Ta nejdříve nechápala, co se stalo. Ale když s Ellie odcházely, všimla si, jak se doktor na její studentku dívá. *Tři roky*, myslela si, *jsem toužila vidět takový pohled v jeho očích. Myslela jsem si, že ho není schopen. A Ellie si ho vůbec nevšimla.*

Byl to dlouhý den. Eponine byla hrozně unavená, když šla ze stanice do svého bytu v Hakone. Nadšení z toho, že už nemusí

nosit pásku, pominulo. Teď cítila mírnou depresi. Bojovala také s pocity žárlivosti vůči Ellie.

Zastavila se před svým bytem. Široký rudý pruh na dveřích připomínal všem, že uvnitř žije nosič RV-41. Poděkovala opět soudci Myškinovi a pečlivě pruh odlepila. Na dveřích po něm zůstal obrys. *Zítra to natřu,* myslela si Eponine.

Uvnitř v bytě zapadla do svého měkkého křesla a sáhla po cigaretě. Pocítila radostnou vlnu očekávání, když dala cigaretu do úst. *Nikdy nekouřím ve škole před svými studenty*, zdůvodňovala si to. *Nedávám jim špatný příklad. Kouřím jenom tady. Doma. Když jsem sama.*

Eponine v noci skoro nevycházela. Obyvatelé Hakone jí dali velice jasně najevo, že ji mezi sebou nechtějí – dvě různé delegace ji požádaly, aby ze čtvrti odešla, a na dveřích bytu objevila několik ošklivých nápisů. Avšak Eponine tvrdošíjně odmítala odstěhovat se. Protože Kimberly Hendersonová domů většinou nechodila, Eponine měla mnohem více životního prostoru, než by si byla schopna za normálních okolností dovolit. Věděla také, že nosič RV-41 by nebyl vítaný v žádném sousedství v kolonii.

Eponine usnula v křesle a zdálo se jí o polích plných žlutých květin. Téměř neslyšela klepání na dveře, i když bylo velmi hlasité. Mrkla na hodinky – bylo jedenáct. Když otevřela, do bytu vešla Kimberly Hendersonová.

„Ach, Eponine.“ oddechla si, „jsem tak ráda, že jsi tady. Zoufale si potřebuju s někým promluvit. S někým, komu můžu důvěřovat.“

Kimberly si trhavým pohybem zapálila cigaretu a okamžitě vybuchla do zmateného monologu. „Jo, jo, já vím,“ začala, když zpozorovala nesouhlas v očích Eponine. „Máš pravdu, jsem zhulákaná… Ale potřebovala jsem to… Dobrý starý kokomo… Uměle vyvolanej pocit sebedůvěry je přece lepší, než myslet si o sobě, že stojíš za hovno.“

Dala si pořádný šluk a vypouštěla kouř v krátkých, trhavých obláčcích. „Ten kurevník to tentokrát opravdu udělal, Eponine… Strčil mě přes okraj propasti… Hnusnej čubčí syn – myslí si, že si může dělat, co chce… Tolerovala jsem ty jeho zálety a dokonce nechala někdy některý z mladších holek, aby se ke mně připojily – ve třech to nebylo tak nudný… ale byla jsem vždycky *ichiban*, jednička, nebo jsem si to aspoň myslela…“

Kimberly zamáčkla cigaretu a začala si mnout ruce. Měla blízko k slzám. „Tak dnes večer mi řekl, že se stěhuju… ‚Cože?‘ říkám, ‚co tím chceš říct?‘… ‚Stěhuješ se,‘ říká on… Žádnej úsměv, žádná diskuze… ‚Sbal si svoje věci,‘ říká, ‚je pro tebe připravenej byt na druhý straně za Xanadu.‘

‚To je tam, kde bydlí kurvy,‘ povídám… Trošku se usmál a neříkal nic… ‚Tak je to, jsem propuštěná,‘ řekla jsem… Rozzuřila jsem se… ‚To nemůžeš udělat,‘ řekla jsem… Snažila jsem se ho praštit, ale chňapl mě za ruku a dal mi velkou facku… ‚Uděláš, co povídám,‘ řekl… ‚To ne, ty kurevníku‘… Vzala jsem vázu a hodila ji po něm. Praštila do stolu a roztříštila se. V několika sekundách mi dva chlapi zkroutili ruce za zády… ‚Odveďte ji,‘ řekl král Japíků.

Odvedli mě do mýho novýho bytu. Byl moc pěknej. V šatně ležela na polici velká krabice cigaret s kokomo… Vykouřila jsem všechny a vznášela se… No, řekla jsem si, není to tak zlý. Aspoň nemusím plnit Tošiovy bizarní choutky… Šla jsem do kasina a bavila se, byla jsem výš než luňák, dokud jsem je neuviděla… venku, na veřejnosti, před všema ostatníma… Začala jsem šílet – křičela jsem, řvala, nadávala – dokonce jsem se na ni vrhla… Někdo mě praštil do hlavy… Ležela jsem na podlaze kasina a nade mnou se skláněl Tošio… ‚Jestli uděláš něco podobnýho ještě jednou, budeš pochovaná vedle Marcella Danniho,‘ zasyčel.“

Kimberly si dala hlavu do dlaní a začala vzlykat. „Ach, Eponine,“ řekla za chviličku, „cítím se tak bezmocná. Nemám se kam vrtnout. Co mám dělal?“

Než mohla Eponine něco říct, Kimberly zase mluvila. „Já vím. já vím, mohla bych se vrátit do nemocnice. Pořád potřebují ošetřovatelky, skutečné sestry – mimochodem, kde je tvůj Lincoln?“

Eponine se usmála a ukázala na komoru. „Výborně,“ zasmála se Kimberly. „Drž robota ve tmě. Vytáhni ho, aby umyl koupelnu, nádobí, uvařil. Potom, kšá, zpátky do komory…“ Zachichotala se. „Jejich pinďouři nefungují, víš. Chci říct, mají je, nebo něco podobného, jsou anatomicky perfektní, ale neztvrdnou. Jednou v noci, když jsem byla zhulákaná a osamělá, jsem jednoho přiměla, aby na mě vlezl, ale nevěděl, co po něm chci, když jsem řekla ‚vraž ho tam‘… Jako některý chlapi, když nemůžou.“

Kimberly vyskočila a přecházela po pokoji. „Vlastně nevím, proč jsem přišla,“ řekla a zapálila si další cigaretu. „Myslela jsem si, možná ty a já, chci říct, byly jsme chvíli přítelkyně…“ Odmlčela se. „Přestává to působit, začínám cítit depresi. Je to strašný, hrozný. Nemůžu to vydržet. Nevím, co jsem čekala, ale ty máš svůj život… Radši bych měla jít.“

Kimberly přešla místnost a lehce Eponine objala. „Dej si teď pozor, jo? Nedělej si o mě starosti, já budu v pořádku.“

Teprve až se zavřely dveře a Kimberly odešla, uvědomila si Eponine, že během monologu bývalé přítelkyně nepronesla ani slovo. Eponine si byla jistá, že Kimberly už nikdy neuvidí.

5

Bylo to veřejné zasedání Senátu a mohl se ho zúčastnit kdokoliv z kolonie. Galerie měla jen tři sta míst a všechna byla obsazena. Další stovka lidí stála podél stěn a seděla v uličkách. Guvernér Kendži Watanabe, předsedající legislativnímu tělesu Nového Edenu, žádal o pozornost jeho dvaceti čtyř členů na pódiu.

„Dnes pokračujeme v diskuzi k rozpočtu," řekl Kendži po několika úderech kladívkem, aby ztišil přihlížející, „vystoupením ředitele nemocnice v Novém Edenu, doktora Roberta Turnera. Shrne, čeho dosáhli s rozpočtem na zdravotnictví loni, a předloží požadavky na nastávající rok."

Doktor Turner šel k řečništi a pokynul dvěma biotkám Tiasso, které seděly vedle něj. Biotky vmžiku připravily projektor a zavěsily krychlovou obrazovku k předvádění obrazového materiálu, kterým bude doktor dokumentovat svůj projev.

„V loňském roce jsme udělali velké pokroky," začal doktor Turner, „jak v budování kvalitního zdravotnického zázemí pro kolonii, tak v pochopení naší Nemesis, retroviru RV-41, který neustále moří naši populaci. Během posledních dvanácti měsíců jsme nejenom bezpečně určili životní cyklus tohoto složitého organizmu, nýbrž i vyvinuli testovací metody, které nám dovolují identifikovat přesně všechny osoby, které jsou nosiči tohoto viru… Během třítýdenního období, které skončilo před sedmi měsíci, byl testován každý z obyvatel. V té době bylo nakaženo virem devadesát šest jednotlivců v kolonii. Od dokončení testu byl nalezen pouze jeden nový nosič. Mezitím došlo v důsledku RV-41 ke třem úmrtím, takže teď máme devadesát čtyři nakažených…

RV-41 je smrtelný retrovirus, který napadá srdeční svaly a vyvolává v nich nevratnou atrofii. Nakonec lidský nosič zemře.

Neexistuje žádná známá léčba. Zkoušíme různé postupy ke zmírnění vývoje nemoci a byli jsme tu a tam úspěšní, ale z toho se nedají dělat závěry. V tomto okamžiku, dokud nenastane v naší práci významný průlom, musíme bohužel předpokládat, že každý napadený retrovirem mu nakonec podlehne.

Diagram, který uvádím na projekční krychli, ukazuje různá stadia nemoci. Retrovirus se předává mezi jednotlivci prostřednictvím tělesných tekutin obsahujících jakoukoliv kombinaci chámu a krve. Nemáme žádný náznak, že existuje nějaká jiná možnost přenosu. Opakuji," řekl doktor Turner, tentokrát křičel, aby byl slyšet přes vřavu na balkoně, „zjistili jsme přenos pouze tam, kde jde o chám nebo krev. Nemůžeme kategoricky prohlásit, že další tělesné tekutiny, jako pot, hlen, slzy, sliny a moč, nemohou být prostředkem přenosu, ale naše údaje zatím naznačují, že RV-41 nemůže být těmito tekutinami přenášen."

Na galerii to začalo šumět. Guvernér Watanabe udeřil několikrát kladívkem, aby ztišil publikum. Robert Turner si odkašlal a pokračoval. „Tento speciální retrovirus je velice chytrý, lze-li použít toto slovo, a obzvláště dobře přizpůsobený svému lidskému hostiteli. Jak můžete vidět z diagramu na krychli, je relativně nezhoubný v prvních dvou stadiích, kdy v podstatě jen zůstává v buňkách krve a chámu, aniž by jim škodil. Možná už během této doby začíná svůj útok na imunitní systém. Nemůžeme to říct s jistotou, protože všechny diagnostické údaje ukazují, že v této fázi je imunitní systém zdravý.

Nevíme, co spouští selhání imunitního systému. Zatím neobjasněný proces v našem složitém těle – a to je právě oblast, kde je třeba provést rozsáhlý výzkum – náhle oznámí viru RV-41, že imunitní systém je zranitelný, a vtom začne soustředěný útok. Hustota viru v krvi a chámu náhle vzroste o několik řádů. V této

fázi je nemoc nejnakažlivější a právě v této době imunitní systém také nemoci podléhá.“

Doktor Turner se odmlčel. Přerovnával si papíry, z nichž četl, a pokračoval. „Je zajímavé, že imunitní systém nikdy tento útok nepřežije. RV-41 nějak ví, kdy může zvítězit, a nikdy se nemnoží, dokud ta speciální podmínka zranitelnosti není dosažena. Když je imunitní systém zničen, začínají atrofovat srdeční svaly a následuje očekávaná smrt.

V pozdějších stadiích nemoci retrovirus RV-41 z chámu a krve úplně zmizí. Jistě chápete, že toto zmizení působí v diagnostickém procesu zmatek. Kam se virus poděje? Skryje se nějak, stane se z něj něco jiného, co jsme ještě neurčili? Dohlíží na postupné ničení srdečních svalů, nebo je atrofie prostě jenom vedlejším efektem předchozího útoku na imunitní systém? Všechny tyto otázky nedokážeme ještě dnes zodpovědět.“

Doktor se na okamžik odmlčel, aby se napil vody. „Částí našeho plánu loni bylo,“ pokračoval, „zjistit původ této nemoci. Tvrdilo se, že RV-41 je nějak vlastní Novému Edenu, snad sem byl umístěn jako část jakéhosi ďábelského pokusu mimozemšťanů. Takové řeči jsou úplný nesmysl. Rozhodně jsme si přinesli retrovirus ze Země. Dva cestující na lodi Santa Maria zemřeli na RV-41 v rozmezí tří měsíců od sebe, první během cesty ze Země na Mars. Můžeme si být jisti, i když je to sotva povzbudivé, že naši přátelé a kolegové na Zemi rovněž zápasí s tímto zlem.

Co se týká původu RV-41, zde mohu pouze spekulovat. Kdyby byla lékařská databáze, kterou jsme si přivezli ze Země, o řád větší, pak bych snad mohl určit původ bez odhadu… Nicméně, zdůrazňuji, že genom tohoto retroviru je úžasně podobný patogenu připravenému genetickým inženýrstvím, lidmi, jako část testování vakcínového obalu, které se provádělo počátkem dvaadvacátého století.

Dovolte mi, abych to vysvětlil podrobněji. Po úspěšném vývoji preventivních vakcín proti retroviru AIDS, který byl hroznou metlou posledních dvou desetiletí dvacátého století, využila lékařská technologie biologického inženýrství, aby rozšířila rozsah všech dostupných vakcín. Přesněji řečeno, biologové a lékaři pomocí genetického inženýrství záměrně vyvíjeli nové a smrtelnější retroviry a bakterie, aby dokázali, že daná třída vakcín má široký rozsah úspěšného použití. Všechna tato práce se samozřejmě prováděla pod pečlivým dozorem a bez rizika pro populaci.

Když však došlo k Velkému chaosu, peníze na výzkum byly značně omezeny a mnoho lékařských laboratoří se muselo zavřít. Předpokládalo se, že nebezpečné patogeny uskladněné na izolovaných místech různě po světě byly všechny zničeny. Ledaže by… A zde má spekulace ústí ve vysvětlení.

Retrovirus, který nás zde v Novém Edenu souží, je úžasně podobný retroviru AQT19 připravenému v roce 2107 v Laffontově lékařské laboratoři v Senegalu. Je možné, připouštím, aby přirozeně se vyskytující činitel měl genom podobný AQT19, a tudíž mé spekulace mohou být mylné. Věřím však, že všechny AQT19 v té opuštěné laboratoři v Senegalu zničeny nebyly. Jsem přesvědčen, že tento speciální retrovirus nějak přežil a poněkud v následujícím století mutoval – snad žil v lidoopím hostiteli – a nakonec si našel cestu k lidským bytostem. V tom případě jsme my sami vytvořili nemoc, která nás zabíjí.“

Na galerii nastal rozruch. Guvernér Watanabe opět údery kladívka zjednal klid a prohlásil, že by uvítal, kdyby doktor Turner neuváděl své dohady. V této chvíli začal ředitel nemocnice hovořit o všech projektech, pro něž bylo třeba v nastávajícím roce získat peníze. Doktor Turner žádal přidělení dvojnásobku toho, co měl v loňském roce. Od Senátu se ozval jasně slyšitelný povzdech.

Řečníci následující ihned po Robertu Turnerovi byli vlastně řečníky jen naoko. Všichni věděli, že jediný druhý důležitý projev dne bude mít Ian Macmillan, kandidát opozice ve volbách na guvernéra, které budou za tři měsíce. Bylo známo, že nynější guvernér, Kendži Watanabe, a kandidát jeho politické strany, Dmitrij Uljanov, jsou pro významné zvýšení rozpočtu na zdravotnictví, i kdyby bylo třeba na jeho financování vypsat nové daně. Macmillan prý byl proti jakémukoliv zvýšení fondu pro doktora Turnera.

Ian Macmillan byl v prvních všeobecných volbách konaných v kolonii výrazně poražen Kendžim Watanabem. Od té doby se pan Macmillan přestěhoval z Beauvois do Hakone, byl zvolen do Senátu za obvod Vegas a zaujal lukrativní postavení v rozšiřující se obchodní říši Tošio Nakamury. Byl to perfektní sňatek. Nakamura potřeboval někoho „přijatelného“, kdo by místo něj řídil kolonii, a Macmillan, ambiciózní muž bez jasně definovaných hodnot či principů, se chtěl stát guvernérem.

„Je příliš snadné.“ začal svůj proslov Ian Macmillan. „naslouchal doktoru Turnerovi a pak otevřít naše srdce a peněženky a přidělit mu peníze na všechny jeho plány. A to je na těchto jednáních o rozpočtu špatné. Každý vedoucí oddělení může kvalifikovaně zdůvodnit své požadavky. Ale když slyšíme o každé jednotlivé položce zvlášť, ztrácíme přehled o celku. Nechci naznačovat, že program doktora Turnéra není cenný program. Myslím si však, že je nutné vytyčit priority.“

Macmillanovo řečnické umění se od doby, kdy se přestěhoval do Hakone, značně zlepšilo. Byl pečlivě připraven. Nebyl však rozený řečník, takže někdy se jeho nacvičená gesta zdála téměř komická. Jeho hlavním bodem bylo, že nosiči RV-41 tvoří méně než pět procent obyvatel Nového Edenu a že pomoc pro ně je neuvěřitelně drahá.

„Proč by měla být většina občanů kolonie nucena strádat v zájmu takové malé skupiny?“ pravil. „Kromě toho, existují jiné, důležitější otázky, které vyžadují více peněz, otázky, které se dotýkají úplně všech kolonistů a které budou mít asi dopad na naše přežití.“

Když lan Macmillan předložil své pojetí historky o nohatcích, kteří se „vyřítili“ z vedlejšího habitatu v Rámovi a „vystrašili“ průzkumnou skupinu kolonie, vyznělo to, jako by jejich „útok“ byl prvním loupežným přepadením v připravované válce mezi živočišnými druhy. Macmillan vylíčil svou představu, že po nohatcích budou následovat „hroznější stvoření“, která budou děsit kolonisty, obzvláště ženy a děti. „Peníze na obranu,“ řekl, „jsou peníze vynaložené pro všechny.“

Kandidát Macmillan také naznačil, že výzkum životního prostředí je další činností „daleko důležitější pro obecný prospěch kolonie“ než zdravotnický program naznačený doktorem Turnerem. Vychválil práci, kterou odvádějí inženýři ovlivňující počasí, a předpověděl dobu, kdy budou lidé plně znát budoucí počasí.

Jeho řeč byla mnohokrát přerušována potleskem z galerie. Když konečně hovořil o jednotlivcích trpících RV-41, pan Macmillan nastínil „finančně efektivnější“ plán, jak se vyrovnat s „jejich hroznou tragedií“. „Vytvoříme pro ně nové sídliště,“ zdůraznil, „mimo Nový Eden, kde mohou v klidu dožít své poslední dny.“

V závěru prohlásil: „Podle mého mínění by se lékařské úsilí v oblasti RV-41 mělo v budoucnosti omezit na vymezení a stanovení všech mechanizmů, kterými je tato metla předávána od jedince k jedinci. Dokud se nedokončí tento výzkum, je nejlepší pro každého v kolonii, včetně nešťastných lidí, kteří touto chorobou trpí, zavést pro nosiče karanténu, aby nemohlo dojít k dalšímu náhodnému nakažení.“

Nicole byla na galerii i s rodinou. Dohnali k tomu i Richarda, i když politická shromáždění neměl rád. Richard byl Macmillanovou řečí znechucen. Co se týkalo Nicole, tu řeč vystrašila. Co Macmillan říkal, mělo jistou přitažlivost. *Ráda bych věděla, kdo mu to napsal*, myslela si při závěru jeho řeči. Vyčítala si, že Nakamuru podcenila.

Ke konci Macmillanova projevu odešla Ellie Wakefieldová tiše ze svého místa na galerii. Její rodiče byli o chvilku později ohromeni, když ji viděli na podlaží senátu, jak se blíží k řečništi. Stejně ohromeni byli další návštěvníci galerie, kteří si mysleli, že Ian Macmillan byl posledním řečníkem dne. Všichni se připravovali k odchodu. Většina si zase sedla, když Kendži Watanabe představil Ellie.

„V hodinách občanské nauky na střední škole," začala hlasem, v němž byla patrná nervozita, „jsme studovali ústavu kolonie a pravidla jednání Senátu. Je málo známou skutečností, že na veřejném slyšení může vystoupit kterýkoliv občan Nového Edenu…"

Ellie se před pokračováním zhluboka nadechla. Na galerii se její matka i její učitelka Eponine naklonily dopředu a přidržely se zábradlí před sebou. „Chtěla jsem dnes promluvit," řekla Ellie důrazněji, „protože věřím, že mám jedinečný názor na problém těch, kteří trpí RV-41. Za prvé, jsem mladá a za druhé, až do doby před třemi roky a něco jsem nikdy neměla výsadu kontaktu s jinou lidskou bytostí než se svou rodinou.

Z obou těchto důvodů považuji lidský život za poklad. Vybrala jsem si to slovo záměrně. Poklad je něco, čeho si moc ceníte. Ten muž, ten obdivuhodný lékař, který pracuje celý den a někdy celou noc, aby nás udržel zdravé, zjevně považuje lidský život rovněž za poklad.

Když doktor Turner mluvil, neřekl vám, proč bychom měli financovat jeho program, řekl pouze, co je to za nemoc a jak se s

ní bude snažit bojovat. Předpokládal, že všichni víte proč. Když jsem slyšela pana Macmillana," řekla Ellie a pohlédla na předchozího řečníka, „mám o tom pochybnosti."

Musíme pokračovat ve studiu této hrozné nemoci, dokud ji nezkrotíme a neovládneme, protože lidský život je drahocenné zboží. Každá jednotlivá osoba je jedinečný zázrak, úžasná kombinace složitých chemikálií se speciálními nadáními, sny a zkušenostmi. Nic nemůže být pro kolonii důležitější, než činnost směřující k zachování lidského života.

Z dnešní diskuze jsem pochopila, že program doktora Turnera je drahý. Budou-li se muset zvýšit daně, aby se zaplatil, potom se možná bude muset každý z nás obejít bez nějakého určitého předmětu, který chtěl. Je to dost malá cena, kterou zaplatíme za poklad žít ve společnosti zachráněného člověka.

Má rodina a přátelé mi někdy říkají, že jsem beznadějně naivní. To je možná pravda. Ale snad mi má nevinnost dovolí vidět věci jasněji, než dokáží ostatní lidé. Věřím, že v tomto případě si potřebujeme položit pouze jednu otázku. Kdybyste vy, nebo nějaký člen vaší rodiny, byli nosiči viru RV-41, podpořili byste vy program doktora Turnera…? Děkuji vám."

Když Ellie sestoupila z řečniště, rozhostilo se podivné ticho. Pak vypukl hromový potlesk. Nicole i Eponine měly oči plné slzí. Na podlaží Senátu vztáhl doktor Turner k Ellie obě ruce.

6

Když Nicole otevřela oči. Richard seděl u ní na posteli. Držel šálek kávy. „Řekla jsi nám, abychom tě vzbudili v sedm," řekl.

Sedla si a vzala si od něj kávu. „Děkuji ti, miláčku. Ale proč jsi nenechal Lincolna…?"

„Rozhodl jsem se přinést ti kávu sám… Z Hlavní roviny opět přišly novinky. Chtěl jsem je s tebou probrat, i když vím, jak nemáš ráda, když se na tebe spustí hned zrána."

Nicole se pomalu dlouze napila z šálku. Usmála se na svého muže. „Co je nového?" zeptala se.

„Včera večer došlo ke dvěma dalším incidentům s nohatci. To je skoro tucet za týden. Naše obranné síly, uvádí se, zničily tři nohatce, kteří ‚neustále znepokojovali' výzkumnou skupinu."

„Pokusili se nohatci nějak bránit?"

„Ne, nepokusili. Při prvním zaslechnutí palby utíkali do díry ve svém habitatu… Většina z nich unikla, jako předevčírem."

„A ty si pořád myslíš, že jsou to předsunutí pozorovatelé, jako byli bioti-pavouci na Rámovi jedna a dvě?"

Richard přikývl. „Dovedeš si představit, jaký obraz si o nás Druzí udělají?… Bez provokace střílíme po neozbrojených tvorech… reagujeme nepřátelsky na něco, co je jistě pokusem o kontakt…"

„Mně se to také nelíbí," řekla Nicole tiše. „Ale co můžeme dělat? Senát výzkumné skupině explicitně povolil, aby se bránila."

Richard chtěl odpovědět, když si všiml Benjyho, který stál ve dveřích. Široce se usmíval. „Můžu vstoupit, mami?" zeptal se.

„Samozřejmě, miláčku." odpověděla Nicole. Rozevřela náruč. „Pojď a pořádně mě k narozeninám obejmi."

„Všechno nejlepší k narozeninám, Benjy,“ řekl Richard, když chlapec, který byl větší než většina mužů, vlezl na postel a objal svou matku.

„Děkuji ti, strýčku Richarde.“

„Platí ještě, že dnes pořádáme piknik v Sherwoodském lese?“ zeptal se Benjy pomalu.

„Ano, určitě.“ odvětila matka. „A potom, večer, budeme mít velkou party.“

„Hurá,“ zvolal Benjy.

Byla sobota. Patrick a Ellie spali déle, protože neměli školu. Lincoln dal Richardovi, Nicole a Benjymu na stůl snídani, zatímco dospělí sledovali ranní zprávy v televizi. Byl tam krátký film o nejnovější „konfrontaci s nohatci“ u druhého habitatu a rovněž komentáře obou kandidátů na guvernéra.

„Jak jsem říkal už řadu týdnů.“ poznamenával Ian Macmillan televiznímu reportéru, „musíme výrazně rozšířit naše obranné přípravy. Konečně jsme začali zdokonalovat zbraně, ale musíme v této oblasti postupovat odvážněji.“

Ranní zprávy uzavíral rozhovor s ředitelkou počasí. Ta vysvětlovala, že neobvykle suché a větrné počasí bylo způsobeno „chybou modelování“ v jejich počítačové simulaci. „Celý týden jsme se neúspěšně snažili vytvořit déšť. Teď samozřejmě, protože je víkend, jsme naprogramovali slunečné počasí… Ale slibujeme, že příští týden bude pršet.“

„Nemají ani potuchy, co dělají,“ bručel Richard, když vypínal televizi. „Přetěžují systém příkazy a vytvářejí chaos.“

„Co je cha-os, strýčku Richarde,“ zeptal se Benjy.

Richard okamžik váhal. „Myslím, že nejjednodušší definice je nepřítomnost pořádku. Ale v matematice má slovo přesnější význam. Používá se k popisu neomezených odezev na malé poruchy.“ Richard se zasmál. „Promiň, Benjy. Já někdy používám vědeckou hatmatilku.“

Benjy se usmál. „Líbí se mi, když se mnou mluvíš, jako bych byl normální,“ řekl pečlivě. „A někdy tomu trochu rozumím.“

Nicole se zdála roztržitá, když Lincoln sklízel nádobí se stolu. Když si Benjy odešel vyčistit zuby, naklonila se ke svému muži.

„Mluvil jsi s Katie?“ zeptala se. „Včera odpoledne ani pozdě večer nebrala telefon.“

Richard zavrtěl hlavou.

„Benjy bude zdrcen, neukáže-li se na jeho party… Pošlu dnes ráno Patricka, aby ji našel.“

Richard vstal ze židle a obešel stůl. Vzal Nicole za ruku. „A co ty, paní Wakefieldová? Naplánovala sis někam do svého nabitého programu nějaký odpočinek a relaxaci? Konec konců, je víkend.“

„Dnes ráno půjdu do nemocnice, abych pomohla zaučit dva nové paramediky. Potom, v deset, odejdeme Ellie a já odsud s Benjym. Na zpáteční cestě se zastavím na soudu – nečetla jsem soudní materiály na pondělí. Ve dvě třicet mám krátkou schůzku s Kendžim a ve tři přednášku z patologie… Měla bych být doma ve čtyři třicet.“

„Takže budeš mít dost času, abys připravila Benjyho party. Skutečně, drahá, musíš trochu brzdit. Konec konců, nejsi biot.“

Nicole svého muže políbila. „Ty máš co povídat. Nepracuješ dvacet nebo třicet hodin v jednom zátahu, když se zabýváš zajímavým projektem?“ Na okamžik se odmlčela a zvážněla. „Všechno tohle je velmi důležité, miláčku… Cílím, že jsem v centru dění kolonie a jsem tam opravdu něco platná.“

„Nepochybně, Nicole. Určitě máš vliv. Ale nemáš nikdy čas pro sebe.“

„To je luxus,“ řekla Nicole a otvírala dveře do Patrickova pokoje. „Ten si vychutnám, až budu starší.“

Když vyšli mezi stromy do širokého údolí, prchali před nimi králíci a veverky. Na protější straně údolí se uprostřed malé plochy

vysokých fialových květin klidně popásal mladý srnec. Pootočil svou hlavu s novým parožím k Nicole, Ellie a Benjymu, když se k němu blížili, a odskákal do lesa.

Nicole si prohlížela mapu. „Někde vedle tohoto údolí by měly být stoly pro piknik."

Benjy se sklonil nad trsem žlutých květin, které byly plné včel. „Med," řekl s úsměvem. „Včely dělají ve svých úlech med."

Po několika minutách našli stoly a prostřeli na jeden z nich ubrus. Lincoln jim zabalil na cestu sendviče – Benjy měl nejraději s pomazánkou z burských oříšků a ovocným rosolem – a k tomu čerstvé pomeranče a grapefruity ze sadu u čtvrti San Miguel. Zatímco obědvali, procházela druhou stranou údolí další rodina. Benjy jí zamával.

„Ti li-dé nevědí, že mám na-ro-ze-niny," řekl.

„Ale my víme," řekla Ellie a pozvedla svůj šálek s limonádou k přípitku. „Hodně štěstí, bratře."

Těsně předtím než dojedli, přeplul jim nad hlavami malý obláček a jasné barvy údolí na chvilku potemněly. „To je neobvykle černý mrak," poznamenala Nicole. Za chviličku se ztratil a tráva a květiny se opět zalily slunečním svitem.

„Chceš teď pudink?" zeptala se Nicole Benjyho. „Nebo chceš počkat?"

„Zkusíme si nejdřív chytání," odpověděl Benjy. Vzal z pytle baseballovou výstroj a dal Ellie rukavici. „Pojďme," řekl a rozběhl se do údolí.

Zatímco si děti házely baseballovým míčkem, uklidila Nicole zbytky oběda. Chtěla se právě připojit k Ellie a Benjymu, když uslyšela poplach na svém náramkovém rádiu. Stiskla tlačítko příjem a digitální časový displej byl nahrazen televizním obrazem. Nicole zvýšila hlasitost, aby slyšela, co chce Kendži Watanabe říct.

„Je mi líto, že tě obtěžuji. Nicole," řekl Kendži, „máme však nenadálý vážný případ. Byla podána stížnost na znásilnění a rodina požaduje okamžitou obžalobu. Je to citlivý případ, v tvé pravomoci, a já si myslím, že by se měl vyřídit hned… Nechci do telefonu říkat nic víc."

„Budu tam během půl hodiny." reagovala Nicole.

Benjy byl nešťastný, že se má jeho piknik zkrátit. Ellie však přesvědčila matku, že zůstane ještě dvě hodiny s Benjym v lese. Při odchodu z údolí dala Nicole Ellie mapu Sherwoodského lesa. V tom okamžiku zakryl umělé slunce Nového Edenu druhý mrak, tentokrát větší.

V bytě, kde žila Katie, nikdo nebyl. Patrick si nevěděl rady. Kde ji má hledat? Nikdo z jeho přátel z univerzity ve Vegas nežil, opravdu nevěděl, kde má začít.

Z veřejného telefonu zavolal Maxi Puckettovi. Max mu dal jména, adresy a telefonní čísla tří osob, které ve Vegas znal. „Nikoho z těchto lidí bys nechtěl pozvat domů na večeři se svými rodiči, doufám, že víš, co tím míním," řekl Max se smíchem, „ale všichni mají dobré srdce a asi ti pomůžou najít sestru."

Jediné jméno, které Patrick znal, bylo Samantha Porterová. Její byt byl několik set metrů od telefonní budky. Přestože už bylo odpoledne, byla Samantha ještě v županu, když konečně otevřela dveře. „Myslela jsem si, že jsi to ty, když jsem se podívala na monitor," řekla se sexy úsměvem. „Ty jsi Patrick O'Toole, že ano?"

Patrick přikývl a pak během dlouhé odmlky rozpačitě přešlapoval. „Slečno Porterova," řekl nakonec, „mám problém…"

„Jsi příliš mladý na to, abys měl problém," přerušila ho Samantha. Srdečně se zasmála. „Proč nezajdeš dovnitř, abychom si o tom promluvili?"

Patrick se zarděl. „Ne, madam," řekl, „to není problém toho rázu… nemůžu najít svou sestru Katie a myslel jsem si, že byste mi snad mohla pomoct."

Samantha, už zpola zády k Patrickovi, protože se chystala odvést ho do svého bytu, se otočila a zírala na mladého muže. „Tak proto jsi za mnou přisel?" Zavrtěla hlavou a opět se zasmála. „Jaké zklamání! Myslela jsem si. že sis přišel pohrát. Potom bych mohla říct každému, jednou a provždy, jsi-li opravdu mimozemšťan, nebo ne."

Patrick stále přešlapoval u vchodu. Po několika sekundách pokrčila Samantha rameny. „Myslím, že Katie tráví většinu času v paláci," řekla. „Běž do kasina a ptej se po Sherry. Ta bude vědět, jak tvou sestru najít."

„Ano, ano, pane Kobajaši, rozumím, *Wakarimasu*." říkala Nicole Japonci ve své kanceláři. „Dovedu si představit, co cítíte. Můžete si být jist, že dám průchod spravedlnosti."

Doprovodila muže do čekárny, kde se připojil ke své manželce. Paní Kobajaši měla oči ještě napuchlé od pláče. Jejich šestnáctiletá dcera Mariko byla v nemocnici Nového Edenu, podstupovala celkovou lékařskou prohlídku. Byla škaredě zbita, nebyla však v kritickém stavu.

Když skončila rozhovor s panem a paní Kobajaši, zavolala Nicole doktoru Turnerovi. „V dívčině vagíně je čerstvý chám." řekl doktor, „a má modřiny téměř na každém čtverečném centimetru těla. Je rovněž psychicky na dně – znásilnění je rozhodně možné."

Nicole si povzdechla. Mariko Kobajaši uvedla jako násilníka Pedra Martineze, mladíka, který hrál s Ellie hlavní roli ve školním představení. Je to možné? Nicole popojela židlí na kolečkách po podlaze kanceláře a vyvolala si na svém počítači databázi kolonie.

MARTINEZ, PEDRO ESCOBAR… narozen 26. května 2228. Managua. Nikaragua… matka neprovdaná, Maria Escobar, služka, často nezaměstnaná… otec pravděpodobně Ramon Martinez, černý pracovník v docích na Haiti… šest nevlastních bratrů a sester, všichni mladší… odsouzen za prodej kokomo, 2241, 2242… znásilnění, 2243… osm měsíců v Nápravném domově v Managui… vzorný vězeň… převezen do Smluvního domu v Mexico City, 2244… IO 1,86: SK 52.

Nicole si přečetla krátký zápis v počítači dvakrát, než zavolala do své kanceláře Pedra. Sedl si, jak ho Nicole vyzvala, a pak hleděl zarytě do podlahy. Biot Lincoln stál během celého výslechu v koutě a pečlivě rozhovor zaznamenával.

„Pedro," řekla Nicole mírně. Žádná odezva. Ani nevzhlédl. „Pedro Martinezi," opakovala s větším důrazem, „chápeš, že jsi byl obviněn z toho, že jsi včera večer znásilnil Mariko Kobajaši?… Jsem si jistá, že ti nemusím vysvětlovat, jak vážné to je obvinění… Dostáváš nyní možnost vyjádřit se k jejímu obvinění."

Pedro pořád nic neříkal. „V Novém Edenu," pokračovala posléze Nicole, „máme soudní systém, který se může lišit od toho, jenž si zažil v Nikaragui. Zde kriminální případy nemohou přejít k soudu, pokud soudce, když prozkoumá fakta, nedospěje k závěru, že k obvinění je dostatečný důvod. Proto s tebou mluvím."

Mladý muž po dlouhém mlčení, aniž vzhlédl, něco nesrozumitelně zamumlal.

„Co říkáš?" zeptala se Nicole.

„Ona lže," řekl Pedro mnohem hlasitěji. „Nevím proč, ale Mariko lže."

„Chtěl bys mi říct svou verzi toho, co se stalo?"

„A co se tím změní? Tak jako tak mi nikdo neuvěří."

„Pedro, poslouchej mne… Když můj soud rozhodne, na základě počátečního vyšetřování, že není dostatečný důvod pokračovat v žalobě, může tvůj případ zamítnout… Samozřejmě závažnost obvinění vyžaduje velice podrobné vyšetření, což znamená, že budeš muset udělat úplnou výpověď a odpovědět na nějaké otázky přímo na tělo.“

Pedro Martinez zvedl hlavu a zíral na Nicole očima plnýma lítosti. „Soudkyně Wakefieldová,“ řekl tiše, „Mariko a já jsme se včera večer milovali… ale byl to její nápad… myslela si, že to bude legrace jít do lesa…“ Mladík přestal mluvit a díval se zase do podlahy.

„Měl jsi s ní sexuální styk dřív?“ zeptala se Nicole po několika sekundách.

„Jenom jednou – asi před deseti dny,“ odpověděl Pedro.

„Pedro, bylo vaše včerejší milování… bylo hodně vášnivé?“

Slzy mu vyhrkly z očí a stékaly mu po tvářích. „Nebil jsem ji,“ řekl prudce. „Já bych jí nikdy neublížil…“

Když mluvil, ozval se v dálce divný zvuk, jako prásknutí dlouhým bičem, jenže v mnohem hlubším tónu.

„Co to bylo?“ podivila se Nicole nahlas.

„Znělo to jako hrom,“ poznamenal Pedro.

Hrom bylo také slyšet ve čtvrti Hakone, kde v luxusním apartmá v Nakamurově paláci seděl Patrick a hovořil se svou sestrou Katie. Ta byla oblečena do drahých modrých hedvábných domácích šatů.

Patrick ignoroval nevysvětlitelný zvuk. Zlobil se. „Chceš říct, že se ani nepokusíš přijít dnes večer na Benjyho party? Co mám říct matce?“

„Řekni jí, co chceš,“ prohlásila Katie. Vzala si z pouzdra cigaretu a dala si ji do úst. „Řekni jí, že jsi mě nemohl najít.“

Zapálila si cigaretu zlatým zapalovačem a vyfoukla na bratra kouř. Ten se ho snažil rozehnat rukou.

„Nech toho, bratříčku," smála se Katie. „To tě nezabije."

„Ne okamžitě, to jistě," odsekl.

„Podívej, Patricku," řekla Katie, vstala a začala přecházet kolem apartmá. „Benjy je blbec, je slabomyslný. Nikdy jsme si nebyli blízcí. Ani si neuvědomí, že tam nejsem, ledaže by se mu o tom někdo zmínil."

„Nemáš pravdu, Katie. Je inteligentnější, než si myslíš. Pořád se na tebe ptá."

„To jsou kecy, bratříčku," odsekla Katie. „Říkáš to jenom proto, abych cítila vinu… Podívej, nepřijdu. Tedy, mohla bych o tom uvažoval, kdybyste tam byli jen ty, Benjy a Ellie, i když od doby její ‚nádherné' řeči mi jde pěkně na nervy. Ale víš, co je to pro mě, když je tam matka. Pořád se zabývá mým případem."

„Dělá si o tebe starosti, Katie."

Katie se nervózně zasmála a mocně popotáhla, aby dokouřila cigaretu. „Jistě, Patricku… Dělá si doopravdy starosti jenom o to, zda neostouzím rodinu."

Patrick se zvedl k odchodu. „Ještě nemusíš odcházet," řekla Katie. „Proč chvíli nezůstaneš? Hodím na sebe nějaké šaty a zajdeme do kasina… Vzpomínáš, kolik jsme spolu užili legrace?"

Katie se vydala ke dveřím ložnice. „Bereš drogy?" zeptal se Patrick náhle.

Zastavila se a zírala na bratra. „Kdo to chce vědět?" zeptala se vzdorovitě. „Ty, nebo Madame kosmonautka doktorka guvernérka soudkyně Nicole des Jardins-Wakefieldová?"

„Já to chci vědět," řekl Patrick klidně.

Katie přešla přes pokoj a dala své ruce Patrickovi na tváře. „Jsem tvá sestra a mám tě ráda," řekla. „Nic jiného není důležité."

Nad malou zvlněnou pahorkatinou Sherwoodského lesa se nakupily černé mraky. Mezi stromy se prohánět vítr a sfoukával Ellie vlasy dozadu. Zablýsklo se a téměř současně se ozvalo prásknutí hromu.

Benjy se zarazil a Ellie ho přitáhla k sobě. „Podle mapy," řekla, „jsme jenom asi kilometr od kraje lesa."

„Jak daleko je to?" zeptal se Benjy.

„Když půjdeme rychle," křičela Ellie ve větru, „tak můžeme být venku asi za deset minut." Chytila Benjyho za ruku a přitáhla ho na stezku vedle sebe.

Okamžik nato blesk rozštípl strom vedle nich a přes stezku spadla silná větev. Větev udeřila Benjyho do zad a srazila ho k zemi. Padl hlavou do zelených rostlin a břečťanu u kořenů stromů v lese. Z rachotu hromu téměř ohluchl.

Několik sekund ležel na zemi a snažil se pochopit, co se mu stalo. Nakonec se s obtížemi postavil. „Ellie," řekl a díval se na sestru ležící tváří k zemi na druhé straně stezky. Oči měla zavřené.

„Ellie!" zakřičel teď Benjy a napůl se plazil na druhou stranu.

Chytil ji za ramena a lehce s ní zatřásl. Oči jí zůstaly zavřené. Měla bouli na čele nad pravým okem, která byla už velká jako pomeranč.

„Co u-dě-lám?" řekl Benjy nahlas. Ucítil oheň a skoro ve stejném okamžiku vzhlédl do stromů. Spatřil, jak oheň, poháněn větrem, skáče s větve na větev. Uviděl další šíp blesku a uslyšel zahřmění. Před sebou, po stezce ve směru, v němž s Ellie šli, zahlédl větší oheň rozšiřující se po obou stranách stezky. Začínala se ho zmocňovat panika.

Držel svou sestru v náručí a udeřil ji lehce do tváře. „Ellie, prosím, prosím, prober se." Ani se nehnula. Oheň kolem něj se rychle šířil Brzy se celá tato část lesa stane peklem.

Benjy byl vystrašený. Snažil se Ellie zvednout, ale zakopl a upadl „Ne, ne, ne," křičel. Opět se zvedl a sklonil se, aby si

přehodil Ellie přes ramena. Kouř houstnul. Benjy s Ellie na zádech šel pomalu po stezce směrem od ohně.

Když došel do údolí, byl unavený. Položil Ellie jemně na betonový stůl a sám si sedl na lavici. Na severní straně údolí se běsnící oheň vymkl kontrole. *Co teď udělám?* přemýšlel. Oči mu padly na mapu vyčuhující Ellie z kapsy u košile. *Ta mi pomůže*. Vzal mapu a dívá se na ni. Zpočátku nemohl nic pochopit a opět začal propadat panice.

Uvolni se, Benjy, slyšel uklidňující slova své matky. *Je to trochu těžké, ale dokážeš to. Mapy jsou moc důležitě. Říkají nám, kam jít. První věc je vždy orientovat mapu, abys viděl písmo. Vidíš. To je správné. Směru nahoru se říká sever. Dobře. To je mapa Sherwoodského lesa…*

Benjy otáčel mapu v rukou, až byla všechna písmena správným směrem. Blesky a hromy neustávaly. Náhlá změna větru mu nahnala kouř do plic. Rozkašlal se. Snažil se číst slova na mapě.

Opět slyšel matčin hlas. *Když hned nepoznáš slovo, vezmi si každé písmeno a velmi pomalu ho vyslov. Potom nech všechny zvuky padnout dohromady, až udělají slovo, kterému rozumíš.*

Benjy pohlédl na Ellie ležící na stole. „Prober se, ach, prosím, prober se, Ellie,“ žadonil, „potřebuji tvou pomoc.“ Stále se nehýbala.

Sklonil se nad mapou a snažil se soustředit. S pečlivou rozvážností četl každé písmeno, opět a opět, až se přesvědčil, že zelená skvrna na mapě je údolí, kde sedí. *Bílé čáry jsou stezky,* řekl si. *Do zelené skvrny vedou tři bílé čáry.*

Benjy vzhlédl od mapy, spočítal tři stezky vedoucí z údolí a pocítil, jak mu roste sebedůvěra. O chvilku později však závan větru přenesl přes údolí jiskry a zapálil stromy na jižní straně. Benjy se rychle zvedl. *Musím jít*, řekl si a opět si hodil Ellie na záda.

Věděl teď, že hlavní oheň zuří v severní části mapy, směrem ke čtvrti Hakone. Opět se upřeně díval na papír ve svých rukou. *Tak musím zůstat na bílých čárách ve spodní části,* myslel si.

Benjy klopýtal po stezce, když se vysoko nad jeho hlavou rozhořel další strom. Sestru měl přes rameno a spásnou mapu v pravé ruce. Každých deset kroků zastavoval, aby se podíval na mapu a ověřil si, že jde správným směrem. Když konečně přišel na spojení s hlavní cestou, položil Ellie opatrně na zem a prstem sledoval bílé čáry na mapě. Po chvíli se široce usmál, opět zvedl sestru a vydal se po cestě, která vedla do čtvrti Posilano. Ještě jednou se zablýsklo, zaduněl hrom a na Sherwoodský les se snesl pořádný liják.

7

O několik hodin později spal Benjy pokojně doma v posteli. Na druhé straně kolonie, v nemocnici Nového Edenu, byl v té době úplný blázinec. Lidé a bioti pobíhali sem a lam, lehátka se zraněnými stála v halách, pacienti křičeli v agónii. Nicole mluvila telefonicky s Kendžim Watanabem. „Potřebujeme sem poslat co nejrychleji všechny biotky Tiasso. Snažíc se je nahradit těmi, které se starají o kojence a přestárlé, biotkami Garciami, nebo třeba bioty Einsteiny. Do sídlištních klinik nasaďte lidi. Situace je velmi vážná."

V nemocničním hluku jen stěží slyšela, co Kendži říká. „Špatné, opravdu špatné," řekla v odpověď na jeho dotaz. „Zatím přijato dva-cet sedm, čtyři mrtví, o nichž víme. Celá oblast Nara – ta enkláva dřevěných domů v japonském stylu za Vegas obklopená lesem – to je katastrofa. K ohni došlo příliš rychle… Lidé propadli panice."

„Doktorko Wakefieldová, doktorko Wakefieldová. Přijďte, prosím, okamžitě do čísla 204." Nicole zavěsila telefon a utíkala přes halu. Vyběhla po schodech do druhého podlaží. Muž umírající v pokoji 204 byl starý přítel, Korejec Kim Lee, její prostředník při styku s komunitou ve čtvrti Hakone v době, kdy byla prozatímní guvernérkou.

Pan Kim byl jedním z prvních, kdo si postavili v Nara nový dům. Vběhl do hořícího domu zachránit svého sedmiletého syna. Syn bude žít, pan Kim ho pečlivě chránil, když procházel plameny. Ale Kim Lee sám utrpěl popáleniny třetího stupně na většině těla.

Nicole potkala na chodbě doktora Turnera. „Myslím, že pro vašeho přítele v 204 nemůžeme nic udělat," řekl. „Rád bych znal

váš názor… Zavolejte mi dolů do chirurgické ambulance. Právě přivezli další pacientku v kritickém stavu, oheň ji uvěznil v domě.“

Nicole se zhluboka nadechla a pomalu otevřela dveře do pokoje. Žena pana Kima, hezká Korejka kolem pětatřiceti, seděla tiše v koule. Nicole šla k ní a objala ji. Zatímco Nicole utěšovala Kimovu ženu, biotka Tiasso, která sledovala jeho údaje, přinesla několik grafů.

Jeho stav byl vskutku beznadějný. Když Nicole vzhlédla od záznamů, s překvapením spatřila svou dceru Ellie s velkým obvazem na pravé straně hlavy, jak stojí u postele pana Kima. Ellie držela umírajícího za ruku.

„Nicole,“ zašeptal v agónii pan Kim, jakmile ji poznal. Tvář měl zcela zuhelnatělou. I pronesení jednoho slova bolelo. „Chci zemřít,“ řekl a pokynul hlavou své ženě v rohu místnosti.

Kimova žena vstala a přistoupila k Nicole. „Můj muž chce, abych podepsala papíry pro eutanazii,“ řekla. „Ale já nemůžu, ledaže mi řeknete, že není vůbec žádná naděje, aby byl kdy zase šťastný.“ Začala plakal, ale zarazila se.

Nicole na okamžik zaváhala. „To vám neřeknu,“ prohlásila rozhodně. Pohlédla na popáleného muže a na jeho ženu. „Řeknu vám však, že asi v příštích čtyřiadvaceti hodinách zemře a bude bez ustání až do smrti trpět. Když dojde k zázraku a přežije, bude vážně znetvořen a oslaben pro zbytek života.“

„Chci zemřít,“ opakoval pan Kim s námahou, „teď.“

Nicole poslala biotku Tiasso pro dokumenty k eutanazii. Papíry musely být podepsány ošetřujícím lékařem, manželkou (manželem) a pacientem, pokud podle mínění lékaře je schopen se sám rozhodovat. Zatímco byla Tiasso pryč, pokynula Nicole Ellie, aby ji následovala do haly.

„Co tady děláš?“ zeptala se Nicole klidně, když byly z doslechu. „Řekla jsem ti, abys zůstala doma a odpočinula si. Měla jsi těžký otřes.“

„Jsem v pořádku, mami.“ řekla Ellie. „Kromě toho, když jsem slyšela, že pan Kim je těžce popálen, chtěla jsem něco udělat, abych mu pomohla. Byl to přece dobrý přítel.“

„Je v hrozném stavu.“ řekla Nicole a kroutila hlavou, „nechce se mi věřit, že ještě žije.“

Ellie napřáhla ruku a dotkla se matčina předloktí. „Chce, aby jeho smrt byla užitečná. Jeho žena se mnou o tom mluvila… Už jsem poslala pro Amadou, ale potřebuji, abys promluvila s doktorem Turnerem.“

Nicole zírala na svou dceru. „O čem to proboha mluvíš?“

„Nepamatuješ se na Amadou Diabu…? Přítel Eponine, lékárník z Nigerie, jeho babička pochází z národa Senoufo. Je to ten, který dostal RV-41 při transfuzi krve… Eponine mi řekla, že jeho srdce se rychle horší.“

Nicole několik sekund mlčela. Nemohla uvěřil tomu, co slyší. „Ty chceš,“ řekla nakonec, „abych požádala doktora Turnera o provedení manuální transplantace srdce, hned teď, uprostřed této krize?“

„Když se rozhodne teď, může to udělat později v noci, že ano? Srdce pana Kima se dá aspoň tak dlouho udržet v dobrém stavu.“

„Podívej, Ellie, my dokonce ani nevíme…“

„Už jsem to zjistila,“ přerušila ji Ellie. „Biotka Tiasso ověřila, že pan Kim by byl přijatelný dárce.“

Nicole opět vrtěla hlavou. „Dobrá, dobrá. Budu o tom přemýšlel. Ale teď chci, aby sis lehla a odpočinula. Otřes mozku není banální zranění.“

„Vy mne žádáte, abych udělal co?“ zeptal se nevěřícně doktor Turner Nicole.

„Tedy, doktore Turnere,“ řekl Amadou svým precizním britským přízvukem, „není to doktorka Wakefieldová, kdo o to skutečně žádá. Jsem to já. Snažně vás prosím, udělejte tu operaci.

A prosím, nepovažujte ji za riskantní. Sám jste mi řekl. že nebudu žít déle než tři měsíce. Vím naprosto jistě, že mohu zemřít na operačním stole. Ale když přežiji, mám podle statistik, které jste mi ukázal, padesátiprocentní naději žít dalších osm let. Mohl bych se dokonce oženit a mít dítě.“

Doktor Turner se otočil a podíval se na hodiny na stěně své ordinace. „Zapomeňte na okamžik pane Diabo, že už je po půlnoci a že jsem celých devět hodin ošetřoval oběti popálenin. Uvažte, co žádáte. Nedělal jsem transplantaci srdce pět let. A nikdy jsem žádnou neprováděl bez pomoci nejlepšího kardiologického personálu a zařízení na planetě Zemi. Například veškerou chirurgickou práci dělali vždy roboti."

„Tohle všechno chápu, doktore Turnere. To však není doopravdy rozhodující. Bez operace jistě zemřu. Téměř určitě se v blízké budoucnosti nevyskytne vhodný dárce. Kromě toho, Ellie mi řekla, že jste nedávno studoval všechny postupy transplantace srdce jako součást práce při přípravě požadavků rozpočtu na nové zařízení…“"

Doktor Turner vrhl na Ellie tázavý pohled. „Matka mi řekla o vaší pečlivé přípravě, doktore Turnere. Doufám, že nejste rozhořčen, že jsem to řekla Amadouovi.“

„Bude mi potěšením pomoci vám, jak budu moci,“ pravila Nicole. „Ačkoliv jsem nikdy sama žádnou srdeční chirurgii nedělala, dokončila jsem stáž v kardiologickém ústavu.“

Doktor Turner se rozhlédl po místnosti, nejdříve se zadíval na Ellie, potom na Amadoua a Nicole. „Pak je to dohodnuto. Vidím, že nemám na vybranou.“

„Uděláte to?“ vykřikla Ellie s mladistvým zápalem.

„Pokusím se,“ odvětil doktor. Šel k Amadou Diabovi a podal mu obě ruce. „Víte, že máte velice malou naději, že se probudíte, viďte?“

„Ano, pane. Ale velice malá naděje je lepší než žádná… Děkuji vám doktore Turnere.“

Doktor Turner se obrátil k Nicole. „Setkáme se v mé ordinaci, abychom si probrali itinerář, za patnáct minut… A mimochodem, doktorko Wakefieldová, zařídila byste, prosím, aby nám Tiasso přinesla novou konvici kávy?“

Příprava na transplantaci přivála zpět vzpomínky, které doktor Robert Turner pochoval v labyrintu své mysli. Jednou nebo dvakrát si dokonce na několik sekund představil, že se vlastně vrátil do lékařského střediska v Dallasu. Pamatoval si naprosto jasně, jak byl v těch vzdálených dnech na jiné planetě šťastný. Miloval svou práci; miloval svou rodinu. Jeho život byl téměř perfektní.

Před operací si doktor Turner a doktorka Wakefieldová napsali pečlivě přesný sled kroků, jak půjdou po sobě. Během operace se pak po ukončení každého hlavního úseku vzájemně kontrolovali. Při proceduře nedošlo k žádným nepříjemným událostem. Když doktor Turner vyjmul Amadouovo srdce, otočil ho, aby Nicole a Ellie (ta trvala na své přítomnosti, pro případ, že by mohla v něčem pomoci) viděly silně atrofované svaly. Mužovo srdce bylo v katastrofálním stavu. Amadou by pravděpodobně do měsíce zemřel.

Automatická pumpa udržovala cirkulaci pacientovy krve, zatímco nové srdce bylo „přichyceno“ ke všem hlavním žílám a tepnám. To byla nejobtížnější a nejnebezpečnější fáze operace. Doktor Turner se ještě nesetkal s tím, že by tuto činnost někdy prováděly lidské ruce.

Chirurgické dovednosti doktora Turnéra byly zdokonaleny mnoha manuálními operacemi, které během tří let v Novém Edenu provedl. Byl dokonce sám překvapen, jak snadno připojil nové srdce ke kritickým cévám pacienta.

V závěru operace, když byly dokončeny všechny kritické fáze, se Nicole nabídla, že dodělá zbývající úkony. Ale doktor Turner zavrtěl hlavou. Vzdor skutečnosti, že v kolonii už téměř svítalo, byl rozhodnut dokončit operaci sám.

Byla to nesmírná únava, která způsobila, že v závěrečných minutách operace ho šálily oči? Nebo to snad mohlo být vzedmutí hladiny adrenalinu, k němuž došlo, když si uvědomil, že procedura bude úspěšná? Ať byla příčina jakákoliv, během závěrečných stadií operace byl doktor Turner periodicky svědkem pozoruhodných změn v obličeji Amadou Diaby. Několikrát se mu obličej pacienta před očima pomalu změnil, z rysů Amadou se staly rysy Carla Tysona, mladého černocha, kterého doktor Turner v Dallasu zavraždil. Při ukončení jednoho stehu doktor Turner vzhlédl na Amadoua a zděsil se jeho sebevědomým úšklebkem. Doktor zamrkal a podíval se znovu, ale na operačním stole ležel jen Amadou Diaba.

Když se tento jev několikrát opakoval, zeptal se doktor Turner Nicole, zda si všimla na pacientově obličeji něčeho neobvyklého. „Ničeho kromě jeho úsměvu," odvětila. „Nikdy jsem neviděla nikoho se takto v narkóze usmívat."

Když operace skončila a biotky Tiasso oznámily, že všechny pacientovy životně důležité parametry jsou výborné, doktor Turner, Nicole a Ellie pocítili, vzdor vyčerpání, jásavou radost. Doktor pozval obě ženy do ordinace na závěrečný oslavný šálek kávy. V tom okamžiku si ještě neuvědomoval, že požádá Ellie o ruku.

Ellie to omráčilo. Jen na něj zírala. Doktor se podíval na Nicole a pak zpátky na Ellie. „Vím, že je to nečekané," řekl. „Ale v mé mysli není žádných pochyb. Jsem si jist. Miluji tě. Chci si tě vzít. Čím dříve, tím lépe."

V místnosti se téměř na minutu rozhostilo hrobové ticho. Během mlčení přešel lékař ke dveřím a zamkl je. Odpojil dokonce i svůj telefon. Ellie chtěla promluvit. „Ne," zarazil ji prudce, „ještě nic neříkej. Musím nejdříve ještě něco udělat."

Sedl si a zhluboka se nadechl. „Něco, co jsem měl udělat už dávno," řekl tiše. „Kromě toho, obě dvě si zasloužíte znát o mě celou pravdu."

Slzy mu vytryskly z očí ještě předtím, než začal vyprávěl svůj příběh. Když poprvé promluvil, zlomil se mu hlas, ale sebral se a vyprávěl.

„Bylo mi třiatřicet a byl jsem slepě, nezřízeně šťastný. Byl jsem už jedním z nejlepších kardiochirurgů v Americe a měl jsem krásnou milující ženu a dvě dcery, dvouletou a tříletou. Žili jsme v domě s bazénem v ohrazeném sídlišti u venkovského klubu asi čtyřicet kilometrů severně od Dallasu, v Texasu.

Jedné noci, když jsem se vrátil z nemocnice domů – bylo velmi pozdě, protože jsem dohlížel na neobvykle riskantní operaci na otevřeném srdci – mne zastavili v bráně našeho sídliště strážci. Chovali se vyděšeně, jako by nevěděli, co mají dělat, ale po telefonickém rozhovoru a divných pohledech mi ukázali, abych jel.

Před mým domem parkovala dvě policejní auta a ambulance. Ve slepé uličce hned za domem stály tři televizní přenosové vozy. Když jsem chtěl zabočit do vjezdu k domu, zastavil mne policista. V záblescích fotografů všude kolem a v oslepující záři uhlíkových obloukových světel televizních kamer mne policista vedl do domu.

Má žena ležela pod prostěradlem na lehátku v hlavní hale vedle schodiště do prvního patra. Měla prořízнuté hrdlo. Slyšel jsem nahoře někoho mluvit, běžel jsem tedy podívat se na dcery. Ty ještě ležely tam, kde byly zabity – Christie na podlaze v koupelně a Amanda ve své posteli. Ten bastard jim rovněž prořízl hrdla."

Doktor Turner začal vydávat hluboké bezútěšné vzlyky. „Nikdy nezapomenu na ten hrůzný pohled. Amandu museli zabít ve spánku, protože na sobě neměla žádné známky násilí, kromě hrdla… Jaká lidská bytost mohla zabít taková nevinná stvoření?“ Slzy mu stékaly po tvářích. Prsa se mu nekontrolovatelně dmula. Několik sekund nemluvil. Ellie tiše přešla k jeho židli, sedla si na zem a držela ho za ruku.

„Dalších pět měsíců jsem byl úplně ochromený. Nedokázal jsem pracovat, nedokázal jsem jíst. Lidé se mi snažili pomoci – přátelé, psychiatři, ostatní lékaři – ale já jsem nedokázal fungovat. Prostě jsem nedokázal akceptovat, že má žena a děti byly zavražděny.

Policie měla podezřelého za necelý týden. Jmenoval se Carl Tyson. Byl to mladý černoch, třiadvacetiletý, který roznášel zboží z blízkého nákupního střediska. Má žena vždy nakupovala prostřednictvím televize. Carl Tyson byl u nás několikrát předtím – dokonce jsem si vzpomněl, že jsem ho jednou nebo dvakrát viděl – a určitě se tam vyznal.

Vzdor své otupělosti během toho období jsem si uvědomoval, jak vyšetřování vraždy Lindy a dcer probíhá. Zpočátku se zdálo všechno tak prosté. V celém domě se nacházely čerstvé otisky prstů Carla Tysona. Během toho odpoledne byl na pochůzce v našem sídlišti. Chyběla většina Lindiných šperků, takže zřejmým motivem byla loupež. Myslel jsem si, že podezřelého odsoudí a popraví.

Problém se brzy zatemnil. Ani jeden šperk se nikdy nenašel. Hlídači zapsali příchod i odchod Carla Tysona do návštěvní knihy, byl však uvnitř Greenbriaru jen dvaadvacet minut, stěží dost na to, aby roznesl nákupy a spáchal loupež a tři vraždy. Navíc, když se známý advokát rozhodl Tysona hájit a pomohl mu připravit přísežné prohlášení. Tyson tvrdil, že ho Linda to odpoledne

požádala o pomoc při stěhování nějakého nábytku. To bylo perfektní vysvětlení, že jeho otisky jsou po celém domě…“

Doktor Turner se odmlčel, zamyslel, bolest se mu zřetelně zračila v tváři. Ellie mu jemně stiskla ruku a on pokračoval.

„Při přelíčení prokurátor tvrdil, že Tyson odpoledne přinesl nákup a při rozhovoru s Lindou zjistil, že budu večer dlouho na chirurgii. Protože má žena byla přátelská a důvěřivá, nebylo nepravděpodobné, že si mohla s roznašečem povídat a zmínit se, že přijedu pozdě… Podle prokurátora se Tyson po skončení služby v nákupním středisku vrátil. Přelezl kamennou zeď ohrazující pozemek našeho sídliště a přešel golfové hřiště. Pak vešel do domu s úmyslem ukrást Lindiny šperky; čekal, že budou všichni spát. Má žena ho nejspíš uviděla a Tyson zpanikařil. Nejdříve zabil Lindu a potom děti, aby nenechal žádného svědka.

Přestože nikdo Tysona neviděl vrátit se k našemu domu, myslel jsem si, že prokurátorovo tvrzení je přesvědčivé a že muž bude bez potíží odsouzen. Vždyť neměl pro dobu vraždy žádné alibi. Bláto, které mu našli na botách, souhlasilo přesně s blátem v potoce, který by musel přejít, aby se dostal k zadní straně našeho domu. Po vraždách se neukázal dva dny v práci. Navíc, když byl uvězněn, měl u sebe velké množství peněz, o nichž řekl, že je ‚vyhrál v pokeru‘.

Během obhajoby jsem opravdu začal pochybovat o americkém soudním systému. Jeho obhájce udělal z procesu rasovou otázku, vylíčil Carla Tysona jako ubohého, nešťastného černocha, který je bez rozmyslu obviňován jen na základě nepřímých důkazů. Jeho advokát důrazně tvrdil, že Tyson toho listopadového dne neudělal nic jiného, než donesl do domu nákup. Někdo jiný, tvrdil obhájce, nějaký neznámý maniak, přelezl ohradu Greenbriaru, ukradl šperky a potom zabil Lindu a děti.

Poslední dva dny přelíčení jsem nabyl přesvědčení, více z pozorování porotců než z čehokoliv jiného, že Tysona osvobodí.

Ze spravedlivého rozhorlení jsem zešílel. Nepochyboval jsem ani na sekundu, že ten mladík zločin spáchal. Nedokázal jsem snést myšlenku, že by mohl být osvobozen.

Každý den přelíčení – které trvalo asi šest týdnů – jsem chodil do soudní síně s malým lékařským kufříkem. Zpočátku mi ho stráže pokaždé prohlížely, ale po nějaké době, hlavně proto, že většina z nich sympatizovala s mým bolem, mne nechávaly jít.

O víkendu před zakončením procesu jsem letěl do Kalifornie, naoko zúčastnit se lékařského semináře, ale ve skutečnosti koupit si na černém trhu brokovnici, která by se vešla do lékařského kufříku. Jak jsem očekával, nemusel jsem v den rozsudku kufřík otvírat.

Když byl vynesen rozsudek a oznámeno zproštění viny, nastala v soudní síni vřava. Všichni černoši na galerii křičeli hurá. Carl Tyson a jeho advokát, Žid jménem Irving Bernstein, se objímali. Byl jsem připraven jednat. Otevřel jsem kufřík, rychle složil brokovnici, přeskočil zábradlí a oba je zabil, každého z jedné hlavně.“

Doktor Turner se zhluboka nadechl a udělal přestávku. „Nikdy předtím jsem nepřipustil, dokonce ani sobě, že to, co jsem udělal, bylo nesprávné. Během operace vašeho přítele pana Diaby jsem jasně pochopil, jak mi to rozhořčení z nespravedlivého rozsudku po celé ty roky otravovalo duši… Můj násilný čin pomsty mi ženu ani děti nevrátil. Neučinil mne ani šťastným, kromě té zvrácené zvířecí rozkoše, kterou jsem cítil v okamžiku, kdy jsem věděl, že Tyson i jeho obhájce zemřou.“

V očích doktora Turnéra se objevily slzy pokání. Pohlédl na Ellie. „I když tě asi nejsem hoden, miluji tě, Ellie Wakefieldová, a strašně moc se chci s tebou oženit. Doufám, že mi dokážeš odpustit, co jsem před léty udělal.“

Ellie k doktoru Turnérovi vzhlédla a opět mu stiskla ruku. „Nevím toho moc o romantice,“ řekla pomalu, „protože jsem ji

nezažila, ale vím, že co cítím, když přemýšlím o tobě, je nádherné. Obdivuji tě, vážím si tě, můžu tě dokonce i milovat. Samozřejmě bych o tom ráda mluvila se svými rodiči… ale ano, doktore Roberte Turnere, nebudou-li mít námitky, budu velmi šťastná, když se vezmeme.“

8

Nicole se naklonila přes umyvadlo a upřeně pozorovala v zrcadle svou tvář. Prsty si přejela vrásky pod očima a uhladila si vlasy. *Je z tebe téměř stařena*, řekla si. Pak se usmála. „Stárnu, stárnu, už porostu do země," řekla nahlas.

Pobaveně se zasmála, odstoupila od zrcadla a otočila se, aby viděla, jak vypadá zezadu. Žlutozelené šaty, které si chtěla vzít na svatbu své dcery, jí pěkně přiléhaly k tělu, které bylo po všech těch letech ještě štíhlé a atletické. *Není to špatné*, myslela si Nicole souhlasně. *Alespoň se Ellie nebude cílit nesvá.*

Na konci stolu vedle postele měla dvě fotografie Genevievy a jejího francouzského manžela, které jí dal Kendži Watanabe. Když se vrátila do ložnice, vzala fotografie a upřeně je pozorovala. *Nemohla jsem být na tvé svatbě, Genevievo,* napadlo ji náhle s přívalem smutku. *Ani jsem se nikdy nesetkala s tvým manželem.*

Nicole stěží přemáhala dojetí a přešla rychle na druhou stranu ložnice. Téměř minutu zírala na fotografii Simone a Michaela O'Toola pořízenou v den jejich svatby na Uzlu. *A tebe jsem opustila jenom týden po svatbě… Byla jsi tak mladá, Simone*, řekla si Nicole, *ale v mnoha ohledech jsi byla dospělejší než Ellie…*

Nenechala se dokončit myšlenku. Ve vzpomínkách na Simone a Genevievu bylo příliš mnoho bolesti. Bude lepší zaměřit se na přítomnost. Nicole si záměrně vzala fotografii Ellie, která visela na stěně vedle obrázků jejích sourozenců. *Tak ty budeš má třetí dcera, která se bude vdávat,* myslela si Nicole. *Zdá se to nemožné. Život někdy ubíhá příliš rychle.*

Nicole probleskla myslí montáž snímků Ellie. Viděla opět maličké děťátko ležící vedle ní v bílém pokoji Rámy II, nesmělou tvář děvčátka, když se v raketoplánu blížili k Uzlu, její nové

dospívající rysy v okamžiku probuzení z dlouhého spánku a nakonec její dospělé odhodlání a kuráž, když vystoupila před občany Nového Edenu na obranu programu doktora Turnera. Byla to citově náročná exkurze do minulosti. Nicole pověsila fotografii Ellie zpět na zeď a začala se svlékat. Právě pověsila šaty do skříně, když zaslechla podivný zvuk, jako by někdo brečel, ale na samé mezi slyšitelnosti. *Co to bylo?* přemýšlela. Několik minut tiše seděla, ale žádný další zvuk se neozval. Když se však postavila, měla podivný pocit, že jak Genevieve, tak Simone jsou s ní v místnosti. Rychle se rozhlédla kolem, ale byla pořád sama.

Co se to se mnou děje? ptala se sama sebe. *Pracovala jsem příliš usilovně? Zatlačila mne kombinace Martinezova případu a svatby mé dcery přes okraj propasti? Nebo je to další z psychických epizod?*

Nicole se snažila uklidnit pomalým a hlubokým dýcháním. Nedokázala vsak setřást pocit, že Genevieve a Simone jsou s ní vskutku v místnosti. Jejich přítomnost byla tak silná, že se musela držet, aby k nim nemluvila.

Vzpomněla si jasně na rozhovory, které vedla se Simone před její svatbou s Michaelem O'Toolem. *Možná proto jsou zde,* pomyslela si. *Přišly mi připomenout, že jsem byla příliš zaneprázdněna svou prací a nepromluvila si s Ellie o svatbě.* Nicole se nervózně zasmála, ale husí kůže na rukou jí zůstala.

Odpusťte mi, mé drahé, řekla fotografii Ellie i duchům Genevievy a Simone v místnosti. *Slibuji, ze zítra…*

Tentokrát byly zvuky nezaměnitelné. Nicole v ložnici ztuhla, adrenalin jí vyletěl vzhůru. V několika sekundách přeběhla domem do pracovny, kde Richard něco dělal.

„Richarde," řekla ještě než vstoupila, „slyšel jsi…?"

Nicole se zarazila uprostřed věty. V pracovně byl strašný zmatek. Richard seděl na podlaze obklopen dvěma monitory a spoustou elektronického zařízení. V jedné ruce držel malého

robota prince Jindru a v druhé svůj drahocenný kapesní počítač z Newtonovy výpravy. Nad ním se skláněli tři bioti – dvě biotky Garcii a zčásti rozebraný Einstein.

„Ale, miláčku, ahoj," řekl Richard nonšalantně. „Co tady děláš? Myslel jsem si, že už budeš spát."

„Richarde, jsem si jista, že jsem slyšela pištění létavce. Asi před minutou. Bylo to blízko." Nicole váhala, snažila se rozhodnout, zda mu říct o návštěvě Genevievy a Simone.

Richard svraštil čelo. ‚Já jsem neslyšel nic." odpověděl. „Slyšel někdo z vás něco?" zeptal se biotů. Všichni zavrtěli hlavami, včetně Einsteina, jehož hruď byla otevřena a spojena čtyřmi kabely s monitory na podlaze.

„Vím, že jsem něco slyšela," trvala na svém Nicole. Na okamžik se odmlčela. *Je to další známka stresu?* ptala se v duchu. Teď si povšimla zmatku na podlaze před sebou. „Mimochodem, miláčku, co to děláš?"

„Tohle?" máchl Richard neurčitě rukou. „Ale, to není nic zvláštního. Jenom můj další projekt."

„Richarde Wakefielde," řekla rychle, „neříkáš mi pravdu. Tento zmatek nemůže být jen tak pro nic za nic – na to tě moc dobře znám. No tak, co je to za tajemství…?"

Richard změnil displeje na všech třech svých aktivních monitorech a kroutil nyní prudce hlavou. „To se mi nelíbí," mumlal. „Vůbec ne." Vzhlédl k Nicole. „Nedostala ses náhodou do mých nejnovějších záznamů uložených v centrálním superpočítači? Dokonce nechtěně?"

„Ne, samozřejmě ne. Vždyť ani neznám tvůj vstupní kód… Ale o tom nechci mluvit…"

„Někdo se tam dostal…" Richard rychle zapnul diagnostický bezpečnostní podprogram a studoval jeden z monitorů. „Aspoň pětkrát v posledních třech týdnech… Jsi si jista, že jsi to nebyla ty?"

„Ano, Richarde,“ řekla Nicole důrazně. „Ty se však pořád snažíš měnit téma… Chci, abys mi odpověděl. Čeho se tohleto týká?“

Richard postavil prince Jindru na podlahu před sebe a vzhlédl k Nicole. „Ještě nejsem zcela hotov, abych ti to řekl, miláčku,“ pravil po krátkém váhání. „Dej mi, prosím, dva dny.“

Nicole byla zmatena. Nakonec se jí však rozjasnila tvář. „V pořádku, miláčku, je-li to svatební dar pro Ellie, potom ráda počkám…“

Richard se zase pustil do práce. Nicole klesla do jediné židle v místnosti, která byla volná. Pozorovala manžela a uvědomila si, jak je unavená. Přesvědčila sama sebe, že v důsledku únavy se jí pištění jenom zdálo.

„Miláčku,“ řekla něžně asi po minutě.

„Ano,“ odvětil a vzhlédl k ní.

„Přemýšlíš někdy nad tím, co se zde v Novém Edenu doopravdy děje? Proč nás tvůrci Rámy nechali tak úplně sobě samým? Většina kolonistů vede svůj život, aniž by myslela na to, že cestuje v mezihvězdné kosmické lodi postavené mimozemšťany. Jak je to možné? Proč se náhle neobjeví Orel, nebo jiná, stejně zázračná ukázka jejich daleko dokonalejší mimozemské technologie? Potom možná naše malé problémy…“

Nicole se zarazila, když se Richard začal smát. „Čemu se směješ?“ zeptala se.

„Připomíná mi to rozhovor, který jsem jednou vedl s Michaelem O'Toolem. Byl zničený z toho, že jsem nechtěl přijmout jeho záruku o svědecké výpovědi apoštolů. Řekl mi pak, že Bůh měl vědět, že jsme druhem nevěřících Tomášů, a měl zmrtvýchvstalému Kristu naplánovat časté návštěvy.“

„Ale to byla zcela jiná situace,“ namítla Nicole.

„Opravdu?“ opáčil Richard. „Co vyprávěli první křesťané o Ježíšovi, nemohlo být neuvěřitelnější než náš popis Uzlu a naší

dlouhé cesty v relativistických podmínkách s dilatací času… Pro všechny kolonisty je daleko pohodlnější věřit, že tato loď byla postavena MVS jako nějaký pokus. Velmi málo jich rozumí vědě natolik, aby chápali, že Ráma je daleko mimo naše technologické možnosti.“

Nicole byla na okamžik zticha. „Potom existuje něco, co bychom mohli udělat, abychom je přesvědčili…“

Přerušilo ji trojnásobné zvonění, které znamenalo, že avizovaný telefonní hovor je naléhavý. Nicole klopýtala přes věci rozházené po podlaze, aby ho vzala. Na monitoru se objevila ustaraná tvář Maxe Pucketta.

„Máme zde, u internačního tábora, nebezpečnou situaci,“ řekl. „Je tady rozlícený dav, možná sedmdesát až osmdesát lidí, většinou z Hakone. Chtějí se dostat k Martinezovi. Už zničili dvě biotky Garcii a napadli tři další. Soudce Myškin se je snaží přivést k rozumu, ale jsou ve varu. Mariko Kobajaši zřejmě spáchala před dvěma hodinami sebevraždu. Je tady celá její rodina, včetně otce…“

Nicole byla za necelou minutu v teplácích. Richard se jí to marně snažil rozmluvit. „Bylo to moje rozhodnutí,“ řekla, když sedala na kolo. „Měla bych se tedy vypořádat s důsledky.“

Sjela po cestě na hlavní stezku pro cyklisty a začala zuřivě šlapat. Při plné rychlosti bude v administrativním středisku asi za pět minut, za méně než polovinu doby, kterou by jí to teď v noci trvalo vlakem. *Kendži neměl pravdu*, myslela si. *Měli jsme dnes ráno udělat tiskovou konferenci. Tam jsem mohla vysvětlit své rozhodnutí.*

Na hlavním náměstí v City se shromáždila asi stovka kolonistů. Tlačili se před internačním táborem Nového Edenu, v němž byl zadržován Pedro Martinez od té doby, co byl obviněn ze znásilnění Mariko Kobajaši. Soudce Myškin stál nahoře na

schodech před internačním střediskem. Mluvil k rozlícenému davu megafonem. Dvacet biotů, většinou biotek Garcii, ale také dva Lincolni a dvě biotky Tiasso, se drželo za ruce před soudcem Myškinem a bránilo davu, aby vyšel po schodech a dostal se k němu.

„No tak, lidé," říkal šedovlasý Rus. „pokud je Pedro Martinez skutečně vinen, pak bude odsouzen. Naše ústava mu však zaručuje spravedlivý proces…"

„Zavři hubu, stařiku," zakřičel někdo z davu. „Chceme Martineze," ozval se jiný hlas.

Nalevo před divadlem dokončovalo šest mladých orientálců provizorní popraviště. Z davu se ozval jásot, když jeden z nich uvázal tlustý provaz se smyčkou k břevnu. Hřmotný, asi dvacetiletý Japonec se protlačil do čela. „Uvolni cestu, starochu," volal. „A vem si s sebou ty mechanický hňupy. S tebou se nepřeme. Jsme tady proto, že chcem spravedlnost pro rodinu Kobajaši."

„Pamatujte na Mariko," zakřičela mladá žena. Ozval se třesk, když rusovlasý mladík udeřil jednu biotku hliníkovou baseballovou pálkou do tváře. Garcia se zničenýma očima a obličejem znetvořeným k nepoznání nereagovala, ale neopustila své místo v kordonu.

„Bioti se nebudou bránit," řekl soudce Myškin do megafonu. „Jsou naprogramováni, aby byli mírumilovní. Jejich zničení však ničemu neposlouží. Je to nesmyslné, hloupé násilí."

Na náměstí přijely dvě nákladní automobilové soupravy z Hakone a pozornost davu se přenesla na ně. Za necelou minutu provolávala neklidná cháska slávu, když se objevily dva velké kmeny, každý nesený tuctem mladíků. „Teď zničíme bioty, kteří chrání vraha Martineze," křikl mladý Japonec. „To je tvá poslední šance, stařiku. Odprejskni, než to odskáčeš."

Někteří ze skupiny běželi zaujmout místa u kmenů, které chtěli použít jako beranidla. V tom okamžiku přijela na náměstí na kole Nicole Wakefieldová.

Hbitě seskočila, prošla kordonem a běžela po schodech k soudci Myškinovi. „Hiro Kobajaši," zakřičela do megafonu, než ji dav poznal. „Přišla jsem vám vysvětlit, proč nebude Pedro Martinez souzen před porotou. Vystupte dopředu, prosím, abych vás viděla."

Pan Kobajaši, který stál na kraji náměstí, přišel pomalu k úpatí schodů před Nicole.

„Kobajaši-san," řekla Nicole japonsky, „bylo mi velice líto, když jsem se dozvěděla o smrti vaší dcery…"

„Kecy," zakřičel někdo anglicky a v davu to zašumělo.

„Jako matka," pokračovala Nicole, „si umím představit, jak to musí být hrozné zažít smrt dítěte…"

„Teď mi dovolte," řekla anglicky a obrátila se k davu, „abych vám všem vysvětlila své dnešní rozhodnutí. Naše ústava říká, že každý občan má právo na spravedlivý soud. Ve všech ostatních případech od doby, co byla založena kolonie, vedlo obvinění k přelíčení před porotou.

V případě pana Martineze jsem však přesvědčena, vzhledem k široké publicitě, že bychom nenašli nezaujatou porotu."

Sborové pískání a volání fuj Nicole krátce přerušilo. „Naše ústava nedefinuje," pokračovala, „co se má udělat, aby se zajistil spravedlivý soud bez poroty. Naši soudci však byli vybráni, aby dodržovali zákon, a jsou kompetentní rozhodovat případy na základě důkazů. Proto jsem předala Martinezovo obvinění k posouzení Zvláštnímu senátu Nového Edenu. Tam budou pečlivě zváženy všechny důkazy – některé z nich nebyly ještě zveřejněny."

„Ale my všichni víme, že Martinez je vinen," ozval se hlasitě smyslů zbavený pan Kobajaši. „On se dokonce přiznal, že měl s

mou dcerou pohlavní styk. A také víme, že v Nikaragui na Zemi znásilnil děvče… Proč ho chráníte? Kde je spravedlnost pro mou rodinu?“

„Protože zákon…“ Nicole začala odpovídat, dav ji však přehlušil.

„Chceme Martineze. Chceme Martineze.“ Pokřik sílil, když se obrovské kmeny, krátce po příchodu Nicole položené na dláždění, opět objevily v rukou lidí na náměstí. Jak dav manipuloval s beranidly, jeden kmen neúmyslně narazil do památníku ukazujícího polohu Rámy v kosmu. Koule se roztříštila a elektronické součástky, které znázorňovaly blízké hvězdy, vypadly na dláždění. Blikající světélko představující samotného Rámu se rozbilo na stovky kousků.

„Občané Nového Edenu,“ křičela Nicole do megafonu, „vyslechněte mne. V tomto případu je něco, o čem nikdo z vás neví. Vyslechnete-li mne jenom…“

„Zabijte tu negerskou čubku!“ zakřičel rusovlasý mladík, který udeřil biotku baseballovou pálkou.

Nicole hleděla na mladíka a její oči metaly blesky. „Co jsi to řekl?“ zahřměla.

Pokřik náhle ustal. Chlapec osaměl. Rozhlédl se nervózně kolem, zazubil se a zopakoval: „Zabijte tu negerskou čubku.“

Nicole byla vmžiku dole se schodů. Dav se rozestoupil, když mířila přímo k mladíkovi. „Řekni to ještě jednou,“ pravila s chvějícím se chřípím necelý metr od něj.

„Zab…“ začal.

Dala mu velkou facku. Byla slyšel přes celé náměstí. Nicole se náhle obrátila a vydala se ke schodům, ale ze všech stran po ní chňapaly ruce. Šokovaný chlapec sevřel ruku v pěst…

V tom okamžiku se rozlehly náměstím dva hlasité výstřely. Když se všichni snažili zjistit, co se děje, na obloze nad jejich hlavami zazněly další dva. „To jsem jenom já a moje brokovnice.“

řekl Max Puckett do megafonu. „Tak, lidičky, nechte paní soudkyni projít… tak to je lepší… A pak se vydáte domů, bude to pro všechny lepší.“

Nicole se vytrhla z rukou, které ji držely, ale dav se nerozešel. Max zvedl zbraň, namířil na tlustý uzel provazu nad smyčkou provizorní šibenice a opět vystřelil. Provaz se rozpadl na kousky a některé z nich spadly mezi lidi.

„Tak, lidičky,“ říkal Max, „jsem daleko naštvanější než tito dva soudci. A už vím, že strávím nějakou dobu v tomto internačním středisku za porušení zákona kolonie o užívání střelných zbraní. Byl bych zatraceně nerad, kdybych musel taky někoho z vás zastřelit…“

Max zamířil svou zbraň do davu. Všichni instinktivně couvli. Max jim vystřelil slepými náboji nad hlavu a od srdce se smál, když prchali z náměstí.

Nicole ne a ne usnout. Znovu a znovu si v mysli přehrávala stejný výjev. Viděla se, jak kráčí davem a dává rusovlasému mladíkovi facku. Takže nejsem o nic lepší než on, myslela si.

„Jsi pořád vzhůru, viď?“ řekl Richard.

„Hmm-hm.“

„Jsi v pořádku?“

Po krátkém mlčení odvětila: „Ne, Richarde… Nejsem… Strašně mne mrzí, že jsem toho mládence uhodila.“

„No tak, nech toho,“ uklidňoval ji. „Přestaň se trýznit… Zasloužil si to… Urazil tě tím nejhorším způsobem… Lidé jako on nerozumí než síle.“

Richard se naklonil a počal jí hladit záda. „Můj Bože,“ vydechl, „nikdy jsem tě neviděl tak napjatou… jsi celá ztuhlá.“

„Dělám si starosti,“ pravila Nicole. „Mám hrozný pocit, že se celá stavba našeho života v Novém Edenu zhroutí… A že všechno, co jsem udělala, bylo úplně zbytečné.“

„Udělala jsi, co jsi mohla, miláčku… Musím přiznat, že žasnu, jak tvrdě jsi se snažila.“ Richard jí stále masíroval záda. „Ale nesmíš zapomínat, že jednáš s lidskými bytostmi… Můžeš je převézt do jiného světa a dát jim rajskou zahradu, oni jsou však pořád plni svých obav, nejistot a historických předsudků. Nový svět by mohl být opravdu nový, kdyby každý člověk, kterého se to týká, začal s úplně čistou myslí – jako nový počítač bez software a operačního systému, pouze náboj nevyužitých možností.“

Nicole se podařilo usmát se. „Nejsi příliš optimistický, miláčku.“

„Proč bych měl být? Nic z toho, co jsem viděl zde, v Novém Edenu, ani na Zemi nenaznačuje, že lidé jsou schopni dosáhnout harmonie ve svém vztahu k sobě navzájem, tím méně k libovolným jiným živým tvorům. Občas se vyskytne jedinec, někdy i skupina, který dokáže překonat základní genetické nedostatky druhu… Ale ti jsou zázrakem, určitě ne normou.“

„Nesouhlasím s tebou,“ řekla Nicole tiše. „Tvůj názor je příliš pesimistický. Věřím, že většina lidí se zoufale snaží dosáhnout harmonie. My pouze nevíme, jak to udělat. Proto je třeba více výchovně působit. A více dobrých příkladů.“

„I ten zrzek? Věříš, že bys ho mohla odnaučit tu jeho nesnášenlivost?“

„Musím si to myslet, miláčku,“ pravila Nicole. „Jinak… Bojím se, že bych to prostě vzdala.“

Richard vydal zvuk mezi kašlem a smíchem.

„Čemu se směješ?“ zeptala se Nicole.

„Jenom jsem přemýšlel, zda se Sysifos vždycky přesvědčoval, že možná příště se ten balvan neskutálí s kopce.“

Nicole se usmála. „Musel věřit, že existuje jistá možnost, že balvan na vrcholu zůstane, jinak by se tak usilovně nesnažil… Alespoň si to myslím.“

9

Když Kendži Watanabe vystupoval v Hakone z vlaku, nemohl si nepřipomenout jiné setkání s Tošio Nakamurou, před léty, na planetě vzdálené miliardy kilometrů. *Tehdy mi také telefonoval*, uvažoval Kendži. *Trval na tom, abychom si promluvili o Keiko.*

Kendži se zastavil před výkladem a upravil si kravatu. V pokřiveném obrazu bylo docela snadné představit si sám sebe jako idealistického adolescenta z Kjóta, který jde na schůzku se svým sokem. *Ale to už bylo dávno*, řekl si, *a v sázce nebylo nic kromě našich já. Teď jde o celý osud našeho malého světa…*

Jeho žena Nai vůbec nechtěla, aby se s Nakamurou setkal. Poradila mu, aby zavolal Nicole a zjistil její názor. Nicole byla také proti jakémukoliv setkání mezi guvernérem a Tošio Nakamurou. „Je to nečestný, mocí posedlý megaloman," prohlásila. „Ze schůzky nemůže vzejít nic dobrého. Chce jen najít tvou slabinu."

„Ale on prohlásil, že může snížit napětí v kolonii."

„Za jakou cenu, Kendži? Dej si pozor na podmínky. Ten muž nikdy nenabízí nic zadarmo."

Tak proč jsi sem přišel? ptal se hlas v Kendžiho hlavě, když ten zíral na obrovský palác, který si pro sebe zbudoval jeho společník z dětství. *Nevím přesně*, odpověděl jiný hlas. *Možná se jedná o čest, nebo sebeúctu. O něco hluboce zděděného.*

Nakamurův palác a domy kolem byly postaveny ze dřeva v klasickém stylu Kjóta. Střechy z modrých tašek, pečlivě zastřižené zahrady, stromy poskytující stín, bezvadně čisté chodníky – dokonce i vůně květin připomínala Kendžimu jeho rodné město na vzdálené planetě.

U dveří ho přivítala hezká mladá dívka v sandálech a kimonu, která se uklonila a velmi formálním japonským způsobem pozdravila: „*Ohairi kudasai*.“ Kendži nechal své boty přede dveřmi a vklouzl do sandálů. Dívka ho vedla do části paláce pokryté rohožemi tatami, kde Nakamura, jak se říkalo po městě, trávil většinu volného času dováděním se svými konkubínami.

Po několika krocích se dívka zastavila a odtáhla papírovou zástěnu pomalovanou jeřáby v letu. „*Dozo*,“ řekla a pokynula dovnitř. Kendži vstoupil do místnosti se šesti rohožemi a sedl si se zkříženýma nohama na jeden ze dvou polštářků před lesklým černým lakovaným stolkem. *Přijde pozdě*, pomyslel si. *I to je částí jeho strategie.*

Jiná mladá dívka, také hezká, skromná, oblečená do půvabného pastelového kimona, vešla nehlučně do místnosti a nesla vodu a japonský čaj. Kendži pomalu usrkával čaj a klouzal očima po pokoji. V jednom koutě stála dřevěná zástěna ze čtyř panelů. I ze vzdálenosti několika metrů bylo vidět, že je zdobená vzácnou řezbou. Kendži vstal z polštářku, aby si ji prohlédl zblízka.

Strana směřující k němu zobrazovala krásy Japonska, každý panel zachycoval jedno roční období. Na obrázku zimy bylo lyžařské středisko v japonských Alpách, zasypané metry sněhu; panel jara zobrazoval rozkvetlé třešně u řeky Kamo v Kjótu. Léto představoval nádherný letní den se sněhem pokrytým vrcholem hory Fudži zvedajícím se nad zelenou krajinou. Podzimní panel tvořila směsice barev ve stromech obklopujících svatyni rodiny Tokugawa a mauzoleum ve městě Nikko. *To je přece úžasná krása*, pomyslel si Kendži a znenadání pocítil hluboký stesk po domově. *Snažil se znovu vytvořit svět, který jsme nechali za sebou. Ale proč? Proč utrácí své špinavé peníze na takové nádherné umění? Je to divný, nesourodý člověk.*

Čtyři panely na obrácené straně zástěny vyprávěly o jiném Japonsku. Bohaté barvy ukazovaly bitvu o hrad v Ósace na počátku sedmnáctého století, v níž se Iejasu Tokugawa stal v podstatě neomezeným šógunem Japonska. Zástěna byla pokryta lidskými postavami – bojujícími samuraji, mužskými a ženskými příslušníky dvora a v popředí stál vládce Tokugawa, větší než ostatní a s vítězným úsměvem na tváři. Kendži si s pobavením povšiml, že vyřezávaný šógun je nápadně podobný Nakamurovi.

Kendži se chtěl zase posadit na podušku, když se otevřela zastená a vešel jeho protivník. „*Omačido sama dešita*," řekl Nakamura a lehce se uklonil.

Kendži odpověděl úklonou poněkud ztrnule, protože nedokázal ze svého krajana odtrhnout oči. Tošio Nakamura byl oděn do úplné samurajské uniformy včetně meče a dýky! *To vše je součástí nějaké psychologické taktiky*, pomyslel si Kendži. *Dělá to se záměrem zmást mne, nebo vystrašit.*

„*Ano hajememašoka,*" pravil Nakamura a posadil se na podušku proti Kendžimu. „*Kočaga, oišii dosu ne*?"

„*Tolemo oišii desu*," odvětil Kendži a usrkl čaje. *Čaj byl skutečně výborný. On však není můj šógun*, myslel si Kendži. *Než dojde k nějakému vážnému rozhovoru, musím tuto atmosféru změnit.*

„Nakamura-san, jsme oba zaneprázdněni," řekl guvernér Watanabe anglicky. „Je pro mne důležité, abychom přestali s formalitami a přešli přímo k jádru věci. Tvůj představitel mi dnes ráno do telefonu sdělil, že jsi ‚znepokojen' událostmi posledních čtyřiadvaceti hodin a že máš nějaké ‚pozitivní návrhy' ke snížení současného napětí v Novém Edenu. Proto jsem si s tebou přišel promluvit."

Nakamurova tvář nic neukazovala, ale jeho přiškrcený hlas naznačoval nespokojenost s Kendžiho přímostí. „Zapomněl jsi své japonské způsoby, Watanabe-san. Je ohavně nezdvořilé začít s

vážným rozhovorem, než pochválíš hostiteli jeho dům a než se zeptáš, jak se mu daří. Taková nepřístojnost vede téměř vždy k nepříjemnému nesouhlasu, jemuž se lze vyhnout…“

„Omlouvám se,“ přerušil ho Kendži s náznakem netrpělivosti, „nepotřebuji však, zvláště od tebe, lekci o slušném chování. Kromě toho nejsme v Japonsku, nejsme dokonce ani na Zemi, a naše starodávné japonské zvyky jsou teď asi tak vhodné jako oděv, který máš na sobě…“

Kendži neměl v úmyslu Nakamuru urazit, nemohl však zvolit lepší strategii, aby přiměl svého odpůrce k odhalení jeho skutečných záměrů. Boháč znenadání povstal. Guvernér si na okamžik myslel, že Nakamura vytasí svůj samurajský meč.

„Dobrá,“ řekl Nakamura s nesmiřitelně nepřátelským výrazem v očích, „uděláme to tak, jak chceš ty… Watanabe, ztratil jsi kontrolu nad kolonií. Občané jsou velice nespokojeni s tvým vedením a mí lidé mi řekli, že se hromadně mluví o pohnání k zodpovědnosti nebo také o vzpouře. Nevyřešil jsi problém s životním prostředím a RV-41 a teď tvá černošská soudkyně oznámila, po nesčetných odkladech, že negr, který se dopustil znásilnění, nebude souzen před porotou. Někteří z rozvážnějších kolonistů, kteří vědí, že se z dřívějška známe, mne požádali, abych zasáhl a pokusil se přesvědčit tě k odstoupení, než dojde k velkému krveprolití a k chaosu.“

To je k nevíře, myslel si Kendži, když naslouchal Nakamurovi. *Ten chlap se úplně zbláznil*. Guvernér se rozhodl hovořit velice málo.

„Ty si tedy myslíš, že bych měl odstoupit?“ zeptal se po delší odmlce.

„Ano,“ odvětil Nakamura pánovitějším hlasem. „Ale ne okamžitě. Až zítra. Dnes bys měl využít svých pravomocí a odebrat Martinezův případ soudkyni Nicole des Jardins-Wakefieldové. Je zjevně předpojatá. Soudce Iannella, nebo

Rodriques, kterýkoliv z nich, by byl vhodnější. Všimni si,“ dodal s nuceným úsměvem, „že nenavrhuji, aby byl případ předán soudci Nišimurovi.“

„Ještě něco jiného?“ zeptal se Kendži.

„Už jenom jedna věc. Řekni Uljanovovi, ať se vzdá kandidatury ve volbách. Nemá žádnou naději na vítězství a pokračování v této rozbíječské kampani by jenom ztížilo sjednocení všech, až zvítězí Macmillan. Potřebujeme být sjednoceni. Předvídám vážné ohrožení kolonie od nepřátel žijících v druhém habitatu. Nohatci, které zjevně považuješ za ‚neškodné pozorovatele‘, jsou jenom jejich předsunuté hlídky…“

Kendži žasl nad tím, co slyšel. Jak Nakamura dospěl k tak zkreslenému pohledu? Nebo ho měl celou dobu?

„… Musím zdůraznit, že čas je kritický,“ pokračoval Nakamura, „obzvláště co se týká Martineze a tvé rezignace. Žádal jsem Kobajaši-sana a další členy asijské komunity, aby nejednali příliš zbrkle, ale po poslední noci si nejsem jist, že je dokážu zadržet. Jeho dcera byla krásná a nadaná dívka. Z jejího dopisu před sebevraždou je jasné, že nemohla žít v hanbě způsobené neustálými odklady soudu s tím, kdo ji znásilnil. Zvedá se opravdový hněv…“

Guvernér Watanabe na chvilku zapomněl na své předsevzetí mlčet. „Uvědomuješ si,“ řekl a také povstal, „že se u Mariky Kobajaši po noci, kdy měla být znásilněna, našel chám dvou různých jedinců? A že Mariko i Pedro Martinez trvali neustále na tom, že byli celý večer spolu sami?… I když jí Nicole minulý týden naznačila, že existuje důkaz dalšího pohlavního styku, Mariko trvala na svém.“

Nakamura na chvilku ztratil svou jistotu. Bezvýrazně zíral na Kendžiho. „Nepodařilo se nám identifikovat druhou osobu,“ pokračoval Kendži. „Vzorky chámu z laboratoře v nemocnici

záhadně zmizely, než mohla být dokončena kompletní analýza DNA. Zůstal nám jenom záznam původního vyšetření.“

„Ten záznam může být chybný,“ prohlásil Nakamura, jemuž se vracela sebedůvěra.

„To je velice, velice nepravděpodobné. Teď však můžeš pochopit dilema Soudkyně Wakefieldové. Všichni v kolonii už dospěli k závěru, že Pedro je vinen. Nechtěla, aby ho porota nesprávně odsoudila.“

Následovala dlouhá odmlka. Guvernér se měl k odchodu.

„Překvapuješ mě, Watanabe,“ řekl nakonec Nakamura, „vůbec ti nedošel účel tohoto setkání. Na tom, zda ten negr Martinez Mariko Kobajaši znásilnil, nebo ne, ve skutečnosti tolik nezáleží… Slíbil jsem jejímu otci, že ten kluk bude potrestán. A to je důležité.“

Kendži Watanabe se díval na svého spolužáka z dětství s opovržením. „Odejdu nyní,“ prohlásil, „než se opravdu rozzlobím.“

„Nedostaneš další možnost,“ řekl Nakamura a jeho oči byly opět plné zloby. „To byla má první a poslední nabídka.“

Kendži potřásl hlavou, sám odtáhl papírovou zástěnu a vyšel do chodby.

Nicole šla v krásném slunečním svitu po pláži. Asi padesát metrů před ní stála Ellie vedle doktora Turnera. Měla na sobě své svatební šaty, ale ženich měl plavky. Obřad prováděl Nicolin pradědeček Omeh ve svém dlouhém zeleném rodovém rouchu.

Omeh vzal ruce nevěsty, vložil je do rukou doktora Turnera a začal zpívat senoufskou píseň. Zvedl svůj zrak k obloze. Nad hlavami jim přelétl osamocený létavec a křičel do rytmu se svatebním zpěvem. Když Nicole pozorovala létavce, obloha potemněla. Přihnaly se bouřkové mraky a zahalily klidné nebe.

Moře se začalo převalovat a rozfoukal se vítr. Nicoliny vlasy, teď úplně šedivé, vlály ve větru. Svatební společnost zachvátil zmatek. Všichni utíkali od moře, aby unikli přicházející bouři. Nicole se nedokázala pohnout. Oči měla upřené na velký předmět převalující se ve vlnách.

Tím předmětem byl ohromný zelený vak, podobný plastickým vakům používaným v jedenadvacátém století ke sběru odpadků. Vak byl plný a blížil se ke břehu. Nicole by ho ráda chytila, bála se však rozbouřeného moře. Ukázala na vak. Křičela o pomoc.

V horním levém rohu své snové obrazovky spatřila dlouhou kánoi. Když přijela blíž, uvědomila si, že osm bytostí v lodi jsou mimozemšťané, zabarvení oranžově a menší než lidé. Vypadali, jako by byli uděláni z chlebového těsta. Měli oči a tváře, ale žádné vlasy a chlupy na těle. Zamířili k velkému zelenému vaku a chytili ho.

Oranžoví mimozemšťané položili zelený vak na pláž. Nicole se nepřiblížila, dokud nevlezli zpět do kánoe a neodjeli na moře. Zamávala jim na rozloučenou a šla k vaku. Byl opatřen zipem. Opatrně ho otevřela. Odhrnula horní polovinu a zírala do mrtvé tváře Kendžiho Watanabeho.

Nicole se otřásla, vykřikla a posadila se v posteli. Sáhla po Richardovi, ale postel byla prázdná. Digitální hodiny na stolku ukazovaly 2:48 ráno. Nicole se snažila zpomalit své dýchání a zbavit mysl hrozného snu.

Živý obraz mrtvého Kendžiho však její mysl neopouštěl. Když šla do koupelny, vzpomněla si na své varovné sny o smrti matky, dávno, když jí bylo deset. *Co kdyby Kendži doopravdy zemřel?* přemýšlela a pocítila první nával paniky. Přinutila se myslet na něco jiného. *Kde je vlastně tak pozdě v noci Richard?* podivovala se. Oblékla si župan a opustila ložnici.

Šla kolem pokojů dětí k přední části domu. Benjy jako obvykle chrápal. V pracovně se svítilo. Richard tam však nebyl. Dva z

nových biotů a princ Jindra také zmizeli. Jeden z monitorů na Richardově pracovním stole ještě ukazoval nějaký výpis.

Nicole se pro sebe usmála a vzpomněla si na jejich úmluvu. Napsala na obrazovku Nicole a ta se změnila. Objevil se vzkaz: „Drahá Nicole, vzbudíš-li se, než se vrátím, nedělej si starosti. Plánuji vrátit se za úsvitu, nejpozději v osm ráno. Dělal jsem něco s bioty řady 300 – pamatuješ si, s těmi, kteří nejsou zcela naprogramováni z výroby a mohou být použiti ke speciálním úkolům – a mám důvod myslet si, že někdo mou práci sleduje. Zrychlil jsem tedy dokončení svého projektu a šel jsem mimo Nový Eden, abych provedl závěrečný test. Miluji tě, Richard.“

Venku na Hlavní rovině byla zima a tma. Richard se snažil být trpělivý. Poslal svého zdokonaleného Einsteina (nazýval ho Super-Al) a biotku Garcia 325 před sebou k místu sondy do druhého habitatu.Vysvětlili nočnímu hlídači, standardní biotce Garcia, že se změnil plánovaný časový rozvrh experimentu a že nyní provedou speciální zkoušku. Richard se držel z dohledu a Super-Al přenesl všechno zařízení z otvoru do druhého habitatu a položil ho na zem. Zabralo to více než hodinu drahocenného času. Když Super-Al konečně skončil, naznačil Richardovi, aby se přiblížil. Garcia 325 chytře odvedla hlídající biotku jinam, aby Richarda nezahlédla.

Richard neztrácel čas. Vytáhl z kapsy prince Jindru a strčil ho do otvoru. „Pospěš si,“ řekl mu a položil si na podlahu průchodu svůj malý monitor. Otvor do druhého habitatu byl v průběhu týdnů postupně rozšířen, takže nyní tvořil přibližně čtverec o straně osmdesát centimetrů. Pro maličkého robota tam bylo místa víc než dost.

Princ Jindra spěchal na druhou stranu. Výškový rozdíl mezi průchodem a vnitřní podlahou činil asi metr. Robot dovedně připojil malý kabel ke sloupku, který přilepil k podlaze průchodu a pak se spustil dolů. Richard pozoroval každý Jindrův pohyb a vysílačkou mu dával pokyny.

Richard očekával, že druhý habitat bude chráněn vnějším prstencem. Měl pravdu. *Základní návrh obou habitatu je tedy podobný*, pomyslel si. Předvídal také, že ve vnitřní stěně bude nějaký otvor, vrata, nebo dveře, kterými musí přicházet a odcházet nohatci, a že princ Jindra bude dost malý, aby se dostal tímto vchodem do druhého habitatu.

Jindrovi to netrvalo dlouho a našel vchod do hlavní části habitatu. Avšak to, co byly zjevně dveře, bylo také víc než dvacet metrů nad podlahou prstence. Protože pozoroval videozáznamy nohatců vystupujících po vertikálních površích biotů-buldozerů v místě průzkumu nazvaném Avalon, připravil se Richard rovněž na tuto možnost.

„Šplhej," nařídil princi Jindrovi po nervózním mrknutí na hodinky. Bylo téměř šest hodin. V Novém Edenu začne brzy svítat. Zanedlouho poté se sem vrátí inženýři a vědci.

Vstup do druhého habitatu byl stokrát výš nad podlahou, než činila výška prince Jindry. Robotův výstup bude odpovídat výstupu člověka na šedesátipodlažní budovu. Richard doma s robůtkem trénoval šplhání na domě, ale vždycky stál vedle něj. Jsou na stěně, po níž Jindra šplhá, škvíry pro ruce a výstupky? Z monitoru to Richard nepoznal. Obsahuje mechanický subprocesor prince Jindry všechny správné rovnice? *Brzy to zjistím*, myslel si Richard, když jeho nejlepší žák začal s výstupem.

Princ Jindra jednou uklouzl a visel jen na rukou, ale nakonec uspěl a dostal se nahoru. Výstup mu však trval třicet minut. Richard věděl, že čas plyne. Když se Jindra vytáhl na předprseň kruhového otvoru, Richard viděl, že v přístupu do samotného habitatu brání robotu síť. Ve slabém světle se však jen taktak dala zahlédnout malá část vnitřku. Richard pečlivě umístil Jindrovu miniaturní kameru, aby viděl přes mřížoví.

„Hlídač trvá na tom, že se musí vrátit na hlavní strážnici," oznámila Garcia 325 Richardovi rádiem. „V 6.30 musí podat denní

hlášení.“ *Do řiti*, řekl si Richard, *to je jenom šest minut.* Pomalu posunul Jindru po okraji otvoru, aby zjistil, zda dokáže identifikovat uvnitř habitatu nějaké předměty. Nespatřil však nic zvláštního. „Křič,“ nařídil Richard a zesílil naplno robůtkův zvuk. „Křič, dokud ti neřeknu, abys přestal.“

Richard nezkusil nový zesilovač, který zabudoval do prince Jindry, při plném zesílení. Byl tudíž ohromen rozsahem Jindrovy imitace létavců. Rozezněla se z průchodu, až uskočil. *Zatraceně dobré*, řekl si, když se vzpamatoval, aspoň pokud si to přesně pamatuji.

Brzy byla u Richarda biotka a dle pokynů programu vyžadovala jeho osobní papíry a vysvětlení, co tam dělá. Super-Al a Garcia 325 se jí snažili zmást, ale ta, když jí Richard nevyhověl, trvala na tom. že musí vyhlásit poplach. Na monitoru Richard viděl, jak se otevřela síťovaná zástěna a šest nohatců se vrhlo na prince Jindru. Ten stále křičel.

Biotka Garcia začala vysílat poplašné hlášení. Richard si uvědomoval, že má jen pár minut, než bude přinucen odejít. „Pojďte, sakra, pojďte,“ pravil a mezi kradmými pohledy za sebe na Hlavní rovinu pozoroval monitor. Ještě tam nebyla vidět žádná světla.

Richard si nejdříve myslel, že si to jen představuje. Potom se to opakovalo, zvuk máchání velkých křídel. Jeden nohatec mu částečně zakrýval výhled, avšak o okamžik později Richard jasně viděl známý spár sahající po princi Jindrovi. Výkřik létavce, který následoval, po-tvrdi1 jeho zrakový vjem. Obraz na monitoru se rozmazal.

„Budeš-li mít příležitost,“ křičel Richard do vysílačky, „snaž se vrátit do průchodu. Přijdu si později pro tebe.“

Otočil se a kvapně si dal monitor do batohu. „Pojďme,“ řekl svým dvěma společníkům. Rozběhli se k Novému Edenu.

Richard pospíchal k domovu rozradostněn úspěchem. *Tušil jsem to správně,* říkal si vzrušeně. *To mění všechno… teď musím odevzdat dceru ženichovi.*

10

Svatba byla na programu v sedm hodin večer v divadle Centrální střední školy. Recepce pro mnohem větší skupinu byla naplánována v tělocvičně, vedlejší budově vzdálené ne více než dvacet metrů. Po celý den zápasila Nicole s věcmi, které se odkládaly, a zachraňovala přípravy před jednou možnou katastrofou po druhé.

Neměla čas uvažovat o významu Richardova nového objevu. Přišel domů plný vzrušení, chtěl hovořit o létavcích a o tom, kdo může sledovat jeho výzkum, ale Nicole se prostě nedokázala soustředit na nic kromě svatby. Dohodli se neříkat o létavcích nikomu, dokud nebudou mít čas na delší rozhovor.

Nicole šla s Ellie na ranní procházku do parku. Přes hodinu si povídaly o manželství, lásce a sexu, ale Ellie byla svatbou tak vzrušena, že se nedokázala plně soustředit na to, co jí matka říká. Ke konci procházky se Nicole zastavila pod stromem a snažila se shrnout své rady.

„Pamatuj si aspoň jedno, Ellie," řekla a držela obě dceřiny ruce ve svých. „Sex je důležitou složkou manželství, není však nejdůležitější. Protože nemáš zkušenosti, je nepravděpodobné, že ti bude zpočátku připadat nádherný. Když se však budete mít s Robertem rádi, budete si věřit a budete oba opravdově dávat a přijímat potěšení, zjistíte, že vaše fyzická shoda rok po roce poroste."

Dvě hodiny před obřadem dorazily Nicole, Nai a Ellie společně do školy. Eponine už tam na ně čekala. „Jsi nervózní?" zeptala se Ellie s úsměvem. Ta přikývla. „Já jsem vystrašená k smrti," dodala Eponine, „a to jsem jenom jedna z družiček."

Ellie požádala svou matku, aby jí dělala hlavní družičku. Nai Watanabe, její sestra Katie a Eponine byly družičky. Doktor Edward Stafford, muž, který sdílel vášeň Roberta Turnera pro lékařskou historii, byl hlavním mládencem. Protože kromě biotů v nemocnici neměl žádného dalšího blízkého společníka, vybral si Robert zbytek svých hostů z Wakefieldovy rodiny a jejích přátel. Mládence mu dělali Kendži Watanabe, Patrick a Benjy.

„Matko, dělá se mi špatně," řekla Ellie brzy potom, co se všechny shromáždily v šatně. „Bude trapné, pozvracím-li si své svatební šaty. Neměla bych se pokusit něco sníst?" Nicole tuto situaci předvídala. Podala Ellie banán a jogurt a ujistila ji, že je zcela normální cítit před takovou událostí nevolnost.

Když čas běžel a Katie se neukazovala, Nicolin neklid narůstal. V nevěstině šatně bylo vše v pořádku, rozhodla se tedy přejít halu a promluvit si s Patrickem. Muži se právě dooblékli, když Nicole zaklepala na dveře.

„Jak se cítí nevěstina matka?" zeptal se soudce Myškin, když vešla. Vznešený starý soudce měl vykonat svatební obřad.

„Trochu vystrašená," odpověděla se slabým úsměvem. Patricka našla vzadu v místnosti, kde upravoval Benjymu oblek.

„Jak vypadám?" ptal se Benjy matky, když se blížila.

„Velice, velice pěkně," odvětila Nicole rozzářenému synovi.

„Mluvil jsi dnes ráno s Katie?" zeptala se Patricka.

„Ne, ale znovu jsem jí upřesnil čas, jak jsi žádala, včera večer… Ještě tady není?"

Nicole zavrtěla hlavou. Bylo už šest patnáct, jen čtyřicet pět minut před plánovaným začátkem obřadu. Vyšla do haly, aby zatelefonovala, pach cigaretového kouře jí však řekl, že Katie konečně dorazila.

„Jen si pomysli, sestřičko," halasila za dveřmi Katie, když Nicole přecházela k nevěstině šatně, „dnes v noci se budeš poprvé

milovat. Jupíí! Vsadím se, že myšlenka na to vyvolává v tvém nádherném těle nezřízenou touhu.“

„Katie,“ naléhala Eponine, „myslím, že není zcela vhodné…“

Nicole vešla do místnosti a Eponine zmlkla. „Ale, matko,“ prohlásila Katie, „jak krásně vypadáš. Zapomněla jsem, že se pod tím soudcovským talárem skrývá žena.“

Katie vyfoukla kouř a napila se šampaňského z láhve na pultu vedle ní. „Tak jsme tady,“ řekla vzletně, „abychom byly svědky svatby mé sestřičky…“

„Přestaň s tím, Katie, už jsi hodně vypila.“ Nicolin hlas byl chladný a ostrý. Vzala šampaňské a krabičku cigaret. „Dokonči oblékání a přestaň dělat šaška… Dostaneš je zpět po obřadu.“

„Oukej, soudkyně… rozkaz,“ pravila Katie, zhluboka vdechla a vyfukovala kolečka kouře. Zazubila se na ostatní ženy. Potom, když se nakláněla ke koši, aby oklepla popel z cigarety, ztratila rovnováhu. Narazila bolestivě na pult, porazila několik otevřených lahviček s kosmetikou a upadla na podlahu. Eponine a Ellie jí přispěchaly na pomoc.

„Jsi v pořádku?“ ptala se Ellie.

„Dej si pozor na šaty, Ellie,“ řekla Nicole a dívala se s nesouhlasem na Katie ležící na podlaze. Popadla papírové ručníky a začala utírat, co se rozlilo.

„Jo, Ellie,“ řekla Katie sarkasticky o několik sekund později, když zase stála. „Dávej si pozor na ty šaty. Musíš být absolutně bez poskvrny, když si budeš brát svého dvojnásobného vraha.“

Všem v místnosti se zatajil dech. Nicole zesinala. Došla ke Katie a zastavila se přímo před ní. „Omluv se své sestře,“ nařídila.

„To neudělám,“ odsekla Katie vzpurně jen okamžik předtím, než dostala od Nicole políček. Slzy jí vhrkly do očí. „Ale, ale,“ řekla a otírala si obličej, „nejproslavenější fackovač Nového Edenu opět v akci: Jen dva dny poté, co se uchýlila k fyzickému násilí na

Centrálním náměstí, udeří svou vlastní dceru při repríze svého nejznámějšího skutku…“

„Matko, přestaň… prosím,“ přerušila ji Ellie v obavě, že Nicole znovu Katie udeří.

Nicole se otočila a podívala se na zneklidněnou nevěstu. „Je mi to líto,“ zamumlala.

„To je správné,“ řekla Katie zlostně. „Řekni jí, že lituješ. Já jsem ta, kterou jsi udeřila, soudkyně. Vzpomeň si na mne – svou starší neprovdanou dceru. Na tu, kterou jsi před třemi týdny nazvala ‚hnusnou‘… Řekla jsi, že mí přátelé jsou ‚laciní a bez morálky‘… jsou to přesně ta slova?… A teď dáváš svou drahocennou Ellie, ten vzor ctnosti, dvojnásobnému vrahovi… s další vražednicí jako družičkou nádavkem k tomu…“

Všechny ženy si zhruba ve stejném okamžiku uvědomily, že Katie není jen opilá a sveřepá. Byla hluboce vyšinutá. Její divoké oči je zatracovaly všechny, když pokračovala ve svém nesouvislém jízlivém výpadu.

Ona se topí, řekla si Nicole v duchu, *a volá zoufale o pomoc. Já jsem nejen ignorovala její volání, já jsem ji potopila ještě hlouběji.*

„Katie,“ řekla Nicole tiše, „lituji toho, jednala jsem pošetile a bezmyšlenkovitě.“ Šla s otevřenou náručí ke své dceři.

„Ne,“ vykřikla Katie a odstrčila matčiny ruce. „Ne, ne, ne… nechci, abys mne litovala.“ Couvala ke dveřím. „Ve skutečnosti nechci být na této zatracené svatbě… Nepatřím sem… Hodně štěstí, sestřičko. Někdy mi povíš, jaký je ten hezký doktor v posteli.“

Katie se otočila a klopýtala dveřmi. Když odešla, Ellie i Nicole neslyšně brečely.

Nicole se usilovně snažila soustředit se na svatbu, ale po nepříjemné scéně s Katie jí bylo těžko u srdce. Pomohla Ellie

obnovit mejkap a pořád si vyčítala, že se nechala vůči Katie unést hněvem.

Těsně před začátkem obřadu zašla do pánské šatny a informovala muže, že Katie se rozhodla nezúčastnit se svatby. Potom krátce nakoukla na shromážděné hosty a povšimla si, že už tam sedí asi tucet biotů. *Svatá dobroto*, pomyslela si, *nevyjádřili jsme se na pozvánkách dostatečně jasně.* Někteří kolonisté, obzvláště když měli děti, si obvykle na slavnostní události brali s sebou své Lincolny nebo biotky Tiasso. Než se vrátila do šatny za nevěstou, Nicole se chvilku trápila, zda bude pro všechny dost sedadel.

O několik okamžiků později, aspoň se to tak zdálo, se svatebčané shromáždili na jevišti kolem soudce Myškina a hudba oznámila příchod nevěsty. Jako všichni ostatní se Nicole otočila a dívala se do zadní části sálu. Tam přicházela uličkou její nádherná nejmladší dcera skvící se v bílých šatech s červeným lemováním zavěšená do Richarda. Nicole se snažila zadržet slzy, když však spatřila velké kapky blyštící se na tvářích nevěsty, nedokázala se už ovládnout. *Miluji Tě, moje Ellie*, řekla si v duchu. *Jak doufám, že budeš šťastná.*

Soudce Myškin připravil na žádost snoubenců eklektický obřad. Pěl chválu na lásku mezi mužem a ženou a hovořil o důležitosti jejich svazku pro správnou funkci rodiny. Jeho slova vybízela k toleranci, trpělivosti a nesobeckosti. Nabídl nepřímou modlitbu vzývající Boha, aby „vyvolal“ v nevěstě i v ženichovi to „porozumění a soucítění, které zušlechťuje lidský rod“.

Obřad byl krátký, avšak elegantní. Doktor Turner a Ellie si vyměnili prsteny a pronesli pevným hlasem své ano. Otočili se k soudci Myškinovi a ten jim spojil ruce. „Z moci udělené mi kolonií Nový Eden prohlašuji vás, Roberte Turnere a Eleanor Wakefíeldová, za manžele.“

Když doktor Turner něžně zvedal nevěstin závoj k tradičnímu polibku, zazněl výstřel a za okamžik po něm druhý. Soudce Myškin padl dopředu na novomanžele, krev mu stékala z čela. Vedle něj se zhroutil Kendži Watanabe. Eponine skočila mezi novomanžele a hosty, když se ozval třetí a čtvrtý výstřel. Všichni křičeli. V divadle zavládl zmatek. Rychle za sebou následovaly ještě dva výstřely. Ve třetí řadě Max Puckett konečně odzbrojil biota Lincolna, který střílel. Max se otočil téměř okamžitě, když zaslechl první výstřel, a přeskočil sedadla o sekundu později. Biot Lincoln, který vstal ze sedadla při slově „manžele“, však stačil vypálit ze své automatické zbraně celkem šestkrát, než ho Max přemohl.

Krev byla po celém jevišti. Nicole se připlazila ke guvernérovi Watanabemu a prohlédla ho. Byl už mrtev. Doktor Turner držel soudce Myškina, když tento dobrotivý starý muž naposled zavřel oči. Třetí kulka byla zřejmě určena pro doktora Turnera, protože Eponine ji po svém zběsilém skoku, aby zachránila ženicha a nevěstu, dostala do boku.

Nicole zvedla mikrofon, který spadl se soudcem Myškinem. „Dámy a pánové. Je to hrozná, hrozná tragédie. Nepropadejte, prosím, panice. Věřím, že už nic nehrozí. Zůstaňte, prosím, na místech, dokud neošetříme zraněné.“

Poslední čtyři kulky nenadělaly moc škody. Eponine krvácela, její stav však nebyl kritický. Max udeřil Lincolna těsně předtím, než vypálil čtvrtou střelu, a téměř jistě zachránil život Nicole, protože tato kulka ji minula jen o pár centimetrů. Dva hosté byli škrábnuti posledními výstřely, když Lincoln padal.

Richard se přidal k Maxovi a Patrickovi, kteří zadržovali vražedného biota. „Neodpovídá ani na jednu otázku,“ prohlásil.

Richard se podíval Lincolnovi na rameno. Biot měl číslo tři sta třicet tři. „Vezměte ho dozadu,“ řekl jim. „Chci se na něj později podívat.“

Nai Watanabe klečela na jevišti a držela na klíně hlavu svého milovaného Kendžiho. Tělo se jí otřásalo hlubokými zoufalými vzlyky. Vedle ní brečela vystrašeně její dvojčata Galileo a Kepler. Ellie, ve svatebních šatech celých od krve, se snažila chlapce uklidnit.

Doktor Turner se staral o Eponine. „Sanitka by tady měla být během několika minut," řekl, když jí obvázal zranění. Políbil ji na čelo. „Za to, co jste udělala, vám s Ellie nemůžeme nikdy dost poděkovat."

Nicole sešla dolů mezi hosty, aby se přesvědčila, že nikdo z přihlížejících, kteří byli zasaženi, není vážně zraněn. Chtěla se právě vrátit k mikrofonu a oznámit všem, že můžou začít odcházet, když do divadla vpadl hysterický osadník.

„Nějaký Einstein zešílel," křičel, aniž se pořádně rozhlédl, „Uljanov a soudce Iannella jsou oba mrtvi."

„Měli bychom oba odejít. A to hned," říkal Richard. „Ale i kdybys ty nešla, Nicole, já odejdu. Vím toho o robotech ze série tři sta dost – a je mi jasné, co s nimi Nakamurovi lidé udělali, aby je změnili. Půjdou po mně, dnes, nebo zítra ráno."

„V pořádku, miláčku," odvětila Nicole. „Rozumím. Někdo však musí zůstat s rodinou. A bojovat proti Nakamurovi. Dokonce i tehdy, když je to beznadějné. Nesmíme se podrobil jeho tyranii."

Bylo to tři hodiny po přerušení svatby. Kolonii zachvacovala panika. Televize právě oznámila, že současně zešílelo pět nebo šest biotů a že bylo zabito jedenáct nejváženějších občanů Nového Edenu. Naštěstí biot Kawabata, který vystupoval na koncertu ve Vegas, neuspěl při útoku na kandidáta na guvernéra, Iana Macmillana, a na známého průmyslníka, Tošio Nakamuru…

„Hovno," ulevil si Richard, když to slyšel. „To byla další část jejich plánu."

Byl si jist, že to vše naplánoval a řídil Nakamurův tábor. Richard navíc vůbec nepochyboval o tom, že on a Nicole měli být také odstraněni. Byl přesvědčen, že dnešní události budou mít za následek zcela odlišný Nový Eden, pod kontrolou Nakamury, jemuž bude Ian Macmillan dělat loutkového guvernéra.

„Neměl bys aspoň říct sbohem Patrickovi a Benjymu?“ zeptala se Nicole.

„Raději ne,“ odvětil Richard. „Ne proto, že je nemám rád, ale proto, že se bojím, že bych mohl změnit své rozhodnutí.“

„Použiješ nouzového východu?“

Richard přikývl. „Normální cestou by mne nikdy nepustili.“ Když kontroloval svůj potápěčský přístroj, přišla do pracovny Nicole. „Ve zprávách právě hlásili, že lidé v celé kolonii rozbíjejí bioty. Jeden z osadníků v rozhovoru prohlásil, že celé mnohonásobné vraždění je součástí spiknutí mimozemšťanů.“

„Velkolepé,“ řekl Richard zlostně. „Propaganda už začala.“ Nabalil si tolik jídla a vody, kolik si myslel, že pohodlně unese. Když byl připraven, objal Nicole a tiskl ji k sobě dobrou minutu. Když odcházel, měli oba v očích slzy.

„Víš, kam jdeš?“ zeptala se Nicole tiše.

„Víceméně,“ odpověděl Richard stojící v zadních dveřích. „Neřeknu ti to, samozřejmě, abys nemohla být zapletena…“

„Chápu,“ přitakala. Oba zaslechli něco před domem. Richard vyběhl na zadní dvorek.

Vlak k jezeru Shakespeare nejezdil. Skupina rozzlobených osadníků zničila biota, který řídil předešlý vlak na stejné trati, celý systém se tedy vypnul. Richard šel k východní straně jezera.

Jak se plahočil s těžkým potápěčským vybavením a batohem na zádech, měl pocit, že ho někdo sleduje. Dvakrát si myslel, že koutkem oka někoho zahlédl, ale když se zastavil a rozhlížel, nic nespatřil. Nakonec dorazil k jezeru. Bylo po půlnoci. Naposled se podíval na světla kolonie a začal si připravovat potápěčský

přístroj. Zatímco se svlékal, ztuhla mu krev v žilách, když z křoví vyšla biotka Garcia.

Očekával, že bude zabit. Po několika sekundách biotka promluvila. ‚Jste Richard Wakefield?“ zeptala se.

Richard se ani nehnul a mlčel. „Pokud ano,“ pokračovala biotka nakonec, „přináším vzkaz od vaší ženy. Říká, že vás miluje a přeje šťastnou cestu.“

Richard se pomalu dlouze nadechl a pravil: „Řekněte jí, že ji také miluji.“

SOUD

1

V nejhlubším místě jezera Shakespeare se nacházel otevřený vstup do dlouhého podzemního kanálu, který vedl pod čtvrtí Beauvois a pod zdí habitatu. Při návrhu Nového Edenu zdůrazňoval Richard, který měl značné praktické zkušenosti s konstrukčními postupy pro nepředvídané události, důležitost nouzového východu z kolonie.

„Ale k čemu ho budete potřebovat?“ ptal se Orel.

„Nevím,“ odpověděl mu tehdy Richard. „V životě však nastávají neočekávané situace. Solidní konstrukční návrh s nimi musí počítat.“

Richard opatrně plaval tunelem, každých několik minut zpomalil a kontroloval zásobu vzduchu. Když dorazil ke konci, prošel řadou zdymadlových komor, z nichž nakonec vystoupil do suchého podzemního průchodu. Šel asi sto metrů, než si sňal potápěčský přístroj a uložil ho po straně tunelu. Když dorazil k východu, jenž se nalézal na východní hraně obehnané oblasti, která zahrnovala dva habitaty v severním poloválci Rámy, vytáhl z vodotěsného batohu teplý kabát.

I když si uvědomoval, že nikdo nemůže vědět, kde je, otvíral Richard kulaté dveře ve stropě průchodu velice opatrně. Pak se vysoukal na Hlavní rovinu. *Zatím je to dobré*, pomyslel si a s ulehčením si oddechl. *Nyní plán B.*

Richard zůstal čtyři dny na východní straně pláně. Pomocí výtečného malého dalekohledu viděl světla naznačující činnost kolem řídícího střediska, oblasti Avalon a kolem místa sondy do druhého habitatu. Jak předvídal, po dva dny se vyskytovaly v oblasti mezi oběma habitaty pátrací skupiny, ale jen jedna se vydala směrem k němu a nebylo obtížné se jí vyhnout.

Jeho oči si postupně zvykly na to, co považoval na Hlavní rovině za úplnou tmu. Ve skutečnosti tam bylo pozadí malého

množství světla odraženého od povrchů Rámy. Richard se dohadoval, že zdroj nebo zdroje světla se musí nacházet v Jižním poloválci, na druhé straně vzdálené zdi druhého habitatu.

Litoval, že nemůže létat, takže není schopen přenést se přes stěny a pohybovat se volně v rozlehlosti válcového světa. Přítomnost velmi nízkých úrovní odraženého světla probudila jeho zájem o zbytek Rámy. Je ještě na jižní straně za přepažující stěnou Válcové moře? Existuje ještě v tom moři na ostrově New York? A co, pokud vůbec něco, je v Jižním poloválci, oblasti dokonce větší než tato, která obsahuje dva severní habitaty?

Do pátého dne po útěku se Richard probudil ze zvláště znepokojivého snu o svém otci a vydal se ve směru, jak tomu teď říkal, k habitatu létavců. Změnil svůj režim spánku, aby byl přesně opačný než denní cyklus v Novém Edenu, takže v kolonii bylo asi sedm večer. Všichni lidé, kteří pracovali na místě sondy, už určitě toho dne skončili.

Ve vzdálenosti asi půl kilometru od otvoru do stěny habitatu létavců se Richard zastavil, aby se dalekohledem přesvědčil, že tam nejsou žádní lidé. Pak vyslal Falstaffa, aby odlákal biota, který místo hlídal.

Richard si nebyl jist, jak stejnoměrný je průchod do druhého habitatu. Na podlahu své pracovny si narýsoval osmdesáticentimetrový čtverec a přesvědčil se, že jím dokáže prolézt. Co však v případě, kdyby byla velikost průchodu nerovnoměrná? *To velice brzy zjistím,* řekl si, když se k němu blížil.

V průchodu byla jen jedna sada kabelů a přístrojů, takže nebylo těžké je vytáhnout. Falstaff byl také úspěšný – Richard biota hlídače neslyšel ani neviděl. Hodil do otvoru svůj batoh a pak se snažil vlézt tam sám. Bylo to nemožné. Nejdříve si svlékl kabát, potom košili, kalhoty a boty. Pouze ve spodním prádle a v

ponožkách se do otvoru jen taktak vešel. Svázal šaty do uzlu, připojil ho k batohu a vtěsnal se do otvoru.

Šlo to velice pomalu. Richard se kousek po kousku plazil po břiše a loktech, batoh strkal před sebou. Při každém pohybu se tělem dotýkal stěn a stropu. Po patnácti metrech se zastavil, začal cítit únavu. Druhá strana byla ještě téměř čtyřicet metrů daleko.

Když odpočíval, uvědomil si, že má škrábance na loktech, na kolenou, dokonce i na temenu plešatějící hlavy a že z nich krvácí. Vyjmout obvazy z batohu nepřipadalo v úvahu – jen překulit se na záda a podívat se zpět vyžadovalo ve stísněném prostoru obrovské úsilí.

Uvědomil si také, že je mu zima. Pokud se plazil, zahřívala ho energie potřebná k postupu vpřed. Jakmile se však zastavil, jeho odhalené tělo rychle vychládalo. Bylo to také tím, že velká část těla spočívala na chladném kovovém povrchu. Začaly mu drkotat zuby.

Richard se pomalu a bolestně protlačoval dalších patnáct minut. Potom dostal křeč do pravého boku a v nekontrolovatelné reakci těla se udeřil hlavou do stropu průchodu. Po úrazu cítil slabou závrať a vystrašilo ho, když zjistil, jak mu po straně hlavy teče krev.

Před ním nebylo žádné světlo. Slabé osvětlení, které mu umožnilo sledovat postup prince Jindry, se ztratilo. S obtížemi se překulil a podíval se za sebe. Všude byla tma a zase mu začínalo být chladno. Sáhl si na hlavu a snažil se určit, jak vážně se poranil. Když si uvědomil, že ještě krvácí, začala se ho zmocňovat panika.

Až do tohoto okamžiku necítil žádnou klaustrofobii. Nyní z ničeho nic, zaklíněný do tmavého průchodu, který se na něj tlačil ze všech stran, měl Richard pocit, že nemůže dýchat. Zdálo se mu, že ho stěny drtí. Nedokázal se ovládnout. Vykřikl.

V necelé půlminutě se zezadu objevilo jakési světlo. Slyšel legrační anglický přízvuk biotky Garcii, ale neporozuměl tomu, co

říká. *Téměř určitě vyhlašuje poplach,* myslel si. *Měl bych sebou raději hodit.*

Začal se zase plazit. Ignoroval svou únavu, krvácející hlavu a sedřená kolena i lokty. Richard odhadoval, že už mu zbývá jenom deset, nanejvýš patnáct metrů, když se zdálo, že se průchod srazil. Nedokázal se protáhnout! Napínal všechny síly, ale bylo to k ničemu. Byl definitivně uvězněn. Zatímco se snažil najít jinou polohu k plazení, která by mohla být geometricky výhodnější, uslyšel ze směru druhého habitatu lehký šelest.

Okamžik nato je měl po celém těle. Richard vytrpěl pět sekund úplné hrůzy, než ho jeho mysl informovala, že pocity svědění po celé pokožce jsou způsobeny nohatci. Vzpomněl si, jak je viděl v televizi – malé kulové tvory o průměru asi dva centimetry připojené k šesti radiálně symetrickým mnohokloubovým nohám téměř deset centimetrů dlouhým, když jsou plně natažené.

Jeden se mu zastavil přímo na obličeji, s nohama rozkročenýma přes nos a ústa. Snažil se ho sejmout, avšak zase si narazil hlavu. Richard se vrtěl, aby nohatce setřásl, a nějak se mu podařilo dostat se dál, dopředu. S nohatci po celém těle se plazil poslední metry k východu.

Dostal se právě k vnějšímu prstenci létavců, když za sebou uslyšel lidský hlas. „Haló, je tam někdo?“ volal ten hlas. „Kdokoli v jste, prosím, ozvěte se. Přišli jsme vám na pomoc.“ Průchod osvětloval silný reflektor.

Richard nyní zjistil, že má další problém. Východ se nacházel metr nad podlahou prstence. *Měl jsem se plazit pozadu*, přemýšlel, a *táhnout batoh a šaty za sebou. Bylo by to mnohem snazší.*

Pozdě bycha honit. S batohem a šaty na podlaze pod sebou a druhým lidským hlasem kladoucím otázky zezadu se Richard dál plazil dopředu, dokud neměl tělo z průlezu napůl venku. Když cítil, že padá, dal si ruce za hlavu, přitáhl bradu na prsa a snažil se

stočit do klubíčka. Pak se odrazil a překulil se do prstence létavců. Když padal, nohatci seskočili a zmizeli v temnotě.

Světla, kterými lidé svítili do průlezu, se odrážela od vnitřní stěny prstence. Když se ujistil, že se nezranil a že mu hlava už vážně nekrvácí, sebral Richard své věci a odkulhal dvě stě metrů doleva. Zastavil se přesně pod otvorem na stěně, v němž prince Jindru polapil létavec.

Přestože byl unaven, neztrácel Richard čas. Jakmile si ošetřil rány a oblékl se, začal šplhat po stěně. Byl si jist, že se v prstenci brzy objeví kamera a bude po něm pátrat.

Před otvorem byla naštěstí malá římsa, která byla dost velká, aby se na ni vešel. Sedl si na ni a stříhal kovovou síť. Očekával, že se brzy objeví nohatci, zůstával však sám. Uvnitř druhého habitatu nic neslyšel ani neviděl. Ačkoliv se dvakrát snažil přivolat vysílačkou prince Jindru, nedočkal se žádné odezvy.

Richard zíral do úplné temnoty habitatu létavců. *Co tam je?* uvažoval. Atmosféra uvnitř musí být stejná jako v prstenci, usuzoval, protože vzduch volně cirkuluje sem a tam. Richard se právě rozhodl vytáhnout svítilnu, aby nahlédl dovnitř, když uslyšel zvuky pod a za sebou. Několik sekund poté spatřil kužel světla zářící na dně prstence směrem k němu.

Natlačil se k habitatu létavců, jak se nejdále odvážil, aby unikl světlu, a potmě naslouchal. *Je to pohyblivá kamera,* uvažoval. *Má však omezený dosah. Nemůže pracovat bez kabelů.*

Richard seděl nehybně. *Co mám teď udělat,* přemýšlel, když bylo zřejmé, že světlo připojené ke kameře neustále přejíždí stejnou oblast pod otvorem. *Museli něco zpozoroval. Když rozsvítím svítilnu, může se světlo odrazit a zjistí, kde jsem.*

Hodil do habitatu malý předmět, aby si ověřil, že jeho podlaha je na stejné úrovni jako v prstenci. Nic nezaslechl. Richard to zkusil s druhým, trochu větším předmětem, ale pořád se neozval jeho dopad na podlahu.

Rozbušilo se mu srdce, když si domyslel, že podlaha v habitatu je mnohem níž než v prstenci. Vzpomněl si na základní strukturu Rámy s jeho tlustou vnější skořápkou a uvědomil si, že dno habitatu by mohlo být několik set metrů pod místem, kde sedí. Naklonil se dovnitř a opět zíral do prázdnoty.

Kamera náhle přestala švenkovat a její světlo se zaměřilo na pevné místo v prstenci. Richard vytušil, že mu muselo něco vypadnout z batohu, když ve spěchu kulhal od průchodu k okennímu otvoru. Věděl, že se brzy objeví další světla a kamery. Představil si, že jim padne do rukou a bude odveden zpět do Nového Edenu. Nevěděl přesně, které zákony kolonie porušil, ale věděl, že se dopustil mnoha přestupků. Naplnil ho pocit hlubokého odporu, když uvažoval, že stráví ve vězení měsíce, nebo dokonce roky. *To za žádných okolností nepřipustím*, řekl si.

Sáhl dolů na vnitřní stěnu habitatu, aby zjistil, zda jsou na ní nějaké nerovnoměrnosti, kam by mohl dát při sestupu ruce a nohy. Když zjistil, že sestup je možný, šátral v batohu po horolezeckém laně a přivázal jeden jeho konec k závěsům síťových dveří. *Jen pro případ, kdybych uklouzl*, řekl si.

V prstenci se ukázalo druhé světlo. Richard se opatrně vsunul do habitatu, lano měl bezpečně uvázané kolem pasu. Neslaňoval, ale ob-čas se zavěsil, když ve tmě hledal stupy. Sestup nebyl technicky obtížný, ve stěně bylo mnoho malých říms, na něž se mohl postavit.

Sestupoval pořád níž. Když odhadl, že sestoupil asi šedesát metrů, rozhodl se zastavit a vyjmout z batohu svítilnu. Neuklidnilo ho, když si posvítil dolů. Pořád ještě neviděl dno. Asi padesát metrů pod sebou zahlédl něco rozmazaného, jakoby mrak nebo mlhu. *Ohromné*, pomyslel si ironicky, *to je prostě ohromné.*

Po dalších třiceti metrech se dostal na konec lana. Už cítil vlhkost z mlhy. Byl hrozně unaven. Protože se nechtěl vzdát

bezpečí lana, vrátil se několik metrů nahoru, několikrát kolem sebe lano obtočil a s tělem přitisknutým ke stěně usnul.

2

Měl velice divné sny. Často padal střemhlav hluboko dolů, a nikdy nedopadl na dno. Než se probudil, zdálo se mu, že ho v malé místnosti s bílými stěnami vyslýchají Tošio Nakamura a dva svalnatí Japonci.

Když Richard procitl, chvilku nevěděl, kde je. První, co udělal, že odtáhl tvář od kovového povrchu stěny. Když si uvědomil, že usnul vestoje na vnitřní stěně habitatu létavců, rozsvítil svítilnu a podíval se dolů. Srdce se mu sevřelo, když zjistil, že mlha zmizela. Místo ní viděl, že stěna pokračuje hodně hluboko a končí v něčem, co vypadá jako voda.

Zaklonil se a díval se nad sebe. Protože věděl, že je asi devadesát metrů pod otvorem (lano měřilo sto metrů), odhadoval, že vzdálenost dolů k vodě je ještě asi dvě stě padesát metrů. Začala se mu podlamovat kolena, když si postupně uvědomoval svou nepříjemnou situaci. Když se začal uvolňovat z dalších smyček lana, které udělal, než usnul, všiml si, že se mu třesou ruce.

Pocítil ohromnou touhu utéci, vyšplhat zpět k otvoru, a pak zcela opustit tento cizí svět. *Ne*, řekl si Richard a bránil se své instinktivní reakci, *ještě ne. Jedině tehdy, až nezůstane žádná jiná přijatelná alternativa.*

Rozhodl se, že by měl nejdříve něco sníst. Velice opatrně se vymotal z části lana a vytáhl z batohu nějaké jídlo a vodu. Pak se pootočil a posvítil si do habitatu. Zdálo se mu, že v dálce se rýsují nějaké tvary, ale nebyl si tím jist. *Možná se mi to jen zdá*, pomyslel si Richard.

Když se posilnil, překontroloval své zásoby jídla a vody a pak si v mysli sestavil výčet svých možností. *Je to velice jednoduché*, řekl si Richard s nervózním smíchem. *Můžu se vrátit do Nového*

Edenu a nechat se uvěznit. Nebo se můžu vzdát bezpečí lana a pokračovat po stěně dolů. Na chvilku se zarazil a mrkl nahoru a dolů. *Nebo můžu zůstat na tomto místě a doufat v zázrak.*

Richard si vzpomněl, že když princ Jindra zakřičel, objevil se brzy létavec; začal tedy křičet. Za dvě či tři minuty přestal hulákat a začal zpívat. Zpíval bez ustání téměř hodinu. Začal s písněmi ze studentských let na univerzitě v Cambridge a potom přešel na melodie, které byly populární v jeho osamoceném dospívání. Žasl, jak dobře si pamatuje slova. *Paměť je úžasné zařízení*, uvažoval. *Čím se dá vysvětlil její výběrová spolehlivost? Proč si dokážu pamatovat skoro všechna slova těch hloupých písní z doby svého dospívání a v podstatě nic ze své odysey v Rámovi?*

Richard sahal do batohu pro vodu. aby se opět napil, když se v habitatu znenadání objevilo světlo. Tak ho to vylekalo, že mu nohy sklouzly ze stěny a několik sekund spočíval celou váhou na laně. Světlo ho neoslepilo, tak jako tehdy, když ho zastihl úsvit v Rámovi II při jízdě na sedačkové lanovce, ale přesto to bylo svítání. Jakmile se Richard opět postavil, začal si prohlížet svět, který se před ním odhalil.

Zdrojem světla byl velký stíněný míč, který visel ze stropu habitatu. Richard odhadoval, že míč je od něj asi čtyři kilometry daleko a přibližně kilometr přímo nad vrcholem nejvýraznější stavby, kterou viděl, velkým hnědým válcem v geometrickém středu habitatu. Mléčné stínidlo pokrývalo horní tři čtvrtiny zářícího míče, takže většina jeho světla směřovala dolů.

Vnitřní prostor habitatu byl navržen podle základního principu radiální symetrie. V jeho středu se nacházel kolmý hnědý válec, vypadal, jako by byl udělaný z hlíny, který měřil seshora dolů asi patnáct set metrů. Richard mohl samozřejmě vidět pouze jednu stranu stavby, ale z jejího zakřivení odhadoval, že má průměr dva až tři kilometry.

Na plášti válce nebyla žádná okna ani dveře. Z vnitřku válce nikde neunikalo žádné světlo. Jediným vzorem na stěně stavby byla řada zakřivených čar se širokými rozestupy, z nichž každá začínala nahoře, obcházela celý válec a končila dole, přímo pod bodem svého vzniku. Dno válce bylo přibližně ve stejné výšce jako otvor, kterým Richard vešel.

Kolem válce, uvnitř dvou kruhů vzdálených od sebe asi tři sta metrů, stála řada malých bílých staveb. Dva severní kvadranty (Richard vstoupil do habitatu létavců severním otvorem) těchto kruhů byly shodné; každý kvadrant obsahoval padesát až šedesát staveb umístěných stejným způsobem. Ze symetrie Richard předpokládal, že další dva kvadranty budou vypadat stejně.

Budovy obklopoval úzký kruhový kanál, možná sedmdesát až osmdesát metrů široký. Kanál i kruhy bílých budov se nacházely na plošině, jejíž výška byla stejná jako spodní základna hnědého válce. Vně kanálu zabírala většinu zbytku habitatu velká oblast něčeho s převládající zelenou barvou, co vypadalo jako rostliny. Terén v zelené oblasti stejnoměrně klesal od kanálu ke břehům čtyři sta metrů širokého vodního příkopu v těsné blízkosti stěny. Všechny čtyři identické kvadranty v zelené oblasti byly dále rozděleny do čtyř částí, jež Richard na základě analogie se Zemí nazval džungle, les, pastvina a poušť.

Po dobu asi deseti minut tiše zíral na ohromné panorama. Protože hladina osvětlení klesala přímo úměrně se vzdáleností od válce, neviděl bližší oblasti o nic jasněji než vzdálenější. Podrobnosti však byly pořád působivé. Čím víc se díval, tím většího množství nových věcí si všímal. V zelené oblasti objevil jezírka a říčky, ve vodním příkopu ostrůvek a mezi bílými budovami něco, co vypadalo jako cesty. *Ovšem,* pomyslel si, *co jsem mohl čekat jiného? My jsme si v Novém Edenu vytvořili malou Zemi. Toto musí představovat domovskou planetu létavců.*

Poslední myšlenka mu připomněla, že on i Nicole byli od počátku přesvědčeni, že létavci už nejsou (pokud vůbec kdy byli) druhem života s vysokou technologií a schopností vydat se do vesmíru. Richard si vzal dalekohled a studoval vzdálený hnědý válec. *Jaká tajemství ukrýváš?* dumal, vzrušen představou dobrodružství a objevů.

Potom propátral oblohu po nějakých známkách létavců. Byl zklamán. Jednou či dvakrát mu připadalo, že vidí létající tvory nad hnědým válcem, ale skvrny se objevily v zorném poli dalekohledu tak krátce, že si nemohl být úplně jist. Nikde jinde, kam se díval – ve všech částech zelené oblasti, v blízkosti bílých budov, dokonce ani ve vodním příkopu – neviděl žádné známky pohybu. Nezjistil žádný náznak, že v habitatu létavců je něco živého.

Po čtyřech hodinách světlo zmizelo a Richard opět zůstal uprostřed kolmé stěny v temnotě. Zkontroloval teploměr včetně časového záznamu. Od doby, kdy vstoupil do habitatu, se teplota od počáteční hodnoty 26 °C neodchýlila o více než půl stupně. *Perfektní řízení teploty*, řekl si. *Proč je však tak přesné? Proč se užívá tolik energie, aby se udržela stálá teplota?*

Když tma trvala řadu hodin, stal se Richard netrpělivým. I když postupně nechal odpočinout všechny svaly tím, že se občas různě podporoval lanem, jeho tělo se pomalu znavovalo. Byl čas uvážit, co podniknout. Zdráhavě se rozhodl, že by bylo šíleně odvážné opustit lano a sestoupit do příkopu. *Co bych vlastně dělal, kdybych se tam dostal?* přemýšlel. *Přeplaval ho? A co potom? Pořád bych se musel vrátit, kdybych ihned nenašel potravu.*

Začal pomalu šplhat k otvoru ve stěně. Zatímco asi v polovině cesty odpočíval, zdálo se mu, že slyší něco velmi slabého po své pravici. Sáhl tiše do batohu pro přijímač. S minimem pohybu ho zesílil na maximum a nasadil si sluchátka. Z počátku neslyšel nic. Po několika minutách však pod sebou zachytil zvuk přicházející z vodního příkopu. Bylo nemožné určit přesně, co slyší – mohlo to

být několik člunů pohybujících se ve vodě – dole však nepochybně probíhal nějaký druh činnosti.

Slyšel rovněž slabé plácání křídel, opět někde daleko vpravo? Bez jakéhokoliv varování Richard znenadání vykřikl z plných plic a potom náhle výkřik ukončil. Závan zvuků křídel rychle umlkl, ale asi po sekundu byl nepochybný.

Richard jásal. „Vím, že tam jste," zakřičel vesele. „Vím, že mne pozorujete."

Měl plán. Měl určitě jen malou šanci, ale byl jistě lepší než nic. Richard zkontroloval jídlo a vodu, ujistil se, že zásoby jsou jakžtakž vyhovující, a zhluboka se nadechl. *Teď, anebo nikdy,* řekl si.

Zkoušel sestup bez spoléhání na lano. Postup se stal obtížnějším, ale dokázal to. Když se dostal na konec lana, odvázal si ho a posvítil si dolů na stěnu. Alespoň do úrovně mlhy spatřil spoustu říms. Pokračoval velice opatrně dolů a přiznal si, že se bojí. Několikrát se mu zdálo, že ve sluchátkách slyší tlukot vlastního srdce.

Pokud mám správný odhad, myslel si Richard, když sestupoval do mlhy, *čeká mě tam dole společnost*. Vlhkost zdvojnásobila obtížnost sestupu. Jednou uklouzl a téměř spadl, ale podařilo se mu zachytil se. Zastavil se na místě, kde mohl neobvykle dobře stát a držet se. *Počkám, dokud něco neuslyším. V mlze se budou musel dostat blíž.*

V krátké chvilce opět zaslechl křídla. Tentokrát to vypadalo, jako by tam byli létavci dva. Stál tam přes hodinu, až mlha začala řídnout. Křídla pozorovatelů slyšel ještě několikrát.

Měl v úmyslu počkat, až bude opět světlo, než sestoupí až k vodě. Když se však mlha rozptýlila a světlo se pořád nerozsvěcovalo, začal si Richard dělat starost o čas. Pustil se ve tmě po stěně dolů. Asi deset metrů nad příkopem slyšel, jak jeho

pozorovatelé odlétají pryč. Dvě minuty na to se vnitřek habitatu létavců opět osvětlil.

Richard neztrácel čas. Měl jednoduchý plán. Na základě šelestů člunu, které slyšel ve tmě, předpokládal, že se v příkopu děje něco, co je pro létavce, nebo kohokoliv, kdo žije v hnědém válci, kritické. *Pokud ne*, uvažoval, *proč pokračují v činnosti, když vědí, že je slyším? Kdyby ji o několik hodin odložili, téměř určitě bych z habitatu odešel.*

Richard měl v úmyslu vstoupit do přikopu. *Budou-li se létavci cítit nějak ohroženi,* uvažoval, *něco podniknou. Pokud ne, začnu okamžitě s výstupem a vrátím se do Nového Edenu.*

Těsně předtím, než se spustil do vody, si Richard zul boty a s jistými obtížemi je nacpal do vodotěsného batohu. Aspoň nebudou mokré, kdyby musel šplhat zpět. O chviličku později, když se jeho noha dotkla vody, přiletěli k němu, ze zelené oblasti přímo za příkopem, kde se schovali, dva létavci.

Byli hrozně vzrušeni. Brebentili, křičeli a chovali se, jako by chtěli svými drápy Richarda roztrhat. Byl tak nadšen, že mu jeho plán vyšel, že jejich chování v podstatě ignoroval. Létavci ho obletovali a snažili se ho zatlačit zpět na stěnu. On šlapal vodu a pečlivě si je prohlížel.

Tito dva byli trošku odlišní od těch, s nimiž se on a Nicole setkali v Rámovi II. Tito létavci měli sametový povrch těla, právě tak jako ti předchozí, ale samet byl purpurový. Kolem krku měli jediný černý kroužek. Byli také menší (snad jsou mladší, myslel si Richard) než původní létavci a rovněž divočejší. Jeden z tvorů se svým drápem skutečně dotkl Richardovy tváře, když dostatečně rychle neuhnul ke stěně.

Richard nakonec vyšplhal na stěnu, těsně nad vodu, ale to létavce neuklidnilo. Téměř okamžitě začali střídavě létat vzhůru kolem stěny a ukazovali Richardovi, že chtějí, aby šplhal nahoru. Když se nehýbal, chovali se stále divočeji a divočeji.

„Chci jít s vámi,“ řekl Richard a ukázal na hnědý válec v dálce. Pokaždé, když opakoval signál rukou, obrovská stvoření křičela, brebentila a vzlétala směrem k otvoru ve stěně.

Létavci byli viditelně frustrováni a Richard si začal dělat starosti, že by ho mohli napadnout. Náhle dostal výtečný nápad. *Budu si však pamatoval vstupní kód?* položil sám sobě vzrušeně dotaz. Je to tolik roků.

Když sáhl do batohu, létavci okamžitě odlétli. „To dokazuje,“ řekl Richard nahlas, když zapínal svůj milovaný kapesní počítač, „že nohatci jsou vaši elektroničtí pozorovatelé. Jak jinak byste mohli vědět, že lidské bytosti můžou mít v takových batozích zbraně?“

Stiskl pět písmen na klávesnici a široce se usmál, když se aktivovala obrazovka. „Pojďte sem,“ volal Richard a mával na dva obří ptáky, kteří se vzdálili téměř na druhou stranu příkopu. „Pojďte sem,“ opakoval, „něco vám ukážu.“

Zvedl monitor a ukázal složitou počítačovou grafiku, kterou použil před mnoha roky v Rámovi II k přesvědčení létavců, aby přenesli jeho i Nicole přes Válcové moře. Byl to elegantní obrázek ukazující tři létavce, jak nesou v postroji dvě lidské postavy přes vodu. Dvě stvoření se opatrně blížila. *To je ono,* řekl si Richard vzrušeně. *Pojďte sem a dobře se podívejte.*

3

Richard nevěděl přesně, jak dlouho žil v šeré místnosti. Ztratil přehled o čase brzy poté, co mu odebrali batoh. Den za dnem probíhal ve stejné rutině. Spal v koutě místnosti. Kdykoliv se probudil, ať ze zdřímnutí, nebo z dlouhého spánku, do místnosti vešli dva létavci a podali mu k jídlu manový meloun. Věděl, že přicházejí zamčenými dveřmi na konci chodby, když se však snažil spát blízko dveří, nedali mu jednoduše potravu. Snadno to pochopil.

Zpravidla každý druhý den vstoupil do vězení jiný pár létavců a vyčistil mu celu. Šaty mu páchly a uvědomoval si, že je nesnesitelně špinavý, neměl však možnost sdělit svým věznitelům, že chce koupel.

Zpočátku jásal. Když se dva mladí létavci nakonec přiblížili dostatečně blízko, aby pozorovali vyobrazení, a potom, po několika minutách, udělali první pokus vzít mu počítač, rozhodl se Richard naprogramovat, aby se zobrazení neustále opakovalo.

Za necelou hodinu se dva mladí vrátili s největším létavcem, kterého kdy Richard viděl. Měl velké šedě sametové tělo a kolem krku tři nádherné třešňové kroužky. Všichni tři vzali Richarda do drápů, přenesli ho přes příkop a postavili na plochu pouště. Po delším brebentění mezi sebou, které muselo být dohadováním o nejvhodnějším způsobu, jak ho nést, ho zvedli vysoko do vzduchu.

Byl to let, při němž se tajil dech. Pohled na krajinu v habitatu, jenž se Richardovi naskytl, mu připomněl cestu v horkovzdušném balonu, kterou jednou vykonal v jižní Francii. Ve spárech létavců letěl až na vrchol hnědého válce, přímo pod jasný stíněný míč. Tam na ně čekalo šest dalších létavců, jeden z nich držel

Richardův počítač, který pořád opakoval vyobrazení, a ti je eskortovali širokou vertikální chodbou dovnitř válce.

Prvních asi patnáct hodin putoval Richard od jedné velké skupiny létavců k další. Myslel si, že ho jeho hostitelé představují všem příslušníkům říše létavců. Za předpokladu, že se krátkých setkání plných brebentění a výkřiků neúčastnilo hodně létavců vícekrát, odhadl Richard celkový počet ptáků na přibližně sedm set.

Po tomto pochodu konferenčními místnostmi říše létavců vzali Richarda do malé místnosti, kde ho asi týden ve dne i v noci hlídali tříkroužkový létavec a dva z jeho společníků, rovněž velká stvoření se třemi rudými kroužky na krku. Během této doby povolili Richardovi přístup k počítači a všem předmětům v jeho batohu. Na konci období pozorování mu však všechny jeho věci vzali a přesunuli ho do tohoto vězení.

Muselo to být před třemi měsíci, plus minus týden, řekl si Richard jednoho dne, když začal se svou procházkou, kterou provozoval dvakrát denně jako hlavní pravidelné cvičení. Chodba vedle jeho místnosti byla asi dvě stě metrů dlouhá. Dělal obvykle osm úplných kol, tam a zpět, od kamenné stěny vedle jeho pokoje, ke dveřím na konci chodby.

A během celého tohoto období nedošlo ani k jediné návštěvě z vedení. Doba pozorování musela být soud… *Alespoň jeho létavčí ekvivalent… Rozhodli, že jsem se něčím provinil? Proto mě zavřeli do této špinavé kobky?*

Boty měl už ošlapané a šaty nadranc. Protože teplota byla příjemná (dohadoval se, že všude v habitatu létavců musí být 26 ^{o}C), nedělal si starosti, že by mu bylo chladno. Z mnoha důvodů se však netěšil na to, že bude pořád nahý, až se mu šaty zcela rozpadnou. Zasmál se pro sebe, když si vzpomněl na svou stydlivost během období pozorování. *Vydělat se, když tři obrovští ptáci pozorují tvůj každý pohyb, není jistě snadný úkol.*

Měl toho už plné zuby, jíst pořád jen manový meloun, ale byl alespoň výživný. Tekutina ve středu plodu osvěžovala a vlhká dužnina příjemně chutnala. Richard však toužil po něčem jiném k jídlu. *Dokonce ty syntetické věci z Bílého pokoje by byly vítanou změnou,* řekl si několikrát.

Ve své samotě považoval Richard za největší výzvu zachovat si mentální svěžest. Začal tím, že řešil zpaměti matematické problémy. Později, ze strachu, že mu už věkem znatelně zeslábla ostrost paměti, začal trávit čas rekonstrukcí událostí, a dokonce celých hlavních časových úseků svého života.

V těchto procvičováních paměti se zajímal zejména o velké mezery spojené s jeho odyseou v Rámovi II během cesty ze Země k Uzlu. I když bylo pro Richarda obtížné vzpomenout si na více specifických událostí z odysey, při jídle manového melounu se mu vždy vybavily útržky z dlouhého pobytu s létavci během té cesty.

Jednou si po jídle znenadání vzpomněl na velkou slavnost s mnoha létavci. Pamatoval si požár ve stavbě podobné dómu, a jak všichni létavci po požáru jednohlasně lkali. Richard byl zmaten. Nedokázal si vzpomenout na nic, čeho se tento útržek týká. *Kde se to stalo? Bylo to těsně předtím, než mě zajali oktopavouci?* přemítal. *Ale jako obvykle, když se snažil vzpomenout si na něco, co zažil s oktopavouky, skončil s ohromnou bolestí hlavy.*

Richard opět přemýšlel o své odysee, když prošel při posledním úseku své denní procházky pod jediným světlem v chodbě. Podíval se před sebe a spatřil, že dveře jeho vězení jsou otevřené. *Už je to tady,* řekl si, *tak jsem se zbláznil. Už začínám vidět divné věci.*

Dveře však zůstaly otevřené, když se k nim přiblížil. Prošel jimi a sáhl si na ně, aby si ověřil, že neztratil soudnost. Minul dvě další světla, než přišel k malé otevřené místnosti skladu na pravé straně. Na poličkách tam leželo asi osm manových melounů. *Aha,*

pomyslel si Richard. *Už to mám. Rozšířili mi vězení. Teď už si můžu brát jídlo sám. Kdyby tady tak byla někde koupelna…*

Kousek dál, v malé místnosti na levé straně, byla vskutku tekoucí voda. Richard se pořádně napil, omyl si tvář a byl v ohromném pokušení vykoupat se. Jeho zvědavost však byla příliš silná. Chtěl zjistit rozsah svého nového panství.

Chodba od jeho cely končila na křižovatce tvaru T. Richard mohl jít na obě strany. Pomyslel si, že by se mohl dostat do nějakého bludiště, kde chtějí vyzkoušet jeho myšlenkové schopnosti, položil tedy na křižovatku košili a pokračoval doprava. Tímto směrem bylo určitě víc světel.

Když ušel asi dvacet metrů, spatřil v dálce dva létavce blížící se k němu. Ve skutečnosti je nejdřív uslyšel, protože byli zabráni do živé debaty. Když došli do vzdálenosti pěti metrů, Richard se zastavil. Dva létavci na něj pohlédli, vzali ho na vědomí krátkým výkřikem jiné výšky a pokračovali v cestě chodbou.

Potom potkal tři létavce, kteří reagovali přibližně stejně. *Co se to tady děje?* přemýšlel Richard a pokračoval v chůzi. *To už nejsem ve vězení?*

V první velké místnosti, kterou míjel, seděli v kruhu čtyři létavci, předávali si sem a tam řadu vyleštěných tyček a neustále brebentili. O kus dál, než se chodba rozšířila do velké společenské místnosti, stál Richard ve vchodu do další komnaty a fascinovaně pozoroval dva nohatce, jak dělají na čtvercovém stole něco, co vypadalo jako kliky. Šest tichých létavců je upřené pozorovalo.

Ve společenské místnosti bylo dvacet stvoření podobných ptákům. Všichni se shromáždili kolem stolu a pozorovali nějaký dokument rozložený na stole před nimi. Jeden z létavců držel v drápech ukazovátko a ukazoval jím na určité oblasti dokumentu. Na papíru byly podivné, zcela nesrozumitelné škrábance, Richard se však utvrdil, že se létavci dívají na mapu.

Když se Richard snažil dostat se blíže ke stolu, aby lépe viděl, létavci před ním uctivě ustoupili stranou. Během probíhajícího hovoru si dokonce z pohybů těl kolem stolu myslel, že jeden dotaz směřuje k němu. *Opravdu přicházím o rozum*, řekl si a vrtěl hlavou.

Pořád však nevím, proč mi dali tuto naprostou volnost, myslel si Richard, když seděl ve své místnosti a pojídal manový meloun. Ode dne, kdy našel dveře svého vězení otevřené, uplynulo šest týdnů. V jeho cele došlo k mnoha změnám. Na stěny umístili dvě světla připomínající lucerny a spal nyní na hromadě materiálu, který mu připomínal seno. V koutě místnosti měl dokonce neustále doplňovanou nádobu s čerstvou vodou.

Když byla jeho původní omezení zrušena, cítil Richard jistotu, že je jen otázkou hodin, nebo nanejvýš dne či dvou, než se stane něco skutečně významného. V jistém smyslu měl pravdu, protože příštího rána ho dva mladí létavci probudili ze spánku a začali ho učit jazyku létavců. Začali s jednoduchými předměty, jako manovým melounem, vodou a Richardem samotným, na něž nejdříve ukázali a potom pomalu opakovali zvuk, brebenštinu označující ukázaný předmět. S jistým úsilím se Richard naučil mnoho slovíček, i když jeho schopnost rozlišovat mezi hodně podobnými výkřiky a brebty nebyla nijak vynikající. Když měl vytvářet zvuky, bylo to zcela beznadějné. Neměl prostě fyzické vybavení, aby dokázal jazykem létavců mluvit.

Richard však očekával, že se mu nějak vyjasní širší souvislosti, a to se nestalo. Létavci se ho určitě snažili vzdělávat, dali mu volnost pohybu kdekoliv v jejich válci, kam se mu zachtělo – příležitostně s nimi dokonce jedl, když byl mezi nimi a objevil se manový meloun – ale k čemu to všechno směřuje? Způsob, kterým na něj hleděli, obzvláště vůdci, mu naznačoval, že od něj očekávají

nějaký druh odezvy. *Ale jakou odezvu?* Ptal se Richard sám sebe po sté, když dojedl manový meloun.

Pokud mohl říci, neměli létavci psaný jazyk. Neviděl žádné knihy a žádný tvor nikdy nic nepsal. Měli jen ty podivné dokumenty podobné mapám, které příležitostně studovali, tak si alespoň Richard vysvětloval jejich činnost, ale nikdy žádné nevytvořili… Ani na ně nedělali žádné značky… byla to záhada.

A co nohatci? Richard potkával tato stvoření dvakrát či třikrát týdně a jednou měl dva z nich několik hodin ve svém pokoji, nikdy však klidně neposeděli a nenechali se prozkoumat. Jednou, když se pokoušel chytit nohatce do ruky, dostal Richard prudkou ránu, téměř určitě od elektrického proudu, po níž nohatce okamžitě pustil. Mysl mu skákala z obrazu na obraz, jak se snažil najít ve svém přebývání v říši létavců nějaký rozumný řád. Byl extrémně frustrován. Přesto si ani na chvilku nepřipustil, že za jeho zajetím a následnou zvýšenou volností není žádný záměr. Pokračoval v hledání odpovědi tím, že přezkoumával všechny své zkušenosti v jejich říši.

V bydlišti létavců byla Richardovi nepřístupná pouze jedna velká oblast, které by pravděpodobně stejně nedosáhl, protože nedokázal létat. Občas viděl jednoho nebo dva létavce sestupovat velkou svislou chodbou a jít pod úrovně, které on normálně navštěvoval. Jednou dokonce zahlédl dva právě vylíhnuté, ne větší než lidská dlaň, které nesli z tmavých dolních prostor. Při jiné příležitosti ukázal Richard dolů do temnoty, ale jeho průvodce zavrtěl hlavou. Většina tvorů se naučila jednoduchým pohybům hlavy označujícím v Richardově mluvě ano a ne.

Někde však musí být dodatečná informace, myslel si Richard. *Určitě přehlížím nějaké stopy*. Slíbil si, že provede zevrubnou prohlídku celého bydliště létavců, nejen místností na druhé straně, kde se obvykle cítil nevítaným hostem, nýbrž i velkých skladů

manových melounů o patro níž. *Udělám si podrobnou mapu*, řekl si, *abych měl jistotu, že jsem něco důležitého nezanedbal.*

Jakmile Richard zavedl bydliště létavců do trojrozměrné grafické podoby, poznal, co přehlížel. Nikdy předtím nedokázal sjednotit často chaotické průchody včetně horizontálních a vertikálních chodeb, sloužících jak k chůzi, tak k létání, do souvislého obrazu. *Samozřejmě*, řekl si, když si promítal různé pohledy své komplexní mapy na monitor počítače. *Jak jsem mohl být tak pitomý? Více než sedmdesát procent válce zůstává skryto.*

Richard se rozhodl jít se svými počítačovými obrázky za jedním z vůdců a nějak požádat o prohlídku zbytku válce. Nebyl to snadný úkol. Toho dne létavce rušila nějaká krize, protože chodby byly plné brebentění, pokřiků a létavců pobíhajících sem a tam. Ve velké vertikální chodbě pozoroval Richard třicet až čtyřicet největších tvorů, jak vzlétají a vylétají z válce v jakémsi uspořádaném šiku.

Nakonec se Richardovi podařilo upoutat pozornost jednoho z tříkroužkových obrů. Ten byl fascinován podrobnostmi, které viděl na monitoru počítače, a všemi různými geometrickými zobrazeními svého domova. Ale Richard nedokázal sdělit svůj hlavní vzkaz – že chce vidět zbytek válce.

Vůdce zavolal několik společníků, aby se podívali na předvádění, a Richardovi se dostalo uznalého ptačího brebentění. Dali mu však pokyn, aby odešel, když schůzku přerušil další pták s něčím, co musela být důležitá zpráva o probíhající krizi.

Richard se vrátil do své cely. Byl zdrcen. Ležel na své rohoži ze sena a myslel na rodinu, kterou nechal v Novém Edenu. *Možná je na čase, abych odešel*, dumal a přemýšlel, jaký je v ptačí říši předepsaný postup, aby získal povolení opustit ji. Jak tak ležel, přišel do jeho místnosti návštěvník.

Richard nikdy předtím tohoto létavce nespatřil. Měl kolem krku čtyři kobaltově modré kroužky a sametový povrch jeho těla byl uhlově černý s občasnými bílými chomáči. Oči měl obdivuhodně jasné a (to se Richard dohadoval) plné smutku. Létavec počkal, až Richard vstane, a potom začal hovořit, velice pomalu. Richard porozuměl několika slovům, především často opakovanému „pojď za mnou“.

Před jeho celou čekali uctivě další tři létavci. Šli za Richardem a jeho důležitým návštěvníkem. Skupina opustila oblast, v níž se nacházela Richardova cela, přešla přes jediný most klenoucí se v obrovské vertikální chodbě a vešla do části válce, kde byly uskladněny manové melouny.

Na zadní stěně jednoho skladu melounů byly zářezy, kterých si Richard při svých výzkumech nepovšiml. Když se Richard a létavci přiblížili k těmto zářezům na pár metrů, stěna se odsunula a objevilo se něco, co vypadalo jako ohromný výtah. Nejvyšší ptačí vůdce mu pokynul, aby vstoupil.

Jakmile byl uvnitř, všichni čtyři létavci zabrebentili „sbohem“ a vytvořili kruh, aby své rozloučení zdůraznili otočením a úklonou. Richard se snažil napodobit jejich brebentění pro sbohem, potom se také uklonil a zacouval do výtahu. Několik sekund poté se stěna zavřela.

4

Výtah jel trýznivě pomalu. Ohromná kabina měla podlahu asi dvacet metrů čtverečných a strop asi osm až deset metrů nad Richardovou hlavou. Podlaha byla všude rovná, kromě dvou párů rovnoběžných drážek, jeden pár po obou stranách, které vedly od dveří k zadní stěně výtahu. *V tomhle lze převážet doopravdy obrovské náklady,* pomyslel si Richard, když hleděl do stropu vysoko nad sebou.

Snažil se odhadnout rychlost, jakou výtah klesá, bylo to však nemožné. Neměl žádnou vztažnou soustavu. Podle Richardovy mapy válce měly být skladovací prostory manových melounů asi jedenáct set metrů nad základnou. Jedeme-li tedy až dolů rychlostí, která by byla rovna normální rychlosti výtahu na Zemi, může cesta trvat několik minut.

Byly to nejdelší tři minuty v jeho životě. Richard neměl vůbec žádnou představu, co najde, až se dveře výtahu otevřou. *Možná budu venku*, pomyslel si znenadání, *možná budu na hranici té oblasti s bílými stavbami… Je možné, že mne posílají domů?*

Začal právě přemýšlet o tom, jak se asi změnil život v Novém Edenu, když se výtah zastavil. Velké dveře se otevřely a po několik sekund si byl Richard jist, že mu srdce vyskočí z těla. Přímo před ním stála a zřejmě na něj všema svýma očima zírala dvě nejpodivnější stvoření, jaká si kdy vůbec mohl představit.

Richard se nemohl pohnout. Co viděl, bylo tak neuvěřitelné, že byl fyzicky paralyzován, zatímco jeho mysl zápasila s bizarními vstupy, které dostávala z jeho smyslů. Obě stvoření před ním měla na své „hlavě“ po čtyřech očích. Kromě dvou velkých mléčných oválů na obou stranách neviditelné přímky symetrie půlící hlavu měl každý tvor dvě další oči připojené ke stopkám vystupujícím

deset až dvanáct centimetrů nad vršek jeho čela. Za velkou hlavou měla jejich těla další dva segmenty, se dvěma přívěsky u každé části, takže měla celkem šest noh. Neznámí stáli vzpřímeně na dvou zadních nohách a čtyři přední měli přitisknuty ke svým hladkým krémově zbarveným podbřiškům.

Pohnuli se směrem k němu do výtahu a Richard vystrašeně couvl. Dvě stvoření se otočila k sobě a komunikovala mezi sebou vysokofrekvenčním šumem, který vycházel z malého kruhového otvoru pod oválnýma očima. Richard zamrkal, pocítil slabost a klekl si najedno koleno, aby neupadl. Srdce mu stále zuřivě pumpovalo.

Neznámí rovněž změnili polohu, dali své střední nohy na podlahu. V tomto postoji připomínali obrovské mravence se dvěma předníma nohama nad zemí a vysoko zvednutými hlavami. Po celou dobu se černé koule na konci očních stopek stále otáčely, propátrávaly celých tři sta šedesát stupňů a mléčný materiál v tmavě hnědých oválech se pohyboval ze strany na stranu.

Několik minut seděli víceméně nehybně, jako by povzbuzovali Richarda, aby si je prohlédl. Bojoval se strachem, snažil se je objektivně, vědecky studovat. Tvorové měli velikost asi středně velkých psů, ale zcela určitě vážili mnohem méně. Jejich těla byla tenká a docela ladná. Přední a zadní segmenty byly větší než střední a nahoře na všech třech částech bylo vidět vyleštěný krunýř z nějakého tvrdého materiálu.

Richard by je zařadil mezi velký hmyz, kdyby neměli tak mimořádné přívěsky, které byly tlusté, snad dokonce svalnaté, a pokryté krátkými velice hustými černě a bíle pruhovanými „vlasy“, takže to vypadalo, jako by tvorové měli oblečené spodky. Jejich ruce, pokud to bylo správné označení, byly bez vlasové pokrývky a měly každá čtyři prsty, přední pár ještě navíc palec.

Richard právě sebral dost odvahy, aby se opět podíval na jejich neuvěřitelné hlavy, když se za nimi ozval vysoký zvuk podobný

siréně. Neznámí se otočili. Richard vstal a uviděl třetího tvora blížícího se rychlým tempem. Bylo úžasné pozorovat jeho pohyb. Utíkal jako kočka s šesti nohama, natahoval je rovnoběžně s podlahou a odrážel se v každém okamžiku běhu různým párem nohou.

Tři z nich se rychle domlouvali, potom nově příchozí zvedl hlavu a přední nohy a srozumitelně pokynul Richardovi, aby opustil výtah. Richard šel za trojicí a vstoupil do rozlehlého prostoru.

Tato místnost byla též skladištěm manových melounů, ale v tom byla její jediná podobnost se skladem v ptačí části válce. Všude se nacházelo automatizované zařízení špičkové technologie. Na stropě deset metrů nad nimi popojížděl na kolejnicích mechanický sběrač. Uchopil jednotlivé melouny a rovnal je na nákladní vozy umístěné v drážkách na jednom konci místnosti. Zatímco Richard a jeho průvodci pozorovali práci sběrače, nákladní vůz sjel v drážkách a zastavil se ve výtahu.

Tvorové vyrazili do jedné z uliček v místnosti a Richard si pospíšil za nimi. U dveří na něj počkali, potom utíkali doleva a ohlíželi se, aby měli jistotu, že je pořád v dohledu. Richard za nimi běžel téměř dvě minuty, dokud nedorazili do širokého otevřeného atria, velmi vysokého, v jehož středu bylo dopravní zařízení.

Zařízení bylo vzdáleným bratrancem pohyblivého schodiště. Vlastně tam byla dvě, jedno běželo nahoru a druhé dolů, která spirálovitě obtáčela dva silné sloupy ve středu atria. Eskalátory se pohybovaly velice rychle a dosti strmě. Každých asi pět metrů dosáhly další úrovně, nebo patra a cestující potom šli metr ke spirálovitému schodišti kolem druhého sloupu. Za zábradlí po straně eskalátoru sloužila jen stěna vysoká třicet centimetrů. Mimozemští tvorové jeli v horizontální poloze, se všemi šesti nohami na pohyblivé rampě. Richard, který původně stál, se kvapně spustil na všechny čtyři, aby nevypadl.

Během jízdy minulo Richarda asi deset mimozemců jedoucích směrem dolů a zíralo na něj svými úžasnými obličeji. *Jak vůbec jedí?* uvažoval Richard, když si všiml, že kruhový otvor, který používali ke komunikaci, není určitě dost velký na přijímání potravy. Na hlavě neměli žádné jiné otvory, i když tam byly nějaké výstupky a vrásky, jejichž účel neznal.

Richarda vezli na osmé či deváté patro. Všichni tři tvorové na něj čekali, až tam dojel. Richard je následoval do šestiúhelníkové stavby s jasně rudým označením na přední straně. *To je legrační*, pomyslel si. když se díval na podivnou škrábanici. *Takové nápisy jsem už viděl… Samozřejmě, na mapě, nebo co to bylo za dokument, který četli létavci.*

Zavedli Richarda do místnosti, která byla dobře osvětlená a vkusně dekorovaná černě a bíle geometrickými vzory. Kolem něj se nacházely předměty různých tvarů a velikostí, ale neměl ani potuchy, co jsou zač. Cizinci ho informovali pomocí posunků, aby tam zůstal. Potom odešli. Unavený Richard studoval nábytek, snažil se odhadnout, co by mohla být postel, a pak se natáhl ke spánku na podlahu.

Myrmikoti. Tak jim budu říkat. Richard se za čtyři hodiny probudil a nemohl přestat přemýšlet o cizích tvorech. Chtěl jim dát vhodné jméno. Když zavrhl jak kočkomravence, tak mravencohmyz, vzpomněl si, že člověk, který studuje mravence, se nazývá myrmekolog. Vybral si myrmikoty, protože se mu zdálo, že to zní lépe než myrmekoti.

Jeho místnost byla dobře osvětlena. Ve skutečnosti všechna místa v habitatu myrmikotů měla dobré osvětlení, což značně kontrastovalo s temnými chodbami v horních částech hnědého válce, které se podobaly katakombám. *Od jízdy výtahem jsem neviděl žádného létavce*, uvažoval Richard. *Takže tyto dva druhy*

zjevně nežijí společně. Alespoň ne úplně. Oba však používají manové melouny… Jaký je přesně jejich vztah?

Dva myrmikoti přicupitali přes vchod, položili před něj pěkně naporcovaný meloun a šálek vody a pak zmizeli. Richard měl hlad i žízeň. Několik sekund poté, co dosnídal, se párek tvorů vrátil. Pomocí rukou na svých předních končetinách mu naznačili, aby vstal. Richard na ně zíral. *Jsou to tatáž stvoření jako včera?* přemýšlel. *A je to tentýž pár, který mi přinesl meloun a vodu?* Prošel si v duchu všechny myrmikoty, které viděl, včetně těch, kteří ho minuli, když jeli dolů po eskalátorech. Nedokázal si vybavit jedinou odlišnou nebo identifikační charakteristiku na žádném jedinci. *Vypadají tedy všichni úplně stejně?* přemítal. *Tak jak se potom rozeznají?*

Myrmikoti ho vyvedli do chodby a pak odkvačili doprava. *To je velkolepé,* řekl si Richard a rozběhl se za nimi, když strávil několik sekund obdivováním krásy jejich běhu. *Musí si myslet, že všichni lidé jsou atleti.* Jeden z myrmikotů se asi čtyřicet metrů před nim zastavil. Neotočil se. Richard však věděl, že ho pozoruje, protože měl obě stopkové oči nakloněny k němu. „Už běžím," zakřičel Richard. „Ale nedokážu utíkat tak rychle."

Netrvalo dlouho a Richard pochopil, že dva mimozemci ho provádějí svým habitatem. Prohlídka byla velmi logicky připravena. První zastávku, velice krátkou, udělali ve skladišti manových melounů. Richard pozoroval dva nákladní vozy plné melounů, jak sjíždějí v drážkách do výtahu podobnému tomu (nebo totožného s tím), kterým den předtím jel.

Po dalším pětiminutovém běhu se Richard dostal do zcela odlišné části myrmikotího doupěte. Zatímco stěny v předchozí části byly většinou kovově šedé nebo bílé, kromě jeho pokoje, zde byly místnosti i chodby bohatě zdobené, buď barvami, nebo geometrickými vzory, anebo obojím. Jedna ohromná místnost, velká přibližně jako divadelní sál, měla ve své podlaze tři bazény

plné kapaliny. V této místnosti bylo kolem sta myrmikotů, polovina zřejmě plavala v bazénech (nad vodní hladinou bylo vidět jen stopkové oči a horní část krunýře) a druhá polovina buď seděla na předělech oddělujících bazény od sebe, nebo se procházela v tajuplné stavbě na vzdálené straně místnosti.

Ale plavali doopravdy? Při bližší prohlídce si Richard všiml, že stvoření se v bazénu nepohybují – jen se na daném místě ponořila a zůstala několik minut pod vodou. Kapalina ve dvou bazénech byla dost hustá, připomínala krémovou polévku na Zemi, a třetí, průhledný bazén, obsahoval téměř určitě vodu. Richard sledoval jednoho myrmikota, jak přešel z jednoho bazénu s hustou tekutinou do vody, a potom do druhého bazénu s hustou tekutinou. *Co to dělají?* divil se Richard. *A proč mě sem přivedli?*

Skoro jako na zavolanou mu poklepal jeden myrmikot na záda. Tvor ukázal na Richarda, potom na bazény a pak k Richardovým ústům. Ten neměl ani potuchy, co mu říká. Průvodce potom sešel po svahu k bazénům a ponořil se do jednoho s hustou tekutinou. Když se vrátil, postavil se na zadní nohy a ukázal na drážky mezi segmenty svého měkkého krémově zbarveného břicha.

Myrmikoti zřejmě považovali za důležité, aby Richard pochopil, co se v bazénech děje. Při příští zastávce pozoroval, jak tvorové za pomoci zařízení špičkové technologie drtí nějaký vláknitý materiál a potom ho míchají s vodou a dalšími tekutinami, aby vytvořili řídkou kaši, která vypadala jako náplň jednoho z bazénů. Nakonec jeden z mimozemců dal prst do kaše a dotkl se hmotou Richardových úst. *Určitě mi říkají, že bazény jsou určeny k výživě,* myslel si Richard. *Takže oni vůbec nejedí manové melouny? Nebo aspoň mají pestřejší stravu? Je to všechno fascinující.*

Brzy nato odběhli do dalšího vzdáleného kouta doupěte. Zde Richard viděl třicet či čtyřicet menších tvorů, zjevně mladých myrmikotů, věnujících se různým činnostem pod dohledem

dospělých. Fyzicky ti malí připomínali své starší druhy, kromě jedné velké odlišnosti – neměli žádný krunýř. Richard dospěl k závěru, že tvrdý horní příkrov si tvorové vypotí, až ukončí růst. Ačkoliv si Richard představoval, že to, co se děje s mládeží, je asi podobné škole, nebo snad jeslím, nevěděl to samozřejmě jistě. Ale v jednom okamžiku si byl jist, že slyšel, jak nedospělí myrmikoti opakují jednohlasně řadu zvuků vyslaných jejich vychovatelem.

Potom jel Richard se svými dvěmi průvodci na eskalátoru. Asi na dvacátém patře opustili tvorové pohyblivé schody a otevřené atrium a běželi rychle chodbou, která končila v ohromné továrně plné myrmikotů a strojů zabývajících se působivou směsicí činností. Jeho průvodci pořád vypadali, že mají naspěch, takže pro Richarda bylo obtížné, aby studoval nějaký specifický postup. Továrna připomínala mechanickou dílnu na Zemi. Byla plná nejrůznějšího hluku, pachu chemikálií a kovů a vrnění myrmikotů dorozumívajících se v místnosti. V jednom místě Richard pozoroval, jak tvorové opravují nakladač podobný stroji, který viděl den předtím při práci ve skladě melounů.

V jednom koutě továrny se nacházela zvláštní plocha, která byla oddělená od pracovního ruchu. Ta probudila jeho zvědavost. I když ho průvodci tím směrem nevedli, vydal se k ní. Nikdo ho nezastavil, když překročil její práh. Uvnitř velké kóje řídil operátor automatický výrobní proces.

Na dopravním pásu přicházely do místnosti dlouhé, tenké klouby spojené kousky lehkého kovu nebo umělé hmoty. Ze sousední kóje vstupovaly dovnitř na druhém pásu malé koule o průměru asi dvou centimetrů. V místě, kde se oba pásy setkávaly, klesal na součásti s podivným mlaskavým zvukem velký pravoúhlý stroj zabudovaný v pouzdře, které bylo zavěšeno na vysokém stropě. Po třiceti sekundách dal operátor signál, aby se stroj zvedl, z pásu seskočili dva nohatci, přitáhli své dlouhé nohy

pod sebe a vskočili na místa v krabici, která vypadala jako obrovská přepravka na vejce.

Richard několikrát pozoroval, jak se proces opakuje. Fascinovalo ho to a také trochu mátlo. *Takže myrmikoti vyrábějí nohatce. A mapy. A pravděpodobně rovněž kosmickou loď, někde, odkud oni i létavci pocházejí. Co tohle tedy je? Nějaký pokročilý druh symbiózy?*

Zavrtěl hlavou nad procesem výroby nohatců. který před jeho zrakem pokračoval. Chvilečku nato uslyšel za sebou zvuk myrmikota. Otočil se. Jeden z jeho průvodců mu podával kousek manového melounu.

Richard začínal pociťovat únavu. Neměl představu, jak dlouho prohlídka trvá, cítil se však, jako by to bylo mnoho hodin.

Neexistoval žádný postup, který by mu umožnil poskládat vše, co viděl. Po jízdě malým výtahem do horních částí oblasti myrmikotů, kde nejen navštívil nemocnici pro létavce, v níž pracovali a kterou řídili myrmikoti, nýbrž i pozoroval, jak se z hnědých kožovitých vajec pod pozornýma očima lékařů líhnou létavci, věděl Richard jistě, že mezi oběma biologickými druhy dochází opravdu ke složitému symbiotickému vztahu. *Ale proč?* dumal, když mu průvodci u výtahu popřáli chvilku odpočinku. Létavci mají z myrmikotů zjevně užitek. *Co však dostávají tyto obrovité mravenčí kočky od létavců?*

Jeho průvodci ho vedli širokou chodbou k velkým dveřím vzdáleným několik set metrů. Tentokrát neutíkali. Když se blížili ke dveřím, vešli do vstupní haly z menších bočních chodeb tři další myrmikoti a tvorové začali hovořit svým vysokofrekvenčním jazykem. V jedné chvíli se všichni zastavili a Richard si představoval, že se dohadují. Zatímco mluvili, pečlivě je pozoroval, obzvláště jejich obličeje. Dokonce i vrásky a záhyby kolem otvoru, z něhož vycházel zvuk, byly u všech stvoření

totožné. Neexistoval vůbec žádný způsob, jak rozeznat jednoho myrmikota od druhého.

Nakonec se celá skupina vydala ke dveřím. Z dálky Richard podcenil jejich velikost. Když se přibližoval, spatřil, že jsou dvanáct až patnáct metrů vysoké a víc než tři metry široké. Měly složitě a nádherně vyřezávaný povrch, umělecká práce se soustředila na čtvercovou, ze čtyř panelů složenou dekoraci s letícím létavcem v horním levém kvadrantu, manovým melounem v horním pravém, běžícím myrmikotem v dolní levé části a něčím, co vypadalo jako hrubé hedvábí poseté hustými chomáči, vpravo dole.

Richard se zastavil a obdivoval uměleckou práci. Nejdříve měl nejasný pocit, že už tyto dveře, nebo aspoň výzdobu, viděl, řekl si však, že to není možné. Ale když přejížděl prsty po vyřezané postavě myrmikota, znenadání si vzpomněl. *Ano, samozřejmě*, řekl si vzrušeně. *V zadní části doupěte létavců v Rámovi II. Tam, kde došlo k požáru.*

Za chvilečku se dveře otevřely a Richarda uvedli do prostoru, který připomínal velkou podzemní katedrálu. Místnost, v níž se nacházel, byla přes padesát metrů vysoká. Podlaha měla tvar kruhu o průměru asi třiceti metrů a kolem kruhu bylo umístěno šest oddělených bočních lodí. Stěny stavby oslňovaly. V podstatě každý čtverečný centimetr obsahoval plastiky nebo podpůrné fresky vytvořené s puntičkářskou pozorností vůči každému detailu. Bylo to ohromující a nádherné.

Uprostřed katedrály na vyvýšeném pódiu stál myrmikot a řečnil. Pod ním na čtyřech zadních nohách seděl tucet dalších a s napjatou pozorností sledoval řečníka.

Když Richard obcházel místnost, uvědomil si, že výzdoba na stěnách, v metr širokém pruhu asi osmdesát centimetrů nad podlahou, vypráví souvislý příběh. Tiše sledoval umělecký výtvor, až došel, podle svého názoru, k začátku příběhu. Prvním obrazem

byla plastika manového melounu. V dalších třech panelech bylo vidět, že v melounu něco roste. Na druhém panelu to bylo maličké, na čtvrtém to zabíralo téměř celý vnitřek melounu.

Na pátém panelu bylo vidět maličkou hlavu se dvěma oválnýma mléčnýma očima, stopkovými bouličkami a malým kulatým otvorem pod očima, jak se klube z melounu. Šestá plastika, která ukazovala malé myrmikoty, velice podobné těm, které Richard viděl při začátku prohlídky, potvrzovala to, co předpokládal, když sledoval vyobrazení. „Do hajzlu!“ vyhrkl překvapeně Richard. *Manový meloun je tedy myrmikotí vejce!* V hlavě se mu honily myšlenky. *Ale to nedává smysl. Létavci jedí melouny… Ve skutečnosti jimi myrmikoti dokonce krmí i mne… Co se to tady vlastně děje?*

Richard byl tak ohromen tím, co objevil (a tak unaven z neustálého poklusu během prohlídky), že si sedl na podlahu před plastikou s malými myrmikoty. Snažil se přijít na spojení mezi nimi a létavci. Nedokázal uvést žádnou obdobnou symbiózu na Zemi, i když si byl dobře vědom, že různé druhy často spolupracují, aby zlepšily své šance na přežití. Jak však může být jeden druh přátelský vůči druhému, když jeho vejce jsou jedinou potravou pro druhý druh? Richard dospěl k závěru, že to, co považoval za základní biologickou zásadu, v případě myrmikotů a létavců neplatí.

Zatímco Richard hloubal nad podivnými novými fakty, které zjistil, obklopila ho skupina myrmikotů. Všichni ho pokynem vyzvali, aby vstal. Za chvíli je sledoval dolů po točitém schodišti na druhé straně místnosti do speciální krypty pod jejich katedrálou.

Poprvé od vstupu do habitatu bylo osvětlení tlumené. Myrmikoti vedle něj se pohybovali pomalu, téměř zbožně, když procházeli širokým průchodem s klenutým stropem. Na konci průchodu se nacházely dvoukřídlé dveře, které vedly do velké místnosti vyplněné měkkým bílým materiálem. Ačkoliv hmota,

která z dálky vypadala jako bavlna, byla hustá, její jednotlivá vlákna byla většinou velice tenká, kromě míst, kde se spojovala do chuchvalců, nebo uzlů, které se zcela nahodile nacházely v celém velkém bílém objemu.

Richard a myrmikoti se zastavili ve vchodu, asi metr od místa, kde materiál začínal. Bavlněná síť se rozprostírala ve všech směrech tak daleko, kam Richard dohlédl. Zatímco studoval její složitou mřížovou konstrukci, prvky materiálu se začaly velice pomalu pohybovat, rozestupovaly se a vytvářely uličku ve směru z průchodu do sítě. *Síť je živá,* myslel si Richard a tep se mu zrychloval, jak fascinovaně pozoroval probíhající děj.

Po pěti minutách se vytvořila ulička, která byla právě dost velká, aby se Richard dostal deset metrů do materiálu. Myrmikoti kolem mu všichni ukazovali k bavlněné pavučině. Richard začal vrtět hlavou. *Lituji, kamarádi,* chtěl jim sdělit, *ale na této situaci je něco, co se mi nelíbí. Nemáte-li námitky, já raději tuto část prohlídky vynechám.*

Myrmikoti stále ukazovali. Richard neměl na vybranou a uvědomoval si to. *Co mi to udělá?* ptal se sám sebe, když udělal první krok vpřed. *Sní mne to? To všechno bylo kvůli tomuhle? To by vůbec nedávalo smysl.*

Otočil se. Myrmikoti se nehnuli. Richard se zhluboka nadechl a vešel celých deset metrů do uličky, až k místu, kde se mohl dotknout jedné z podivných uzlin v živé síti. Když uzlinu pozorně zkoumal, materiál kolem něj se začal opět pohybovat. Richard se prudce otočil a spatřil, že ulička za ním se zavírá. Šílený strachem snažil se běžet zpět k chodbě, ale byla to ztráta energie. Síť ho obklopila kolem dokola, a tak se smířil s myšlenkou, že musí přijmout, co se stane.

Richard stál úplně klidně, když ho pavučina obklopila. Maličké prvky jako nitky byly asi milimetr široké. Zvolna, nepřetržitě mu začaly pokrývat tělo. *Počkej,* myslel si Richard,

počkej. Udusíš mě. Ale ke svému překvapení, i když mu stovky vláken obalovaly hlavu a tvář, neměl s dýcháním žádné potíže.

Než ztratil možnost hýbat rukama, snažil se odtáhnout jedno z vláken z paže. Bylo to téměř nemožné. Jak se kolem něj obalovaly, nitky se mu rovněž zabodávaly do pokožky. Po mnoha škubnutích nakonec uspěl a bílá vlákénka z malé části paže vytáhl, začal však z té plošky krvácet. Richard přehlédl své tělo a odhadl, že pod vnější vrstvou kůže má pravděpodobně milion částeček živé sítě. Otřásl se.

Richard stále žasl, že se nedusí. Když začal přemýšlet, jak se k němu skrze pavučinu dostává vzduch, uslyšel v mysli druhý hlas. *Přestaň se snažit všechno analyzovat*, říkal ten hlas, *stejně to nikdy nepochopíš. Aspoň jednou v životě pouze zažívej neuvěřitelné dobrodružství.*

5

Richard opět ztratil pojem o čase. Někdy během dnů (nebo to byly týdny?), kdy žil uvnitř sítě, změnil polohu. Během jednoho z prvních spánků mu pavučina rovněž odstranila šaty. Richard nyní ležel na zádech na ohromně husté části jemné síťoviny, která mu obalovala tělo.

Jeho mysl se už netázala, jak se mu daří přežít. Kdykoliv pocítil hlad nebo žízeň, byly jeho potřeby nějakým způsobem rychle ukojeny. Jeho výměšky vždy během několika minut zmizely. I když byl zcela obklopen živou pavučinou, dýchalo se mu snadno.

Richard strávil mnoho hodin, kdy byl při vědomí, studiem výtvoru kolem sebe. Když se pečlivě díval, viděl malá vlákénka v neustálém pohybu. Vzory v síti kolem něj se měnily velice pomalu, avšak určitě se měnily. Richard si v mysli vynášel dráhy uzlin, které viděl. Jednou se do jeho blízkosti dostaly tři různé uzly a utvořily mu před hlavou trojúhelník.

Síť si vyvinula pravidelný cyklus interakce s Richardem. Patnáct až dvacet hodin k němu měla neustále připojeno tisíce vláken a potom ho na několik hodin zcela uvolnila. Richard spal hluboce beze snů, kdykoliv nebyl k pavučině připojen. Když se v této situaci náhodou probudil, byl vysílený a neklidný. Avšak pokaždé, když se kolem něj začaly nitky opět vinout, pocítil obnovený příval energie.

Když usnul připojený k síti, měl velice aktivní a živé sny. Nikdy předtím tolik nesnil a často se smál Nicolině zaujetí jejími sny. Když se však jeho obrazy ve snu stávaly složitějšími a v některých případech docela bizarními, začal si plně uvědomovat, proč jim Nicole věnovala takovou pozornost. Jedné noci se mu

zdálo, že je zase dospívající chlapec a sleduje divadelní představení *Jak se vám líbí* ve svém rodném městě Stratfordu nad Avonou. Rozkošná blondýnka, která hrála Rosalindu, sestoupila z jeviště a zašeptala mu do ucha.

„Jsi Richard Wakefield?“ tázala se ve snu.

„Ano,“ odvětil.

Herečka začala Richarda líbat, nejdříve pomalu, potom vášnivěji, s hbitým lahodným jazykem kmitajícím uvnitř jeho úst. Pocítil vzestup naléhavé touhy a pak se náhle probudil, podivně v rozpacích ze své nahoty i erekce. *Co to všechno mělo znamenat?* přemítal Richard a v duchu si opakoval tuto větu, kterou často slýchal od Nicole.

V jisté fázi jeho zajetí se staly vzpomínky na Nicole mnohem ostřejšími, jasnějšími. Ke svému překvapení Richard zjistil, že při absenci jiných vjemů je schopen, pokud se soustředí, vybavit si celé rozhovory s Nicole včetně takových detailů, jako výrazy tváře, které užívala ke zdůraznění svých vět. V příliš dlouhé samotě trávené v pavučině bylo Richardovi často velice smutno a živé vzpomínky působily, že mu jeho milovaná žena chyběla ještě více.

Stejně ostře se mu vybavovaly i děti. Chyběly mu také všechny, obzvláště Katie. Vzpomínal na poslední rozhovor se svou nejoblíbenější dcerou, několik dnů před svatbou Ellie, kdy si přišla domů pro nějaké šaty. Byla v depresi a potřebovala povzbuzení. Richard jí však nedokázal pomoci. *Nenavázali jsme prostě spojení,* uvažoval Richard. Nedávný obraz Katie jako přitažlivé mladé ženy vystřídal obrázek bezstarostné desetileté dívenky skotačící na náměstích New Yorku. Srovnání těchto dvou představ v něm vyvolalo hluboký pocit ztráty. *Nikdy jsem se s ní necítil dobře potom, co se probudila,* uvědomil si s povzdechem. *Pořád jsem ji chtěl jako malou holčičku.*

Jasnost jeho vzpomínek na Nicole a Katie přesvědčila Richarda, že s jeho pamětí se děje něco mimořádného. Zjistil, že si dokáže rovněž vyvolat přesné výsledky všech čtvrtfinálových, semifinálových a finálových fotbalových zápasů mistrovství světa v letech 2174 až 2190. Jako mladík znal všechny tyto neužitečné informace, protože byl vášnivým fotbalovým fanouškem. V průběhu let před vysláním Newtona, kdy se mu v mozku nahromadila taková spousta nových věcí, si však nebyl často schopen vzpomenout ani na účastníky finále mistrovství světa, dokonce ani v rozhovorech o fotbalu se svými přáteli.

Jak se obrazy z jeho vzpomínek neustále zaostřovaly, Richard zjistil, že si rovněž vyvolává emoce, které s nimi byly spojené. Bylo to téměř tak, jako by své zážitky prožíval úplně znovu. V jedné dlouhé vzpomínce si pamatoval nejen neodolatelný pocit lásky a zbožňování, které pocítil k Sarah, když ji poprvé uviděl na jevišti, nýbrž i napětí a vzrušení jejich námluv, včetně nespoutané vášně jejich prvního milování. Zůstal po něm tehdy bez dechu a nyní, o mnoho let později, obalený cizím stvořením připomínajícím síť neuronů, nebyla Richardova odezva o nic slabší.

Zanedlouho se zdálo, že Richard už nemá žádnou kontrolu nad tím, jaké vzpomínky se v jeho mozku vybavují. Z počátku, tomu aspoň věřil, záměrně myslel na Nicole nebo na děti nebo dokonce na své dvoření Sarah, jen proto, aby se cítil šťastným. *A teď se zdá*, řekl jednoho dne v pomyslném rozhovoru přisáté síti, *když jsi mi oživila paměť – Bůh ví, k jakému účelu – že ji čteš celou.*

Dlouhé hodiny Richard nucené čtení paměti vychutnával, obzvláště části týkající se jeho života v Cambridge a na Vesmírné akademii, kdy jeho dny byly oživovány neustálou radostí z nových poznatků. Kvantová fyzika, kambrijská exploze, pravděpodobnost a statistika, dokonce dlouho zapomenutá slovíčka z hodin němčiny, to vše mu připomínalo, za kolik štěstí v životě vděčí

vzrušení z poznání. V další velmi uspokojivé vzpomínce přeskakovala jeho mysl svižně z jedné hry na druhou a obsáhla všechna divadelní představení Shakespeara, která ve věku mezi deseti až sedmnácti viděl v divadle. *Každý potřebuje hrdinu,* přemítal Richard po montáži scén, *jako hybný moment k tomu. aby ze sebe dostal to nejlepší. Mým hrdinou byl dozajista William Shakespeare.*

Některé vzpomínky byly bolestné, obzvláště ty z dětství. V jedné z nich mu bylo zase osm, seděl na lavici u malého stolu, doma v jídelně. Ovzduší u stolu bylo napjaté. Otec, opilý a rozezlený na celý svět, se na všechny kabonil. když mlčky jedli. Richard neúmyslně rozlil trošku polévky a za několik sekund ho otec tvrdě udeřil hřbetem ruky do tváře, srazil ho z lavice do kouta místnosti, kde se třásl strachem a šokem. Na tento okamžik nemyslel dlouhé roky. Richard nedokázal potlačit slzy, když si vzpomněl, jak byl před svým neurotickým a násilnickým otcem bezmocný a vyděšený.

Jednoho dne si Richard náhle začal vzpomínat na podrobnosti ze své dlouhé odysey v Rámovi II a silná bolest hlavy ho téměř oslepila. Viděl se v divné místnosti, jak leží na podlaze obklopen třemi nebo čtyřmi oktopavouky. Měl v sobě implantovány tucty sond a dalších přístrojů a podstupoval právě nějaký test.

„Přestaňte, přestaňte," vykřikl Richard a zničil svým silným vzrušením obraz v paměti. „Rozskočí se mi hlava."

Bolest začala zázračně slábnout a Richard se opět dostal v paměti mezi oktopavouky. Vybavil si dlouhé dny testů, kterým byl podroben, a maličké živé tvory, které mu vsunuli do těla. Vzpomněl si rovněž na zvláštní řadu sexuálních pokusů, při nichž byl vystaven různým druhům vnější stimulace a když u něj došlo k ejakulaci, byl za to odměněn.

Tyto nové vzpomínky, k nimž nikdy předtím neměl přístup, nikdy po probuzení z komatu, v němž ho jeho rodina v New Yorku

našla, Richarda vyděsily. *Teď si pamatuji také další věci o oktopavoucích,* přemítal vzrušeně. *Mluvili mezi sebou barvami, které jim obalovaly hlavy. Byli v podstatě přátelští, ale rozhodnutí zjistit o mně vše, co mohli. Snažili…*

Myšlenkový obraz zmizel a bolest hlavy se Richardovi vrátila. Nitky sítě se právě odpojily. Richard byl vyčerpaný a vmžiku usnul.

Po dlouhých dnech, kdy jedna vzpomínka sledovala druhou, čtení paměti náhle skončilo. Richardova mysl už nebyla hnána vnější silovou funkcí. Nitky sítě zůstávaly po dlouhá období nepřipojeny.

Týden prošel bez událostí. V druhém týdnu se však asi dvacet centimetrů od jeho hlavy začala tvořit neobvyklá kulovitá uzlina, daleko větší a hustěji zabalená než normální chundele v živoucí pavučině. Uzlina rostla, až dosáhla asi velikosti míče na košíkovou. Brzy potom vyslala sta vláken, která se zabodla do kůže po obvodu Richardovy lebky. *Konečně,* pomyslel si Richard a ignoroval bolest způsobenou vpádem nitek do jeho mozku. *Teď uvidíme, co to všechno znamená.*

Okamžitě spatřil nějaké obrázky, i když byly tak rozmazané, že v nich nedokázal nic určit. Kvalita Richardových představ se však velmi rychle zlepšovala, protože chytře vymyslel hrubý způsob komunikace s pavučinou. Jakmile se mu v mysli objevil první obraz, došel Richard k závěru, že síť, která dlouhou řadu dnů četla výstup jeho paměti, se nyní snaží do jeho mozku psát. Pavučina však zjevně nedokázala měřit kvalitu vjemů, které pociťoval. Když si vzpomněl na návštěvy u očního lékaře jako chlapec a na způsob komunikačního schématu, které vedlo ke konečnému určení skel pro brýle, začal prsty naznačovat síti, zda prováděná změna v procesu přenosu vede ke zlepšení, nebo

zhoršení obrazu. Tímto způsobem byl Richard brzy schopen „vidět“, co mu cizí stvoření chtělo ukázat.

Prvními obrázky byly snímky planety pořízené z kosmické lodi. Mraky pokrytý svět se dvěma malinkatými měsíci a vzdálenou, osamocenou, žlutou hvězdou jako svým tepelným a světelným zdrojem byl téměř jistě domovskou planetou přisedlých pavučin. Řada dalších snímků ukazovala různé části této planety.

Mlha byla na domovské planetě přisedlin všudypřítomná. Pod mlhou se nacházel ve většině záběrů hnědý neúrodný povrch beze skal. Pouze na pobřeží, kde se neúrodný podklad stýkal s vlnami jezer a moří, v nichž byla zelená tekutina, se objevovaly jisté náznaky života. V jedné z těchto oáz spatřil Richard nejen několik létavců, nýbrž i fascinující směsici dalších živočichů. Richard by dokázal strávit studiem jen jednoho nebo dvou těchto obrázků celé dny, nekontroloval však sled snímků. Byl si jist, že síť s ním komunikuje s určitým cílem, a první řada obrazů byla pouze úvodem.

Všechny zbývající snímky představovaly buď létavce, manový meloun, myrmikota, přisedlou pavučinu, nebo nějakou kombinaci z této čtveřice. Scény zobrazovaly, jak Richard předpokládal, „normální život“ na jejich domovské planetě a dokumentovaly obecné téma symbiózy mezi druhy. V několika obrazech bylo vidět létavce, jak brání podpovrchové kolonie myrmikotů a přisedlin před útoky něčeho, co vypadalo jako malí živočichové a rostliny. Další snímky ilustrovaly myrmikoty pečující o vylíhnuté létavce nebo transportující velká množství manových melounů na kopec létavců.

Richard byl zmaten, když viděl několik obrázků, na nichž byly maličké manové melouny obklopené přisedlinovými stvořeními. *Proč by tam myrmikoti kladli svá vejce?* přemítal. *Pro ochranu? Nebo jsou tyto podivné pavučiny nějakou myslící placentou?*

Celý sled obrazů vyvolal v Richardovi jednoznačný dojem, že přisedliny zaujímají v hierarchickém smyslu z těchto tří druhů nejvyšší postavení. Všechny snímky naznačovaly, že myrmikoti i létavci pavučinové tvory uctívají. *Nerozhodují nějak tyto sítě v nejdůležitějších věcech za létavce a myrmikoty?* ptal se Richard sám sebe. *Jaká neuvěřitelná symbióza… Jak se pro všechno na světě mohla vůbec vyvinout?*

Ve sledu bylo několik tisíc snímků. Po jejich dvojnásobném zopakování se vlákna od Richarda odpojila a vrátila se k obří uzlině. V dalších dnech byl Richard v podstatě ponechán sám, připojení k hostiteli se omezovala jen na to, aby přežil.

Když se v pavučině vytvořila ulička a Richard mohl spatřit dveře, kterými před mnoha týdny vešel, pomyslel si, že bude propuštěn. Jeho okamžité vzrušení však rychle opadlo. Při prvním pokusu o pohyb přisedlá síť zesílila své sevření všech částí jeho těla.

Co je tedy účelem té uličky? Před Richardovým zrakem do ní vešli z haly tři myrmikoti. Tvor uprostřed měl dvě zlomené nohy a roztříštěnou zadní část, jako kdyby ho přejel náklaďák. Jeho společníci ho odnesli do pavučiny a pak odešli. Během několika sekund se začala kolem nově příchozího přisedlina obalovat.

Richard byl od zmrzačeného myrmikota asi dva metry. Oblast mezi ním a poraněným tvorem se vyprázdnila od všech vláken a uzlin. Nikdy předtím Richard takovou mezeru uvnitř přisedliny nespatřil. *Mé vzdělávání pokračuje*, uvažoval. *Co se mám nyní naučit? Že přisedliny pečují o zdraví myrmikotů právě tak, jako myrmikoti ošetřují létavce?*

Pavučina neomezila svou pozornost na poraněná místa myrmikota. Během jednoho dlouhého úseku bdění Richard fakticky pozoroval, jak síť tvora úplně obalila do těsného zámotku.

Současně se k němu přesunula velká uzlina z Richardovy bezprostřední blízkosti.

Později, po kratším spánku, si Richard všiml, že uzlina se k němu vrátila. Zámotek za mezerou právě dokončoval rozbalení. Richardovi se zdvojnásobil pulz, když zámotek úplně zmizel a po myrmikotu nezůstala ani stopa. Richard neměl moc času přemýšlet, co se s myrmikotem stalo. Během několika minut se opět vlákna z velké uzliny připojila k jeho lebce a v mozku se mu přehrávalo jiné obrázkové představení. V úplně prvním obrazu tábořilo pět lidských vojáků na břehu příkopu uvnitř habitatu létavců. Vojáci právě jedli. Vedle sebe měli kupu nebezpečně vyhlížejících zbraní včetně dvou kulometů.

V následujících snímcích lidé v celém druhém habitatu útočili. Obzvláště příšerné byly dvě z počátečních scén. V první padal dolů nedorostlý létavec, jemuž ustřelili hlavu. V dolní levé části snímku si blahopřáli dva spokojení lidští vojáci. Druhý snímek zachycoval velkou čtvercovou díru v jednom travnatém sektoru v zelené oblasti. V díře byly pozůstatky několika mrtvých létavců. Zleva se k díře blížil člověk s kolečkem, v němž měl další dva mrtvé létavce.

Richard se z toho, co spatřil, zapotácel. *Co je to vůbec za obrázky?* přemýšlel. *A proč je vidím teď?* Rychle si shrnul všechny nedávné události ve svém pavučinovém světě a dospěl se značným otřesem k závěru, že zmrzačený myrmikot musel viděl všechno, co Richardovi ukazují, a že živoucí pavučina obrazy z mysli myrmikota nějak vzala a přenesla je do mozku Richardovi.

Jakmile pochopil, co vidí, věnoval více pozornosti obrazům samotným. Úplně ho rozzuřily invaze a jatka, které spatřil. Na jednom z dalších snímků byl zachycen útok tří lidských vojáků do obytných prostor létavců v hnědém válci. Útok nikdo nepřežil.

Tato ubohá stvoření jsou odsouzena k záhubě, řekl si Richard, *a určitě to vědí…*

Oči se mu náhle zalily slzami a zaplavil ho hluboký smutek, větší než kdy poznal, když si uvědomil, že příslušníci jeho vlastního druhu systematicky vyvražďují létavce. *Ne, ne!* zakřičel v duchu. *Přestaňte, prosím přestaňte! Copak nevidíte, co děláte? Tito létavci jsou rovněž důkazem zázraku, v němž se chemikálie pozvedávají na vědomí. Jsou jako my. Jsou naši bratři.*

V dalších několika sekundách zaplavily Richardovi paměť mnohé interakce s tvory podobnými ptákům a vytlačily implantované obrazy. *Zachránili mi život*, přemýšlel a jeho mysl se soustředila na let přes Válcové moře před dlouhou dobou. *A neměli z toho vůbec žádný užitek. Kteří lidé,* řekl si hořce, *by udělali takový dobrý skutek pro létavce?*

Richard málokdy v životě vzlykal. Lítost nad létavci ho však přemohla. Jak plakal, prolétly mu myslí všechny zážitky od vstupu do habitatu létavců. Obzvláště si vzpomínal na náhlou změnu v jejich chování k němu a následný přesun do říše myrmikotů. *Potom následovala prohlídka s průvodci a nakonec mne umístili sem… Je zjevné, že se snažili se mnou komunikovat… Ale proč?*

V tom okamžiku měl Richard tak mocné zjevení, že se mu slzy opět vlily do očí. *Protože jsou zoufalí*, odpověděl si. *Prosí mne, abych jim pomohl.*

6

Uvnitř přisedliny se opět vytvořila velká dutina. Richard pozorně pozoroval, jak se třicet malých uzlin na protější straně mezery spojilo do koule o průměru kolem padesáti centimetrů. Neobvykle silné vlákno spojilo každou uzlinu se středem koule. Richard zpočátku uvnitř koule nic nezjistil. Když se však uzliny hnuly do jiné polohy, spatřil na místě, kde původně byla koule, maličký zelený předmět připojený sty nepatrných niteček k okolní pavučině.

Předmět rostl velice pomalu. Uzliny už dokončily migraci do tří nových poloh, pokaždé zopakovaly stejnou kulovou konfiguraci, než Richard poznal, že v přisedlině roste manový meloun. Ohromilo ho to. Nedokázal si představit, jak by toulající se myrmikot mohl zanechat za sebou vejce, kterým by trvalo tak dlouho, než by začala růst. *A muselo to být jen několik buněk. Malinkatá, malinkatá embrya nějak zde vyživovaná…*

Jeho vlastní myšlenky se přerušily, když si uvědomil, že tyto nové manové melouny se vyvíjejí v oblasti přisedliny vzdálené téměř dvacet metrů od místa, kde se nacházel myrmikotí zámotek. *Takže tato pavučina přenáší vejce z jednoho místa na druhé? A potom je celé týdny uchovává?*

Richardova logická mysl začala zavrhovat předpoklad, že zmizelý myrmikot vůbec nějaká vejce nakladl. Pomalu ale jistě přišel na jiné vysvětlení, protože co pozoroval, naznačovalo daleko složitější biologický proces než kterýkoliv, s nímž se kdy setkal na Zemi. *Co když jsou*, ptal se sám sebe, *manové melouny, myrmikoti a tato přisedlá pavučina všechno projevy toho, co bychom nazvali stejným druhem?*

Ohromen důsledky této prosté myšlenky strávil Richard dvě období bdělého stavu tím, že opět v mysli procházel vším, co uvnitř druhého habitatu spatřil. Jak pozoroval čtyři manové melouny rostoucí za mezerou, představil si cyklus přeměny, v němž se z manových melounů rodí myrmikoti, kteří přicházejí zemřít a přidat novou hmotu do přisedlé sítě, jež potom klade vajíčka manových melounů, která začínají opětný proces. Nezjistil nic, co by tomuto vysvětlení odporovalo. V Richardově mozku se rodilo tisíce otázek, nejen jak k těmto složitým přeměnám dochází, nýbrž i proč se vůbec tyto druhy vyvinuly do takové složité bytosti.

Většina Richardova univerzitního studia probíhala v oblastech, které vždy hrdě nazýval „exaktní vědy“. Základními prvky jeho vzdělání byla matematika a fyzika. Jak zápasil s pochopením možného životního cyklu tvora, v němž po mnoho týdnů žil, byl zmaten svou nevědomostí. Rád by měl daleko větší znalosti z biologie. *Jak jim mohu pomoci?* vrtalo mu hlavou. *Nemám ani tušení, kde bych měl začít.*

Mnohem později bude Richard uvažovat, zda se v tomto okamžiku jeho pobytu v přisedlině toto stvoření naučilo nejen číst jeho paměť, nýbrž i interpretovat jeho myšlenky. Za několik dní dorazili návštěvníci. Mezi Richardem a původním vchodem se v přisedlině opět vytvořila ulička. Tou přišli čtyři úplně stejní myrmikoti a pokynuli Richardovi, aby se k nim připojil. Nesli jeho šaty. Když se Richard pokusil hnout, jeho mimozemský hostitel mu nebránil. Nohy se mu podlamovaly, ale oblékl se a dokázal sledovat myrmikoty do chodby v hloubi hnědého válce.

Velká místnost byla zjevně nedávno upravena. Ohromná nástěnná malba na jejích stěnách byla ještě nedokončena. Ve skutečnosti ve stejné době, kdy Richardův myrmikotí učitel ukazoval na jednotlivosti v ukončené části obrazu, pracovali

myrmikotí umělci na zbytku nástěnné malby. Během počátečních lekcí v místnosti se až tucet tvorů zabývalo kreslením nebo malbou dalších částí.

Richardovi stačila jedna návštěva této místnosti, aby pochopil její účel. Celá komnata byla vytvořena proto, aby získal informace, jak může pomoci cizímu druhu přežít. Bylo jasné, že tito mimozemšťané vědí, že budou lidmi dobyti a zničeni. Malby v této místnosti byly jejich pokusem opatřit Richardovi údaje, které může potřebovat, aby je zachránil. Dokáže se však dost naučit pouze z obrazů?

Umělecká díla byla brilantní. Čas od času potlačil Richard činnost v levém mozku, který se snažil vyložit poselství obsažená v malbách, aby pravý mozek mohl ocenit talent myrmikotích umělců. Tvorové pracovali vztyčeni na dvou zadních nohách a své čtyři přední nohy využívali ke kreslení nebo malování. Mluvili mezi sebou, zřejmě se na něco ptali, ale nedělali tak velký hluk, aby Richarda na druhé straně místnosti rušili.

Celá první polovina nástěnné malby byla učebnicí biologie cizích tvorů. Dokazovala, že Richard v základních rysech chápal divné stvoření správně. V hlavní řadě bylo více než sto jednotlivých maleb, z nichž dva tucty ukazovaly různá stádia ve vývoji myrmikotího zárodku a rozšiřovaly tak značně znalosti, které Richard získal z řezeb uvnitř katedrály myrmikotů. Základní panely, které vysvětlovaly vývin embrya, sledovaly přímku kolem stěn místnosti. Nad nimi i pod nimi se nacházely dodatečné nebo podpůrné obrazy, z nichž většina byla nad Richardovo chápání.

Například kolem manového melounu, který byl vyňat z přisedlé pavučiny a v němž ještě nedošlo k žádnému vývoji myrmikota, byly seskupeny čtyři vysvětlující malby. Richard si byl jist, že tyto čtyři obrázky se mu snaží sdělit jisté informace o okolních podmínkách potřebných k tomu, aby začal proces zrodu. Myrmikotí umělci však použili ke sdělení údajů scény ze své

domácí planety, které ilustrovaly nutné podmínky pomocí obrazů mlh, jezer a tamní flóry a fauny. Když myrmikot-učitel ukázal na tyto malby, Richard jen zavrtěl hlavou.

Nákres nad hlavní řadou používal sluncí a měsíců, aby určil časová měřítka. Z uspořádání Richard pochopil, že doba života myrmikotího projevu tohoto biologického druhu je velmi krátká ve srovnání s dobou života přisedliny. Nebyl však schopen vymyslet nic jiného, co se nákres snažil sdělit.

Richard byl rovněž poněkud zmaten z číselných vztahů mezi různými projevy tohoto druhu. Bylo jasné, že z každého manového melounu se vyvinul jeden myrmikot (neobjevil se ani jeden příklad dvojčat) a že přisedlina může vytvořit mnoho manových melounů. Jaký je však poměr přisedlin vůči myrmikotům? V jednom záběru se ukázala velká přisedlina, v níž byl tucet různých myrmikotů, každý v jiném stadiu zámotku. Co to mělo naznačovat?

Richard spal v malém pokoji blízko místnosti s nástěnnou malbou. Jeho výuka trvala vždy tři až čtyři hodiny, potom ho nakrmili, nebo mu dovolili spát. Někdy, když vešel do obrazárny, přehlédl malby, některé ještě nedokončené, v druhé polovině místnosti. Pokud to udělal, v místnosti okamžitě zhasla všechna světla. Myrmikoti chtěli mít jistotu, že se nejdříve naučí biologii.

Po asi deseti dnech byla dokončena druhá polovina nástěnné malby. Richarda omráčilo, když mu ji konečně dovolili studovat. Vyobrazení mnoha lidských bytostí a létavců bylo neobyčejně přesné. Richard se nacházel v těchto malbách šestkrát. S dlouhými vlasy a plnovousem, už značně prošedivělými, se skoro ani nepoznal. *Mohl bych být na těchto obrazech považován za Krista*, zažertoval si, když procházel kolem místnosti.

Část zbývající nástěnné malby představovala historický záznam vpádu lidí do cizího habitatu. Bylo v ní více podrobností, než Richard viděl ve svém představení myšlenkových obrazů, když se nacházel uvnitř přisedliny, ale nedozvěděl se nic podstatně

nového. Byl však opět citově pohnut hroznými detaily pokračujícího masakru.

Obrázky také vyvolaly v jeho mysli zajímavou otázku. Proč mu přisedlina nepřenesla obsah této nástěnné malby přímo a neušetřila tím myrmikotí umělce celého úsilí? *Možná,* dumal Richard, *je přisedlina schopna pouze zaznamenávat a nemá schopnost představivosti. Možná mi může ukázat jen to, co někdo z myrmikotů už viděl.*

Zbytek nástěnné malby zřetelně vyjadřoval, co po Richardovi složené stvoření myrmikot-přisedlina chce. Na každém svém portrétu měl na ramenou velký modrý batoh. Batoh měl dvě velké kapsy vpředu, dvě další vzadu a v každé byl manový meloun. Po stranách batohu se nacházely dvě další menší kapsy. V jedné byla stříbrná válcová trubice dlouhá asi patnáct centimetrů, v druhé dvě malá kožovitá vejce létavců.

Nástěnná malba ukazovala předpokládanou Richardovu činnost v uspořádaném sledu. Opustí hnědý válec východem pod úrovní okolí a vyjde v zelené oblasti za kruhem bílých budov a úzkým kanálem. Tam za doprovodu dvou létavců sestoupí na břeh příkopu, kde ho naloží malá ponorka. Ponorka podplave stěnu modulu, dostane se do velkého objemu vody a pak se vynoří na břehu ostrova s mnoha mrakodrapy.

Richard se při studiu nástěnné malby usmíval. *Takže Válcové moře a New York tam ještě jsou*, pomyslel si. Vzpomněl si, co říkal Orel, že se nedělají změny, které nejsou nutné. *To znamená, že tam může být i bílý pokoj.*

Kolem sledu zobrazujícího Richardův únik bylo mnoho dodatečných obrázků, některé uváděly podrobnosti o cizích rostlinách a zvířatech v zelené oblasti, další udávaly výslovné pokyny, jak ovládat ponorku. Když se Richard snažil zapsat nejdůležitější informace do svého přenosného počítače z Newtona,

zdálo se, že myrmikot učitel je náhle netrpělivý. Richard přemýšlel, zda se krizový stav nezhoršil.

Dalšího dne, po dlouhém spánku, vybavili hostitelé Richarda batohem a zavedli ho do místnosti s přisedlinou. Zde vzali myrmikoti z pavučiny čtyři manové melouny, které Richard před dvěma týdny pozoroval při růstu, a dali mu je do batohu. Byly docela těžké. Richard odhadoval, že dohromady váží dvacet kilogramů. Další myrmikot potom použil nástroj podobný velkým nůžkám a odstranil z přisedliny válcový objem obsahující čtyři uzliny a k nim připojená vlákna. Tento materiál přisedliny umístil do stříbrné trubice a vsunul do jedné z menších bočních kapes. Jako poslední byla přibalena vejce létavců.

Richard se zhluboka nadechl. *To musí být sbohem*, pomyslel si, když myrmikoti ukázali do chodby. Z nějakého důvodu si vzpomněl, jak Nai Watanabe trvala na tom, že thajský pozdrav nazývaný *wai*, malá úklona s rukama sepnutýma k sobě před horní částí hrudníku, je univerzálním znakem úcty. Richard se sice v duchu sám sobě smál, ale předvedl *wai* šesti myrmikotům, kteří ho obklopovali. K jeho úžasu dali všichni své čtyři přední nohy v párech k sobě před své podbřišky a lehce se směrem k němu uklonili.

Hluboký suterén hnědého válce byl zjevně neobydlený. Když opustili místnost přisedliny, Richard a jeho průvodce nejdřív potkávali další myrmikoty, obzvlášť v blízkosti atria. Jakmile však vstoupili na rampu, která vedla do suterénu, nepotkali už nikoho.

Richardův průvodce poslal dopředu nohatce. Ten před nimi běžel koncovým úzkým tunelem a nouzovým východem, podobným hrobce, do zelené oblasti. Když se nohatec vrátil, stál několik sekund na zadní části hlavy myrmikota a pak seskočil na podlahu. Průvodce pokynul Richardovi, aby šel do tunelu.

Venku v zelené oblasti na Richarda čekali dva velcí létavci, kteří okamžitě vzlétli. Jeden z nich měl na křídle ošklivou jizvu, jak byl zasažen sprškou kulek. Richard se nacházel v nepříliš hustém lese vysokém tři až čtyři metry. I když bylo přítmí, nedělalo mu potíže najít stezku ani sledovat létavce nad sebou. Občas zaslechl v dálce sporadickou střelbu.

Prvních patnáct minut prošlo bez nehody. Les začal řídnout. Richard právě odhadoval, že by měl být za deset minut u kanálu ke schůzce s ponorkou, když ve vzdálenosti necelých sto metrů začal bez jakéhokoliv varování střílet kulomet. Jeden z průvodců-létavců spadl dolů. Druhý zmizel. Richard slyšel přicházet vojáky jeho směrem a skryl se v husté houštině.

„Určitě dva kroužky," řekl jeden z vojáků. „Možná dokonce tři. Tím budu mít jenom v tomto týdnu dvacet kroužků."

„Do prdele, chlape, to nebyl žádný zápas. To by se nemělo počítat. Ten zatracený pták ani nevěděl, žes tam byl."

„To je jeho problém, ne můj. Stejně musím spočítat jeho kroužky. Aha, tady je… Sakra, má jenom dva."

Muži byli jenom asi patnáct metrů od Richarda. Ten stál úplně potichu, neodvažoval se ani hnout, více než pět minut. Vojáci stáli u mrtvoly létavce, kouřili a hovořili o válce.

Richarda začala bolet pravá noha. Přenesl trochu váhu, myslel si, že uvolní namáhanému svalu, bolest však zesílila. Nakonec se podíval dolů a ke své hrůze zjistil, že stvoření podobné hlodavci, které viděl na nástěnné malbě, snědlo, co mu zbylo z levé boty, a hryže mu nyní nohu. Richard se snažil zatřást nohou – silně, ale nehlučně. Nebyl úplně úspěšný. Ačkoliv hlodavec nohu pustil, vojáci uslyšeli šramot a vydali se směrem k němu.

Richard nemohl utíkat. I kdyby existovala úniková cesta, zátěž, kterou nesl, by z něj udělala snadnou kořist. V necelé minutě jeden z mužů zavolal: „Tady, Bruce, myslím, že je něco v houští."

Muž mířil svou zbraní na Richarda.

„Nestřílej,“ řekl Richard. „Já jsem člověk.“

Druhý voják se právě přidal ke svému druhovi. „Co tady, krucinál, sám děláš?“

„Procházím se tady.“ odvětil Richard.

„Zbláznil ses?“ ptal se první voják. „Vylez ven, ať si tě omrknem.“

Richard pomalu vyšel z podrostu. I v kalném světle musel se svými dlouhými vlasy, plnovousem a vydouvajícím se modrým pláštěm skýtat úžasný pohled.

„Sakra… Kdo k čertu jsi?… Kde je tvá jednotka?“

„Tohle není kruci voják.“ prohlásil druhý muž a zíral na Richarda. „To je nějakej blázen… Musel zdrhnout z ústavu v Avalonu a omylem se sem zatoulat… Kruci, pitomče, nevíš, že tady je to nebezpečný? Mohl bys přijít o život…“

„Podívej se na jeho kapsy.“ přerušil ho první voják. „Nese čtyři obrovské melouny…“

Náhle zaútočili z oblohy. Muselo to být dohromady alespoň tucet létavců zběsilých vztekem a křikem, když útočili. Dva vojáky srazili k zemi. Richard začal utíkat. Jeden z létavců přistál prvnímu vojáku na obličeji a začal mu ho svými spáry trhat. Ozvala se střelba, jak další vojáci z okolí, když uslyšeli lomoz, přispěchali hlídce na pomoc.

Richard nevěděl, jak najde ponorku. Utíkal dolů tak rychle, jak mu nohy a náklad dovolily. Střelba za ním sílila. Slyšel výkřiky bolesti vojáků a pištění umírajících létavců.

Našel příkop, ale po ponorce nebylo ani vidu. Na svahu za sebou slyšel Richard lidské hlasy. Když už skoro začínal panikařit, zaslechl z velkého křoví vpravo krátké zapištění. Nad hlavou mu přelétl vůdce létavců držící se nízko nad zemí a pokračoval na břeh příkopu doleva.

Během tří minut našli ponorku. Když se jejich pronásledovatelé dostali z lesa už se s nimi ponořila. Richard si uvnitř sňal batoh a dal ho do malé řídící kabiny za sebe. Podíval se na svého společníka a pokusil se o pár jednoduchých brebentských výrazů. Vůdce létavců odvětil velice pomalu a velmi zřetelně brebentěním, které bylo ekvivalentem lidského „Všichni ti velice děkujeme“.

Cesta trvala něco přes hodinu. Richard a létavec toho moc nenamluvili. Během počáteční fáze plavby Richard pečlivě pozoroval vůdce létavců, jak ovládá ponorku. Dělal si poznámky do počítače a během druhé poloviny cesty se dokonce na chvilku sám ujal řízení. Když nebyl příliš zaměstnán, kladl si v mysli otázky o všem, co v druhém habitatu zažil. Především chtěl vědět, proč je to on, kdo je v ponorce s melouny a odřezkem přisedliny, a ne jeden z myrmikotů. *Něco mi muselo ujít*, přemítal.

Brzy potom se ponorka vynořila a Richard se ocitl ve známém prostředí. Tyčily se nad ním mrakodrapy New Yorku. „Haleluja,“ řekl hlasitě a nesl plný batoh na ostrov.

Vůdce létavců zakotvil ponorku poblíž pobřeží a připravoval se rychle odletět. Otočil se v kruhu, lehce se Richardovi uklonil a potom odletěl na sever. Jak Richard pozoroval stvoření podobné ptáku odlétat, uvědomil si, že stojí přesně na stejném místě, kde on a Nicole před mnoha a mnoha roky, v Rámovi II, čekali na tři létavce, kteří je potom přenesli přes Válcové moře na svobodu.

7

Během první sekundy, kdy Richard stál na povrchu v New Yorku, shromáždily miniaturní rámanské senzory umístěné v obrovské válcové kosmické lodi stovky trilionů bitů údajů. Tyto údaje byly v reálném čase přeneseny do lokálních středisek, pořád ještě mikroskopické velikosti, kde byly uloženy, aby byly v určeném čase předány centrálnímu telekomunikačnímu procesoru uloženému pod Jižním poloválcem.

Každou sekundu každé hodiny každého dne získávaly rámanské senzory tyto stovky trilionů bitů údajů. V telekomunikačním procesoru jsou tylo údaje označeny, prosety, analyzovány, komprimovány a uloženy v záznamových zařízeních, jejichž jednotlivé komponenty jsou menší než atom. Po uložení mají k těmto údajům přístup tucty oddělených procesorů, každý se zabývající odlišnou funkcí, které společně řídí kosmickou loď Ráma. Tisíce algoritmů rozložených mezi procesory pak data zpracovávají, extrahují z nich informace o trendech a syntetické informace jako přípravu pro pravidelně plánované třesky, které předávají stav mise Inteligenci Uzlu.

Tyto třesky údajů obsahují směs surových, komprimovaných a syntetizovaných údajů v závislosti na přesných formátech vybraných různými procesory. Nejdůležitější částí každého třesku je slovní zpráva, v níž sjednocená, ale rozptýlená Inteligence Rámy podává svůj předběžný souhrn o průběhu mise. Zbytek třesku jsou v podstatě podpůrné informace, obrazy, měření nebo výstupy senzorů, které buď obsahují dodatečné údaje, nebo přímo podporují závěry obsažené v souhrnu.

Jazyk použitý ke slovnímu souhrnu má matematickou strukturu, je přesně definovaný a vysoce kódovaný. Je rovněž

bohatý na poznámky, každá ekvivalentní vazba nebo věta obsahuje jako část své přenosové struktury odvolávky na skutečné údaje podpírající tvrzení, které provází. Zprávu nelze v nejpravdivějším smyslu přeložit do žádného jazyka tak primitivního, jako jsou ty používané lidmi. Nicméně, nyní následuje hrubá aproximace souhrnné zprávy, kterou dostala Inteligence Uzlu z Rámy brzy po Richardově příjezdu do New Yorku.

Zpráva číslo 298
Čas přenosu: 156 307 872 491,5116
Čas od poplachu prvního stupně: 29,2873
Odkazy: Uzel 23-419
Kosmická loď – 947
Kosmoplavci – 47 249 (A & B)
32 806
2 666

Během posledního intervalu lidé (číslo kosmoplavců 32 806) pokračují ve vedení úspěšné války proti symbiotickému páru létavci-přisedliny (číslo 47 249 – A & B). Lidé nyní kontrolují téměř celou vnitřní část habitatu létavci-přisedliny, včetně horní části hnědého válce, kde původně žili létavci. Létavci bojovali odvážně, ale marně proti lidské invazi. Byli bez milosti zabíjeni a už jich zbývá méně než sto.

Lidé zatím nenarušili celistvost oblasti přisedliny. Našli však šachtu výtahu vedoucí k dolním částem hnědého válce. Lidé teď připravují plány k útoku na doupě přisedliny.

Přisedliny jsou druhem, který je bezbranný. Nemají ve své říši žádné zbraně. I jejich pohyblivá forma, která má fyzické schopnosti používat zbraně, je v podstatě nenásilná. Aby se chránily před nevyhnutelnou lidskou invazí, přisedliny daly pohyblivým myrmikotům příkaz vybudovat kolem čtyř nejstarších

a nejvyvinutějších z jejich druhu pevnosti. Mezitím nedochází k žádnému dalšímu klíčení manových melounů a myrmikoti, kteří se nezabývají stavbou, vytvářejí předčasně zámotky. Pokud lidé opozdí svůj útok ještě o několik intervalů, jak se zdá pravděpodobné, je možné, že se při své invazi setkají jen s několika myrmikoty.

Lidský habitat je neustále ovládán jednotlivci s charakteristickými rysy rozhodně odlišnými od vzorků lidí pozorovaných uvnitř Rámy II a v Uzlu. Nynější lidští vůdci jsou zaměřeni na uchování osobní moci, bez vážného ohledu na prospěch kolonie. Navzdory jak poselství z videozáznamu, tak přítomnosti lidských poslů v jejich skupině tito vůdci určitě nevěří, že jsou skutečně pozorováni, protože jejich chování nijak neodráží možnou existenci soustavy hodnot nebo etických zákonů, které přesahují jejich vlastní panství.

Lidé pokračují ve válce proti létavcům-přisedlinám především proto, že odvádí pozornost od jiných problémů v jejich kolonii, včetně lidmi vyvolaného zhoršování životního prostředí a nedávného závratného poklesu životní úrovně. Lidští vůdci a vlastně většina osadníků s nimi neprojevili vůbec žádné výčitky svědomí nad zničením a možným vyhubením létavců.

Lidská rodina, která strávila více než rok v Uzlu, už nemá na události v kolonii žádný významný vliv. Žena, která byla hlavním poslem, je stále uvězněna, v podstatě proto, že oponuje činům nynějších vůdců, a hrozí jí poprava. Její manžel žil s létavci a přisedlinami a je nyní klíčovým prvkem v jejich pokusu přežít lidský útok. Děti nejsou ještě dost dospělé, aby byly v lidské kolonii hlavním faktorem.

Zcela nedávno unikl manžel z říše přisedlin na ostrov ve středu kosmické lodi. Odnesl s sebou embrya létavců i přisedlin. Nachází se nyní ve známém prostředí a měl by tudíž být schopen přežít i postarat se o mláďata jiných druhů. Jeho úspěšný únik mohl být

alespoň částečně způsoben neinvazivní přímluvou, která začala v prvním stadiu poplachu. V rozhodnutí přisedlin svěřit svá embrya lidské bytosti hrály téměř určitě roli signály přímluvy.

Neexistuje však žádný důkaz, že přenosy přímluvy ovlivnily chování někoho z lidí. Pro přisedliny je základní činností zpracovávání informací a není tudíž překvapující, že jsou vůči náznakům zprostředkování přístupné. Avšak lidé, obzvláště jejich vůdci, mají životy tak zaplněné činností, že jim zůstává k zamyšlení velice málo času, pokud vůbec nějaký.

S lidmi a neinvazivním zprostředkováním je další problém. Jako druh jsou jednotlivec od jednotlivce tak rozdílní, že přenosový balíček nelze navrhnout tak, aby měl širokou platnost. Řada signálů, která může mít za následek kladnou změnu u jednoho člověka, nebude téměř jistě působit na někoho jiného. Nyní se dělají pokusy s rozdílnými typy zprostředkovacích procesů, je však možné, že lidé patří k malé skupině kosmoplavců, kteří jsou vůči neinvazivnímu zprostředkování imunní.

Na jihu kosmické lodi se nadále daří oktopavoukům (číslo 2 666) v kolonii téměř nerozlišitelné od ostatních jejich izolovaných kolonií v kosmu. Plný rozsah možných biologických projevů zůstává latentní, především kvůli omezeným zdrojům území a proto, že nemají opravdové soupeře. Nesou si však s sebou významný potenciál k expanzi, který charakterizoval jejich několik úspěšných přechodů z jedné hvězdné soustavy do druhé.

Dokud lidé neudělali sondu stěnou svého vlastního habitatu a neporušili pečeť na jejich obálce, věnovali oktopavouci jiným dvěma druhům v kosmické lodi velmi malou pozornost. Avšak od té doby, co lidé začali s výboji, pozorují oktopavouci události na severu s rostoucím zájmem. Lidem je jejich existence pořád neznámá, ale oktopavouci už začali připravovat nouzový plán pro případ možné interakce s agresivními sousedy.

Potenciální ztráta celé komunity létavci-přisedliny značně snižuje hodnotu mise. Je možné, že z létavců a přisedlin přežijí cestu pouze ti v malé oktopavoučí zoologické zahradě a snad ti, které vypěstují lidé na ostrově. Dokonce ani nezvratná ztráta jednoho druhu nevyžaduje pohotovost druhého stupně; nicméně neustálé nepředvídatelné a k životu negativní chování nynějších lidských vůdců vyvolává neklesající obavu, že mise může utrpět další vážné ztráty. Zprostředkovací činnost bude v blízké budoucnosti zaměřena na ty lidi, kteří jsou v opozici vůči současným vůdcům a současně svým chováním naznačili překonávání teritoriálních a agresivních úmyslů.

8

„Moje země se nazývala Thajsko. Měla krále, který se také jmenoval Ráma jako naše kosmická loď. Vaše babička a dědeček – má matka a otec – tam pravděpodobně ještě žijí, ve městě jménem Lamphun… Tady to je.“

Nai ukázala na místo na vybledlé mapě. Pozornost chlapců začala ochabovat. *Jsou ještě příliš mladí,* pomyslela si. *I u bystrých dětí se nedá ve čtyřech letech víc očekávat.*

„Dobrá,“ řekla a složila mapu. „teď si můžete jít ven hrát.“ Galileo a Kepler si oblékli teplé kabáty, vzali míč a vyběhli ze dveří na ulici. Během několika sekund se věnovali fotbalovému zápasu dvou hráčů. *Ach, Kendži,* pomyslela si Nai pozorující chlapce z chodby. *Moc jim chybíš. Jeden rodič nikdy nedokáže být současně matkou i otcem.*

Na začátku hodiny zeměpisu připomněla chlapcům, jak to dělala vždy, že všichni osadníci Nového Edenu přišli původně z planety nazývané Země. Polom chlapcům ukázala mapu světa jejich domovské planety, nejdřív vysvětlila základní pojmy pevnin a oceánů a potom ukázala Japonsko, rodnou zemi jejich otce. Tato činnost vyvolala v Nai pocit stesku po domově a současně pocit osamělosti.

Možná tyto hodiny nejsou vůbec pro vás, myslela si, když pořád sledovala, jak chlapci hrají fotbal pod kalnými pouličními světly Avalonu. Galileo prokličkoval kolem Keplera a vypálil do imaginární branky. *Možná jsou ve skutečnosti pro mne.*

Po ulici směrem k nim přicházela Eponine. Zvedla míč a hodila ho chlapcům. Nai se na svou přítelkyni usmála. „Mám velkou radost, že tě vidím.“ prohlásila. „Dnes se potřebuji dívat do tváře šťastného člověka.“

„Co se děje, Nai?“ zeptala se Eponine. „Život v Avalonu tě skličuje? Alespoň je neděle. Dnes nepracuješ v továrně na zbraně a chlapci nejsou ve školce.“

Obě ženy vešly dovnitř. „A tvé životní podmínky určitě nemohou být příčinou zoufalství.“ Eponine ukázala rukou na pokoj. „Konec konců, máte pro sebe velkou místnost, záchod a koupelnu sdílíte společně s pěti dalšími rodinami. Co bys chtěla víc?“

Nai se zasmála, objala Eponine a řekla: „Ty mi hodně pomáháš.“

„Mami, mami.“ Kepler stál ve dveřích. „Pojď rychle, přišel zas… A mluví ke Galileovi.“

Nai i Eponine se vrátily ke dveřím. V prachu vedle Galilea klečel muž s hodně znetvořeným obličejem. V ruce, na níž měl rukavici, držel list papíru. Na něm byla pečlivě nakreslena velká lidská tvář s dlouhými vlasy a plnovousem.

„Ty tu tvář znáš, že jo?“ řekl muž naléhavě. „To je pan Richard Wakefield, že?“

Nai a Eponine se k muži opatrně přiblížily. „Řekla jsem vám už minule,“ začala Nai rozhodně, „abyste chlapce neobtěžoval. Teď se vraťte do nemocnice, nebo zavoláme policii.“

Muž měl v očích divoký pohled. „V noci jsem ho zase viděl,“ prohlásil. „Vypadal jako Ježíš, ale byl to fakticky Richard Wakefield. Začal jsem po něm střílet a oni mě napadli. Bylo jich pět. Rozdrásali mi tvář…“ Muž začal plakat.

Ulicí přiběhl nemocniční zřízenec. Chytil muže za ruku. „Viděl jsem ho,“ vykřikoval rozrušený muž, když ho odváděli. „Vím to. Věřte mi, prosím.“

Galileo plakal. Nai se k němu sklonila a začala ho utěšovat. „Mami.“ ptal se chlapec, „myslíš, že ten muž skutečně viděl pana Wakefielda?“

„Nevím,“ odvětila a pohlédla na Eponine. „Ale někteří z nás by tomu rádi uvěřili.“

Chlapci v postelích v koutě místnosti konečně usnuli. Nai a Eponine seděly na židlích vedle sebe. „Povídá se, že je hodně nemocná,“ řekla Eponine potichu. „Nedávají jí skoro nic jíst. Snaží se, aby všemi možnými způsoby trpěla.“

„Nicole se nikdy nepoddá,“ prohlásila Nai hrdě. „Ráda bych měla takovou sílu a odvahu jako ona.“

„Ani Ellie ani Robert nedostali už přes šest měsíců povolení navštívit ji… Nicole dokonce ani neví, že má vnučku.“

„Ellie mi minulý týden řekla, že podala Nakamurovi další žádost o návštěvu matky,“ pokračovala Nai. „Dělám si o Ellie starost. Pořád se velice snaží bojovat o matku.“

Eponine se usmála. „Ellie je obdivuhodná, i když je neuvěřitelně naivní. Tvrdí, že když vyhoví zákonům kolonie, Nakamura ji nechá na pokoji.“

„To mě nepřekvapuje… obzvláště když uvážíš, že Ellie si pořád myslí, že její otec žije,“ pravila Nai. „Mluvila úplně s každým z těch lidí, kteří tvrdí, že viděli Richarda potom, co zmizel.“

„Všechny ty příběhy o Richardovi jí dávají naději,“ řekla Eponine. „Čas od času bychom všichni potřebovali dávku naděje…“

V rozhovoru došlo na chvilku k odmlce. Pak se Nai zeptala: „A co ty, Eponine? Dovolíš si…“

„Ne,“ přerušila ji Eponine. „Jsem vůči sobě vždy čestná… Umřu brzy, jenom nevím kdy… Kromě toho, proč bych měla bojovat o udržení života? Podmínky zde, v Avalonu, jsou daleko horší, než byly dokonce v internačním táboře v Bourges. Kdyby mi nezáleželo na několika dětech ve škole…“

Obě současně zaslechly šramot za dveřmi. Nai i Eponine seděly úplně tiše. Pokud byl jejich rozhovor nahrán jedním z Nakamurových toulavých biotů, pak…

Dveře se náhle rozletěly. Obě ženy skoro vyskočily z kůže. Dovnitř vklopýtl křenící se Max Puckett. „Jste zatčeny," pravil, „za vedení buřičského rozhovoru."

Max nesl velkou dřevěnou bednu opatřenou železnou závorou. Ženy mu s ní pomohly do kouta. Max si svlékl těžký kabát. „Je mi líto, že jdu tak pozdě, ale nešlo to jinak."

„Další přísun jídla pro vojsko?" zeptala se Nai potichu a ukázala na spící dvojčata.

Max přikývl. „Král Japík mi pořád připomíná, že armáda se musí krmit," řekl polohlasně.

„To byla jedna z Napoleonových zásad." Eponine pohlédla na Maxe se sarkastickým úsměvem. „Předpokládám, že jsi o něm tam v Arkansasu nikdy neslyšel."

„Ach-ouvej," zasténal Max. „Rozkošná učitelka má dnes rýpavou náladu." Z kapsy u košile vytáhl neotevřenou krabičku cigaret. „Možná bych si dárek pro ni měl nechat sám."

Eponine se zasmála a vyskočila, aby mu vytrhla cigarety. Po krátkém předstíraném boji se jich Max vzdal. „Díky, Maxi," poděkovala Eponine opravdově. „Už není moc potěšení, které mají povoleno ti z nás…"

„Podívej se," přerušil ji Max a pořád se zubil, „nevážil jsem tak dlouhou cestu, abych poslouchal, jak se lituješ. Zastavil jsem se v Avalonu, abych se nechal inspirovat tvou krásnou tváří… Pokud budeš mrzutá, tak prostě vezmu kukuřici a brambory…"

„Kukuřice a brambory!" vykřikly Nai a Eponine současně. Běžely k bedně. „Děti neměly žádné čerstvé potraviny celé měsíce," řekla Nai vzrušeně, když Max otevřel bednu se železnou závorou.

„Buďte s tím velice, velice opatrné,“ řekl Max vážně. „Víte, že co dělám, je naprosto nezákonné. Čerstvé jídlo taktak stačí pro armádu a členy vlády. Já jsem však rozhodl, že si zasloužíte něco lepšího, než je rýže, která zbývá.“

Eponine Maxe objala. „Děkuji ti,“ řekla.

„Chlapci a já jsme ti velice vděční, Maxi,“ pravila Nai. „Nevím, jak ti to kdy splatíme.“

„Já nějaký způsob najdu,“ prohlásil Max.

Ženy se opět posadily na židle a Max si sedl na podlahu mezi ně. „Mimochodem.“ řekl, „potkal jsem v druhém habitatu Patricka… Požádal mne, abych vám oběma vyřídil pozdrav.“

„Jak se mu vede?“ zeptala se Eponine.

„Řekl bych, že má potíže.“ odvětil Max. „Poté, co se nechal od Katie přemluvit, aby se přihlásil do armády – což by určitě neudělal, kdyby s ním aspoň jednou mohl promluvit Richard nebo Nicole – a já si myslím, že si teď uvědomuje, jakou udělal chybu. Neřekl nic, ale dokázal jsem vycítit jeho úzkost. Nakamura ho kvůli Nicole drží v první linii.“

„Skončí tato válka brzy?“ chtěla vědět Eponine.

„Myslím si, že ano.“ odpověděl Max. „Ale není jasné, jestli Král Japík chce, aby skončila… Podle toho, co mi řekli vojáci, už skoro nenarážejí na odpor. Většinou pročesávají vnitřek hnědého válce.“

Nai se naklonila dopředu. „Slyšely jsme povídat, že ve válci žil ještě další inteligentní druh – něco úplně odlišného od létavců.“

Max se zasmál. „Kdo ví, čemu věřit? Televize a noviny říkají, co jim Nakamura poručí, a všichni to vědí. Toho, co se povídá, jsou vždycky mraky… Já sám jsem se v tom habitatu setkal s bizarními mimozemskými rostlinami a zvířaty, takže by mě nic nepřekvapilo.“

Nai potlačila zívnutí. „Měl bych raději už jít," prohlásil Max a vstal, „a nechat naši hostitelku jít do postele." Pohlédl na Eponine. „Chtěla bys, aby tě někdo doprovodil domů?"

„Záleží na tom, kdo by to byl," odpověděla s úsměvem.

O několik minut později došli Max a Eponine k její malé chatce v jedné z bočních ulic Avalonu. Max upustil cigaretu, o niž se dělili, a zašlapal ji do hlíny. „Chtěla bys, aby někdo…" začal.

„Ano, Maxi, samozřejmě chtěla." odpověděla Eponine s povzdechem. „A kdyby ten někdo byl kdokoliv, byl bys to určitě ty." Podívala se mu zpříma do očí. „Kdybys však šel se mnou do postele, třeba jen jednou, pak bych chtěla víc. A kdybys měl potom, nějakou hroznou náhodou, bez ohledu na to, jak bychom byli opatrní, někdy, někdy pozitivní test na RV-41, nikdy bych si to neodpustila."

Eponine se k němu přitiskla, aby ukryla své slzy. „Děkuji ti za všechno. Jsi dobrý muž, Maxi Puckette, možná jediný, který v tomto bláznivém světě zůstal."

Eponine byla v muzeu v Paříži, obklopena stovkami uměleckých děl. Muzeem procházela velká skupina turistů. Strávili celkově pětačtyřicet sekund prohlídkou pěti nádherných obrazů Renoira a Moneta. „Zastavte se," křičela Eponine ve snu, „vždyť jste je nemohli vůbec viděl."

Klepání na dveře sen zahnalo. „To jsme my," slyšela Ellie. „Pokud je příliš brzy, můžeme zkusit přijít později, než půjdeš do školy. Robert se obával, že bychom se mohli zdržet na psychiatrickém oddělení."

Eponine se natáhla a popadla župan, který ležel na jediné židli v místnosti. „Jenom minutku, už jdu."

Otevřela svým přátelům dveře. Ellie měla na sobě uniformu zdravotní sestry a na zádech v nosiči malou Nicole. Spící děťátko bylo pečlivě zabaleno v bavlně, aby mu nebyla zima.

„Můžeme dál?“

„Samozřejmě,“ odvětila Eponine. „Je mi líto, asi jsem vás neslyšela…“

.Je to naprosto nevhodná doba na návštěvu,“ řekla Ellie. „Ale při vší naší práci v nemocnici, kdybychom nešli brzy ráno, nedostali bychom se sem.“

„Jak se cítíš?“ ptal se doktor Turner několik sekund poté. Držel před Eponine diagnostický přístroj, jehož údaje se už začaly zobrazoval na monitoru přenosného počítače.

„Jsem trochu unavená,“ odvětila Eponine. „Ale to by mohlo být jen z deprese. Od té doby, co jsi mi před dvěma měsíci řekl, že mám na srdci jisté známky degradace, jsem si představovala aspoň jednou denně, že mám infarkt.“

Během vyšetření pracovala Ellie na klávesnici připojené k monitoru. Chtěla mít jistotu, že se nejdůležitější informace z kontrolního vyšetření zaznamenají do počítače. Eponine se snažila zahlédnout obrazovku. „Jak ten nový systém pracuje, Roberte?“

„Několikrát nám selhaly sondy,“ odpověděl. „Ed Stafford říká, že se to dalo čekat, protože jsme je nedostatečně otestovali… A ještě nemáme dobrý program zpracování údajů, ale celkově jsme velice spokojeni.“

„Je to záchrana, Eponine,“ řekla Ellie, aniž odtrhla oči od klávesnice. „S omezením v rozpočtu a všemi zraněnými z války bychom bez této automatizace nikdy nedokázali obnovovat záznamy o RV-41.“

„Mrzí mě jenom, že jsme při původním návrhu nemohli víc využít Nicoliny pomoci,“ dodal Robert Turner. „Neuvědomil jsem si, že byla takovým expertem na vnitřní monitorovací systémy.“ Doktor spatřil v grafu, který se objevil na obrazovce, něco neobvyklého. „Vytiskni to, prosím, drahá. Chci to ukázat Edovi.“

„Slyšelas něco nového o matce?“ zeptala se Eponine Ellie, když se vyšetření chýlilo k závěru.

„Před dvěma dny jsme viděli Katie," odpověděla velice pomalu Ellie. „Byl to obtížný večer. Přišla s dalším ‚obchodem' od Nakamury a Macmillana, který chtěla dojednat…" Odmlčela se. „O to nejde. Katie řekla, že před Dnem Osídlení dojde určitě k soudu."

„Viděla Nicole?"

„Ne." odvětila Ellie. „Pokud vím, neviděl ji nikdo. Jídlo jí nosí biotka Garcia a měsíční prohlídky dělá biotka Tiasso."

Malá Nicole na matčiných zádech se zavrtěla a zakňourala. Eponine se dotkla odhalených částí tvářičky. „Jsou tak neuvěřitelně měkké," pravila. V tom okamžiku děvčátko otevřelo oči a začalo plakat.

„Je dost času, abych ji nakrmila, Roberte?" zeptala se Ellie.

Doktor Turner mrkl na hodinky. „V pořádku," souhlasil. „Už jsme tady v podstatě skončili… Protože Wilma Margolinová a Bill Tucker jsou oba v dalším bloku, proč bych tam nezašel sám a pak se sem nevrátil?"

„Poradíš si s nimi beze mne?"

„Těžko," řekl mrzutě. „Obzvláště s ubožákem Tuckerem."

„Bill Tucker umírá velmi pomalu." řekla Ellie Eponine na vysvětlenou. „Je sám a má velké bolesti. Protože však vláda prohlásila eutanazii za nezákonnou, nemůžeme nic dělat."

„Vyšetření neukazuje žádné zhoršení," řekl doktor Turner chvilku nato Eponine. „Myslím, že bychom měli být rádi."

Neslyšela ho. V duchu si představovala svou vlastní pomalou a bolestivou smrt. *Nepřipustím, aby k tomu tímto způsobem došlo,* řekla si. *Nikdy. Jakmile nebudu užitečná… Max mi přinese zbraň.*

„Lituji, Roberte," pravila. „Jsem asi ospalejší, než jsem si myslela. Co jsi říkal?"

„Nezhoršuje se to." Robert políbil Eponine na tvář a vydal se ke dveřím. „Vrátím se asi za dvacet minut," řekl Ellie.

„Robert vypadá velice unaveně,“ prohlásila Eponine, když odešel.

„Je unavený,“ souhlasila Ellie. „Pořád jen pracuje… A když nepracuje, tak si dělá starosti.“ Ellie seděla na hliněné podlaze, zády se opírala o stěnu chatky. Nicole si hověla v její náruči, sála jí z prsu a občas spokojeně vrněla.

„Vypadáš šťastně,“ řekla Eponine.

„Nic z toho, co jsem kdy zažila, tomu není ani zdaleka podobné, Štěstí se nedá popsat.“

To není pro mne, ozval Eponinin vnitřní hlas. *Teď ne. Nikdy ne.*

Prchavém okamžiku si Eponine připomněla vášnivou noc, kdy téměř Maxi Puckettovi neřekla „ne“. Vyplnil ji hluboký pocit hořkosti. Snažila se ho přemoci.

„Včera jsem zažila hezkou procházku s Benjym,“ řekla, aby změnila téma.

„Určitě mi o tom dnes ráno všechno řekne,“ prohlásila Ellie. „Miluje nedělní procházky s tebou. To je všechno, co mu zbylo, kromě mých občasných návštěv… Víš, že jsem ti velice vděčná.“

„Zapomeň na to. Mám Benjyho ráda. A také potřebuji mít pocit, že mě někdo potřebuje, pokud mi rozumíš… Benjy se fakticky přizpůsobil překvapivě dobře. Nestěžuje si tolik jako nositelé RV-41 a určitě ne tolik, jako lidé určení na práci při výrobě zbraní.“

„Skrývá svou bolest,“ odvětila Ellie. „Benjy je mnohem chytřejší, než si všichni myslí… Ve skutečnosti se mu v oddělení nelíbí, ale ví, že se o sebe nedokáže postarat. A nechce být pro nikoho zátěží…“

Náhle se jí oči zalily slzami a začala se lehce, chvět. Malá Nicole přestala pít a hleděla na matku. „Jsi v pořádku?“ zeptala se Eponine.

Ellie přikývla a otřela si oči kouskem bavlněné látky, který si držela u prsu, aby zachytila stékající mléko. Nicole začala sát. „Je dost těžké pozorovat, když někdo trpí," pravila Ellie. „Když trpí zbytečně, drásá ti to srdce."

Hlídač si pečlivě prohlédl jejich dokumenty a předal je dalšímu muži v uniformě, který seděl za ním u počítačového panelu. Druhý muž zapsal něco do počítače a vrátil papíry hlídači.

„Proč ten muž každý den zírá na naše fotografie?" ptala se Ellie, když se dostali z doslechu. „Musel nás na tomhle stanovišti osobně propouštět v uplynulém měsíci aspoň desetkrát."

Šli po cestě, která vedla od východu z habitatu do Positana. „Je to jeho práce," odvětil Robert, „a rád si připadá důležitý. Kdyby z toho pokaždé neudělal obřad, mohli bychom zapomenout, jakou má nad námi moc."

„Prohlídka probíhala daleko jednodušeji, když byli u vstupu bioti."

„Ti, kteří ještě fungují, jsou důležití pro válečné potřeby… Kromě toho, Nakamura se bojí, že se objeví duch Richarda Wakefielda a že nějak bioty zmate."

Několik sekund kráčeli mlčky. „Ty si myslíš, že otec už nežije, je to tak?"

„Ano, drahá," odvětil Robert po krátkém zaváhání. „Ale i když si myslím, že nežije, pořád doufám, že žije."

Robert a Ellie nakonec došli na periferii Positana. Ulici, která mírně klesala do středu čtvrti, lemovalo několik nových domů evropského stylu. „Mimochodem, Ellie," pravil Robert, „povídání o tvém otci mi připomnělo něco, o čem jsem si chtěl s tebou promluvit… Pamatuješ si na ten projekt, o němž jsem ti říkal, ten, který dělá Ed Stafford?"

Ellie zavrtěla hlavou.

„Snaží se klasifikovat a kategorizovat celou kolonii pomocí obecných genetických skupin. Myslí si, že takové rozdělení, i když je úplně libovolné, může obsahovat náznaky, kteří jednotlivci mohou dostat nějaké nemoci. Já s jeho přístupem úplně nesouhlasím – zdá se mi příliš nucený a numerický, ne tak lékařský – ale podobné studie se prováděly na Zemi a ukázaly, že lidé s podobnými geny skutečně mají sklon k podobným nemocem.“

Ellie se zastavila a tázavě se na svého muže podívala. „Proč jsi o tom chtěl mluvit se mnou?“

Robert se zasmál. „Ano, ano, dostanu se k tomu… No, Ed si definoval diferenční metriku – numerickou metodu stanovení, jak moc se od sebe dva jedinci liší, pomocí způsobu, kterým jsou vázány čtyři základní aminokyseliny v genomu – a pak, aby ji otestoval, rozdělil všechny občany Nového Edenu do skupin. Ta metrika ve skutečnosti nic neznamenala…“

„Roberte Turnere,“ přerušila ho Ellie. Smála se. „Dostaneš se, prosím, k jádru věci? Co se mi snažíš říct?“

„No, je to podivné. Nevíme vlastně, co z toho máme vyvodit. Když Ed udělal první klasifikační strukturu, dva z testovaných nepatřili do žádné skupiny. Když si pohrál s definicí skupin, byl nakonec schopen jednoho zařadit. Ale struktura řetězení aminokyselin poslední osoby je tak odlišná od všech ostatních osob v Novém Edenu, že ji nemohl zařadit do žádné skupiny…“

Ellie na Roberta zírala, jako by přišel o rozum.

„Ti dva jedinci byli tvůj bratr Benjy a ty,“ řekl Robert rozpačitě. „Ty jsi zůstala mimo všechny skupiny.“

„Měla bych si kvůli tomu dělal starosti?“ zeptala se Ellie, když mlčky ušli dalších třicet metrů.

„Myslím, že ne,“ řekl Robert nedbale. „Je to asi jenom trik té speciální metriky, kterou si Ed vybral. Nebo jde možná o omyl…

Ale bylo by fascinující, kdyby kosmické záření během vývoje embrya mohlo nějak změnit tvou genetickou strukturu.“

To už došli na hlavní náměstí Positana. Ellie se naklonila a políbila svého muže. „Bylo to velice zajímavé, drahý,“ prohlásila trochu škádlivě, „ale musím přiznat, že si ještě pořád nejsem jista, čeho se to vlastně týkalo.“

Většinu náměstí zabíral velký stojan na kola. Dva tucty řad a stejné množství sloupců stálo na ploše před budovou, která bývala nádražím. Všichni osadníci, s výjimkou členů vlády, kteří měli elektrická auta, používali k dopravě jízdní kola.

Vlaky přestaly v Novém Edenu jezdit brzy po začátku války. Mimozemšťané je původně vyrobili z velice lehkého a výjimečně pevného materiálu, který lidské továrny v kolonii nedokázaly vyrobit. Tyto slitiny byly nesmírně cenné pro různé vojenské systémy. Proto v dalším stadiu války ministerstvo obrany všechny vagóny rekvírovalo.

Ellie a Robert jeli na kolech vedle sebe podél břehu jezera Shakespeare. Malá Nicole se probudila a tiše pozorovala krajinu kolem. Minuli park, kde se vždy konal piknik na oslavu Dne Osídlení, a zatočili k severu. „Roberte,“ řekla Ellie velice vážně, „přemýšlel jsi ještě o našem včerejším dlouhém rozhovoru?“

„O Nakamurovi a politice?“

„Ano,“ odvětila. „Pořád si myslím, že bychom se měli oba postavit proti jeho výnosu o odložení voleb do konce války… Máš v kolonii velkou váhu. Většina ze zaměstnanců zdravotnictví tě bude následovat… Nai si dokonce myslí, že dělníci v Avalonu by mohli stávkovat.“

„Nemůžu to udělat,“ řekl po dlouhém mlčení Robert.

„Proč ne, drahý?“ zeptala se Ellie.

„Protože si myslím, že to bude k ničemu… V tvém idealistickém pohledu na svět, Ellie, jednají lidé z věrnosti principům nebo hodnotám. Ve skutečnosti se tak vůbec nechovají.

Kdybychom se postavili proti Nakamurovi, nejpravděpodobnějším výsledkem by bylo, že by nás oba uvěznili. Co by se pak stalo s naší dcerou? Navíc by ustala veškerá podpora výzkumu RV-41, ti ubozí lidé by na tom byli ještě hůř, než jsou. V nemocnici by byl ještě větší nedostatek personálu… Kvůli našemu idealizmu by trpělo mnoho lidí. Jako lékař považuji tyto možné důsledky za nepřijatelné.“

Ellie zabočila ze stezky pro cyklisty do parčíku, asi pět set metrů před prvními budovami City. „Proč tady zastavujeme?“ ptal se Robert. „Čekají nás v nemocnici.“

„Chci si dopřát pět minut, abych mohla vidět stromy, cítit květiny a obejmout Nicole.“

Když Ellie sesedla, Robert jí pomohl sejmout ze zad dětský nosič. Ellie pak seděla na trávě s Nicole na klíně. Pozorovali, jak si Nicole prohlíží tři stébla trávy, která chytila buclatýma ručkama, a ani jeden z nich nepromluvil.

Ellie nakonec rozložila deku a jemně na ni dceru položila. Přistoupila ke svému muži a objala ho kolem krku. „Miluji tě, Roberte, hrozně, hrozně moc,“ pravila. „Ale musím prohlásit, že někdy s tebou vůbec nesouhlasím.“

9

Světlo z jediného okna v cele dělalo na špinavé stěně proti Nicolině posteli vzor. Mříže v okně vytvářely odražený čtverec rozdělený na čtverečky, téměř perfektní matici tři-krát-tři. Světlo v cele signalizovalo Nicole, že je čas vstávat. Přešla místnost od dřevěného kavalce, na němž spala, a omyla si v umyvadle tvář. Pak se zhluboka nadechla a snažila se sebrat sílu na další den.

Nicole si byla téměř jista, že poslední vězení, v němž byla asi pět měsíců, je někde v zemědělském pruhu Nového Edenu mezi Hakone a San Miguelem. Když ji naposled převáželi, měla zavázané oči. Brzy však dospěla k závěru, že je na venkově. Čtvercovým oknem, o straně čtyřicet centimetrů těsně pod stropem občas do cely pronikl zápach zvířat. Navíc, když byla v Novém Edenu tma, neviděla Nicole za oknem vůbec žádné odražené světlo.

Tyto poslední měsíce byly nejhorší, myslela si Nicole, když stála na špičkách, aby vyhodila pár gramů ochucené rýže oknem. *Žádný hovor, žádná četba, žádné cvičení. Dvakrát denně rýže a voda.* Venku se objevila malá červená veverka, která ji každé ráno navštěvovala. Nicole ji slyšela. Couvla přes celu, aby ji spatřila, jak pojídá rýži.

„Jsi mou jedinou společnicí, má hezká přítelkyně," řekla nahlas. Veverka přestala jíst a poslouchala, vždy ve střehu před možným nebezpečím. „A nikdy jsi neporozuměla jedinému slovu."

Veverka se dlouho nezdržela. Když dojedla svou porci rýže, odběhla a nechala Nicole samotnou. Ta hleděla několik minut z okna na místo, kde předtím byla veverka, a přemýšlela, co se děje s její rodinou.

Až do doby před šesti měsíci, kdy byl její proces pro pobuřování v poslední chvíli „odložen na neurčito“, měla Nicole povoleno každý týden jednoho návštěvníka na hodinu. I když u rozhovoru byla přítomna stráž a jakýkoliv rozhovor o politických nebo současných událostech byl přísně zakázán, dychtivě čekala na ta týdenní setkání s Ellie nebo Patrickem. Obvykle přicházela Ellie. Z jistých opatrně formulovaných sdělení obou dětí si Nicole domyslela, že Patrick se věnuje nějaké práci pro vládu a má tedy jen zřídka čas.

Nicole se nejdříve zlobila a potom si zoufala, když zjistila, že Benjyho dali do ústavu a nedovolí mu, aby ji navštívil. Ellie se snažila matku ujistit, že vzhledem ke všeobecným poměrům je Benjy v pořádku. O Katie se moc nemluvilo. Ani Patrick ani Ellie nevěděli, jak jí vysvětlit, že jejich starší sestra skutečně neprojevila žádný zájem matku navštívit.

Během těch počátečních návštěv bylo vždy bezpečným tématem hovoru dceřino těhotenství. Nicole byla vždy uchvácena, když se dotkla jejího břicha, nebo hovořila o zvláštních pocitech nastávající matky. Když se Ellie zmínila, jak se dítě projevuje, Nicole se s ní podělila o vlastní zážitky („Když jsem byla těhotná s Patrickem,“ řekla jí jednou, „nebyla jsem nikdy unavená. Ale ty jsi byla matčina noční můra – vždycky jsi kopala uprostřed noci, kdy jsem chtěla spát.“); když se Ellie necítila dobře. Nicole jí doporučila jídlo nebo tělesnou činnost, které jí pomáhaly při stejných problémech.

Ellie přišla naposled dva měsíce před očekávaným porodem. Další týden převezli Nicole do nové cely a od té doby s lidskou bytostí nepromluvila. Němí bioti, kteří se o Nicole starali, nedali nikdy ani najevo, že slyšeli její otázku. Jednou v záchvatu zoufalství křičela na biotku Tiasso, která jí asistovala při týdenní koupeli. „Nerozumíš? Někdy v minulém týdnu měla mít dcera dítě, mé vnouče. Potřebuji vědět, jsou-li všichni v pořádku."

V předchozích celách měla Nicole vždy povoleno číst. Kdykoliv požádala, přinesli jí z knihovny nové knižní disky, takže dny mezi návštěvami ubíhaly docela rychle. Přečetla si opět téměř všechny otcovy historické romány, rovněž nějakou poezii, historii a některé ze zajímavějších lékařských knih. Nicole obzvláště fascinovaly paralely mezi vlastním životem a životy dvou hrdinek jejího dětství. Jany z Arcu a Eleonory Aquitánské. Nicole čerpala dodatečnou sílu z poznání, že žádná z obou žen nedovolila, aby se změnily její základní názory, navzdory dlouhým a obtížným obdobím ve vězení.

Hned po posledním převozu, když se biotka Garcia, která se o ni v nové cele starala, nevrátila s jejími osobními věcmi a elektronickou čtečku, si Nicole myslela, že jednoduše došlo k omylu. Když však o ni několikrát žádala a čtečka se neobjevila, uvědomila si, že jí odpírají výsadu číst.

V nové cele se Nicole čas vlekl. Každý den několik hodin záměrně přecházela, snažila se udržovat své tělo i mysl aktivní. Pokusila se tato období přecházení organizovat, směřovala je od myšlenek o rodině, které nevyhnutelně zesilovaly její pocity osamění a deprese, k obecnějším filozofickým pojmům a myšlenkám. Často se před koncem těchto cvičení zaměřila na nějakou minulou událost ze svého života a snažila se z ní vyvodit nějaký nový nebo významný závěr.

Jednou si takhle ostře připomněla sled událostí, k nimž došlo, když jí bylo patnáct. Tehdy byli s otcem už pohodlně usazeni v Beauavois a Nicole si vedla výtečně ve škole. Rozhodla se zúčastnit se celostátní soutěže, která měla vybrat tři dívky pro roli Jany z Arcu v představeních divadla v přírodě pořádaných u příležitosti 750. výročí Janina mučednictví v Rouenu. Nicole se vrhla do soutěže s nadšením a cílevědomou zarputilostí, které jejího otce současně nadchly i naplnily starostí. Když Nicole zvítězila v oblastním kole v Tours, přestal Pierre dokonce na šest

týdnů pracovat na svých románech, aby pomohl své milované dceři připravit se na národní finále v Rouenu.

Nicole se umístila na prvním místě jak v atletické, tak v intelektuální složce soutěže. Měla též velmi vysoké hodnocení jako herečka. Ona i otec si byli jisti, že bude vybrána. Když však vyhlašovali vítězku, umístila se Nicole jako třetí.

Celé roky, myslela si Nicole, když přecházela kolem cely v Novém Edenu, *jsem si myslela, že jsem neuspěla. Nevěřila jsem otci, že Francie není připravena na Janu z Arcu s tmavou pletí. Ve své mysli jsem propadla. Zničilo mne to. Sebeúcta se mi skutečně nevrátila až do olympiády a pak trvala jen několik dnů, než mne Henry opět srazil k zemi.*

Cena byla hrozná, pokračovala Nicole v přemítání. *Celé roky jsem se cele zabírala sama sebou kvůli nedostatku sebeúcty. Až mnohem později jsem byla konečně sama se sebou šťastná. A pouze pak jsem byla schopna dávat jiným.* Na okamžik se v myšlenkách zastavila. *Čím to je, že nás tolik prožívá stejné zážitky? Proč je mládí tak sobecké a proč musíme nejdřív najít sami sebe, abychom si uvědomili, že v životě jde o mnohem více?*

Když biotka Garcia, která jí vždy nosila jídlo, přidala k obědu kousek čerstvého chleba a několik syrových mrkví, Nicole pojala podezření, že v jejím režimu dojde ke změně. Dva dny nato přišla do cely biotka Tiasso s hřebenem, mejkapem, zrcadlem a dokonce s nějakým parfémem. Nicole se mohla dlouho, rozkošnicky koupat a poprvé za dlouhé měsíce upravit. Když biotka vzala dřevěnou vanu a připravovala se k odchodu, podala jí vzkaz. Na papíru stálo: „Zítra ráno budete mít návštěvu.“

Nicole nemohla usnout. Ráno žvatlala jako malá na svou přítelkyni veverku, mluvila o svých nadějích i obavách z nadcházející návštěvy. Několikrát si upravovala obličej a vlasy, než je prohlásila za zoufalé. Čas se jí vlekl.

Konečně, těsně před obědem, přece jen zaslechla v chodbě ke své cele kroky. Nicole běžela s očekáváním ke dveřím. „Katie," vykřikla, když spatřila vycházet svou dceru zpoza rohu.

„Nazdar, mami," pozdravila dcera, odemkla dveře a vešla do cely. Obě ženy se dlouze objímaly. Nicole se nesnažila zadržet slzy, které jí kanuly z očí.

Sedly si na postel, jediný kus nábytku v cele, a několik minut si roztomile povídaly o rodině. Katie informovala Nicole, že má čerstvou vnučku („Nicole des Jardins-Turnerová," řekla, „měla bys být velice pyšná."), a pak vytáhla asi dvacet fotografií. Mezi obrázky byly nejnovější fotografie miminka s rodiči, Ellie a Benjy spolu někde v parku, Patrick v uniformě, a dokonce dvě Katie ve večerních šatech. Nicole je jednu po druhé studovala a do očí jí opakovaně vhrkly slzy. Párkrát zvolala: „Ach, Katie!"

Když skončila, několikrát dceři děkovala, že přinesla fotografie. „Můžeš si je nechat, mami," prohlásila Katie, vstala a přešla k oknu. Otevřela kabelku a vzala z ní cigarety a zapalovač.

„Drahoušku," řekla Nicole váhavě, „buď tak hodná a nekuř tady, prosím. Větrání je hrozné. Cítila bych to celé týdny."

Katie na matku několik sekund upřeně hleděla a pak vrátila cigarety a zapalovač do kabelky. V tom okamžiku přišli před celu dvě biotky se stolem a dvěma židlemi.

„Co je to?" zeptala se Nicole.

Katie se usmála. „Poobědváme spolu. Nechala jsem pro tuto příležitost připravit něco speciálního – kuře na žampionech a na víně."

Brzy nato přinesla třetí biotka jídlo, které božsky vonělo, a položila ho na prostřený stůl vedle krásných čínských talířů a stříbrných příborů. Na stole stála i láhev vína a dvě křišťálové sklenice.

Pro Nicole bylo těžké, aby zachovávala dekorum. Kuře bylo tak lahodné, houby tak měkké, že jedla beze slov. Vždy, když si

dala doušek vína, zamumlala: „Hmm,“ nebo, „to je fantastické,“ ale jinak neřekla nic, dokud neměla úplně prázdný talíř.

Katie, která si navykla velmi málo jíst, se v jídle jen nimrala a pozorovala matku. Když Nicole dojedla, Katie zavolala biotku, aby odnesla nádobí a přinesla kávu. Nicole neměla šálek kávy už téměř dva roky.

„Tak, Katie,“ řekla Nicole s teplým úsměvem, když jí nejdříve poděkovala za jídlo, „a co ty? Co ty děláš?“

Katie se drsně zasmála. „Pořád stejný hovadiny,“ odvětila. „Jsem teď ‚vedoucí Zábavy‘ pro celou oblast Vegas… Objednávám do klubů všechna vystoupení… Obchodu se daří, i když…“ Katie se včas vzpamatovala, když si vzpomněla, že její matka neví nic o válce v druhém habitatu.

„Našla jsi muže, který dokáže ocenit všechny tvé přednosti?“ zeptala se taktně Nicole.

„Ne takového, který by se u mě držel,“ Katie si uvědomila, co řekla, a znenadání se vzrušila. Naklonila se přes stůl a pravila: „Podívej, mami. Nepřišla jsem sem probírat svůj milostný život… Mám pro tebe návrh, nebo spíše, rodina má pro tebe návrh, který všichni podporujeme.“

Nicole pohlédla na svou dceru se svraštělým čelem a nechápavým výrazem. Poprvé si povšimla, že Katie za ty dva roky, co ji neviděla, značně zestárla. „Nerozumím. Jaký návrh?“

„No, jak asi víš, vláda už nějakou dobu připravuje tvou obžalobu. Teď už jsou připraveni na proces. Obviňují tě samozřejmě z pobuřování, za což je nevyhnutelně trest smrti. Žalobce nám řekl, že důkazy jsou nezvratné a že budeš určitě odsouzena. Avšak vzhledem k tvé předcházející službě kolonii, kdybys přiznala mírnější přestupek, ‚nechtěné pobuřování‘, nebude…“

„Já však nejsem vinna ničím,“ řekla Nicole rozhodně.

„To já vím, mami,“ odvětila Katie s nádechem netrpělivosti v hlase. „Ale my – Ellie, Patrick a já – jsme se všichni shodli, že velmi pravděpodobně budeš odsouzena. Žalobce nám slíbil, že když jednoduše přiznáš vinu k mírnějšímu obvinění, převezou tě okamžitě do hezčího prostředí a povolí ti návštěvy rodiny, včetně nové vnučky… Dokonce naznačil, že by mohl zasáhnout ve prospěch Benjyho, aby mu povolili žít s Robertem a Ellie…“

Nicole se rozrušila. „A vy si všichni myslíte, že bych tento obchod měla přijmout a uznat svou vinu. i když jsem od okamžiku svého zatčení neustále prohlašovala svou nevinu?“

Katie přikývla. „Nechceme, abys zemřela,“ prohlásila. „Obzvláště bez důvodu.“

„Bez důvodu?“ Nicole náhle zajiskřilo v očích. „Ty si myslíš, že zemřu bez důvodu?" Odstrčila židli od stolu, vstala a začala přecházet kolem cely. „Zemřela bych pro spravedlnost,“ řekla více sobě než Katie, „aspoň ve své mysli, i kdyby v celém vesmíru nebylo jediné duše, která by to pochopila.“

„Ale matko,“ skočila jí Katie do řeči, „k čemu by to bylo? Tvé děti a vnučka by přišly navždy o tvou společnost, Benjy by zůstal v tom špinavém ústavu…“

„Takže nyní jde o obchod,“ přerušila ji silnějším hlasem Nicole, „zákeřnější verze Faustovy smlouvy s ďáblem… Vzdej se svých principů, Nicole, a přiznej vinu, i když jsi vůbec nezhřešila. A neprodávej svou duši za pouhou osobní přízemní odměnu. Ne, to by se dalo příliš snadno odmítnout… Udělej to pro blaho své rodiny… Může vůbec existovat nějaká žádost, která by mohla matku více zviklat?“

Nicole plál v očích oheň. Katie sáhla do kabelky, vytáhla cigaretu a třesoucí se rukou si zapálila. „A kdo ke mě přijde s takovým návrhem?“ pokračovala Nicole. Nyní už křičela. „Kdo mi přinese lahodné jídlo, víno a fotografie rodiny, abych změkla a sama na sebe použila nůž, který mne jistě zabije s daleko větší

bolestí než jakékoliv elektrické křeslo? Vždyť je to má vlastní dcera, milovaný plod mého lůna!“

Nicole se náhle sehnula a popadla Katie. „Nedělej jim Jidáše, Katie,“ vykřikla a třásla vystrašenou dcerou. „Jsi přece mnohem lepší. Jednou, až mě za tato zdánlivě mírná obvinění odsoudí a popraví, oceníš, co dělám.“

Katie se matce vytrhla a zapotácela se dozadu. Zatáhla z cigarety a řekla: „To jsou kecy, matko. Samý kecy… Jsi jenom, jako obvykle, farizejská… Podívej, přišla jsem ti pomoct, nabídnout ti možnost žít dál. Proč nemůžeš, sakra, aspoň jednou v životě poslechnout někoho jiného?“

Nicole na Katie několik sekund upřeně hleděla. Když opět promluvila, zněl její hlas měkčeji. „Poslouchala jsem tě, Katie, a nelíbí se mi, co jsem slyšela. Také jsem tě pozorovala… Nemyslím si ani na okamžik, že jsi sem dnes přišla, abys pomohla mně. To by se vůbec neshodovalo s tím, co jsem během několika posledních let viděla z tvého charakteru. Musíš z toho mít nějaký prospěch…

Nevěřím ani, že nějak zastupuješ Ellie a Patricka. Kdyby tomu tak bylo, přišli by s tebou. Musím se přiznat, že jsem byla na chvilku zmatena a měla pocit, že snad působím všem svým dětem příliš velkou bolest… Ale v těchto posledních několika minutách jsem spatřila velice zřetelně, o co tu jde… Katie, má drahá Katie…“

„Už se mě nedotýkej!“ vykřikla Katie, když se k ní Nicole blížila. Oči měla zalité slzami. „A ušetři mne své farizejské lítosti…“

V cele se na okamžik rozhostilo ticho. Katie dokouřila a snažila se uklidnit. „Podívej,“ řekla nakonec, „seru na to, co cítíš ke mně, to není důležité, ale proč, matko, proč nedokážeš myslet na Patricka, Ellie a na malou Nicole? Je pro tebe tak důležité být svatou, když by kvůli tomu museli trpět?“

„Časem pochopíš,“ odvětila Nicole.

„Časem,“ řekla Katie zlostně, „budeš mrtvá. Velice brzy… Neuvědomuješ si, že v okamžiku, kdy odsud odejdu a řeknu Nakamurovi, že se s tebou nedá dohodnout, bude určen termín procesu? A že nemáš vůbec žádnou šanci? Absolutně žádnou, sakra?“

„Nemůžeš mě vystrašit, Katie.“

„Nemůžu tě vystrašit, nemůžu se tě dotknout, nemůžu se ani dovolat tvé soudnosti. Jako všichni správní svatí naslouchášjenom svým vlastním hlasům.“

Katie se zhluboka nadechla. „Tak to je asi všechno, zdá se… Sbohem, matko.“

I když se tomu bránila, oči se jí opět zalily slzami.

Nicole plakala neskrývaně. „Sbohem, Katie.“ řekla. „Miluji tě.“

10

„Obhajoba může nyní přednést závěrečné prohlášení.“ Nicole povstala a obešla stůl. Překvapilo ji, že je tak unavená. Dva roky ve vězení určitě ubraly z jejího legendárního životního elánu. Pomalu došla k porotě složené ze čtyř mužů a dvou žen. Žena v první řadě, Karen Stolzová, pocházela původně ze Švýcarska. Nicole ji znala docela dobře, když paní Stolzová a její muž vlastnili a provozovali pekárnu za rohem Wakefieldova domu v Beauvois.

„Nazdar, Karen,“ řekla Nicole a zastavila se přímo před porotci. Ti seděli ve dvou řadách po třech. „Jak se vede Johnovi a Marii?… Musí jim už být přes deset.“

Paní Stolzová se na sedadle zavrtěla. „Vede se jim dobře, Nicole,“ odpověděla velice tiše.

Nicole se usmála. „Děláte ještě každou neděli ráno ty senzační skořicové rolády?“

Soudní síní se rozlehl úder soudcova kladívka. „Paní Wakefieldová,“ řekl soudce Nakamura, „tohle není doba na tlachání. Čas vašeho závěrečného prohlášení je omezen na pět minut a stopky už běží.“

Nicole soudce ignorovala. Naklonila se přes zábradlí mezi ní a porotou a zahleděla se na nádherný náhrdelník Karen Stolzové. „Ty drahokamy jsou nádherné,“ zašeptala. „Ale byli by dali mnohem, mnohem víc.“

Opět se ozval úder kladívka. Dva strážci přispěchali k Nicole, ale ta už od pani Stolzové ustoupila. „Dámy a pánové,“ řekla, „celý týden jste slyšeli, jak obžaloba opakovaně trvala na tom, že jsem podněcovala odpor vůči zákonné vládě Nového Edenu. Za svou údajnou činnost jsem byla obviněna z pobuřování. Na

základě důkazů předložených v tomto procesu musíte nyní rozhodnout, jsem-li vinna. Pamatujte, prosím, při svém zvažování, že pobuřování je hrdelní zločin – rozsudek vinna, nese s sebou trest smrti.

Ve svém závěrečném prohlášení bych chtěla pečlivě prozkoumat výstavbu případu ze strany obžaloby. Svědectví pronesená první den, která neměla k mému obvinění vůbec žádný vztah a která, jak se domnívám, soudce Nakamura připustil při zřejmém porušení dodatků k ústavě kolonie týkajících se svědectví při procesech hrdelních zločinů…“

Soudce Nakamura ji zlostně přerušil: „Paní Wakefieldová, jak už jsem vám tento týden řekl, nemohu v soudní síni tolerovat takové neuctivé poznámky. Ještě jedna podobná poznámka a já vás nejen napomenu za pohrdání soudem, nýbrž i ukončím vaše závěrečné prohlášení.“

„Celý ten den se obžaloba snažila ukázat, že mám pochybnou morálku a že jsem tudíž pravděpodobným kandidátem pro účast v politické konspiraci. Dámy a pánové, velice ráda bych s vámi soukromě pohovořila o neobvyklých okolnostech spojených s početím každého z mých šesti dětí. Avšak můj sexuální život, minulý, nynější, nebo dokonce i budoucí, nemá k tomuto procesu vůbec žádný vztah. Kromě toho, že mohla mít jistou hodnotu jako zábava, byla svědectví prvního dne zcela bezvýznamná.“

V přecpané galerii bylo slyšet několik zachichotání, ale stráže dav rychle utišily a Nicole pokračovala: „Další řada svědků strávila spoustu hodin naznačováním činnosti pobuřování ze strany mého muže. Sama přiznávám, že jsem za Richarda Wakefielda provdána. Avšak jeho vina nebo nevina v této věci rovněž není v tomto procesu důležitá. K vašemu rozsudku se přímo vztahují pouze ty důkazy, které vyznívají v mou vinu pobuřováním.

Obžaloba naznačila, že mé pobuřování začalo vlastně už tím, že jsem vystoupila ve videozáznamu, jehož důsledkem byl

nakonec vznik této kolonie. Uznávám, že jsem pomáhala připravit záznam, který byl vysílán z Rámy na Zemi, ale kategoricky popírám, že jsem buď ‚od počátku konspirovala s mimozemci', anebo že jsem se jakkoliv spolčila s mimozemšťany, kteří vybudovali tuto loď, proti svým bližním, lidem.

Zúčastnila jsem se nahrávání videa, jak jsem ukázala včera, když jsem žalobci dovolila, aby provedl můj křížový výslech, protože jsem měla pocit, že mi nedali na vybranou. Má rodina i já jsme byly vydány na milost inteligenci a moci, kterou si nikdo z vás nedovede ani představit. Měla jsem velké obavy, že kdybych nevyhověla jejich žádosti o pomoc, mělo by to za následek represálie vůči nám.“'

Nicole se vrátila na okamžik ke stolu obhajoby a napila se vody. Potom se zase obrátila tváří k porotě. „Takže zbývají pouze dva možné zdroje skutečných důkazů, které by mohly vést k mému odsouzení pro pobuřování – svědectví mé dcery Katie a ten podivný zvukový záznam, nesouvislá sbírka výroků pronesených ve vězení k rodinným příslušníkům, které jste slyšeli včera ráno.

Jste si všichni dobře vědomi, jak snadno lze takový záznam překroutit a zmanipulovat. Dva nejdůležitější zvukoví technici včera jako svědci připustili, že vyslechli stovky hodin rozhovorů mezi mnou a mými dětmi, než získali těch třicet minut ‚závažných důkazů', z nichž na jednotlivý rozhovor nepřipadá více než osmnáct sekund. Prohlásit, že mé poznámky v tomto záznamu jsou vytržené ze souvislosti, by bylo velice nedostatečné vyjádření situace.

Ke svědectví své dcery, Katie Wakefieldové, mohu s velkou lítostí prohlásit pouze to, že v původní výpovědi opakovaně lhala. Nikdy jsem nevěděla nic o předpokládané nezákonné činnosti svého muže a určitě jsem ho nikdy nepodporovala.

Vzpomeňte si, že při křížovém výslechu, kterému jsem ji podrobila, měla Katie ve faktech zmatek a nakonec, předtím než se

na místě svědkyně zhroutila, své původní svědectví odvolala. Soudce vám sdělil, že na tom nebyla v poslední době psychicky dobře a že máte ignorovat výroky, které pronesla pod emocionálním nátlakem během křížového výslechu. Snažně vás prosím, abyste si pamatovali každé slovo, které Katie řekla, nejen když jí kladl otázky žalobce, nýbrž i tehdy, když jsem od ní chtěla získat přesná místa a data aktů pobuřování, které mi připsala.“

Nicole se naposled přiblížila k porotcům a pečlivě s nimi navázala kontakt očima. „Nakonec musíte rozhodnout sami, kde se v tomto případě nachází pravda. Nyní před vámi stojím s těžkým srdcem, a i když zde stojím, nevěřím událostem, které vedly k mému obvinění z těchto závažných zločinů. Sloužila jsem dobře jak kolonii, tak lidskému druhu. Nejsem vinna v žádném obvinění. Ať už v tomto úžasném vesmíru existuje jakákoliv moc či inteligence, určitě tento fakt pozná, nezávisle na výsledku tohoto procesu.“

Venku se rychle stmívalo. Rozjímající Nicole se opřela v cele o stěnu a kladla si otázku, zda to bude poslední noc jejího života. Bezděčně se otřásla. Od té doby, co vyhlásili rozsudek, šla každou noc spát s očekáváním, že příští den zemře.

Brzy po setmění jí biotka Garcia přinesla večeři. Posledních pár dnů bylo jídlo mnohem lepší. Když pomalu pojídala grilovanou rybu, vzpomínala na pět let, od doby, kdy se ona i rodina setkaly s první pátrací skupinou z Pinty. *Co se zde pokazilo?* ptala se v duchu. *Jaké jsme udělali základní chyby?*

Slyšela v hlavě Richardův hlas. Vždy cynický a nedůvěřivý vůči chování lidí, poznamenal ke konci prvního roku, že Nový Eden je pro lidské pokolení příliš dobrý. „Nakonec ho zničíme, jak jsme to udělali na Zemi,“ řekl. „Naše genetická zátěž – to všechno, však víš, snaha držet území, agresivita a baziliščí chování – je příliš silná, aby se dala překonat vzděláním a osvětou. Podívej se

na hrdiny Michaela O'Toola, na oba z nich, Ježíše a toho mladého Itala, Svatého Michaela ze Sieny. Lidstvo je zničilo, protože žádali, aby se lidé snažili být něčím víc, než chytrými šimpanzy.“

Avšak zde, v Novém Edenu, přemýšlela Nicole, *zde bylo tolik možností pro lepší svět. O základní životní potřeby bylo postaráno. Byli jsme obklopeni nezvratnými důkazy, že ve vesmíru existuje daleko vyšší inteligence než naše. To mělo vytvořit prostředí, v němž…*

Dojedla rybu a dala si před sebe malý čokoládový pudink. Usmála se, když si vzpomněla, jak měl Richard rád čokoládu. *Hodně mi chybí*, myslela si. *Obzvláště jeho povídáni a to, jak viděl do věcí.*

Vylekaly ji kroky směřující k její cele. Tělem jí proběhlo hluboké mrazení strachu. Přišli za ní dva mladí muži s lucernami. Oba byli v uniformě Nakamurovy speciální policie.

Vešli do cely, nepředstavili se a hned přešli k věci. Starší z nich, kolem pětatřiceti, vytáhl kvapně dokument a začal číst: „Nicole des Jardins-Wakefieldová, byla jste odsouzena za zločin pobuřování a zítra ráno v nula osm nula nula budete popravena. Snídani dostanete v šest třicet, deset minut po rozednění, my pro vás přijdeme v sedm třicet a odvedeme vás na místo popravy. Do elektrického křesla budete upoutána v sedm padesát osm a proud se zapne přesně za dvě minuty… Máte nějaké dotazy?“

Nicole bušilo srdce tak rychle, že stěží dýchala. Snažila se uklidnit. „Máte nějaké dotazy?“ opakoval policista.

„Jak se jmenujete, mladý muži?“ zeptala se Nicole a hlas jí přeskakoval.

„Franz,“ odvětil muž po zmateném váhání.

„Franz a jak dál?“

„Franz Bauer,“ odpověděl.

„No, Franzi Bauere,“ řekla Nicole a snažila se usmívat, „můžete mi, prosím, sdělit, jak dlouho bude trvat, než zemřu? Po tom, až zapnete proud, samozřejmě.“

„Já vlastně nevím,“ řekl poněkud rozrušeně. „Vědomí ztratíte skoro okamžitě, asi za dvě sekundy, ale nevím, jak dlouho…“

„Děkuji vám,“ řekla Nicole, o níž se začaly pokoušet mdloby. „Můžete teď odejít, prosím? Ráda bych zůstala sama.“ Muži otevřeli dveře cely, když Nicole dodala: „A mimochodem, mohli byste mi nechat lucernu? A snad pero a papír, nebo dokonce elektronický zápisník?“

Franz Bauer zavrtěl hlavou a řekl: „Lituji, nemůžeme…“

Nicole mu pokynula, aby šel, a přešla k druhé straně cely. *Dva dopisy*, řekla si a dýchala pomalu, aby sebrala síly. *Chtěla jsem napsat jen dva dopisy. Jeden pro Katie a jeden Richardovi. Se všemi ostatními jsem už zcela smířena.*

Když policisté odešli, vzpomněla si Nicole na dlouhé hodiny, které strávila před mnoha léty v jámě v Rámovi II, kdy očekávala, že zemře hladem. Strávila tu dobu, kterou tehdy považovala za své poslední dny, znovuprožíváním šťastných okamžiků svého života. To nyní není nutné, myslela si. *Už neexistuje žádná událost z mé minulosti, kterou bych podrobně nepromýšlela. To je užitek ze dvou let vězení.*

Nicole překvapilo, když zjistila, že se vzteká, protože nemůže napsat poslední dva dopisy. *Zmíním se o tom opět ráno. Když udělám dost hluku, nechají mne dopisy napsat*. Mimovolně se usmála. „Nepostupuj jemně…“ citovala si nahlas.

Znenadání zase ucítila zrychlení pulzu. Okem mysli spatřila v tmavé místnosti elektrické křeslo. Seděla v něm; kolem hlavy měla podivnou přilbu. Přilba začala žhnout a Nicole viděla, jak se sama hroutí dopředu.

Drahý Bože, myslela si, *kdekoliv a kdokoliv jsi, prosím, dej mi teď trochu odvahy. Jsem velice vystrašená.*

Nicole si ve tmě cely sedla na postel. Během několika minut se cítila lépe, téměř klidná. Zjistila, že přemýšlí, jaký bude okamžik smrti. *Je to jako usínání a potom už není nic? Nebo se v tom posledním okamžiku stane něco mimořádného, něco, co žádná žijící osoba nemůže nikdy vědět?*

Z velké dálky ji volal hlas. Nicole se zavrtěla, ale neprobudila se úplně. „Paní Wakefieldová.“ volal hlas opět.

Nicole se v posteli rychle posadila, myslela si, že je ráno. Pocítila vzedmutí strachu, když jí mysl řekla, že jí zbývají už jen dvě hodiny života. „Paní Wakefieldová.“ řekl hlas, „tady, venku u vaší cely… jsem Amadou Diaba.“

Nicole si protřela oči a napínala zrak, aby zahlédla ve tmě postavu u dveří. „Kdo?“ zeptala se a šla pomalu přes místnost.

„Amadou Diaba. Před dvěma roky jste pomáhala doktoru Turnérovi při transplantaci mého srdce.“

„Co zde děláte, Amadou? A jak jste se dostal dovnitř?“

„Něco jsem vám přinesl. Podplatil jsem všechny, koho bylo nutné. Musel jsem vás vidět.“

I když muž stál jen pět metrů od ní, Nicole neviděla v temnotě víc než jeho nezřetelné obrysy. Její unavené oči ji rovněž šálily. Jednou, když se urputně snažila zaostřit, si na okamžik myslela, že jejím návštěvníkem je pradědeček Omen. Tělem jí prolétlo ostré zamrazení.

„V pořádku, Amadou,“ řekla Nicole po chvilce. „Co jsi mi přinesl?“

„Musím vám to nejdříve vysvětlit,“ řekl. „A ani potom to nemusí dávat smysl… Sám tomu úplně nerozumím. Jenom prostě vím, že jsem vám to musel přinést dnes.“

Na okamžik se odmlčel. Když Nicole nic neříkala, vyprávěl chvatně svůj příběh. „Den poté, kdy mě vybrali do Lowellovy kolonie, když jsem byl ještě v Lagosu, dostal jsem podivný vzkaz

od své babičky z rodu Senoufo, že je velice nutné, abych ji navštívil. Šel jsem při první příležitosti, což bylo po dvou týdnech, až jsem od ní dostal ještě jeden vzkaz, v němž tvrdila, že má návštěva je otázkou ‚života a smrti'.

Když jsem se dostal do její vesnice na Pobřeží slonoviny, bylo to uprostřed noci. Babička se vzbudila a okamžitě se oblékla. Doprovázeni šamanem naší vesnice šli jsme té noci dlouhou cestu savanou. Byl jsem zcela vyčerpán, když jsme dosáhli svého cíle, vesničky jménem Nidougou."

„Nidougou?" přerušila ho Nicole.

„Správně," přisvědčil Amadou. „Tam byl ten podivný, scvrklý muž, musel to být nějaký velešaman. Babička a náš kouzelník zůstali v Nidougou, zatímco ten muž a já jsme podstoupili obtížný výstup na nedalekou pustou horu ke břehu malého jezera. Došli jsme právě před východem slunce. ‚Dívej se,' řekl stařec, když se první paprsky slunce dotkly jezera, ‚dívej se do Jezera Moudrosti. Co vidíš?'

Řekl jsem mu, že vidím čtyřicet předmětů podobných melounu na dně jedné strany jezera. ‚Dobrá,' řekl s úsměvem, ‚jsi opravdu ten.'

‚Jsem ten kdo?' zeptal jsem se.

Neodpověděl mi. Šli jsme kolem jezera, blíž místu, kde byly ponořeny melouny – už jsme je nemohli viděl, když slunce vystoupilo výš na oblohu – a velešaman vytáhl malou lahvičku. Ponořil ji do vody, zazátkoval a dal mi ji. Dal mi také kamínek, který vypadal jako melounovité předměty na dně jezera.

‚Tohle jsou nejdůležitější dárky, které jsi kdy dostal,' řekl mi.

‚Proč?' zeptal jsem se.

O několik sekund později mu oči úplně zbělely, on upadl do tranzu a rytmicky prozpěvoval jazykem Senoufo. Několik minut tancoval a potom znenadání skočil do studeného jezera, aby si zaplaval.

‚Počkejte chvilku,‘ zakřičel jsem na něj, ‚co mám s vašimi dárky dělat?‘

‚Vezmi je všude s sebou. Poznáš, až nastane čas, kdy je máš použít,‘ odpověděl.“

Nicole si myslela, že jí srdce bije tak hlasitě, že ho může slyšet i Amadou. Prostrčila ruku mřížemi cely, dotkla se jeho ramene a řekla: „A včerejší noci ti hlas ve snu, nebo to možná nakonec ani nebyl sen. Řekl, abys mi dnes v noci lahvičku a kamínek přinesl.“

„Přesně tak,“ přisvědčil Amadou. Udělal přestávku. „Jak to víte?“

Nicole neodpověděla. Nemohla mluvit. Celá se roztřásla. O chviličku později, když ucítila dva předměty v ruce, pocítila takovou slabost v kolenou, až měla strach, že upadne. Dvakrát Amadou poděkovala a pobídla ho, aby odešel, než ho někdo objeví.

Šla pomalu přes celu k posteli. *Může to být? Jak to může být? Je to všechno od začátku naplánováno? Manové melouny na Zemi?* Nicole byla na konci se silami. *Ztratila jsem kontrolu, myslela si, a ještě jsem se dokonce ani z lahvičky nenapila.*

Jenom to, že držela lahvičku a kamínek, připomnělo Nicole živě neuvěřitelné vize, které zakusila na dně jámy v Rámovi II. Nicole otevřela lahvičku. Dvakrát se zhluboka nadechla a ve spěchu vypila její obsah.

Z počátku si myslela, že se nic neděje. Zdálo se jí, že temnota všude kolem se nemění. Pak se znenadání uprostřed cely vytvořil velký oranžový míč. Vybuchl a rozlil barvu všude po tmě. Následoval červený míč, potom purpurový. Zatímco se Nicole vzpamatovávala z nádhery purpurového výbuchu, uslyšela za oknem cely hlasitý smích. Pohlédla tím směrem. Cela zmizela. Nicole byla venku na poli.

Byla tma, ale mohla vidět obrysy předmětů. V dálce opět uslyšela smích. *Amadou*, zavolala v duchu. Oslepující rychlostí

běžela přes pole. Začala muže dohánět. Když se k němu přiblížila, jeho tvář se změnila. Nebyl to Amadou, byl to Omeh.

Opět se zasmál a Nicole se zastavila. *Ronato*, zavolal na ni. Jeho obličej se zvětšoval. Větší, pořád větší, byl velký jako auto, potom velký jako dům. Jeho smích ji ohlušoval. Omehův obličej byl velký balon stoupající výš, neustále výš do černé noci. Ještě jednou se zasmál a jeho balonový obličej vybuchl a polil Nicole vodou.

Nicole byla promočená. Byla potopená, plavala pod vodou. Když se vynořila, byla v tůni v oáze na Pobřeží slonoviny, kde se jako sedmiletá setkala při obřadu Poro s lvicí. Stejná lvice obcházela obvod tůně. Nicole byla opět holčičkou. Byla velice vystrašená.

Chci svou matku, myslela si Nicole. Dobrou noc, spi jen, spi, anděl strážný tu bdí, zpívala. Nicole začala vylézat z vody. Lvice ji neobtěžovala. Pohlédla na lvici ještě jednou a obličej lvice se změnil v obličej matky. Nicole běžela matku obejmout. Změnila se však sama ve lvici a toulala se po břehu v oáze uprostřed africké savany.

V tůni teď bylo celkem šest plavců, všechno děti. Když Nicole pokračovala ve zpěvu Brahmsovy ukolébavky, děti začaly jedno po druhém vystupoval z vody. První byla Genevieve, pak Simone, Katie, Benjy, Patrick a Ellie. Každé z nich šlo kolem ní, směřovalo do savany. Nicole se hnala za nimi.

Teď šla k dráze v přeplněném stadionu. Nicole byla opět žena, mladá a atletka. Byl ohlášen její poslední skok. Když zamířila ke konci dráhy, přiblížil se k ní japonský soudce. Byl to Tošio Nakamura. *Uděláš přešlap*, řekl jí s úšklebkem.

Nicole si myslela, že letí, když zrychlovala při rozběhu. Ideálně se strefila do odrazu, vznesla se do vzduchu, provedla optimální poskok a posledním skokem dopadla daleko do doskočiště. Věděla, že se jí povedl. Vydala se k místu, kde nechala

tepláky. Přišli ji tam obejmout její otec a Henry. *Dobrý skok,* řekli současně. *Velmi dobrý skok.*

Na stupně vítězů přinesla zlatou medaili Jana z Arcu a pověsila ji Nicole kolem krku. Eleonora Aquitánská jí dala tucet růží. Vedle ní stáli Kendži Watanabe a soudce Myškin, kteří jí blahopřáli. Hlasatel oznámil, že její skok je novým světovým rekordem. Dav povstal a zahrnul ji ovacemi. Nicole pohlédla do moře tváří a všimla si, že v davu nejsou jenom lidské. Byl tam Orel, ve zvláštní lóži, seděl vedle celé skupiny oktopavouků. Všichni jí salutovali, dokonce i létavci, kulovití tvorové s chapadly připomínajícími pavouky a tucet úhořů s kápí natlačených u okénka v obrovské uzavřené míse. Nicole jim všem pokynula.

Paže se jí změnily v křídla a letěla. Stala se sokolem a vzlétla vysoko nad zemědělský pás v Novém Edenu. Shlédla dolů na budovu, kde ji věznili. Nicole zamířila na západ a našla farmu Maxe Pucketta.

I když to bylo uprostřed noci, Max byl venku, pracoval na něčem, co vypadalo jako přístavek ke stodole.

Nicole pokračovala v letu na západ, mířila k jasným světlům městečka Vegas. Když tam doletěla, slétla níž a oblétávala jeden po druhém velké noční kluby. Katie seděla venku na zadním schodišti, úplně sama. Obličej měla skrytý v dlaních a celé tělo se jí třáslo. Nicole se ji snažila utěšit, dokázala však vydat pouze křik sokola v noci. Katie udiveně vzhlédla k oblakům.

Nicole letěla ke čtvrti Positano, poblíž východu z habitatu, a čekala, až se otevřou vnější dveře. Vyděsila stráž a odletěla z Nového Edenu. Za necelou minutu byla v Avalonu. Robert, Ellie, malá Nicole a dokonce i zřízenec byli všichni v hale a hlídali Benjyho. Nicole neměla tušení, proč jsou uprostřed noci všichni vzhůru. Zakřičela na ně. Benjy přišel k oknu a vyhlédl do tmy.

Nicole uslyšela hlas, který ji volal. Byl nezřetelný, daleko na jihu. Letěla rychle k druhému habitatu. Vlétla do otevřeného

otvoru, který lidé vyřízli ve vnější stěně. Když prolétla prstencem a našla okno, vznesla se dovnitř nad zelenou oblast. Už ten hlas neslyšela. Ale spatřila svého syna Patricka utábořeného s dalšími vojáky poblíž základny hnědého válce.

Ve vzduchu se s ní setkal létavec se čtyřmi kobaltovými kroužky. *On tady už není,* řekl jí. *Zkuste New York.* Nicole rychle opustila druhý modul a vrátila se na Hlavní rovinu. Opět uslyšela hlas. Vznášela se výš a výš. Nicole jako sokol stěží dýchala.

Letěla na jih přes obvodovou zeď uzavírající Severní poloválec. Pod ní se nacházelo Válcové moře. Hlas byl teď zřetelnější. Byl to Richard. Její sokolí srdce zuřivě bušilo.

Stál na břehu před mrakodrapy a mával na ni. *Pojď ke mně, Nicole,* říkal jeho hlas. I ve tmě mohla vidět jeho oči. Nicole slétla dolů a přistála Richardovi na rameni.

Kolem ní se rozhostila temnota. Nicole byla zpět ve své cele. Byl to pták, co slyšela letět hned za oknem? Srdce se jí stále chvělo.

Přešla přes malou místnost. *Děkuji ti, Amadou*, řekla. *Nebo Omehu*. Usmála se. *Nebo Bože.*

Nicole se natáhla na postel. Za několik sekund usnula.

Poděkování

Ke vzniku tohoto románu významně přispělo mnoho lidí. Prvenství si v celkovém součtu vydobyl náš editor Lou Aronica. Jeho počáteční připomínky měly vliv na strukturu celého románu a jeho pečlivé redigování významně umocnilo spád knihy.

Opět nám ohromně pomohl náš dobrý přítel a matematik Gerry Snyder, který se šlechetně zabýval jakýmkoliv problémem, ať byl velký či malý. Jsou-li lékařské pasáže příběhu přesné a působí-li věrohodně, obdiv si zaslouží doktor Jim Willerson. Za jakékoliv chyby v těchto pasážích nesou zodpovědnost autoři.

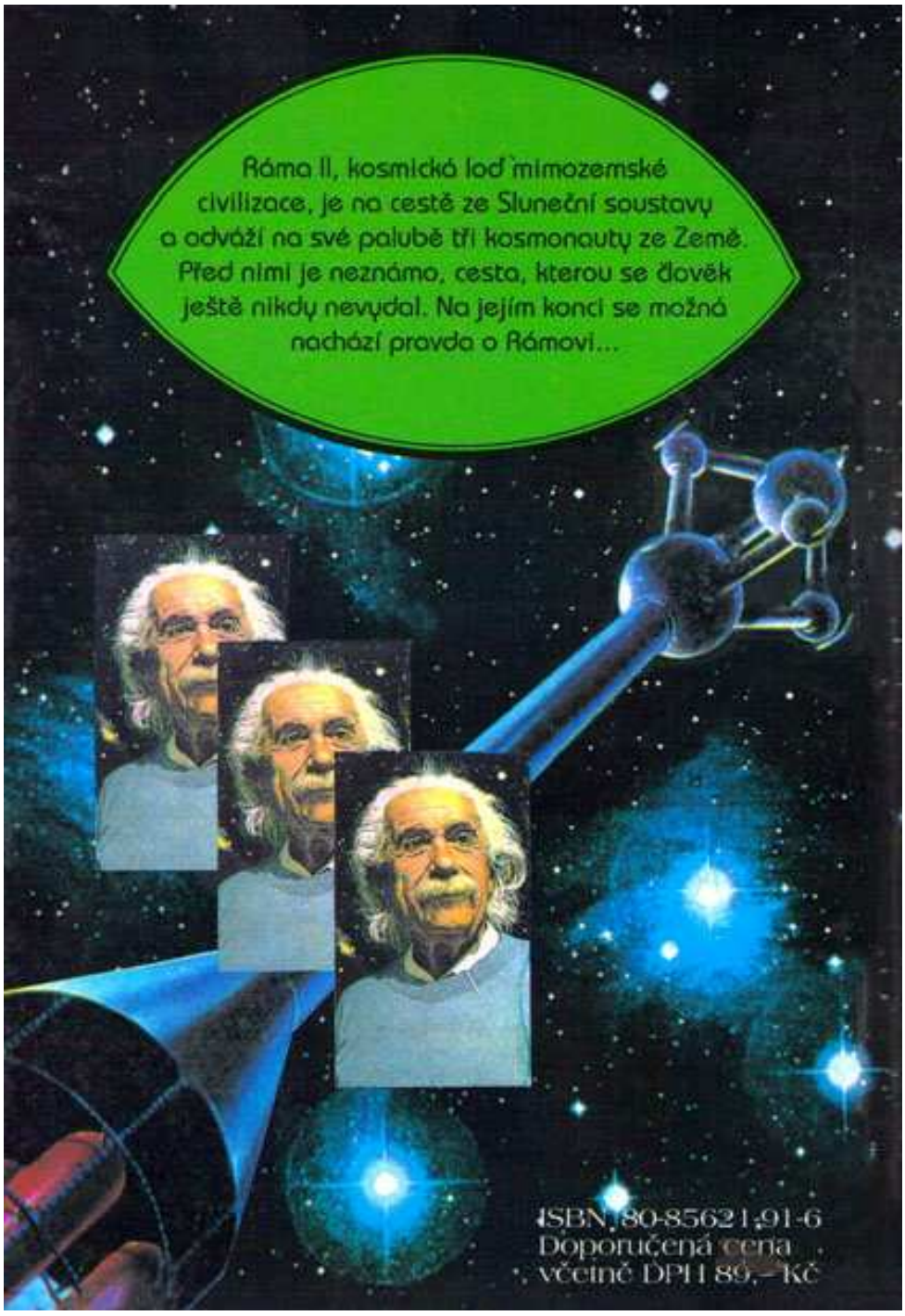
Na začátku psaní se překonával Džihei Akita, aby nám pomohl nalézt správná místa pro japonské scény. Velmi ochotně nám také obsáhle objasnil jak zvyky, tak historii svého národa. V Thajsku nám byla výbornou průvodkyní kouzly této země paní Walcharee Monviboonová.

Román se poměrně značně zabývá ženskou psychikou. Jak Bebe Bardenová, tak Stacey Leeová byly vždy k dispozici při hovorech o duši ženy. Paní Bardenová nám také hodně pomohla nápady o životě a poezii Benity Garcii.

Stacey Kiddoo Leeová nám mnohokrát při psaní Zahrady Rámovy pomohla, její podpora byla zcela nesobecká. Během psaní románu se jí narodil čtvrtý syn, Travis Clarke Lee. Za všechno ti, Stacey, velmi děkujeme.

Ediční poznámka

V knize byly použity překlady Břetislava Hodka (Shakespeare: Othello, Dilia 1971), Jarmila Krejcara (Alexander Pope: Uloupená kadeř, KDA 1917), Adolfa Weniga (Brahms: Ukolébavka op. 49, č.4) a Jiřího Koláře (Samuel Beckett: Konec hry, Světová literatura 3/1963)

ISBN 80-85621-91-6
Doporučená cena
včetně DPH 89,– Kč